

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CATCHING SPARKS

CHERRY PEAK BOOK TWO

HANNAH COWAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIVILCIM YAKALAMAK

CHERRY PEAK SERİSİ

KİTAP 2

HANNAH COWAN

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50 Sonsöz](#)

[Genişletilmiş Epilog](#)

[Bonus Bölüm İsimsiz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Hayal gücüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024, Yazar: Hannah Cowan

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

Kapak tasarımı: Mary @booksnmoods

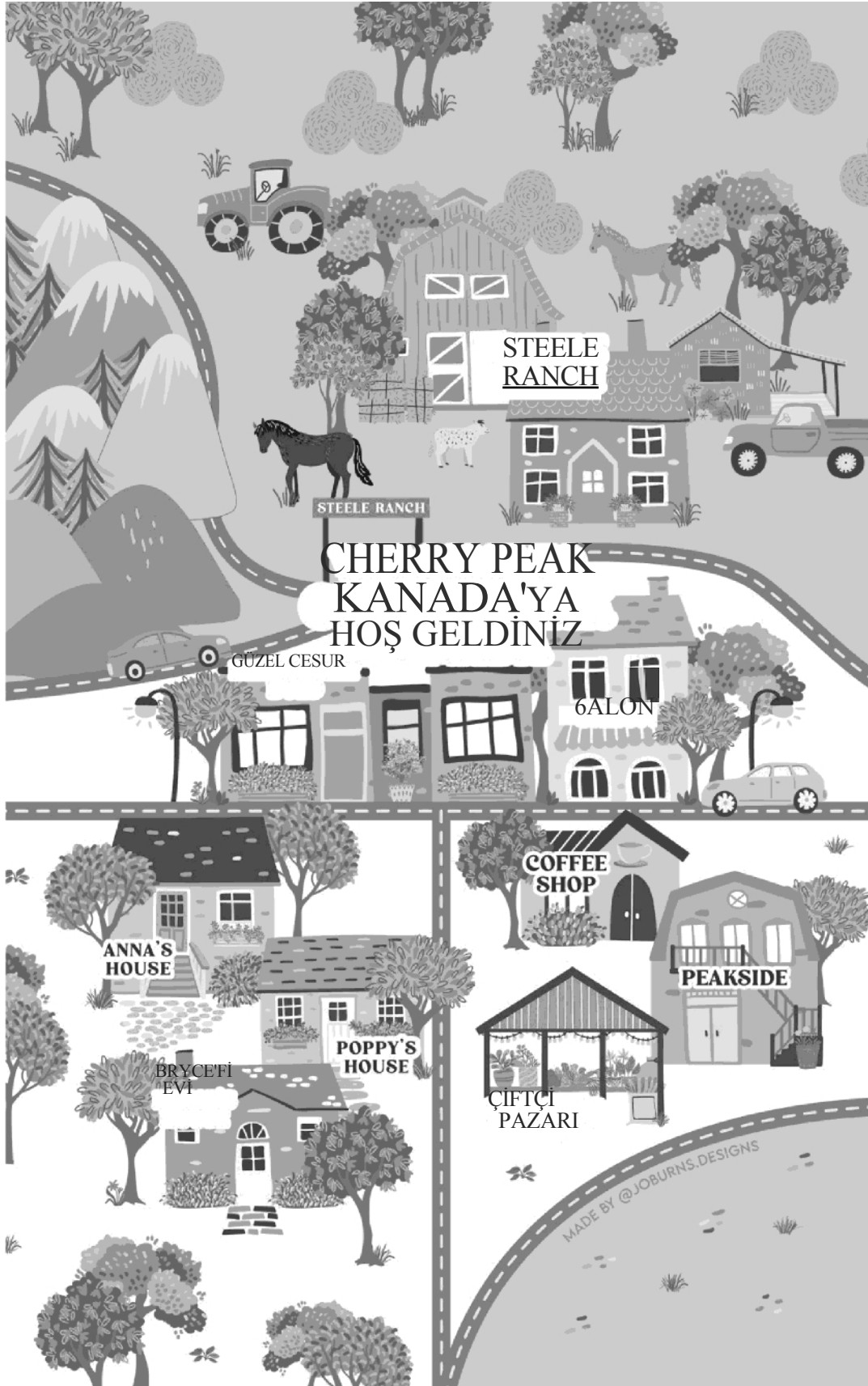
Düzenleyen ve prova eden: Sandra

@oneloveediting

İç Çizimler tarafından: Jordan Burns @joburns.reads

Her bir hayalpereste adanmıştır. Oraya ulaşacağız. Bazen sadece biraz daha zamana ihtiyacımız olur.

Ya da siyah kartı olan seksi bir milyarder.

PLAYLIST

Bahse Varım Kalbimi Kiracaksın - Mackenzie Porter	2:38
Last Night - Morgan Wallen world	2:44
on Fire - Nate Smith Creek Will	3:10
Rise - Conner Smith The Wave - Colouring	2:49
Saved My Life - Andy Grammes, R3HAB I	4:18
Want Crazy-Encore - Hunter Hayes	2:26
Jealous- Nick Jonas	3:57
West Side - Ariana Grande Don't	3:43
Blame Me - Taylor Swift Into It - Chase Atlantic Training Season	2:12
- Dua Lipa Bass Pro Hat - Thomas Rhett Feel It- Michele	3:56
Morrone Gimme Love -	3:17
Rosenfeld Skin - Rihanna	3:29
Cowboy Don't - BRELAND	2:56
Let Me Love You - Ariana Grande	2:39
Vacation Eyes - Jonas Brothers	3:15
Whatever Y o u Like - T.I.	5:04
TiO - ZAYN	2:43
Seni Sevmeye Başlıyorum - Ruelle	3:44
Senden Sonra Hayat - Daughtry	3:32
	4:10
	2:59
	3:59
	3:26

1

GARRISON

Blake Sterling'in gelecek çeyreğin bütçesi hakkında bir an bile durmadan konuşmasını dinlemektense gözlerimi paslı çivilerle oymayı tercih ederim. Önemseydiğim tek bütçe, banka hesabımın güzel ve dolgun bir şekilde büyümeye devam etmesini sağlayan bütçedir.

Blake, çalıntı bir tahtta oturan sahte bir kral gibi hepimize tepeden bakarak konuşuyor. Aynı şeyi yapma alışkanlığımı fark edecek kadar kendimin farkındayım, ancak ben sahte kral değilim ve tahtım sadece benim için hazırlandı.

Ne yazık ki, bu konudaki kendi hislerimin hiçbir önemi yok. Blake neredeyse benim kadar büyük bir hıyar olsa da, tek aşkım haline gelen plak şirketim için paha biçilmez olan finans konusunda uzmanlığa sahip. Kibirli kıcı bunu çok iyi biliyor ve mümkün olduğunca sık bunu unutmamamı sağlıyor.

Toplantı odası buz gibi, klima dışarıdaki erken bahar soğuşuna aldırmandan ağır ağır üflüyor. Bu toplantılarda her zaman çok sıcak olurum, üzerimdeki çok sayıda boncuk gözün ağırlığı, terleyene kadar iç sıcaklığımın kadranını çevirir. Ancak bu odadaki hiç kimse bu küçük bilgiyi bilmeyecek. Hiçbir zaman.

Kuzey Amerika'nın en büyük ikinci plak şirketinin CEO'su olmak zayıflık göstermeme izin vermez. Ne rakiplerime ne de müttefiklerime. Bu odadaki herkes benim her emrimde eğilir ve öyle de kalacaktır. Çalışanlarının kendisini arkadaş olarak görmesine izin veren güç sahibine merhamet edin. Saygı eksikliği beni hasta ediyor.

Babama bakmaktan kaçınıyorum, kızgınlığım derimin altında yanıyor.

"Bence bu değişikliği bir an önce yapmaya başlamak çok daha faydalı olacaktır. Fiziksel satışlar düştü. Bu bir gerçek. Elektronik platformlara daha fazla para aktarmaya başlamanın zamanı geldi," diyor Blake, ellerini pahalı cam toplantı masasının üzerinde kavuşturarak.

Sessiz kalarak çok sayıda yönetim kurulu üyesinin gözlerinde büyüyen hoşnutsuzluğu izliyorum. Swift Edge Records, bu toplantıların çoğunu geride bıraktı.

Erkekler. Onlar eski, babamın bu plak şirketi ortaya çıkmadan çok önce, en başarılı sanatçılarımızın pozisyonunda olduğu zamanlardaki arkadaşları.

Evet, ilk yıllarda katkıları takdir ediliyordu ama artık yedi yaşındayız. Büyümesine yardım ettikleri bebek şirket artık başarılı bir yetişkin ve helikopter ebeveynlerden kurtulmaya hazır.

Arthur Caldwell inatçı bir hıyar olduğu için sağındaki adamın, yani babam Reggie Beckett'in sert bakışlarına rağmen söze girmesi şaşırtıcı değil. "Henüz bu sonuca varmak için yeterli kanıt yok. Bunun başka bir sözde moda olmadığını kim söyleyebilir? Bunlar sizin nesliniz arasında oldukça popüler görünüyor."

"Bir moda çoğu zaman kısa ve tatlı olur. Bu, Arthur, ne kısa ne de tatlı," diye karşılık veriyor Blake.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor. Bakışlarımı ekrana indiriyorum ve aramayı sustururken tekrar yukarı kaldırıyorum. Ben bunu yaparken masanın etrafındaki tartışma eksikliği beni sinirlendiriyor. Tek kaşımı kaldırarak kimseye özellikle sormuyorum: "Anlaştık mı, yoksa aval aval bakmayı bitirdiniz mi?"

Bir düzine göz benden uzaklaşıyor, masayı ve birbirlerini oldukça ilginç buluyorlar. O zaman bu mesele çözülmedi. Şok edici.

Blake boğazını temizliyor, bana bakarken yaşadığı hayal kırıklığı onu sertleştiriyor. "Teklif ettiğim şey hakkında senin fikrin nedir? Evet mi, hayır mı?"

Koltuğumda öne doğru eğilirken ellerimi kavuşturup dizüstü bilgisayarımın arkasına dayıyorum. Yutkunduğumda boğazımın dibinde düğümlenen kravat çekiliyor. Arthur kara gözlerini beklentiyle bana dikeyyor. Bugünkü ilk hatası.

Başkan yardımcım Nathan Beaumont sessiz oturuyor ama göz ucuyla sırtışı yakalıyorum. Muazzam bir bok bozucu, en yakın arkadaşım, ama yine de çok değerli. Bu sektörde onun kadar omurgalı ve zeki biriyle henüz tanışmadım.

Blake'in bekleyen bakışlarıyla karşılaşmadan, "CD'ler zaman kaybı. Plaklar sadık dinleyicilere satılıyor. Sanırım her zaman da satacaklar." Arthur sözünü kesmek için ince dudaklarını araladı ama elimi kaldırarak onu susturdum. "CD'leri tamamen ortadan kaldıramayacağımızın farkındayım. Her zaman bir tane arayanlar olacaktır. Ancak bunların üretimi için çok fazla harcama yapıyoruz. Parayı boşa harcamaktan hoşlanmıyorum Arthur, eminim sen de hoşlanmıyorsundur."

"Ve paranın dijital olarak daha iyi harcanacağını mı varsayıyorsunuz?" diye homurdanıyor. "Elimizde kanıt varken varsayımda bulunmaya gerek yok. "Dijital

Rakamlar yalan söylemez, Arthur. Ne şimdi ne de yirmi yıl önce. Şimdi

değişimi kucaklayın" diyor Blake.

Masanın etrafına bir kez daha bakıldığında, hemfikir olanlar ve itirazlarını bastıranlar görülüyor. Bu toplantılar bıktırıcıdır. Tartışmalar bir beklenti haline gelmiştir. Neredeyse değişiklik yapma zamanı geldi, şirketi değiştirecek değişiklikler.

Telefonum tekrar çaldığında çenemi geriyorum. Numaraya tekrar bakma zahmetine girmeden sessize alıyorum ve onlar çocuklar gibi dikkatlerini tekrar kaybetmeden konuşmaya geri dönüyorum.

"Her zaman olduğu gibi bunu oylamaya bırakacağız. Benim oyum lehte," diye duyuruyorum. Yine telefonum çalıyor ve bu sefer onu susturma zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, rahatsız edici sesin üzerine konuşuyorum. "Dijital yayınlar için bütçenin artırılmasını ve fiziksel medyanın azaltılmasını destekleyenler?"

On dört elden yedisi kalktı ve benim oyum da dahil olmak üzere toplamda sekize yedi oldu. Bu bir galibiyet ama Blake'e göre çok yakındı. Yüzündeki hoşnutsuz ifade kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

"Anlaştık o zaman. Sırada ne var? Jayla, konuşmak istediğin bir şey var mı?" Tartışmada bir değişiklik olmasını umarak dikkatimi lisanslama müdürümüze veriyorum.

Dışa dönük sarışın başka bir uyuşuk konuyla konuya atlamakta tereddüt etmiyor ama Blake ve Arthur'un tartışmasını dinlemekten iyidir.

Telefonum tekrar çaldığında sandalyemde arkama yaslanmışım. Bir küfür yutup masadan kapıyorum ve Nathan'a başımı sallayarak izin istiyorum. Ben bu baş belasını hallederken o da benim yokluğumda herkesi kontrol altında tutacak.

Toplantı odasının kapısını arkamdan kapattıktan sonra yakındaki boş bir odaya giriyor ve ısrarla arayan kişiye cevap veriyorum.

"Ne?" Üç güvenlik şefimizden biri olan Bruno'ya çıkışıyorum.

Müzik ve çığlık sesleri kulak zarıma saldırıyor ve irkilmeme neden oluyor. Kaşlarımın çatıklığı rahatsızlık verecek kadar derinleşiyor.

"Alo? Vaktimi boşa harcıyorsun," diye ekliyorum sıkıca.

"Kahretsın, üzgünüm patron. Burada küçük bir sorunumuz var. Kalabalık kontrolden çıktı ve mekânın bize verecek fazladan eli yok," diye açıklıyor, her kelimesi nefes nefese.

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor. Tüm bunların sebebi çok fazla para ödediğimiz güvenlik ekibi ve onların bir konser kalabalığını kontrol etme becerisinden yoksun olmaları.

"Daha üç gün önce oturduğumuzda ikinci bir ekibe ihtiyacınız olmadığını söylemişsiniz."

"Bu kadar çok hayran beklemiyorduk-" Bir gürültü araya giriyor, ardından çılgınca emirler senfonisi ve bir çığlık geliyor. "Burası çıldırmış durumda. Jocelyn sahneye çıkmak üzere ama bariyerlerden atlamaya çalışırlarsa yapabileceğimiz çok şey var."

"Bana bu sorunu şu anda halledemeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Bir duraklama. "Jocelyn'i güvende tutabileceğimizden emin olmak için ikinci bir ekip göndermenizi istiyorum."

Gizlice girdiğim boş odanın kapısı çalınıyor ve sese doğru baktığımda Nathan'ı kaşlarını kaldırmış, elleri siyah pantolonunun ceplerinde beklerken buluyorum.

"Sinirliler. Oynamayı kaybettikleri için kızgınlar," diyor usulca, dikkatlice. Ona bir kez başımı sallıyorum ve ben arkamı döndükten sonra bile beni bırakmıyor.

"Size gönderecek ikinci bir ekibim yok. Sözüne ve görünüşe göre yanlış olsa da işinizi yapabilecek yeteneklerinize güvendim ve kalan ikisini başka sanatçılarla gönderdim, ikisi de bulunduğunuz yere yakın bile değil. Bir yolunu bulmanız gerekecek."

"Şaka yapıyorsun," diye homurdanıyor.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Bunun için zamanım yok."

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve Nathan orada, fazlasıyla ilgili ve düpedüz meraklı.

"Ciddi olamazsın Garrison. Bu bir şaka değil. Bu ciddi bir güvenlik sorunu," diye uyarıyor Bruno.

"Ben gülüyor muyum?"

"Gülebilirsin de."

"Şu anda beni zorlama Bruno. Bu senin suçun, benim *değil*. Buna göre plan yapabiliriz ama bunun yerine bana her şeyin yolunda gittiğine dair güvence verdin. Bir yolunu bulmalısın. Daha önce de söylediğim gibi, bunun için zamanım yok."

"O zaman zamanı olan birini bul!"

Telefonu kulağımdan çekip burnumdan nefes alıyorum. Nathan'ın temkinli bakışları çok fazla.

"İyi misin, Garrison?"

Onu görmezden geliyorum, güvenlik ekibimin gösterdiği sorumluluk eksikliği ve ben burada bununla uğraşırken toplantıda gerçekleşmesi gereken cesur arka plan sohbeti dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu beni kızdırıyor

kapalı, beynimin mantıklı, problem çözen kısmını bir düğmeye basarak kapatıyor.

Patron benim. Herkes bana güvenir. Kötü bir karar verdiğim anda her zaman çok fazla yargılayıcı bakış ve mırıldanılan sözler oluyor. Dürüst olmak gerekirse son birkaç aydır, son birkaç yıldır inanılmayacak kadar stresliyim. Muhtemelen biriyle, belki bir terapistle görüşmeyi düşünmem gereken noktaya geldim. Ama ilk seanstan sonra bırakacaklarından hiç şüphem yok. Kulağa inanılmaz derecede "vay başıma gelenler" gibi geldiğini biliyorum, bu yüzden en azından öz farkındalık departmanında başarısız olmuyorum.

Yine de, her şey ne kadar *boohoo* görünse de, kulağıma bağırان çoklu sesler ve başkan yardımcımın mırıldandığı uyarı sözleri karşısında sinirlenmekten kendimi alamıyorum. Her şey çok fazla. Bruno'nun yüzüne telefonu kapatmam, telefonumu cebime koymam ve toplantıya dönerken Nathan'ın yanından hışımla geçip gitmem için tek mazeretim bu.

Bu haftaki ilk kötü kararım değil ama en kötüsü. Hem de uzun bir aradan sonra.
Vurulдум.

"ŞUNU TEKRARLA" diye talep ediyorum.

Babama sırtımı dönüp ofisimin pencerelerinden dışarı bakarken viski bardağımlı sıkı sıkıya tutuyorum. Toronto'nun gece manzarası bu aşırı kalabalık şehrin tek güzel yanı. Bu gece, bazen yaptığı gibi beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"E-postalarını aç. Telefonunuzu kontrol edin. Boş koridorlara bakın. Ne kadar sessiz olduklarını duyun. Neler olduğunu anlamak için kendimi tekrarlamama gerek yok."

"Koridorlarımın ne kadar sessiz olduğunun farkındayım. O sessizliği hissediyorum. Yargıyı hissediyorum. Bana bunu hatırlatmana ihtiyacım yok," diye tıslayarak içkimin kalanını geri deviriyorum.

Elimdeki bardağın boş ağırlığı yetmiyor. Masamın üzerindeki sūrahiye dönüyorum ve bir yudum daha almadan önce çok fazla parmak eklemi kadar dolduruyorum. Ona bakmaktan kaçınmaya devam ederken babamın gözleri tenimde bir damga gibi.

"Bizim salonlarımız, Garrison. Burası bizim salonlarımız, sen ne kadar kendini benim Swift'ten daha fazlasına sahip olmadığımı inandırmak istesen de

Senin gibi kenar," diye beni düzeltiyor, ses tonundaki bıkkınlık beni sinirlendiriyor. "Bu tonda konuşma, Reggie. Bu şirketin ne kadar büyük bir şirket olduğunun farkındayım.

Ben sahibim."

Swift Edge'i o yarattı ama *ben* onu bugünkü haline getirdim. *Ben*. O bütün gün kayıt ekipmanlarıyla oynarken ben zor işleri yaptım. O *hâlâ* bütün gün kayıt ekipmanlarıyla oynarken.

Uzun, sinirli bir nefes. "Jocelyn ayrılmakla tehdit ediyor."

Kaskatı kesildim. "Gidemez."

"Hukukçulara göre, hazırladıkları davaya bağlı olarak gidebilir. Sahne alırken korunmasından plak şirketi sorumlu. Kontratta yazıyor."

Bir kasırğa. Son üç saat böyle geçti. Bruno'dan gelen o lanet telefonla başladı. Daha fazla güvenlik sağlamayı reddettiğimde yanlış bir karar vermişim. En büyük ve en başarılı pop sanatçılarımızdan biri olan Jocelyn sahnedeysen çılgın bir hayranın barikatların üzerinden atlayıp, zavallı güvenlik ekibini geçip sahneye çıktığı anda bu tüm dünyaya duyuruldu. Güvenlik nihayet oraya varıp onları ayırdığında hayranın yüzünde ve kollarında bıraktığı izler viral oldu. Kısa bir süre sonra da olayın tam videosu yayınlandı.

Telefonum, ayrılmakla tehdit eden öfkeli müşterilerle, hayal kırıklıklarını dile getiren yönetim kurulu üyeleriyle ve içeriden bir haber almak için ağzı köpüren magazin basınıyla dolup taşı. Uzun zaman önce kapattım. Babam sessizliğimi kabul etmeyip istenmemesine rağmen ofisime girene kadar gayet iyi çalışıyordu.

"Hukuk ekibimiz inanılmaz. Çalıştırdığı kişilerden çok daha üstünler," diye kestirip atıyorum viskiden uzun bir yudum daha almadan önce.

Babamın tek söylediği "Bu almaya hazır olduğumuz bir risk değil" oluyor. Ama aklımda alarm zillerinin çalması için yeterli.

Ofisimde görüldüğünden beri ilk kez ona dönüyorum. Benden birkaç santim daha kısa ve içinde asla ölü bulunamayacağım gündelik, renkli kıyafetler giymiş, bana fazlasıyla açık bir ifadeyle bakıyor. Benimkine çok benzeyen yeşil-kahverengi gözlerinde suçluluk ve hayal kırıklığı parlıyor. Odaklandığım şey suçluluk duygusu.

"Biz' kim?" Sakince soruyorum. Fazla sakince.

Çenesini kaldırıyor, söyleyeceği sözlerden emin. "Şirketin nefes almaya ve kendini toparlamaya ihtiyacı var. Sen olmadan işleri yoluna koymalı.

dahil. Bunu yönetim kuruluyla çoktan görüştüm. Jocelyn ve ekibini ikna edebilmemin tek yolu bu-

"Yönetim kurulunu toplantıya çağırdın ve Jocelyn ile bensiz mi görüştün?" Bardağımı masaya çarparak hırlıyorum.

Hiç irkilmedi bile. "Sana ulaşılıyordu. Şirketin iyiliği için ne gerekiyorsa onu yaptım. Bu benim işim. Şu an hariç her zaman senin işin olduğu gibi. Bu Swift Edge'i etkileyen ilk kötü kararın değil. Artık eskisinden daha büyüğüz. Daha fazla göz üzerimizde."

"Bunu yapmaya hakkın yoktu."

"İş ortağın olarak her türlü hakka sahiptim."

"Peki ya babam olarak?" Kaşlarımı kaldırarak geri atıyorum.

Nefes veriyor, başındaki fötr şapkayı düzeltiyor. "Beni sadece böyle zamanlarda baban olarak göremezsin. Beni incitmek ve bir şey anlatmak istediğin zaman."

"Yaptığım şey bu değil." Öyle. Bunu inkâr etmek zaman kaybı. Aramızda hiç sıcaklık yok. Benim tarafımda yok. Yıllardır yok.

"Baban olarak, keşke yapmasaydım diyorum. Güvenine ihanet etmek hoşuma giden bir şey değil. Ama bunu neden yaptığımı anlamalısın. Bu şirketi benden daha fazla kaybedemezsin."

"Onu kaybetmeyi planlamıyorum." "Benim de öyle."

Avuçlarımı önümdeki masif ahşap masanın üzerine koyuyorum ve çenemi sıkıyorum, milyonlarca öfkeli kelime boğazımı tırmalıyor, söylenmeyi umutsuzca bekliyor.

Bunun yerine, "Ne yaptın?" diye soruyorum.

"Jocelyn bir şartla kalmaya razı." "Neymiş o?"

Daha sonra söyleyeceği sözlere hazırlıksızdım. Onlar benim için bir darbe bağırsak.

"Şirketten uzun süreli bir izin alacaksın. Kendini düşün Biz bu pisliği temizlerken sen de dışarı çık. Rahatsız edilmeyeceğin bir yere. Kendini toparlayabileceğin bir yer," diyor nazikçe.

"Kendimi toparlamama gerek yok. Bu benimle ilgili değil. Şirketle ilgili. Jocelyn ve diğer sanatçılar hakkında," diye saçmalıyorum, çok ısınıyorum, kravatım çok sıkı.

"Bu onun isteği idi. Ayrılmanın tek alternatifi. Karşılığında sessiz kalacaklar ve işlerine geri dönecekler. Zaten kabul ettim. Sen değilsin

Bu konuda ona da ulaşamazsın Garrison. Ciddiyim. O ve ekibi bunun için seni suçluyor ve buna hakları var."

"Bu çok saçma." Gülüşüm zalimce, acımasızca. "Ona olanlardan sadece yarı yarıya sorumluyum."

"Bu *senin kararındı*. Swift Edge adına senin kararın. Neden yaptın bilmiyorum ama bunu bu şekilde düzelterek," diyor babam, beni yatıştırmaya çalışarak.

"Aynı fikirde değilim."

"Katılmak zorunda değilsin. Çoktan halledildi. Şu andan itibaren resmi olarak izindesin. Yarın gidiyorsun."

Sesimin sıcaklığı düşüyor, buz gibi keskin. "Nereden ayrılıyorsun?" "Cherry Peak. Uçağınız iki gün içinde kalkıyor."

2

POPPY

Atlıkarınca dönüşümü tamamlayıp ayak parmaklarımın ucuna düşerken kaslarım geriliyor ve çılgılık atıyorum. Gümüş direk ellerimde sıcacık ve sırtıyorum, geri adım atmadan önce tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Bugün direk dersi yok, stüdyom boş, pembe renkli alana yayılmış hoparlörlerden gelen gırtlaktan gelen R&B dışında sessiz. Geç oldu, muhtemelen hala burada kendimi zorlamak için çok geç, ama bugün buna ihtiyacım vardı.

Cherry Peak şehir merkezinin kalbindeki direk stüdyom Beautifully Bold'da tam bir haftadır sıcak su yok. Kapıdan içeri adım atan herkesi terlettiğini bilmekten gurur duyduğum bir işletme için bu durum oldukça can sıkıcı bir hal aldı. Sıcak su yoksa banyoda iki duş kabini olmasının ne anlamı var?

Cevap, bir tane bile olmaması. Yine de ev sahibimin pek umurunda değil gibi görünüyor. Bir katır kadar inatçı olan yaşlı adam, soğukla idare edebileceğimizi iddia ederek tesisatçı çağırmaya yanaşmıyor.

"Egzersiz yaptığında ısınıyorsun, değil mi? ısınıyorsun, değil mi? Soğuk daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu bu sabah telefonda.

Kahretsin, bir kiracı olarak sahip olduğum haklar konusundaki bariz cehaleti bir yana, egzersiz yapma şeklindeki yargısı beni neredeyse öfkeliendiriyordu. Cherry Peak'in ne kadar küçük olduğunu anlayacak kadar büyüdüğümünden beri milyonuncu kez, nüfusu ahşap kasaba tabelasına yazmaya zahmet etmeyecek kadar az, buradaki hem açık fikirlilik hem de fırsat eksikliğine lanet ediyorum.

Alnımdaki saç tellerini fırçalarken tenimdeki nemden rahatsız oluyorum. Yutkunarak nefes alırken boğazım yanıyor, ellerimi belime indiriyorum. Tayt şortumun ince malzemesi yuvarlak kalçalarımın yapışıyor ve banyoya doğru attığım her adımda kalçalarımın arasına sürtünüyor, sıcak su lanet olsun. Soğuk işimi görür.

Ağabeyim ev tamirâtı konusunda pek becerikli sayılmaz ama borulara bir göz atıp tamir etmeyi deneyebilir.

sıcak su sorunu. Aksi takdirde, huysuz ev sahibime bir telefon daha edip yardım etmesi için yalvarmanın pek bir işe yarayacağından şüpheliyim.

Aceleyle kıyafetlerimi değiştirmeden önce duş almam beş dakikadan az sürüyor, içimde dalgalanan soğuktan memelerimin morarıp düşmemesini umuyorum. Stüdyodan aceleyle çıkıp arabama bindiğimde saçlarım hala omuzlarımdan ıslak bir şekilde damlıyor ve Ana Cadde'den kasabadaki tek bar olan Peakside'a doğru sürüyorum.

İçeri girip her zamanki masamıza doğru yöneldiğimde bira ve kızartma yağı kokusu ve bir country türküsünün tiz notaları beni karşılıyor. Mutlu sohbetler akıyor, stresimin bir kısmını hafifletiyor. Bir shot tekila gerisini halleder.

Barın köşesine sıkışmış her zamanki kabinde oturan arkadaşlarım sırtıyor, masanın üzerinde taşan bir tabak dolusu nacho ile kendi aralarında konuşuyorlar.

"İşte orada!" Anna erkek arkadaşının kolunun altından tezahürat yapıyor. Söz konusu kolun sahibi Brody Steele, omzunun üzerinden bana iki parmak sallayıp yumuşak bir gülümseme veriyor.

Çift bu şehirde ünlü, ki bu pek de sürpriz değil. Brody ödüllü bir country şarkıcısıyken ve Anna sadece benim en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda bir işyeri sahibiyken. Beautifully Bold'un bitişiğindeki Thistle and Thorn adlı kuaför salonu tamamen ona ait ve geçtiğimiz yıl içinde çok iyi iş çıkardı.

"Merhaba, seni muhteşem kadın." Çiftin karşısındaki iki kişi oturdukları bankta bana yer açmak için aşağı kayarken ona bakıyorum.

Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olan Bryce, iç koltuktan bana bir sırtış fırlatıyor ve kardeşimi bankın daha aşağısına çekiyor. Ben boş yeri alıp ona ve Bryce'a odaklanırken Darren nemli bir bardak suyu bana doğru itiyor.

"Siz ikinize de merhaba. Anna ve Brody'nin bu gece sizi ayırmamasına şaşırdım. Cesur hissediyor musun, D?" Sinsi bir sırtışla soruyorum.

"Toplum içinde bir yetişkin gibi davranabilecek kapasitedeyim," diye mırıldandı kardeşim. "O öyle davrandığı sürece."

Bryce keskin mavi gözlerini deviriyor. Gece yarısı siyahı saçları hâlâ işe giderken taktığı topuzun içinde, ifadesi açık ve fazlasıyla künt. "Hiç de bile. Kaç yaşındaydın sen?"

"Ve çok iyi gidiyorlardı," diye iç geçiriyor Anna.

Bir elimi su bardağıma doluyorum ve nasırlı avucuma verdiği rahatlamayla bir inilti yutuyorum. "Öyle miydiler? Oops."

"Bunu özlemişim," diyor Brody, sesinde Cherry Peak'teki çoğu çiftçinin sahip olduğu o yumuşak, tanıdık tını ağır basıyor. Bunu country müzik endüstrisinde, özellikle de Nashville'de geçirdiği zamanla çarpın, işte size müthiş bir country aksanı.

"Çekişme mi? Lanet bir müzik ödülü almak ve bütün hafta sonu kıcının öpülmesi gerçekten o kadar sıkıcı mıydı?" Bryce soruyor.

"Sıkıcı mı? Hayır. Ama her zaman eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Onları rahat bırak Ice. Hepimiz birbirimizden uzak kalmaktan nefret ediyoruz," diyorum mutlu çifte göz kırparak.

Anna'nın Country Müzik Ödülleri için Nashville'e erkeğiyle birlikte gitmesi güzeldi çünkü Brody'nin Calgary'de Swift Edge Records'ta onsuz kayıt yapmaya gitmesinin onu ne kadar üzdüğünü biliyorum. Fırsat buldukça ona katılmaya çalışıyor ama salonu olduğu için bu her zaman o kadar kolay olmuyor.

Brody hiçbir zaman onsuz çok uzun süre kalmadı ve Cherry Peak Calgary'den sadece üç saat uzaklıkta olsa da, yine de tekrar tekrar gitmek için can sıkıcı bir yol. İlişkilerine çok fazla zarar vermediği için mutluyum.

Onlar benim olmak istediğim çift, bu yüzden başlarına kötü bir şey gelmesi beni mahveder.

"Bir sonraki albüm üzerinde ne zaman çalışmaya başlayacağınızı duydunuz mu?" Darren soruyor.

Brody dudaklarını Anna'nın şakağına bastırarak cevap veriyor: "Yakında başlamamız gerekiyordu. Ama bir süre daha başlayabileceğimi sanmıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden olmasın?"

Brody bir elini yüzünde gezdiriyor, elinin altında bir kaş çatma belirliyor. "Swift Edge şu anda tam bir karmaşa içinde."

Anna yüzünü buruşturarak, "Bu sadece sorunların başlangıcı," diye ekliyor.

Bryce tırnaklarını masaya vuruyor. "Çıkarın şunu. Huzursuzlanmaya başladım."

"Yarın Cherry Peak'e bir misafirimiz gelecek."

"Tamam... ne tür bir misafir?" Yavaşça soruyorum.

Anna cevap veriyor, masanın üzerinde ağır bir ihtiyat duygusu asılı. "Kibirli türden."

"Bir adı var mı?" Darren parmaklarını bira şişesinin etrafında bükerek gözlerini devirmeme neden oluyor.

Onu omzundan dürtüyorum. "Sakin ol, Maço Adam."

Beni görmezden geliyor ve bir süre sonra Brody tekrar konuşarak hepimize bir bomba atıyor.

"Garrison Beckett. Ya da daha çok Swift Edge Records'un CEO'su olarak bilinir.

Benim lanet patronum."

Cırcır böcekleri. Cırcır böcekleri.

Midem bulanıyor. Anna'nın Garrison hakkında bana yaptığı her şikâyet içimi çalkalıyor. Geçen yıl Brody'nin ses gerginliğinin nedeni olan amansız zorlamaları ve beklentilerinden, Brody ne zaman Anna'dan bahsetse saklamaya zahmet etmediği onaylamamasına kadar. Cherry Peak, devasa bir pislik olmayı kendine görev edinmiş bir adamdan saklanamayacak kadar küçük bir kasaba.

"O kadar yer varken neden buraya geliyor ki?" diye mırıldandım.

Anna düz kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve uzun zamandır kimsenin iç çektiğini duymadığım kadar ağır bir şekilde iç çekiyor. "Şu anda şirkette pek çok şey oluyor. Jocelyn'i duydun, değil mi? Duymuş olman gerektiğini biliyorum Bryce. O bir pop şarkıcısı."

"Onu tanıyorum. Yani, onu tanıyorum. Müziğini biliyorum. Makalelerini gördüm, ama-" Kardeşim sözünü kesmeden önce Bryce başlıyor.

"Son konserinde saldırıya uğradı. Vegas'ta." "Sağ ol, sık kafalı. Tam oraya geliyordum," diye tıslıyor Bryce.

Brody boğazını temizliyor ve dikkatlerini başka bir münakaşa seansının başlangıcından geri çekiyor. Bryce ve Darren'ın en son ne zaman birbirleriyle iyi geçindiklerini hatırlamıyorum. Muhtemelen hepimiz çocukken.

"Garrison'ın babası Swift Edge'in baş yapımcısı ve aynı zamanda yarı sahibi. Büyükanнем ve büyükbabamın Garrison'a çiftlikte yer açıp açmayacaklarını sordu, bir ton ikna çabası gerekti ama kabul ettiler."

"Neden burası? Cherry Peak zengin bir puştı delirtir," diyor Bryce. diyor.

Anna omuz silkiyor. "Burası güvenli bir yer. Kimsenin aramaya gelmeyeceği bir yer

bir açıklama için. Burada kimse onun kim olduğunu bilmeyecek, bilseler bile umursamayacaklar."

Brody başarısına rağmen Anna'yla burada normal bir hayat kurmayı böyle başardı. Cherry Peak'ten başka bir yerde olsalar gece gündüz etraflarını sararlardı.

Muhabirler hala zaman zaman buraları gözetlemeye geliyorlar ama kimse onlara bilmek istedikleri bir şeyi vermeyi kabul etmeyince çabuk sıkılıyorlar.

"Wade gerçekten kalmasına izin mi veriyor? Üzgünüm ama bunu aklım almıyor." Darren kabinde arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve dirseği yanına batıyor.

Onu itiyorum. "Lütfen bana Sör Douchealot'u ahırda tuttuğunu söyleyin."

"Aslında misafirhanede. Ben ahır için oy kullanmıştım ama Anna bunun zalimce olacağını söyledi."

"Eğlence katili olma Anna," diye azarlıyorum.

Anna dudaklarını yuvarlıyor ve başını hızlıca sallıyor. "Değilim! İnanın bana, onun burada olmasını hepinizden daha az istiyorum. Ama bunu Reggie için yapıyoruz ve oğlunun, pislik olsun ya da olmasın, ineklerle yatmadığından emin olmamızı hak ediyor. Onu bize emanet ediyor."

"Biliyoruz tatlım. Konuyu ilk açtığımdan beri büyükannem aynı şeyi büyükbabama milyonlarca kez söyledi," diyor Brody.

Bryce kollarını masaya dayayarak, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye söze başlıyor. "Garrison Beckett Steele Çiftliği'nde kalıp ne yapacak? Ve ne kadar süreyle?"

Anna en iyi arkadaşımızın bekleyen bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Bu Wade'e bağlı. Ama hepimiz biliyoruz ki, üzerine düşeni yapmadan arazisinde kalmasına izin vermeyecektir."

Bu konuda çok haklı. Wade Steele sert bir çiftlik sahibi ve bu şehirli çocuğun gelip ailesinden faydalanmasına izin vermesine imkân yok.

"Ne kadar süreceğini bilmiyoruz. En az birkaç ay," diye ekliyor Brody.

"Biraz ay mı?" Dişlerimin arasından keskin bir nefes üflüyorum.

Mutlu çift hep birlikte yüzlerini buruşturuyor. Kardeşim içkisini bitiriyor, ben de garsona el sallayıp herkes için birer shot sipariş ediyorum. Beş dakika sonra, onlara bahşış bırakıyoruz.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunu biraz daha sık yapacağımızı hissediyorum," diyorum boğazımda kalan yanmayı görmezden gelerek.

Bryce "Uzun bir iki ayın şerefine" diye şarkı söylüyor ve yemin ederim kasabanın kendisi de bizimle birlikte ağlıyor.

3

GARRISON

Kiralık arabam su birikintileri arasında kayıyor, Cherry Peak'teki ana yol boyunca ilerlerken üzerime çamur sıçırıyor. Ağzım sert bir çizgi halinde, lastiklerimin girdiği her çukurda dişlerim daha da sıkılıyor. Koltuğumda yine sarsılıyorum ve bu sefer bir küfür savuruyorum, kuyruk sokumum gittikçe ağrıyor.

Harita üzerindeki bu küçük kasaba, arzulanan bir ton şey bırakıyor. Küçük RCMP binası sunulan tek koruma şekli gibi görünüyor ve itfaiye istasyonu çürümüş eski bir araba garajından başka bir şey değil. Burayı evi olarak gören insanlar elbette bu durumdan memnun olamazlar. Sigorta oranları tavan yapmış olmalı.

GPS'in Steele Çiftliği'ne giden rotasını takip ederken nefes verirken "Hayatımı sikeyim," diyorum.

Çakıl taşlarına çarptığım an, geri dönmek ve Toronto'ya giden ilk uçağa atlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bu ceza çok saçma. Bu zorunlu "tatile" hazırlanmak için hayatımı toparlamak için iki günüm vardı ve hala öfkem denecek gibi görünmüyor.

Ben dokuz haneli banka hesabı olan otuz yaşında bir adamım. Böyle bir şey olmamalıydı. İlk başta babama neredeyse inanmıyordum. Ta ki dün tüm yönetim kurulunu toplantıya çağırana ve onlar da bana onun söylediklerinin aynısını söyleyene kadar. Hâlâ şoktayım.

Steele Çiftliği'nin kapısı görüldüğünde direksiyonu olması gerekenden daha sıkı kavradım. Beklediğimden çok daha büyüktü. Başka bir durumda, muhtemelen bundan etkilenirdim. Ne yazık ki, etkilenmek şu anda hissettiğim son şey.

Neyse ki kapı çoktan açılmıştı ve kapıdan geçip -şaşırtıcı *değil*- *çakıllı* yola çıkmadan önce omurgamı sertleştiriyorum. Yolun başında bekleyen ev dikkatimi çekiyor. Eski ama yakındaki kasabanın çoğu gibi dökülmüyor. Etrafındaki çamur birikintilerine ve kahverengi çimenlere rağmen oldukça güzel.

Birkaç dakika sonra daha uygun bir araba yolu bulamadığım için evin yanındaki yolun kenarına park ediyorum. Üç saniye boyunca nefes alıyorum ve arabayı kapatıp dışarı adım atmadan önce aynı şekilde geri veriyorum.

Ancak sol ayağım lanet olası bir çukura battı. Dolu. Dolu.

Çamurlu. Su.

Deri ayakkabımın ve siyah çorabımın içine sızıp pantolonumun alt kenarına ulaşıyor. Ayağımı kaldırıp suyu uçurmak için tekmelediğimde kırmızı görüyorum. Hareket beni tökezletiyor, sırtım açık araba kapısına çarpıyor ve zaten ağrıyan kuyruk sokumumda bir acı patlaması oluyor.

Bağırarak için dişlerimi dilime geçirmek zorunda kaldım. "Oraya park etmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Dudaklarım kıvrılıyor, benimle konuşan kişiye doğru dönüyorum ve arabanın kapısını çarparak kapatıyorum. Avuçlarımı arabaya bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Ne?"

"Oraya park edemem."

Yolun karşısında kollarını kavuşturmuş duran Brody değil. Sanki o kadar kolay olacaktı gibi. Onun yerine, yüz bin dolarına bahse girerim ki Wade Steele'e bakıyorum. Onu ele veren yıpranmış kovboy şapkası ve botları değil. Hayır, onun yerine buruşuk yüzündeki karanlık, zalim kaşlar. Babamın Wade hakkında beni uyardığı onca şey arasında, en çok zaman harcadığı şey onun hiçbir şeye aldırma tavrıydı.

"Daha iyi bir yer göremiyorum," diyorum ona açıkça.

Ceketli gövdesinin üzerinde kavuşturduğu kolları geriliyor. "Onu orada bırakırsan arazimden çektiririm."

"O zaman başka nereyi tercih edersin?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

Evin önündeki çıplak araziye doğru başını sallıyor; lastik izleri yağmurdan ya da eriyen kar yığınlarından dolayı toprakta çok derin kazılmış ve suyla dolmuş. "Burası iyi."

"Çimenlerin üzerinde mi?"

"Bir çeşit bahçeye mi benziyor, evlat? Biri onu ezmeden önce arabayı yoldan çek," diye emrediyor.

Tamam. Arabaya geri dönüyorum, bakışlarının ağırlığı yüzümde. *Uygun* yere park ettikten sonra bir saniye bile geçmeden bana tekrar havlamaya başladı.

"Eşyalarını topla, sana nerede kalacağını göstereceğim."

Dudaklarımı kapatıp bagaja doğru ilerlerken gözlerim seğiriyor. Büyük valizimin tekerlekleri toprağa batıyor ve yüzümü buruşturmamaya neden oluyor. Bavulumu sapından tutup arkamdan Wade'e doğru sürüklediğimde daha da batıyorlar.

Evin önünü işaret etmeden önce valizimi daha önce hiç maruz kalmadığımı düşündüğüm bir yargıyla inceliyor.

"Misafir evi şu ağaçların arkasında. Sadece bir takım anahtarın var, sakın kaybetme. Parti yok yoksa gidersin. Bu araziye tanımadığım insanlar giremez, yoksa gidersin. Yarın sabah altı buçukta evde ol yoksa gidersin," diyor.

"Anladım," diye cevap veriyorum gergin bir şekilde, uzattığı elindeki anahtarlığı alarak.

Çakıllı yol kalın ağaç sırasının hemen yanından geçiyor ama başka bir şey görmek mümkün değil. Teşekkür etme zahmetine girmeden yanından geçip yola koyuluyorum, her taş bavulumu sallıyor ve kolumu çekiştiriyor.

Ağzımı kapalı tutabilmem bir mucize. Söylemek istediğim hiçbir şey duruma yardımcı olmaz. Göz açıp kapayınca kadar kendimi kapının dışında bulurum ve o kasabada mahsur kalmaktansa burada olmayı tercih ederim.

Ayakkabımdaki bayat su çorabımın içinde ezilerek sinirlerimi yıpratıyor. Öfkeli ve sinirli bir şekilde, çiftliğin sağ tarafında, atların uzun bir ahırın içinde ve çevresinde dolaştığı yerden geçen işçilerin iri gözlerini görmezden gelerek yola devam ediyorum.

Daha önce hiç şahsen bir at görmemiştim. Tarlada durmuş beni izleyen uzun boylu ve iri yarı gece siyahı ata aval aval bakmamaya çalışıyorum.

Ağaçların arasından geçene kadar o boncuk gibi kahverengi gözleri sırtımda hissetmiyorum. Bir hayvan için inanılmaz derecede kaba. Bavulumun tekerlekleri başka bir kayaya takılınca çenemi yuvarlıyorum ve sert bir Yank, sabırsız ve tüm bu durumdan çoktan bıkmış.

Wade hakkındaki ilk izlenimim, sırf yapabildiği için hayatımı cehenneme çevireceği yönünde. Bunu yapmasını kolaylaştırmayı planlamıyorum ama kartlarımı doğru oynamalıyım. Babamın Swift Edge'i benden almasına asla izin vermeyeceğim. Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca dilimi dişlerimin arasına sıkıştırmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Yol ayrımında durduğumda bunu kendi kendime tekrarlıyorum. Bir taraf küçük misafir evinin yanından devam ederken, diğer taraf beni *doğrudan* ön kapıya götürüyor.

"Hey."

Brody Steele'in sesi ön merdivenlerdeki yerinden rüzgârla taşınıyor. En üst basamakta oturuyor, uzun gövdesi dizlerinin üzerinde kamburlaşmış, çizmeli ayakları genişçe açılmış ve ten rengi ceketini çamurla beneklenmiş.

Siyah pantolonum ve dizime kadar uzanan süet ceketim bana kendimi yabancı hissettiriyor. Eğer onun gibi giyinmem gerekiyorsa ... Midem bulanıyor.

"Şimdiden ne yapıyorsun?" Hak ettiğinden daha sert bir şekilde soruyorum ama içimde özür dilemek yok.

"Beni gördüğün için bu kadar heyecanlı görünme," diye karşılık veriyor.

Eve yaklaşırken yıkık bavulumu arkamdan sürüklüyorum. Bu aptal çiftlikte gördüğüm karşılama ve bugüne kadar olan olaylar için ona saldırma isteğiyle dolup taşıyorum ama bir şekilde kendimi tutmayı başarıyorum.

"Kaydedecek bir albümün var."

"Şu anda konuşmak istediğin şey gerçekten bu mu?"

Gözlerim seğiriyor. "Büyükbaban arabamı geride bırakmamı isterken doğrudan misafirhaneye gidebileceğim gerçeğinden bahsetmemiş gibi görünüyor."

"Bu da bir sonraki sorunun cevabı. Bunca yolu neden yürüdüğünü merak ediyordum."

Boğazımda kısık bir sesle mırıldanıyorum, önümdeki evi incelerken kaslarım geriliyor. Ana evden çok daha küçük olsa da, daha yeni, açık yerine koyu tuğlalı ve iki değil tek katlı. Sundurma da benzer tarzda ama yine ana evdeki kırmızımsı kahverengi yerine koyu bir görünüme sahip.

"Siz benim hoş geldin partim misiniz? Beni gezdirmek için mi buradasınız?" Huysuzca sordum.

Başını hafifçe eğiyor, gözleri yanımda duran ve hasar olup olmadığını kontrol edemeyecek kadar korktuğum bavula kayıyor. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda gülümsemeye çalışıyor.

"Yerleşmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var gibi görünüyor." Neredeyse gülecektim. "Doğru."

Kendini basamaktan yukarı itiyor ve bana doğru yürüyüp birkaç adım geride duruyor. Başındaki beyzbol şapkası yırtık pırtık, materyali aşınmış ve ipleri dışarı çıkmış, şapkayı çıkarıp elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor.

"Dinle, burada olmak istemediğini biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama burada kimseye saygısızca davranma. Patronum olup olmamanız umurunda değil, eğer birisine hırlarsanız o kışınıza tekmeyi basarım.

Çiftlik ellerinin. Hayal kırıklığını içinde tut. Burada hepimiz babana iyilik yapıyoruz. Sen de öyle," diyor, ses tonunda keskin bir tehdit var.

Bu ses tonuna ne kadar sinirlensem de, aynı zamanda adama biraz saygı duyuyorum. O her zaman dürüst bir adam olmuştur. Hayatımı hiç kolaylaştırmadı, bu kesin.

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum.

O da bana karşılık veriyor ve sıkmam için elini uzatıyor. Bir şeyi kanıtlamak istercesine gereğinden fazla sıkıtığında irkildiğimi gizliyorum.

Pantolonumun cebinden anahtarlığı alıp verandaya yöneldiğimde aramızda sessizlik hakim oluyor. Sonraki sözleri dizlerimi kilitliyor, arkam yerine önüme bakıyorum.

"Bir şey daha var. Benim kadınıma da bu topraklarda yaşıyor. Burası onun evi ve o da öyle davranıyor. Duyduğuma göre ona ya da arkadaşlarına bu şekilde tepeden bakarsan, artık bu yeteneğe sahip olmadığını anlayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Bu sefer kahkahamın kaçmasına izin verdim. Karanlık, acımasız bir ses, ama önemli değıl gibi görünüyor.

"ok net."

Orada ne kadar durduğunu bilmiyorum ve umurumda da değıl. İçeri girip kapının arkamdan çarpmasına izin verdiğimde değıl.

4

POPPY

Anna'nın yanında at sürerken temiz bahar havası yanaklarımı okşuyor, altımdaki at yumuşak bir tırısla sabit duruyor. Böyle günlerde her zaman binmeyi tercih ettiğim tatlı kısırak Honey, bir çalının etrafından dolanıp onu ezmek için hareket ederken, Brody'nin atı Sky hiç rahatsız olmuyor. Ağzını kalın yaprakların arasına sokup henüz çiçek açmamış ahududuları arayışını izlerken gülüyorum.

"Sen de en az Brody kadar kötüsün," diye alay ediyor Anna, Sky'ın boynunu okşamak için öne eğilerek. Yumuşak kahverengi şapkası Sky'ın sırtında sallanırken gözlerini güneşten koruyor ve evden çıkarken benimkini almadığım için kendime kızıyorum. "Eve döndüğümüzde sana bir şeyler ikram edebilirim."

"Baktığı için onu suçlayamam. Kış bu yıl sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Biraz güneşe hazırım."

"Tropik bir yere gitmediğine şaşırdım."

"Çok cazip geldi. Ama seni ve Bryce'ı çok özlerdim." Ve bunu karşılayabilmemin hiçbir yolu yoktu. İnan bana, hava sıcaklığı eksi yirmi beşin altına düştüğü anda para bulmaya çalıştım.

Anna aramızdaki mesafeye bakıp bana sıırttı. "Çok tatlı konuşuyorsun, biliyor musun?"

"Biliyorum. Ve sen buna bayılıyorsun."

"Öyle yapıyoruz." Sky'ın bizi ahıra doğru götürmesine izin veriyor, misafırhane her nefeste biraz daha yaklaşıyor. "Sence orada hayatta mıdır? Brody bu sabah geldiğinde onunla konuştuğunu söyledi ama o zamandan beri ondan bir iz yok."

"Garrison'dan bahsediyoruz, değil mi?"

"Tek ve biricik."

"Wade'le tanıştı mı?" Hayal gücüm bu fikir karşısında çılgına dönmekle tehdit ederken soruyorum.

"Oh, tanıştı. Brody, Garrison'ı ana evden misafir evine kadar bavulları çamurda sürüklenerek yürüttüğünü söyledi."

Homurdanıyorum ve Honey, sanki mükemmel zamanı sezmiş gibi, sesi taklit ediyor. "Atlar bile o adamın iyi olmadığını biliyor."

Anna bir an sessiz kalıyor, aramızdaki tek ses atlarımızın büyüyen otlar üzerindeki toynakları. "Ondan nefret edip etmediğimi henüz bilmediğimi söylesem kötü mü olur? Pisliğin teki olduğu kesin. Ama daha kötü insanlarla da tanıştım."

"Ona Sir Douchealot olmadığını kanıtlaması için bir şans vermek istediğini mi söylüyorsun?"

Misafirhanenin arka tarafına ulaştığımızda usulca gülüyor. "Belki mi? Nefret çok güçlü bir kelime zaten. Gerçekten *nefret* ettiğim biri var mı bilmiyorum. Stewart dışında, belki."

Eski nişanlısından hepimizin nefret ettiğini söyleyebiliriz. Yani, hadi ama, üç yıl birlikte olduktan sonra onu aldattı ve aylar sonra geri dönüp onu geri almak için yalvarma cüretini gösterdi. Burada, Cherry Peak'te olmasının ve Brody'ye aşık olmasının sebebi o. Yani gerçekten, hem ondan nefret edebiliriz hem de onun kaybından kazandıkları için minnettar olabiliriz.

"Bu adil. Yine de sanırım ev sahibimle neredeyse o noktaya geldim," diye mırıldanıyorum.

"Hâlâ sana sorun çıkarıyor mu?"

Honey, Sky'ın yanında sıraya giriyor ve Anna'yla beni botlarımızın yanları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırarak, "Görünüşe göre stüdyoda ter döktüğümüz için soğuk duşları tercih etmeliyiz. Dürüst olmak gerekirse, bana saygı duymadığını hissediyorum. BB'yi açtığımdan beri aynı saçmalıklarla uğraşıyorum."

Cherry Peak'in nüfusunun çoğunu oluşturan yargılayıcı yaşlı insanlar benim direk stüdyomu hiçbir zaman onaylamadılar. Kirli olduğunu düşünüyorlar, müşterisi ve saçma geliri olmayan bir striptiz kulübü gibi. Sanki dışarıda saygın, temiz striptiz kulüpleri yokmuş gibi.

Onlara beynimde bir santim bile yer vermemeye çalıştım ama size ve tutkunuza karşı bu kadar çok kişi varken bu çok zor. Yaptığım işten utanmıyorum. Kadınların özgüvenlerini bulmalarına yardımcı olmayı seviyorum ve çoğu zaman Beautifully Bold'un yaptığı da tam olarak bu. Vücut tipimizin ne olduğu önemli değil, her zaman güçlü, kendinden emin ve muhteşem hissedebiliriz.

Keşke daha fazla insan bunu anlasa. Ya da en azından anlamaya çalışsaydı.

"İki yıl sonra kira kontratı bitene kadar bana sorun çıkaracak. Bundan eminim," diyorum ona, omuz silkerek geçiştirmeye çalışıyorum.

"Özür dilerim, P."

Bileğimin bir hareketiyle onu başından savıyorum. "Bu kadar yeter. Bana Garrison'dan biraz daha bahset. Şimdi ilgimi çekti."

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim ama onun hakkında neredeyse senin kadar çok şey biliyorum."

"Bu talihsizlik."

Güneş, konuk evinin içindeki ışıkların açık olup olmadığını söyleyemeyeceğimiz kadar yüksekte ve yan tarafına geldiğimizde dışarıda park etmiş bir araba yok. Boş sayılır.

Honey'nin kulaklarının seğirmesi, dizginlerini hafifçe çekip onu çakıllı yolun kenarında durdurmadan önce aldığım tek haber. Anna çoktan kocaman gözlerle bana bakmaya başlamıştı, Gökyüzü hâlâ onun altındaydı.

Ağzından "Bu o" gibi bir şey çıkıyor ve ben de dudaklarımı mühürleyerek ön bahçedeki adama bakıyorum. Uzun boylu, siyah bir elbise pantolonu giymiş ve kollarını birkaç kez kıvrımış uyumlu bir düğme-up giymiş. Bu mesafeden, berbat çiftlik kıyafetleri seçimi ve arkaya yatırılmış kahverengi saçları dışında onun hakkında daha fazla şey söylemek zor. Bir de sinirli olduğu.

Kolunu havaya kaldırıp deli gibi sallarken ağzından bir dizi kaba kelime dökülüyor. Ekranı kontrol edip tekrar havaya fırlattığında elindeki telefon neredeyse avluya uçacaktı.

"Ne yapıyor bu?" Anna fısıldıyor, ikimiz de Garrison Beckett olduğunu tahmin ettiğim kişiyi bir çift şahin gibi izliyoruz.

Honey'i ağır adımlarla ilerlemeye teşvik etmeden önce cevap vermiyorum. Sundurmanın yanından usulca geçip onun arkasındaki çimenlere doğru yürüyor. Arkamdaki hareketlenmeyle omzumun üzerinden bakıp Anna'nın onu takip ettiğini görüyorum.

"Beni duyabiliyor musun? Alo? Nathan? Nathan?" diye bağırıyor, elini sallamaya devam ediyor.

Kol.

Eyerde geriye yaslanıp başımı arkaya doğru eğdiğimde Honey durur. Garrison'ın. "Kolunu bu kadar çok sallamayı bırakırsan sinyal alma şansın artar."

Ardından iki şey olur.

Birincisi, Garrison o kadar hızlı döndü ki dengesini kaybetti ve iki adım geriye tökezledi.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve sarsılarak telefonunu elinden bıraktı. Neredeyse ağır çekimde, parlak siyah ayakkabılarının yanındaki çamura düşmeden önce havada uçuyor.

Ona irkilir gibi bir gülümseme sunuyorum, ama o bana gülümsemeye yakın bir karşılık vermiyor.

"Aman Tanrım! Senin derdin ne lan?" diye tıslıyor, bir elini göğsünün üzerine koyuyor.

Sesindeki zehir içimi yakıyor. Omurgamı dikleştiriyorum ve onu tepeden tırnağa süzerken gözlerimi kısıyorum.

Yakışıklı olduğunu görünce şaşırmadım. Boktan kişilikleri olan erkeklere hep gülünç derecede mükemmel fiziksel genler bahşedilir. Yine de bu bilgi, bakışlarımız buluştuğunda içimde dalgalanan anlık çekimi köreltmiyor gibi görünüyor, aramızda vahşi bir gümüş ateş yanıyor.

Kestane kahverengisi saçları yüzünün dışına itilmiş, dağınık tutamlar kulaklarının üzerine düşüp güneşin altında parlarken, uzun, kalın siyah kirpikleri öfkeli yeşil gözlerinin üzerinde öfkeyle dalgalanıyor. Çiftlikte iri yarı adamlar görmeye alışkınım ama Garrison öyle biri değil. Zayıf, ama düğmeli ceketinin kollarının altından çıkan kaslara bakılırsa, güçten yoksun olmadığı açık.

Başka bir durumda olsa muhtemelen ağzımın suyu akardı. Ama ellerini kalçalarına dayayıp kaşlarını çatarak bana bakarken, cevap vermemi beklerken kaşları saç çizgisine doğru uçuşurken, mecazi anlamda vajinamı sıkıca kapatıyorum.

Kesinlikle. Kesinlikle *değil*.

"Seninle de mi sinyali kaybettim?" diye tersliyor.

Uzun uzun ve yavaşça göz kırpyorum. "Benimle mi konuşuyorsun? Yoksa arkamda başka biri mi var? Anna'nın arkada olduğunu biliyorum ama onunla da bu şekilde konuşamazsın. Değil mi?"

Kaşları hafifçe aşağı indi ama yeterli değildi. "Sık sık insanların arkasından gizlice yaklaşıp özel konuşmalarına kulak misafiri olur musun?"

"Sen kendinle özel bir konuşma yapmadığın sürece, ben hiçbir şeye kulak misafiri olmuyordum."

"O zaman insanlara gizlice yaklaşmayı seviyorsun?"

Anna'nın varlığının gittikçe yaklaştığını hissediyorum ve sonra sırtımda bir el var. Tatlı bir jest ama buna gerek yok. Garrison Beckett beni bu kadar kolay alt edemez.

"Pislik olmayı seviyor musun?"

Soru karşısında şaşkın görünecek kadar küstah. Sanki daha önce hiç böyle bir soru sorulmamış gibi. "Affedersiniz?"

"Merhaba Garrison," diyor Anna sıkıca.

Garrison bakışlarını ona doğru kaydırıyor ve sonunda, o doğal allık-pembe dudakları zayıf bir gülümseme denemesine dönüşüyor, ama yine de bir gülümseme. Çenesini eğerek, "Anna" diye mırıldanıyor.

"Bu Poppy, en yakın arkadaşlarımdan biri. Önümüzdeki iki ay boyunca birbirinizi sık sık göreceğinizden eminim, o yüzden lütfen iyi geçinmeye çalışabilir miyiz?"

Burun delikleri alevlendi, yüz ifadesini hoşnutsuzluk doldurdu. Anna'nın önerisine verdiği tepkiden dolayı alındığımdan hemen nefret ederek kaskatı kesiliyorum. Onun en iyi arkadaşı olmak için yanıp tutuşmuyorum ama lanet olsun.

"Bundan sonra misafir evinden uzak duracağım. Bir telefonu daha mahvetmeni istemem," diyorum ona, ses tonum alaycı bir şekilde damlayarak.

"Eminim burada hepimiz için yer vardır," diye teklif ediyor isteksizce.

Gözlerimiz yine çarpışıyor, aynı alev yeniden yanıyor, gittikçe alçalıyor. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Öfke beni her zaman tahrik etmiştir, ama hayır. Bu sefer değil.

Honey'nin bedenine yaslanıyorum ve dizginlerini yeniden tutmadan önce boynuna birkaç şaplak atıyorum. "Pekâlâ o zaman. İyi öğleden sonraları, Garrison."

"Görüşürüz," diyor Anna. İkimizden de bir yanıt gelmiyor.

Honey dönüyor, adama arkamızı gösteriyor ve bizi bu lanetli yerden çok ama çok uzağa götürüyor. Sırtındaki her itiş kakış zihnimi sarsıyor. Yutkunuyorum ve son birkaç dakikayı zihnimden siliyorum. Anna yanıma geldiğinde ağzımı kapalı tutuyorum ve onun konuşmasına izin veriyorum.

"Kendini kanıtlaması için ona bir şans vermek buraya kadarmış," diye homurdanıyor. "Oh, o kendini kanıtladı. Bundan böyle Sör Douchealot."

"En azından yakışıklı mı?"

Önümüzdeki ahıra odaklanarak bir kahkaha atıyorum. "Ben bardağın dolu tarafını göremezken senin dolu tarafını göreceğine her zaman güvenebilirim."

"Bence bu yarı yarıya sağlam bir çaba. Her zaman güneş ışığı olamazsınız."

"Peki sen olabilir misin?"

Yüksek sesle homurdanıyor. "Ben her zaman güneş gibi parlak değilim." "Sanırım haklısın. Özellikle de regl döneminde değilken."

"Regl döneminde güneş ışığı gibi olan bir kişi söyle."

Gülüyorum, son birkaç dakikanın bunu yapma yeteneğimi etkilememiş olması beni rahatlatıyor. "Söyleyemem."

Aramızdaki boşluğa bir elini uzatıyor ve ben de onu tutup parmaklarımızı birleştiriyorum. "Belki de bir dahaki sefere sen seninkine geldiğinde seni Garrison'ın üzerine salmam gerekecek."

"Çok zalimsin Annalise Heights," diye takılıyorum.

"Oyun başladı, Poppy. Bu kraliçe bir piyonun evine sızmasına ve savaşmadan acısını yaymasına izin verecek değil. Sen de savunmanı sıkılaştırsan iyi edersin."

"Oh, savunmam sıkıdır. Bunun için endişelenmeyin."

Ya da en azından ben öyle umuyorum.

5

GARRISON

Bana ait olmayan bir yatakta doğrulup otururken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve neredeyse altıma işiyordum. Dışarıdaki çınlama acımasız. Yatak odası hala yarı karanlık, açık panjurlar bana sabahın erken saatlerinde gökyüzüne uzun ve yorgun bir bakış sağlıyor.

Terden sıırıslıklamım, gece boyunca zihnimi kurcalayan bir kabus daha gördüm. Midemde bir kıpırtı ve bacaklarımı yatağın üzerine atıp banyoya yöneliyorum. Işıkların bir fiskeyle tökezleyerek içeri giriyorum, aynada kendime bir kez bakıyorum ve bulantıyı unutarak yüzümü buruşturuyorum.

Son on yıldır hayatımın neredeyse her günü yorgunum. Ama hiç şu anki kadar bitkin görünmemiştim. Gözlerimin altındaki ağır torbalar ve cildime yara izi gibi derinlemesine kazınmış stres çizgileri nedeniyle bir çocuğu hafif bir bakışla korkutabilirim. Şimdi kendime dönüp baktığımda, Annalise'in arkadaşının dün benden neden bu kadar tiksindiğini daha iyi anlıyorum.

Adı Poppy'ydi. Ruh yiyen, karamel kahverengi gözleri ve yukarıdaki tanrılar tarafından el işçiliğiyle yapılmış kıvrımlı bir vücudu olan küstah kadın. Ona bir kez baktım ve kaskatı kesildim, çılgınca bir fiziksel çekim içinde boğuldum. Bir sonraki nefesimi almadan önce aramıza çelikten bir duvar ördüm.

Ne yazık ki duvarım acınacak haldeydi. Onun görüntüsünün günün geri kalanında beni takip etmesini engellemek için hiçbir şey yapmadı, ben sızlanırken ve inlerken, onun hızlı dilli sözleri zihnimde kötü bir gülme parçası gibi tekrarlanıyordu.

Duşa uzandım ve külotumu çıkarmadan önce kadranı sonuna kadar sağa çevirerek açtım. Dondurucu soğuk suya girip yüzümü ovuşturduğumda içimden pis bir küfür kaçıyor.

İlişki sayım sınırlı olsa da, elimden geldiğince sık sevişiyorum, ki bu da programıma göre çok fazla değil. Ama mücadele ettiğim bitmek bilmeyen stresin bir kısmına yardımcı olan tek şey bu. Bununla birlikte, Cherry Peak'teki yatağıma kimseyi götürmeyeceğim. Buna uçağım inmeden çok önce karar vermiştim.

Poppy ile bu kadar erken tanışmış olmam başıma bela oldu. Daha doğrusu, onun bana kendini tanıtmaması. Dün almak için en yakın şehre gitmek zorunda kaldığım yedek telefon sadece bunu hatırlatıyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve bacaklarımın arasında soğuk suya rağmen sönmeyen ereksiyonu görmezden gelerek duşuma devam ediyorum. İşim bittiğinde belime bir havlu sarıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum.

Wade Steele'i pencere çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve sert bakışlarını üzerime dikmiş halde bulmaya hazır değilim. Keskin, hırıltılı bir nefes çekiyorum ve şaşkınlığımı dünkü kadar açık bir şekilde göstermeyi reddederek ellerimi sıkıyorum.

"Ben de ne zaman bitireceğini merak ediyordum," diye homurdanıyor, gözleri yapılmamış yatağın üzerindeki giysi yığınının kayıyor. "Onları giy ve benimle dışarıda buluş. Ve acele et, saat yediyi beş geçiyor. Üçüncü bir şans vermiyorum ve sen zaten ikinci şansını kullanıyorsun. Bunu konuşarak gün ışığını boşa harcıyoruz."

Güneşin henüz on santim bile yükselmediği gerçeğine değinmiyorum. "Buranın sadece bir anahtarı olduğunu sanıyordum."

"Evet, benimki dışında."

"Bu yaygın bir olay mı olacak? Bu çiftlikteki herkes bana gizlice yaklaşıyor mu?"

Wade pencereden uzaklaşıp yatak odasının kapısına yöneldi, benim burada lanet olası bir havluyla durmamdan hiç rahatsız olmamıştı.

"Umarım öyle değildir. Kişisel çalar saatin olmaktansa yapacak daha iyi işlerim var. Giyin, dışarıda konuşuruz. Ön kapının yanında bir çift bot var. Onları giymeni öneririm."

Yatağın üzerindeki giysi yığınının buluyorum ve kaşlarımı çatarak bu yerde "geçimimi sağlamak" için tam olarak ne yapmam gerektiğini toparlamaya çalışıyorum. Tüm bu durumun bilinmezliği göğsümü rahatsız ediyor.

"Biz neyiz-" Kıyafetlerime baktığımda Wade'in çoktan gitmiş olduğunu görünce sözümü kesiyorum. Bir süre sonra ön kapı çarparak kapandı.

Yutkunarak kıyafetleri inceliyorum, düz beyaz pamuklu bir tişörtün altında düzgünce katlanmış bir çift eski kot pantolon buluyorum. Lekelere rağmen temizlerdi. Bir an için bunların Brody'nin kıyafetleri olup olmadığını merak ediyorum. Ve kendimi onları giymeye zorladığımda, neredeyse öyle olduklarından emin oluyorum. Kot pantolon belime o kadar bol geliyor ki, dışarı çıkmadan önce kemer için bavulumu karıştırmak zorunda kalıyorum.

Kapının hemen önüne bırakılmış kovboy çizmelerine bakarken dudaklarımdan kara bir kahkaha süzülüyor. Daha önce hiç giymemiştim ve şimdi de giymeye başlamayacağım.

Bavulumu geri dönüp bir çift siyah koşu ayakkabısı çıkarıyorum ve Wade'le dışarıda buluşmadan önce onları giyiyorum.

Güneş doğmadan, verandanın basamaklarının dibinde bekleyen adama doğru ilerlerken havanın acımasız bir soğuğu var. Geldiğimi duyunca yüzünü bana dönüyor ve ayaklarıma odaklanmadan önce kıyafetlerime uzun uzun bakıyor.

Oflaması beklenen bir şeydi ama bunun için beni azarlama zahmetine girmedim. "Hadi. Hadi gidelim."

Sessizce onu takip ederek arkasına düşüyorum. Ancak hırpalanmış, iki kapılı bir kamyonetin önünde durduğumuzda, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"İş başladı bile. Bugün benim için yapman gereken birkaç iş var," diyor gıcırdayan sürücü kapısını açıp kamyonete atlamadan önce.

Sakince nefes alıyorum ve kaputu diğer tarafa çeviriyorum. Kamyonun içine girdiğimde ilk fark ettiğim şey kir oluyor. Her yerde, koltukların çatlaklarında ve gösterge panelinin üzerinde tozlanmış. Elimi hemen kumaş koltuğun üzerinde durduğu yerden kaldırıp kot pantolonuma silerek temizliyorum.

"Bu şeyi daha önce temizleyen oldu mu?" Wade'in temizlememesine rağmen emniyet kemerini hızla bağlayarak soruyorum.

Wade camı açmak için kapının kolunu kullanırken burnum toz ve inek boku olduğunu tahmin ettiğim kokuyla kırılıyor.

"Bir çiftlik kamyonunu temizlemek için hiçbir neden yok. Bu şey senin hayatta olduğundan daha uzun süredir çamurlu otlaklarda kullanılıyor. Her şeyi ve daha fazlasını gördü."

Aramızdaki düz vites çiftlikten bile daha eski görünüyor. Peki ya Wade üçüncü denemesinde motoru çevirmeyi başardığında çıkan ses? Kükreme ve egzozdan çıkan dumanlar gözlerimi kocaman açıyor.

"Doğru," diye nefes alıyorum, yan aynadan arkamızdaki kara bulutlara bakıyorum.

Wade vites kolunu çekince sarsılıyoruz ve konuk evinden ayrılıyoruz. Medeniyetin aksi yönüne doğru ilerlerken çakıllı yol, bavulumun tekerlekleri altında olduğu gibi kamyonun içinde de engebeli. Bunun yerine, yolda bir çatala gelene kadar sürmeye devam ediyoruz, biri daha açık tarlalara, diğeri ise uzun, hiç bitmeyen bir tel çitle kapatılmış bir tarlaya gidiyor. Tel örgünün arkasında

Çitin arkasında, iki sivri ucuna saman balyası takılmış bir traktörün peşinden giden ineklere ağzım açık bakıyorum.

"Yemleme zamanı," diyor Wade, çitin yanına park ederken. Orta koltuktaki kahverengi eldivenlerden birini kapıp giyiyor. "O çizmeleri giydiğine pişman olacaksın evlat. Bastığın yere dikkat et."

Kamyondan inip çitteki kapıyı iterek açmasını izliyorum. Beklemek yerine beni burada ne kadar sürecekse o kadar yalnız bırakma ihtimalinin daha yüksek olduğunu bildiğimden, ikinci eldiven setini alıp onu takip ediyorum.

"Hayatında bir gün bile dışarıda çalıştın mı?" diye bağıyor traktörün motor sesinden, yanına koşarak yaklaştığımda.

Parmaklarımı eldivenlerin içine sokuyorum. "Hayır." "O zaman bu senin için eğlenceli olacak."

Traktör saman balyasını büyük gümüş bir yalağın önüne bırakmak için döndüğünde yürümeyi kesiyor - karanlık otlakta görebildiğim kadarıyla yayılmış olanlardan biri. Wade balyaya doğru ilerlerken inekler bir sürü oluşturmuş, balyanın ortasına sarılmış teli kesmek için bir bıçak kullanıyor.

"Buraya gel. Bu sabah senin işin bu olacak," diyor.

İnekler kocaman, daha büyük ve yakından beklediğimden daha korkutucu. Wade ile bu iş hakkında tartışmamaya karar verip onun yanında durup parmaklarımı samana bastırırken merakla beni izliyorlar. Eldivenlerimin koruması altındaki samanın dokusu beni hemen rahatsız ediyor ve ondan geri çekiliyorum.

"Bununla teli kes ve sonra çatalla parçala. İşin bittiğinde yalağı doldur ve bir sonrakine geç." Bana cebinden bir maket bıçağı ve kamyonun arkasından bir dirgen uzatıyor, ben de temkinli bir elle alıyorum.

"Kaç tane balya var?"

"Sadece senin için çok fazla. Çiftlik sahipleri zaten dışarıda çalışıyor. Onlara ulaştığında istersen kendini yeni arkadaşlarınla tanıştırebilirsin."

Bu insanlardan herhangi biriyle arkadaş olma fikri, bütün günü samanları karıştırarak geçirmekten bile daha az çekici.

"Sanırım denetlemek için kalmıyorsun?"

"Çabuk öğreniyorsun. Ben şimdi dönüyorum ama kamyonet senin. Ne zaman ihtiyacın olursa onu kullan. Yemleme saati sabah 7:00.

Her zaman net. Karım her sabah altı buçukta ana evde çalışanlar için kahvaltı hazırlıyor, eğer katılmak istersen," diyor huysuzca.

Yemek düşüncesiyle midem gurulduyor. "Peki. Peki bundan sonra ne yapmalıyım?"

Gözlerini bana dikeyor, yüz ifademde bir şey arıyor. "Buradan başlayacağız. Bununla başa çıkıp çıkamayacağına bakarız ve oradan devam ederiz."

Kıllandım. "Saman balyalarını parçalamakla başa çıkabilirim."

"Doğru. Yakında sizin için daha çok şeyimiz olacak, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Çenesindeki gri sakalı kaşırken dili incelmış dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Hepimiz için yapabileceğin en iyi şey, tavırlarını bir kenara bırakıp şikayet etmeden ekmeğini kazanmak. Bizden bir şey istiyorsan, bunu fazlasıyla vermeye hazırız. Ama hepimize kaşlarını çatmaya ve homurdanmaya devam edersen, hiçbir şey alamayacaksın."

"Buraya geleli daha bir tam gün bile olmadı ama Steele'in iki adamından da üçüncü dereceden dayak yedim bile."

"İkimiz de karımdan daha iyiyiz."

Bu sözlerdeki tehdit çok açık. Çenemi kaldırıyorum ve yabanın tahta sapını sıkıca kavrayıp uçlarını çözülen toprağın daha derinlerine bastırıyorum.

CEO Garrison Beckett yaşlı çiftlik sahibine bakıyor, çelik iradesinin altında titremeyi reddediyor.

"İşimi bitirdiğimde burada olduğumu bile anlamayacaksın. Önümüzdeki birkaç haftayı sorunsuz atlatabileceğimize eminim." Bu uzatabileceğim zeytin dalına en yakın şey.

Başını sallıyor, eldivenli elleri yıpranmış kot pantolonunun paçalarına vuruyor, sonra da dönüp geldiğimiz yoldan gidiyor. Dün sabah bana bakan aynı hantal siyah at şimdi kamyonun yanında bekliyor, bu sefer sırtında tanımadığım bir adam oturuyor.

Adam Wade'in geldiğini görünce aşağı atlıyor ve dizginleri ona uzatıyor. Wade kendini atın sırtına atıp diğer adama elini uzatarak ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra geri dönüyorum.

Traktörün arkasının tarlada gittikçe ilerlemesini izlerken gün doğumu ufukta belirmeye başlıyor, saatlerce sürecek bir iş beni bekliyor. Yabayı ilk saman balyasının ortasına saplarken çalışanlarımdan biri beni görebilseydi, bunun sonunu asla duyamazdım.

İşte bu düşünce, yarın sabahtan itibaren kaslarımdaki kalıcı ağrıyı hissedeceğimi bildiğim bir vahşilikle samanları parçalamama neden oluyor.

6

GARRISON

KASLARIM YANIYOR, iltihaplı derimin altında kaşınıyor. Eldivenleri ellerimden çıkarıp tozlu kot pantolonumun cebine soktuktan sonra kollarımı kaşımaya başlıyorum.

"İyi misin?" Kestirilmesi gereken siyah saçlarıyla bir çiftlik işçisi olan Johnny yanımdan sordu.

İneklerin arasında başka bir insan bulmak için iki saat boyunca saman balyalarını karıştırması gerekti. Başını kaldırdığında elinde kirli bir dirgenle ona doğru hışım ile geldiğimi gördüğünde bir çift katerle tel örgüyü büküyordu. Bok ve çamurla kaplı koşu ayakkabılarıma yukarıdan aşağıya bir bakış atınca ineklerin dağılmasına neden olacak kadar yüksek bir kahkaha attı.

Kısa bir süre sonra kendini Johnny olarak tanıttı, kahkahalarını ve yargılamalarını kaldıracak durumda olmadığımı hemen anlamış gibiydi. Kollarımın ve boğazımın rengini görene kadar bana misafirhaneye dönmeme yardım etmeyi teklif etmedi.

Görünüşe göre samana alerjim varmış. Ve son iki saatimi onu cildime sürterek geçirdim.

"Cildime asit sürmüş gibi hissetmem dışında mı? Hayranlık uyandırıyorum." Otlakta hızlı adımlarla ilerlerken öfkeleniyorum.

"Wade seni burada balyaları parçalamak için mi tuttu?" diye soruyor, bana ayak uydurmak için adımlarını hızlandırarak.

"Tabii ki."

Başımı çevirdiğimde yanaklarını şişirdiğini ve gülmemek için dudaklarını kıvrıdığını görüyorum.

"Ne?" Tersledim.

"Biz samanı elle yırtmayız. Uzun zamandır da yapmıyoruz. Traktörler kendi başlarına parçalayıp meraya yayıyorlar. Wade sadece seni taciz ediyordu. Buraya başladığımızda hepimize bunu yapar" diye açıklıyor, kelimeler hala gergin, hırıltılı.

Donup kalıyorum, Johnny'nin bekleyen bakışlarıyla karşılaşabilmek için yavaşça başımı çeviriyorum.

İçinde yalan olduğuna dair hiçbir ipucu yok, sadece çok fazla eğlence var.

Yüz ifademi alıyor ve nefesini içine çekiyor. "Ve sen bunu duymak istemedin, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, sana henüz söylememeliydim bile. Genelde yeni başlayanlara söylemeden önce iki gün boyunca bunu yapmalarına izin veririz."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Evet?" diye soruyor, elleri ceplerine kayıyor.

"Şey, öyle değil. Onunla konuşmaya gidiyorum."

Otlakta ilerlemeye devam ediyorum, hızım bir kademe daha arttı. Bahar havası bugün serin ve iltihaplı cildimin üzerinde esip az da olsa rahatlama sağladığında buna seviniyorum. İhtiyacım olan şey biraz kalamın losyonu ve bu berbat yerden mümkün olduğunca uzaklaşmak. Ancak bunlardan yalnızca biri elimde mevcut.

"Yavaşla!" Johnny sesleniyor, ayak sesleri ölü çimlere çarpıyor.

"Refakatçiye ihtiyacım yok."

"Burayı nasıl bulacağını biliyor musun?" Cevap vermedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye şarkı söylüyor Johnny. "Eliza'yı görmek için ana eve gitmelisin. O sana bir şeyler ayarlar."

Çitlere ve arkasına park edilmiş kamyonu yaklaştıkça dişlerimi sıkımdan çenem zonklıyor. Johnny kilidi kaldırıp kapıyı açmak için acele edene kadar kamyonu geri süremeyeceğimi anlıyorum. Düz vites kullanmayı hiç öğrenmemiştim.

"Siktir," diye bağırdım.

"Ne?" Johnny rahat bir tavırla kamyonete bakarak soruyor. "Biraz eski ama işimi görüyor."

"Bu şeyi daha önce kullandın mı?"

"Elbette kullandım. Hayatım boyunca çiftlik kamyonu kullandım."

İçimde bir rahatlama hissettim. "O zaman bizi eve geri götürebilirsin."

"En azından lütfen diyecek misin?" diye soruyor ama çoktan şoför koltuğuna oturmuş bile.

Yabayı yatağa geri fırlatıyorum ve mırıldandığım bir "Lütfen" ile yolcu koltuğuna geri kayıyorum.

Ona ne istediğini söylemek, kendimi nasıl geri götüreceğimi bilmediğimi öğrenmesinden daha iyidir. Yapılacaklar listemin başına manuel araba kullanmayı öğrenmeyi işaretliyorum.

"Pekâlâ." Anahtarı vizörün arkasına sıkıştırılmış yerinden alıyor ve çalıştırıyor, aynı yüksek ses ve egzoz kokusu hemen ardından geliyor. "Peki, neden buradasın?"

Camı indirip kolumu dışarı uzatıyorum, göz kapaklarım tenimdeki serin rahatlamayla kapanma tehlikesi geçiriyor. "Bu konuda başka seçeneğim yoktu."

"Bu çok şifreli."

"Öyle olması gerekiyordu."

"Pek konuşkan biri değilsin, ha?"

"Beni ne ele verdi?"

Kıkırdıyor, çakıllı yola girdiğimizde bir eliyle direksiyona vuruyor ve vitesle oynuyor. "Çabuk da bir orospu çocuğu."

"Sanırım öyle."

"Biliyor musunuz, burası sonumuz için hiç de kötü bir yer değil. Senin seçimin ya da değil."

"Bu harika. Bir dahaki sefere alerjim olduğunda bunu hatırlayacağım. Wade'in dublörlerinden birinin neden olduğu reaksiyon."

"Bir alerji hapı al ve bu konuda sızlanmayı bırak. Onun yerine yabayı kendine saplayabilirdin."

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sadece bugün biraz samana tepki vermekten daha kötü bir şey olabileceğini söylüyorum."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki. Neden

sordun?" "Sadece

merak ettim."

Uzun zamandır bende olmayan bir yaşam duygusu var onda. Sizi dizlerinizin üzerine çökerten ve her ayağa kalkmaya çalıştığınızda sizi orada tutan zorlukları hiç yaşamamış olmanın getirdiği bir iyimserlik.

Pencereden dışarı bakıyorum ve otlağın çok ötesinde iki katlı bir çiftlik evinin ipuçlarına bakıyorum, yanında büyük bir garaj var. Önünde kırmızı bir araba park etmiş ama başka bir şey fark edemeyecek kadar uzaktayız.

"Tamam o zaman. Kaç yaşındasın?" diye soruyor. "Otuz."

"İsilikten şikâyet etmene şaşmamalı. Yaşlılıkta sık sık oluyor olmalı."

Beklenmedik bir kahkaha attım. Rüzgâr onu camdan dışarı taşımadan önce kamyonun kabinini dolduruyor. "Senden çok daha yaşlı değilim."

"Sekiz yıl çok uzun bir süre."

"Genç olduğun için böyle söylüyorsun. Zaman seni çabuk yakalar."

"Sanırım bir süre daha burada kalacak olman iyi bir şey. Küçük altın yumurtlayan bilgini ellerime bırakabilirsin."

Burada sıkışıp kalacağımı hatırlayınca ayılıyorum. İki ay hem şirketimden hem de annemden uzak kalmak için uzun, çok uzun bir süre.

"Benim vereceğim bilgiyi istemezsin." "Çok mu acı?"

"Sanırım öyle."

"Oh iyi. Yine de günün birinde duymak isterim."

"Buradayken arkadaş edinmeyi planlamıyorum," diyorum açıkça.

"Neden?" diye sorduğunda alınmamış gibi görünüyor.

"Arkadaşlar dikkat dağıtır. Ve burada gerekenden daha fazla kalmayı planlamıyorum."

"Konuşacak kimse olmadan burada kalmak kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Kendini gönüllü bir arkadaş olarak falan mı göstermeye çalışıyorsun?"

Yine gülüyor, bu sefer çakıldan ana evin önündeki çimenliğe çekerken. Kiralık arabam hâlâ burada, inanılmayacak kadar pis.

"Olabilir. Neden olmasın?"

Camı tekrar açmadan ve boğazımı kaşımadan önce kolumu kamyonu geri çekiyorum. İlk içgüdüm ona defolup gitmesini söylemekti. Bunun her şeyden çok can sıkıcı olacağını söylemek. Ama içimden bunu yapmak gelmiyor. Hele şu anda.

"Peki. Ama bu arkadaşlıktan pek bir şey elde edemezsin." "Benim için fark etmez. Görüşürüz, tamam mı?"

Kapıyı açıp, "Sanırım." diye mırıldandım.

"Eliza'dan biraz losyon ve alerji hapi iste. Kadın ilk yardım çantasında hemen hemen her şeyi bulunduruyor," diyor ben kamyondan inip kapıyı kapatmaya giderken.

"Teşekkürler."

Kamyonu alıp almadığına bakma zahmetine girmeden eve doğru ilerliyorum. Artık burada olduğuma göre, kiraladığım misafir evine geri dönmeyi tercih ederim.

Verandanın merdivenlerini tırmanırken, ön pencerenin altındaki saksılara ve yanlarındaki sallanan sandalyelere bakıyorum. Bebek mavisi ve sarı desenli koltuk minderleri eski ve yıpranmış. Sanırım iyi sevilmiş demek daha doğru olur.

Tam kapıyı çalmak üzereydim ki arkasından yaşlı bir kadının nazik, yıpranmış yüzü belirdi. Kolumu indiriyorum, sırtımı ovuyorum.

Elimi kotumun pürüzlü kumaşına koydum.

"Eve ne zaman geleceğini merak ediyordum. Ben Eliza. Şimdi sana bir bakmama izin ver," diye yumuşak bir sesle emrediyor ve kapıyı iterek açmadan önce bir adım geri çekilmemi bekliyor. "Oh! Burada ne oldu?"

"Kocan oldu," diye mırıldanırken kirli ayakkabılarımı verandada çıkarıp onu içeri kadar takip ediyorum.

Ev sıcak ve annemin her Pazar sabahı pişirdiği çörekler gibi kokuyor. Bir nostalji duygusu bana sertçe çarpıyor, ama onu silkeleyip sundurma kapısının kapanmasına izin veriyorum.

"Ah, canım. Saman yüzünden mi?" diye soruyor. Koridordan geçip ocağın üzerinde dört ekmek tavaşının durduğu açık mutfaka giriyoruz. "Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki öyleydi."

"Görünüşe göre alerjim var."

Fırını kapatıp bana doğru koşuyor ve parlak ışıklar altında kollarımı inceliyor. Kısa boylu kadına gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum; başını iki yana salladığında sallanan gümüş rengi saçlarını, parlak pembeye boyanmış büzülmüş dudaklarını ve iki köşesindeki derin gülümseme çizgilerini fark ediyorum. Brody'nin büyükannesinin öyle nazik bir havası var ki, onu patlattığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve bileğimi sağa sola çevirmesine ve iltihaplı boğazımın yan tarafını dürtmesine izin veriyorum. İçimden bir ses Eliza Steele'in böyle anlarda itaat edilmeye alışık bir kadın olduğunu söylüyor ve eğer bu kaşınmamı durduracaksa, o zaman elbette bunu yapabilir.

"Bu hiç iyi değil. Benimle gelin. Banyoda biraz losyonum var."

Mutfaktan banyoya kısa bir yürüyüş mesafesi var ama bu ailenin bu kısa mesafeye ne kadar çok eşya sığdırmayı başardığını düşünüyorum. Resimler, dağınıklık ve her renkten ve desenden halılar. Brody ve Annalise'in şehirdeki bir açılışta çekilmiş fotoğrafına bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum. Kafamı çevirdiğimde, yersiz merakım yüzünden başımı sallıyorum.

Eliza banyonun ışığını yakıyor ve mekânın eskimiş havası bu eve hiç de yabancı gelmiyor. Sararmış küveti ve yontulmuş porselen lavaboyu bekliyordum. Havlu askısına asılı iki kabarık, mor havlu, banyo paspası ve hatta sabunluk ile eşleşiyor. Yine de inanılmaz temiz. Her santimi.

"Küvetin kenarına otur, sana yardımcı olacak bir şeyler bulayım," diyerek ecza dolabını karıştırmaya başlıyor.

Dediğini yapıyorum, dizimi tuvalete çarpmamak için bacaklarımı birbirine sıkıca bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

Zarif elini havada gezdiriyor. "Lütfen şunu bilin ki kocam iyi bir şakadan hoşlansa da, alerjiniz olduğunu bilseydi sizi samanla görevlendirmezdi."

"Benden pek hoşlanmıyor, o yüzden bundan zevk alacağını tahmin etmezdim."

Eliza yorumumu görmezden geliyor ve muhtemelen yapması gerektiği gibi beni azarlamak yerine bana pembe bir losyon şişesi ve bir paket küçük hap uzatıyor. "Gidip sana meyve suyu getireyim. Bir tercihin var mı?"

"Hayır."

"Hemen dönerim o zaman. Losyonu cildine sürmeye başla. Acıyı hafifletecektir."

O odadan çıkarken kapağını açıyorum ve akıcı maddeyle kendimi köpürtmeye başlıyorum. Anında rahatlıyorum ve kaşınmadığım için iç çekiyorum. Bu şeyle boyanmış halim gülünç görünüyor ama iki alerji hapını avucuma atarken bu düşünceden kurtuluyorum.

"Buzdolabında biraz limonata vardı, o yüzden meyve suyu yerine onu getirdim. Limonata sever misin?" Eliza elinde uzun bir portakal fincanıyla döndüğünde soruyor.

Sorusuna, bardağı ondan alıp limonatayı tek seferde içmeden önce hapları geri atarak cevap veriyorum. Kalan tatlı ama keskin tat ağzıma yerleşiyor ve midemin yüksek sesle guruldamasına neden oluyor.

Eliza sırtarak ellerini fırırlı önlüğünün üzerinden ortasına doğru kavuştururken yüzü aydınlanıyor. "Burada işin bittiyse benimle mutfığa gel. Dışarıda çalışmak yerine neden öğle yemeğinde bana yardım etmiyorsun?"

Midem yine gurulduyor ve sonra onu banyodan çıkarken takip etmeden önce lavaboda ellerimi yıkıyorum.

7

POPPY

SADECE iki şey için savurganlık yaparım: her yıl tropik bir yere yaptığım seyahat ve saçlarım.

On sekizimde evden ayrıldığımdan beri her yıl seyahate çıkıyorum. Ailemin cimri tavırları nedeniyle büyürken Cherry Peak'ten neredeyse hiç ayrılmadığım için bunu bir kenara bırakın, ama özgür kaldığım an gitmişim. Nerede güneş ve sınırsız alkollü içki varsa, ben oradaydım. Her yıl yedi ila on gün boyunca buradakinden çok farklı bir hayat yaşıyorum. Kimsenin beni bunun için yargılayamayacağı bir yerde, kendimin tam ve sınırsız bir versiyonu olabiliyorum. Ya da hala yargılayabilecekleri bir yerde, ama yargılasalar da umurumda değil.

Konu saçıma gelince, tek bir stile asla uzun süre bağlı kalamıyorum. Kısa, uzun, mor ya da kıvılcık. Neyse ki, en iyi arkadaşım inanılmaz bir kuaför ve beni Pazartesi sabahları işten önce ev ziyaretleri için uğrayıp değişiklik yapmama izin verecek kadar seviyor.

Rastgele sabahlarda yeni bir şey arzusuyla uyanmamın ardında pek bir neden yok, ama şimdi hayatımı değiştirecek değilim. Bunun için yirmi altı yıl geç kaldım.

Steele Çiftliği'ne girip kirli kot pantolonları ve kovboy çizmeleriyle koşuşturan adamlara parmaklarımı salladığımda güneş çiftlik evinin üzerinden yeni yeni başını çıkarıyor. Wade Steele, ahırda yanlarından geçip konuk evine yaklaştığımda atı Kip'in sırtından çenesini bana doğru uzatıyor.

Dünden farklı olarak ışıklar yanıyor ve şık siyah bir araba ön tarafa, külüstür bir Ford'un yanına park etmiş. Garrison Beckett'in o boktan arabayı kullanıyor olması fikrine gülüyorum.

Cherry Peak'te büyüdüğüm için, Anna ortaya çıkmadan çok önce Steele Çiftliği'nde bolca vakit geçirdim ve o kamyonun onlarca yıldır bu yollarda teklediğini gördüm. Brody muhtemelen eve döndüğünde verdiği molalarda onu çalışır durumda tutmak için kaputunun altında binlerce saat geçirmiştir.

Garrison evden çıkarken ayağımı arabamın gazından çekip yavaşlıyorum. Siyah sedana uzun uzun baktıktan sonra, sanki hayatında ters giden her şeyin tek sorumlusu kamyonetmiş gibi ona dik dik bakıyor. Bugün ne kırışksız bir elbise pantolonu ve düğmeli bir ceket giyiyor ne de ayağında parlak deri ayakkabılar var. Hayır, dar kot pantolonu ve göğsünde eski bir hokey takımının logosu olan gri tişörtüne bakarken nefes nefese kalmamak için neredeyse dilimi ısıracaktım. Uzun boylu ve zayıf olabilir ama kalçaları o kotu yiyor ve arkasını dönüp bana kışını göstermesini umduğum için kendimden biraz nefret ediyorum. Saçları, genellikle parmaklarını çok fazla gezdirdiği anlamına gelecek şekilde dağınık. Eminim bunu yaparken iyi görünüyordur ve bunun için de ondan biraz nefret ediyorum.

Bir kapının çarpmasıyla yerimde sıçradım ve başımı yana çevirdiğimde Garrison'ın kamyonetin içinde, ellerini direksiyonun üzerine koymuş olduğunu gördüm. Motor çalıştığında o kadar yüksek bir ses çıkıyor ki yakındaki birkaç çiftlik çalışanın dikkatini çekiyor. Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum, o eski şeyi gerçekten kullanıp kullanmayacağını görmeden önce kaçmamaya karar veriyorum.

İlk kez öne doğru yuvarlandığında, durmadan önce bir adımdan fazla ilerleyemiyor. İkincisinde ise o kadar bile gidemiyor. Hayal kırıklığı buradan bile belli oluyor.

Başının ağır bir şekilde koltuk başlığına düştüğünü, kamyonun rölantide çalışmaya devam ettiğini, siyah dumanların arkasındaki havayı doldurduğunu görmek, arabamı park edip dışarı çıkmamı sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ben kamyonu doğru koşarken kafasını kaldırmıyor ve etrafta toplanıp Garrison'a kıs kıs gülen herkese orta parmağımı çeviriyor.

"Wade tembellik ettiğini görmeden işinin başına dön," diye tehdit ediyorum onu dik dik süzmeye devam ettiklerinde.

Garrison bir pislik olabilir ama kimse kendisine gülünmesini hak etmiyor. Tanımadığınız insanların sizi yargılamasını dinlemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu tamamen boktan bir his. Kim olduğunuzun ya da kabadayılığınızın ne kadar kalın olduğunun bir önemi yok. Yine de yakar.

"Hadi, Poppy! Bizimle biraz eğlen." "Wade gelip bize katılabilir, bize bok atmaz!"

Yorumlar birbiri ardına gelmeye devam ediyor. Wade orada burada birkaç şaka yapmayı seviyor olabilir ama kabadayı değil.

"Bu konuda haklı olup olmadığını gerçekten öğrenmek istiyor musun?" Yanaklarım alev alev yanarken karşılık veriyorum.

Çiftlik çalışanlarının en gençlerinden biri ve iyi bir arkadaş olan Johnny öne doğru ilerleyip konuşmadan önce kalabalık bir süre sessizleşir.

"Eğer adama saldırmak istiyorsanız, bunu gevşek dudaklarınızla değil yumruklarınızla yapmalısınız. Bence burada adil bir şans hak ediyor."

Ona başımla selam verip Garrison'a döndüğümde içimdeki gurur kabarıyor. Bu kez onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Ön camdan bile gözlerinde alev alev yanan duyguların karışımını görebiliyorum. Ona sadece hafif bir gülümseme sunuyorum ve ona doğru ilerliyorum.

Onu savunduğum için kızgın olabilir. Benim için zerre kadar fark etmez. Bunu herkes için yapardım. Sör Douchealot ya da değil.

Ona doğru yürürken Garrison o ağır bakışlarıyla beni izliyor, kamyonun kapısına varana kadar durmuyor. Ellerimi kalçalarımın koydum ve o camı indirirken sessizce bekledim.

Bu kadar yakından ne kadar güzel olduğunu görünce nefesimin kesilmemesi için çok çaba sarf etmem gerekiyor. Kalın kaşları, yeşil mi yoksa kahverengi mi olmak istediğine karar veremeyen gözlerinin üzerinde sertçe birbirine çekilmiş. Renklerin karışımı ilgi çekici, çözene kadar çiğnemek isteyeceğiniz türden bir gizem.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi alçak ve donuk.

Boğazımı temizliyorum ve ellerimi pencerenin üst kenarına koyduktan sonra hafifçe eğilip kabinin içine bakıyorum. "Sana sorun mu çıkarıyor?"

"Kullanamıyorum."

Bu her şeyi açıklıyor. "Kahretsin. Brody'yi çağırmanımı ister misin? Senin için tamir ettirir."

Telefonumu almak için kotumun ön cebine uzanıyorum ama sıcak, pürüzsüz parmakların bileğimin etrafında kıvrıldığını, uçlarının üst üste geldiğini hissedince donup kalıyorum.

"Brody bu sorunu çözemez," diye homurdanıyor ve beni serbest bırakması talebi boğazımda düğümleniyor. "Ben vitesli araba kullanamıyorum."

"Gerçekten mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Bileğimi bırakıyor ve elimi vücuduma geri çekiyorum. "Kullanabilseydim şu anda burada kendimi aptal yerine koyuyor olur muydum sanıyorsun?"

"Sadece hayır diyebilirsin. Seni yargılamıyorum. Bu kadar savunmacı olmana gerek yok," diyorum sıkıca.

"Özür dilerim."

Ağzımın köşesi eğildi. "Pekâlâ. Bu şeyle nereye gidiyorsun?"

"Dükkâna. Brody'ye, sanırım."

"Tamircileri tanıyor musun?" Umarım yaşadığım şok ses tonumdan belli olmuyordur.

"Hayır. Ama dün bir ... olay oldu ve başka hiçbir yerde pek yardımcı olamadığım ortaya çıktı. Wade bu sabah dükkâna gitmemi emretti."

"Ne tür bir olay?"

"Kiralık arabamı tekrar bu korkunç yollardan geçirmek istemedim ama şu anda tek seçeneğim bu gibi görünüyor" demeden önce, sorularıyla başımdan savmam için bir uyarı gibi gözlerini bana dikti.

"Seni dükkâna götürebilirim. Bu arada sana vitesli araba kullanmakla ilgili birkaç şey öğretirim," diye teklif ediyorum, sesim şaşırtıcı derecede utangaç.

Şaşkınlığını iyi gizliyor ama yeterince değil. Kaşlarını tekrar çatmadan önce yüz hatlarında gezinmesini izliyorum, her zamanki gibi içine kapanık. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Önemli de değil zaten.

"Ya da değil," diye ekliyorum.

"Karşılığında ne istiyorsun?" "Pardon?"

"Bunu benim için yapmak istiyorsun, neden? Mutlaka karşılığında bir şey istiyorsundur."

İnanmayarak alay ediyorum, midemde bir çukur büyüyor. "Senden ne i s t e y e b i l i r i m ki?"

"Ne istemezsin ki?"

Elimi yanıma b ı r a k ı p geri çekilmeden önce pencereyi sertçe kavıyorum. Beni yakından izliyor, her nefesimi inceliyor.

"Tamam o zaman. İyi günler, Garrison Beckett."

Kanım kaynayarak arabama doğru yürürken dedikodu yapan aval aval bakan erkek grubunun dağılmış olmasına şükrediyorum. Siktir et o adamı ve onun-

"Her fırsatta soyadımı kullanarak beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" diye bağılıyor, kapı gıcırdayarak açılıyor.

Dönüp dudağımı kıvırıyorum ve hayal kırıklığımı kontrol edemiyorum.

"Sana yardım etmeye çalışıyordum!"

"Senden yardım istemedim!"

"Her nereden geldiysen hayatında alışkın olduğun şey bu mu? Açıkça ihtiyacınız olduğunda yardım için yalvarmak zorunda kalmak mı? Birinden yardım beklemek

Bir şey istediğinde senden bir şey talep etmek için mi?"

Burun delikleri genişliyor, elleri dar belinde benim duruşumu taklit ederken ağzı kapanıyor. Bir güç duruşu. Büyük, havalı bir CEO olarak ona binden fazla savaş kazandırdığına emin olduğum bir duruş.

"Tanrı aşkına, her şey için herkesle kavga etmeyi bırak. Bu çiftlik iyi insanlarla dolu. *Gerçekten* çok iyi insanlarla. Şimdiye kadar tanıştıklarımın en iyileri. O yüzden kes artık şunu," diyorum nefes verirken.

"Beni tanımıyorsun, Poppy."

"Bu bana söylediğin en güzel şey."

Ardından gelen irkilmesini gizlemeye çalışmıyor. Onu bu kadar dikkatle izlerken olmaz. Bir anlık duygudan zevk alıyorum, şimdiden bir başkası için kaşınıyorum.

"Açıkça görülüyor ki, ben burada kendi alanımın dışındayım. Teklifiniz için minnettarım. Gerçekten," diyor, sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha sakin, ama bu pek bir şey ifade etmiyor.

Başımı salladım. "Peki, ders ister misin yoksa kendi başına halletmen için seni yalnız mı bırakayım? Bugün bir ara kuaför randevum var."

Farkındalık bakışlarını dolduruyor. "Demek Anna böyle yapıyor."

"Bunu bilmiyor muydun? Senin herkes hakkında her şeyi bilmen gerekmiyor mu?"

"Çoğu zaman. Bu kasabada hâlâ bilmediğim birkaç şey var gibi görünüyor."

Bu cümlede bir yerlerde çifte anlam seziyorum, ama bunu aramaya başlamak için kendime bir saniye bile izin vermiyorum. "Yani, evet mi hayır mı?"

Bir kolunu kaldırıyor, kamyonu işaret ederken pazusu geriliyor. "Al bakalım. Görünüşe göre kaybedecek bir şeyim yok."

"Ben öyle demezdim. Hâlâ kibirlisin. Tabii hepimize bir iyilik yapıp onu pencereden atmayı planlamıyorsan?"

Bir kahkaha attı, ben de bir gülümsemeye karşı koydum. "Yakın zamanda değil." "Denemeye değerdi."

"Acelen olduğunu sanıyordum?" diyor, bana doğru geliyor, boy farkımız yaklaştıkça endişe verici bir şekilde belirginleşiyor.

Boğazının sağ tarafındaki serseri bir çili görebileceğim kadar yaklaştığımızda, bakışlarını karşılamak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum.

Yine, beynimin o kısmını kapatamadan içimdeki o hınzır çekim duygusu canlanıyor. Meme uçlarım bu sabah seçtiğim güzel mor sütyenin içinde çakıl taşları gibi, beni inanamayacağım kadar sinirlendiriyor. Değil

Bir kez daha sabırsız bir hıyar gibi cevabımı beklerken kendini beğenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırması bile ona duyduğum endişe verici cinsel ilgiyi bastırmayı başarıyor.

Bu konuda yardım teklif etmek çok aptalca bir hataydı.

Duyulabilir bir iniltiyle topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arkamdan şaşkın bir ka h ka ha atmasını umursamadan kamyonun şoför tarafına dalıyorum.

Garrison Beckett'tan daha az sikik olan dildolarım var.

Bunu beş milyon kez tekrar edersem, belki de kaybolan kendimi koruma duygumu geri kazanabilirim.

8

GARRISON

Parmaklarım kot pantolonumun ceplerine kıvrılmışken Poppy'nin kamyonu doğru kasıla kasıla gidişini izliyorum. Gözlerimi kışına dikip benden uzaklaştığı her emin ve istikrarlı adımda kışının sallanışını izleme dürtüsüne karşı çaresizim. Boğazım düğümleniyor, dudaklarım kuruyor ve masmavi gökyüzüne bakıp burnumdan derin derin nefes alıyorum.

Anlık çekim tuhaf bir olasılık, ama aynı zamanda ikimiz arasındaki en bariz şey. İkimizin de göğsünde uykuda yatan bir alev, sadece birbirimizle tartışma mesafesinde olduğumuzda kıvılcımlanıyor. Bunu bana itiraf edeceğinden şüpheliyim, ben de sorma eğiliminde değilim, ama bu önemli değil. Böyle bir dürtüyle hareket edersek bizi bekleyen tehlikeli bir sonu olan kaygan bir yokuş var.

Kamyon gümbürdeyerek hareket ediyor ve ben de düşüncelerimi toparlamak için bu dikkat dağıtıcı fırsatı kullanıyorum. Bir dakika sonra yolcu koltuğuna geri döndüm, toz burnumu gıdıklıyor ve kendini tenime yapıştırıyor.

Poppy vites kolunu sıkı bir yumrukla kavrarken ve her iki ayağını da gösterge panelinin altında ayarlarken etkileyici bir bilgi ve zarafet duygusuyla hareket ediyor.

Konuşmaya başlamadan önce benim kemerimi bağlamamı beklemiyor bile. "Tamam, bindiğimde her zaman yaptığım ilk şey vitesin boşta olduğundan emin olmak için vites kolunu oynatmaktır. Sonra sol ayağını en uzaktaki pedala koy, belli ki bu şeyi daha önce çalıştırdığına göre bunu bulmuşsun. Bu senin debriyajın."

Hafifçe başımı salladım. "Tamam."

"Debriyaja bastıktan sonra vites kolunu kendine doğru çekeceksin ve sonra ön panele doğru birinci vites takacaksın," diye açıklıyor vites kolunu aynı şekilde hareket ettirerek. "Sonra diğer ayağınızla biraz gaz verirken debriyayı yavaşça bırakacaksınız. Çok fazla vermeyin, yoksa çok sert devir yaparsınız ve hareket edemezsiniz. Çok az verirsen de stop edersin."

Gözlerim vitesin üzerindeki eli ile kamyon hareket etmeye başladığında kalçalarının hareketi arasında gidip geliyor. Kalçaları o yıpranmış kotun içinde öyle bir geriliyor ki kamyonun kabini çok dar geliyor. Çok sıcak ve bunaltıcı, hafif parfümü toz ve kirin bayat kokusunu bastırmak için harikalar yaratıyor.

Benim bariz bakışlarımı fark etmemiş gibi görünüyor. "Vites takıp hareket ettikten sonra, daha hızlı gitmen gerekene kadar otomatik vites gibi. Hızlanmak istediğinizde debriyaj ve gaz adımlarını tekrarlıyorsunuz ama vites kolunu doğrudan ikinci vites geçirirsiniz. Büyük olasılıkla, çiftlikten ayrıldığınız sürece birinci vitesi geçmeniz gerekmeyecek, bu yüzden şimdilik sadece bu adımlar üzerinde çalışabilirsiniz."

"Her viteste ne kadar hızlı gidebilirim?"

"Oh! Duh. Birinci viteste on beşten daha hızlı gitme derim. İkinci vites, yaklaşık kırk."

Bizi çakıllı ana yola çıkardı ve ben de sıcak ve yapışkan olmayan bir havaya ihtiyaç duyduğum için camı açtım. Esinti içeri süzülüyor, altın sarısı saçlarını yüzünün etrafında çılgınca savuruyor. Parmaklarını direksiyona sabit bir ritimle vuruyor, gözlerine ve ağzına dolan saçlardan hiç rahatsız değil. Aksine, sanırım saçlarının uçuşması hoşuna gidiyor.

"Başka sorunuz var mı?" diye soruyor.

"Bu şeyin radyosu var mı?" Soruyu kışımından çekip çıkarıyorum. Yapmak istediğim son şey müzik dinlemek ve neden burada olduğumu hatırlamak.

"Biliyor musun, emin değilim. Yine de buralarda bir yerde CD ya da başka bir şey olmalı."

Nereye saklandıklarına bakmak için harekete geçmiyorum. Bunun yerine, gevşek dilimin nedenini bilmeden kendimi başka bir soru sorarken buluyorum.

"Ne zamandır manuel araba kullanmayı biliyorsun?"

"Babam bana otomatikten önce manuel öğretti. Bunun herkesin bilmesi gereken bir yaşam becerisi olduğunu iddia ederdi. Görünüşe göre, bilgim şu anda size yardımcı olduysa, bunda bir doğruluk payı varmış."

Bir kahkaha attım. "Bilmeye hiç ihtiyacım olmadı. Buraya gelene kadar."

"Eh, artık döndüğünde tüm sosyetik arkadaşlarına övünebileceğin bir şeyin var," diye takılıyor. Gerçi bu temkinli bir şaka. Bir çeşit test.

Bu sıradan sohbet ilgimi çektiği için yanağındaki gamzeye bakmamaya zorluyorum kendimi ve ön camdan dışarı bakarak ilerideki metal kenarlı geniş binayı fark ediyorum. "Dükkân bu mu?"

"Evet. Brody'nin kamyoneti çoktan orada, yani seni bekliyor olmalı." Ses tonunun sıcaklığı düşüyor, artık alay etmiyor.

Görünüşe göre testi geçemedim.

Dükkâna giden yolun geri kalanında hiç konuşmadık. Bu beni sinirlendiriyor. Ancak kamyon durduğunda ve ben kemerimi çözdüğümde soruyorum: "Randevun bittiğinde kamyonu geri getirecek misin?"

"Evet, buraya bırakacağım ve anahtarı vizörde bırakacağım. Olur mu?" diye soruyor, bana bakmaktan kaçınarak. Bunun için onu suçladığımı söyleyemem.

"İşe yarar."

Kamyonetten çıktım, kapıyı arkamdan kapatmaya hazırlanırken tekrar konuştu, kelimeler aceleye geldi, biraz abuk sabuktu.

"Bugün saçıma ne yaptığımı hiç sormadın." Kaşlarım havaya kalktı. "Sormamı mı istiyordun?"

"Yapılacak en kibar şey bu olurdu."

"Tamam." Sertçe yutkunuyorum, konuşmaya erken bir son vermek için çok meraklıyım. "Bugün saçına ne yapıyorsun?"

Sinsi sırtışı sikimi bir anda sertleştiriyor. "Yakın bir zamanda gelip beni bulmaya ve kendin görmeye ne dersin? Tabii buradayken biraz gevşemeye karar verirsen."

Yüz ifadem şaşkınlığımı ele veriyor olmalı çünkü sırtışı bir saniye sonra gururlu bir sırtışa dönüşüyor. Kapıyı sıkıca kavriyorum ve inanamayarak başımı sallıyorum.

"Göreceğiz, Poppy."

"Evet, sanırım göreceğiz. Sonra görüşürüz, Garrison Beckett."

Sonra vites kolunu tekrar hareket ettiriyor ve ben de kapıyı kapatarak aramızdaki bağlantıyı kesiyorum. Uzakta bir toz zerresi haline gelene kadar gözlerimi kamyonundan ayırmıyorum ve sonra dükkâna giriyorum, sert sikim ve her şeyimle.

Dükkânın içindeki kokunun aniden değişmesiyle burnumu ^{kışkırtıyorum}. Dışarıdan gelen taze bahar havasının yerini yağ ve mazot alıyor, midem bulanıyor

biraz. Eliza'nın beni kahvaltı için misafirhaneye gönderdiği bir tabak keki bitirdim ama çaresizce markete gitmem gerekiyor. Açlıktan ölüyorum ve bunun mideme hiç de iyi gelmediğinden eminim.

Dükkânın bir ucunda bir traktör, diğer ucunda bir yarı kamyon duruyor ve her birinin arkasında dev bir kaldırma kapısı var. İki duvar çeşitli aletler ve alet kutularıyla dolu ve iki makinenin arasında bir tür kaynak ekipmanı gibi görünen bir şey duruyor. Ne oldukları ya da amaçları hakkında hiçbir fikrim olmayan bir sürü eşya.

Çimento zemine vuran bir aletin takırtısı ve ayakkabıların sürtünmesi arasında dükkânın içini alçak sesler dolduruyor. Bir kez daha konfor alanımın dışına çıkarak duruşumu sertleştiriyorum ve traktörün kaputunun altından yakaladığım koyu sarı saçlı tanıdık bir başa doğru yürüyorum.

"Demek Calgary'ye gelip kayıt yapmayı reddedince böyle yapıyorsun," diyorum Brody'ye doğru yürürken.

Bana bakmıyor, sadece yeşil kaputun altını kurcalamaya devam ediyor. "Günaydın, Garrison. Seni görmek de bir zevk."

"Seni buraya bağlayan şeyin ne olduğunu anladığımı söyleyemem," diye mırıldanıyorum, yanına ulaştığımda tüm alanı gözümün önüne getirerek.

"Buna burada bulunduğunuz son iki saniye içinde mi karar verdiniz?"

"Bundan çok daha kısa sürdü."

Kapüşonun altından geri çekiliyor ve tulumunun arka cebinden kahverengi bir bez parçası çıkarıp yağa bulanmış parmaklarını silmek için kullanıyor. Kumaşın üzerinde bıraktığı pisliğe bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Patronum olduğun için sana bunu vereceğim ama evime ya da burada yaptığım işe bir daha hakaret edersen önümüzdeki elli yedi gün boyunca her gün traktör lastiklerinin oluklarından inek boku kazımanı sağlarım."

Dudaklarımı yuvarlayarak sert bir kahkaha attım. "Gidişim takvimde işaretli mi Brody?"

"Tabii ki var. Evimin her odasında. Telefonumda da." "Gururum okşandı," diye kestirip attım.

"Ben olsam olmazdım." Bez parçasını bir kenara bırakıp tişörtünün yakasını kavırıyor ve çenesindeki yağ lekesini silmek için kullanıyor. "Daha önce hiç böyle bir dükkâna girmediğinizi varsayabilir miyiz?"

"Evet."

Tırnaklarımın altındaki yağ hissini ya da kıyafetlerime sinen egzoz kokusunu hiç arzuladığımı söyleyemem. Bu işleri benim için yapmaları için her zaman para ödeyeceğim insanlar vardı. Ve kesinlikle hiçbir zaman bir çiftlikte bulunmadım.

Bundan önce. Bir traktöre en çok bu kadar yaklaşmışım. Çok şey kaçırmıyordum.

Brody başını salladı, dükkânda bir şeyler arıyordu. "O zaman bazı temel kurallar. İlk olarak, yoldan uzak dur. Burayı sizin yönetim kurulu toplantılarınıza eşdeğer bir yer olarak düşünün. Burada patron benim. Ne yapacağınızı ben söylerim, siz de yaparsınız. Soru sormak yok."

"Son baktığımda, benim toplantılarımda neredeyse her zaman soru soruyordun."

Hafif bir gülümseme. "Yeterince adil. Demek istediğim, çalışmak için buradasınız. Yani, tam olarak bunu yap. Büyükanne ne yaptın da büyükbabamın senin için planladığı şey yerine buraya geçmeni istedi bilmiyorum ama onu hayal kırıklığına uğratmamaya çalış, tamam mı? O senin için kendini tehlikeye attı."

"Ondan bunu yapmasını hiç istemedim." Bu muhtemelen Wade'in iyi niyetine rağmen benden daha fazla nefret etmesine neden oldu.

"Tabii ki istemedin. Bunu yaptı çünkü sende bir şeyler görüyor. Burada işler böyle yürür. Sen bana arka çıkarsan, ben de sana arka çıkarım. Anladın mı?"

İlk tepkim bu niteliği takdir etmek oldu. Benim geldiğim yerde bu nadirdir. Ancak ikinci tepkim ihtiyatlı olmak. Başkasının ellerine bu kadar güvenmek hiçbir zaman iyi bir şey getirmez.

"Kendi arkamı kollayacağım. Böylesi daha kolay olacak," diyorum ona, içimdeki kovulmaya öfkeyle bağırان duygudan hoşlanmayarak. Sanki iyi bir şey için elime geçen şansı tepmişim gibi.

Brody sanki ilk başta söylediklerinde gerçekten ciddi değilmiş gibi reddedilişimi geçiştiriyor. "Yeterince adil. Süpürmeyle başlayabilirsin."

İfademi boş tutuyorum. "Süpürmek mi?"

"Nasıl süpürüleceğini biliyorsun, değil mi? Yoksa yine saman yığnında oynamayı mı tercih edersin?"

"Süpürge nerede?" Sıkıca soruyorum.

"Dükkanın önünde. Gözünden kaçmaz. İşini bitirdiğinde sana yapacak başka bir şey vereceğim."

"Harika."

Brody hınzırca sırıtıyor. "Bence bu mükemmel bir iş ilişkisinin başlangıcı Garry."

"Sen nasıl istersen."

Ŗu lanet süpürgeyi aramaya başlamadan önce bana böyle hitap etmemesini söyleme zahmetine girmiyorum, onu orada dikilmiş izlerken ve yargılarken bırakıyorum. Bu sefer son sözü o söyleyebilir. Onu stüdyoya geri getirdiğimde bir sonrakinin elimde olmasını sağlayacağım.

9

GARRISON

Cumaya kadar, süpürge ve paspas tutmaktan avuçlarımda nasır oluştu. Her gün bütün gün bunaltıcı bir dükkânı süpürmek, uçuşan saman parçaları yüzünden cildimin yanmasından daha kötü olabilir. Brody tam olarak böyle hissettiğimi biliyor, bundan eminim. Beni bu kadar küçük ve anlamsız işleri yapmaya zorlamasının tek nedeni de bu.

Bu anlaşılmadan ne kadar etkilenmediğim konusunda ağzımı kapalı tutmayı başarmış olmam bir mucize. Belki de sadece bunu beklediğini ve eğer benden beklediği şekilde patlarsam, bu dükkânın dışında beni çok daha kötü bir şeyin beklediğini biliyorum.

Johnny, aşırı uyarıcı kişiliğe sahip çocuk, bu öğleden sonra dükkânda oyalanıyor ve bu gece Peakeside'da Brody ve arkadaşlarına katılma konusunda gevezelik ediyor. Sözde bar Cherry Peak'teki tek bar, ki bu o kadar da şaşırtıcı değil. Bir ihtiyaç olarak görebileceğim diğer pek çok yerin eksikliği göz önüne alındığında, başlangıçta bir bara sahip olmaları daha şok edici. Örneğin bir araba yıkama yeri.

Önümde süpürdüğüm toz ve kir yığını, açık sürgülü kapılardan biri çarpıp tıkırdayarak yere inmeye başladığında dükkânın yarısına kadar savruluyor. Dağınıklık karşısında gözlerim seğiriyor, süpürge'nin sapını kavrayışım cezalandırıcı bir hal alıyor.

"Bu gece bizimle geliyor musun?" Johnny soruyor ve benimle konuştuğunu anlamam bir süre alıyor.

"Hayır." Bu kelime odanın ortasında bir tokat gibi patlıyor.

"Küçük bir kasaba barı için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun, Garrison?" Brody dev metal kapının betona çarparak çıkardığı gumbürtünün üzerinden sesleniyor.

Duygularımı iyice gizleyerek dükkânın öbür ucundan bakışlarını karılıyorum. Ne kadar bitkin olduğumu ya da Toronto'dan uzakta geçirdiğim her günün kaygılarımı on kat artırdığını bilmesine gerek yok. Nathan aralıksız aramalarımı görmezden gelmeye başladı ve bana şirketle ilgili günlük değil haftalık güncellemeler vereceğini bildirdi.

talep ediyor. Döndüğümde bu kararının bedelini ödeyecek, orası kesin.

Biri göğsüme yeterince sert bir tokat atsa yumurta gibi ortadan çatlayacak kadar gerginim.

"Ben mi? Ben asla böyle bir şey düşünmem," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla.

O da buna gülümsüyor. "Eğer katılmak istersen, saat altıda oraya gidiyoruz. Beavertails maçı var ve kadını izlemek istiyor."

İçten içe irkiliyorum. Spor hiçbir zaman ilgi alanım olmadı. Ne çocukken, ne de şimdi. En son ne zaman oturup bir maç izlemeye çalıştığımı hatırlamıyorum.

"Oh, Tanrı aşkına. Sakın bana hokey hayranı olmadığını söyleme," diye yalvarıyor Johnny. "Burada gerçekten sana kefil olmaya çalışıyorum dostum."

"O zaman yalan söylememi mi tercih edersin?"

Brody kirli tulumunun klipslerini açıyor ve kaydırarak çıkarıyor. "Kahretsin, çamura battığını biliyordum ama lanet olsun. Hokey bile mi?"

"Hokey bile değil," diye onaylıyorum. Johnny bir ahududu patlattı. "Lanet olsun."

Süpürgeyi duvara yaslıyorum, omuzlarım kıvrılıyor, tipik mükemmel duruşum bozuluyor. "O kadar da büyük bir mesele değil."

Brody, "Sana karşı dürüst olacağım Garry," diye söze başlıyor ve ben de zihinsel olarak kendimi onun bir sonraki sözlerine hazırlıyorum. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Ve belki de iyi bir arkadaş."

Oh. "Ve sanırım söz konusu iyi arkadaş olarak kendinizi kastediyorsunuz?"

"Biz ve birkaç kişi daha. Eğer bir geceliğine herkesi kışına tekme basmadan durabilirseniz tabii."

Bu basit cümlelerin ilgimi çekmesinden nefret ediyorum. Poppy pazartesiden beri çiftliğe uğramadı. Evden her çıkışımda ve kullanmak zorunda kaldığım boktan kamyonete her bindiğimde onu arıyorum. Parfümünün yumuşak kokusu çoktan gitmiş, oturduğumda bulutlar halinde kabarcak kadar koltuklara sinmiş toz ve kirle boy ölçüşemez hale gelmiş.

"Orada başka kim olacak?" Kendimi durduramadan soruyorum. Sesimin rahat tonu gerçek merakımı gizliyor. Ya da ben öyle umuyorum.

"Tipik ekip," diye cevaplıyor Brody.

Johnny, Brody gibi gizlilikle uğraşmıyor. "Biz, Caleb ve kızlar. Darren da, eğer nöbetçi değilse."

Ona bu insanların kim olduğunu bilmediğimi söylemek için çaba harcamaya değmez. Odaklandığım tek şey kızlar kısmı. Daha spesifik olarak, Poppy'nin de bu gruba dahil olma ihtimali.

"Bu bakış, sen de varsın anlamına mı geliyor?" Johnny soruyor, birbirimizi tanımamıza ne kadar az izin verdiğimi düşünürsek benimle vakit geçirmek için fazla heyecanlı görünüyor.

Brody'ye bakıp duruşumu düzeltiyorum. "Altı mı dedin?"

"Evet. Önce temizlenmemiz için yeterli zamanımız olur. Onu bu halde dışarı çıkarmaya kalkarsam Anna kıcıma tekmeyi basar." Ellerini kaldırıp üzerlerindeki siyah lekeleri gösteriyor.

Başımı sertçe salladım. "Pekâlâ."

Brody gözlerini iki kez kırıştırıyor, şaşkınlığı o kadar belli ki anlamasam alınacağım. "Yolumuzun üzerindeki konuk evine uğrayıp seni alacağız. Olur mu?"

"Evet."

"Tabii ki!" Johnny bana doğru çok hızlı bir şekilde ilerleyerek bağırıyor.

Kürek kemiklerimin arasına indirdiği tokat için hazırlıksızdım. Bir adım öne tökezliyorum, gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Brody tepkime bir kakhaha atıyor.

"Oh, oğlum, bu eğlenceli olacak," diyor kocaman sırıtarak.

Ses tonundaki inanç beni endişelendirmeye yetiyor.

SÖZÜNÜ TUTAN Brody saat tam altıda, Annalise ve Johnny'yi de yanına alarak, konuk evinin önüne park edilmiş olandan çok daha güzel bir kamyonetle çıkageldi.

Öndeki iki koltukta oturan çift pek grup tartışması yapmıyordu. Bunun yerine, istesem de duyamayacağım kadar kısık sesle konuşuyorlardı. Öte yandan Johnny tamamen sohbetten yanaydı. Brody kamyoneti itfaiye istasyonunun dışındaki kaldırıma çekerken kulaklarım hâlâ onun anlamsız gevezelikleri yüzünden çınılıyordu.

Binanın dışında, çok daha iyi günler görmüş gibi görünen bir itfaiye aracının yanına park edilmiş şık bir SUV duruyordu. Kamyonun da köhne istasyon kadar eski ve yıpranmış görünmesinin uygun olacağını düşündüm.

"Burada kimi alıyoruz?" Johnny'ye sordum.

Biraz daha konuşmaya hevesli, hemen cevap veriyor. "Caleb. Brody'nin en iyi arkadaşı."

"O bir itfaiyeci mi?"

"Evet. İtfaiye şefi."

Başımı sallıyorum, dikkatim caddeden aşağı, istasyonun yanındaki binaya doğru kayıyor. Açık pencereden parlak pembe ışık süzülüyor ve içeriden-

Kafam boşalıyor, geriye sadece kulaklarımdaki nabzın yankısı kalıyor.

Kıçının yanakları arasında sürünen bir şort ve ağır göğsünü saran lavanta rengi spor sütyeninden başka bir şey giymeden direğin etrafında dönen kadın başkasıyla karıştırılamayacak kadar tanıdık. Bağırsaklarım sıkıştı, bir vuruş sonra orada sıcaklık tutuştu.

Uzun, karamel-kahverengi saçları gitmiş, yerine daha sıcak ve parlak bir şey gelmiş ve küçük beyaz bir tokayla tutturulmuş olsa bile Poppy'yi tanıyorum. Tüm çabalarım rağmen bütün haftayı onu düşünerek geçirdikten sonra, hatırlamamış olsaydım kendimden utanırdım.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru. Çok az çabayla beni tuzağa düşürdü. Bunu daha önce hiç izlememiştim. Bu tutku dansını. Kendinden başka kimsenin önünde sergilediği büyük bir performans.

Poppy'nin direğin üzerinde aşağı yukarı ve bir o yana bir bu yana hareket edişi büyüleyici. Kalçasını direğin etrafında kıvrması ve geriye doğru eğilmesi, sallanırken tek kolunu başının arkasına bırakması gibi zarafet ve güç yayılıyor. Dizlerimi kavıyorum, parmaklarımın altındaki gevrek, kırıksız pantolon rahatlatıcı bir his veriyor. Kim olduğumu hatırlatıyor, nerede olduğumu değil.

"Bu Poppy. Onu hatırlıyorsun, değil mi?" Johnny soruyor, sesi içine düştüğüm seraba bir balyoz gibi iniyor.

Parmaklarımı gevşetip pantolonumdaki yeni kırıksızlıkları düzelttikten sonra başımı çevirip adama bakıyorum. Pencereyi daha iyi görebilmek için aramızdaki orta koltuğa doğru eğilmiş, gözleri kocaman ve Poppy'ye odaklanmış.

Çenemi yuvarlayarak kelimeleri bulmayı başardım. "Poppy'yi hatırlıyorum. Bunu hep bu kadar açıktan mı yapar? Herkesin ona bakabileceği bir yerde mi?"

"Yani az önceki gibi mi?" Gülüyor, kendini koltuğuna geri atıyor. "Bu onun işi. Bu konuda utangaç olduğunu sanmıyorum."

Geri çekiliyorum. "Ne demek onun işi?"

Görünüşe göre soruyu yeterince sessiz sormamışım. Bana cevap veren Johnny değil, Anna, ses tonundaki uyarı ondan duymaya alışık olmadığım bir uyarı.

"Evet, onun işi. Ve bu gece bara gittiğinde onu bunun için yargılamana izin vermeyeceğim."

Ellerimi kucağımda kavuşturup onu daha sonra göreceğimi teyit etmeye odaklanırken bile kaşlarımı çatıyorum. "Onu hiçbir şey için yargılamıyordum. Merak etmeye iznim yok mu?"

"Bu neden merak ettiğine bağlı," diye karşılık veriyor Brody.

"Sorun değil, G-man. Poppy özgür ruhlu bir tip, değil mi Anna? Direkt stüdyosu Beautifully Bold'u işletiyor," diye açıklıyor Johnny.

"Ona tam olarak özgür ruhlu demezdim ama utangaç değil. Bu konuda değil. Utangaç olması için de bir neden yok. O güzel bir ruha sahip güzel bir dansçı," diyor Anna.

Başparmaklarımı kıvrıp açıyorum, ilkokuldan beri yapmadığım şekilde kıpırdanıyorum. "Daha önce hiç direkt stüdyosu diye bir şey duymamıştım."

"Buraya gelmeden önce ben de duymamıştım. Sanırım artık daha yaygın hale geliyor. Beautifully Bold herkesin direkt dansı öğrenebileceği bir yer ama bundan çok daha fazlası var. Güç, güven ve ihtiyacımız olduğunda gidebileceğimiz güvenli bir yerle ilgili. İş için gerçekten çok çalıştı, sizin gibi bir adamın bunu takdir edeceğini varsayıyorum. Ama eğer gerçekten daha fazlasını öğrenmek istersen, Poppy tüm bunları sana açıklamak için daha donanımlı olacaktır," diyor Anna, bu kez daha yumuşak bir sesle.

Hepimiz onun sözlerini sindirirken taksiyi sessizlik kaplıyor. Johnny'nin bile araya sıkıştırarak bir şakası yok. Poppy'den daha önce de etkilenmiş olsam bile, onun da benim kadar istekli olabileceğini duymak, arzu kadranını neredeyse tehlikeli bir seviyeye yükseltmekle tehdit ediyor.

Hiç tanımadığım bir adam koşarak itfaiyeden çıkıp basit bir kot pantolon ve sweatshirt giymiş kamyonu doğru geldiğinde minnettarım. Anna camını indirip Brody'nin arkasına atlaması için bağılıyor, Johnny de orta koltukta oturan benim yanıma doğru ilerliyor. Kişisel alanımı korumak için bacaklarımı olabildiğince kapatıyorum ama Caleb denen adam boşalan koltuğa oturur oturmaz iri gövdesi üçümüzü omuz omuza getiriyor.

Brody arabayı tekrar yola çekerken Caleb bizi "Selam çocuklar," diye selamlıyor. "Sen Garrison olmalısın. Ben de Caleb."

"Merhaba, Caleb," diye cevap veriyorum sertçe, mümkün olduğunca çerçevemi katlamaya çalışarak.

"Arkada biraz rahatsız görünüyorsun, Garrison," diye takılıyor Brody.

Keşke ne kadar rahatsız olduğum hakkında bir fikri olsaydı. Bunun Johnny'nin omzunun benim omzuma çarpmasıyla yayılan ağır kolonya kokusundan çok, pencereden Poppy'ye bir bakış attığımdan beri karşı koymaya çalıştığım ereksiyonla ilgisi var.

Bu gecenin çok ama *çok* rahatsız geçeceğine dair bir his var içimde. Yine de içimde bir heyecan filizlenmesine de engel olamıyorum.

Burada geçirdiğim bir hafta bile aklımı başımdan aldıysa, iki ayın beni ne hale getireceğini görmek beni dehşete düşürüyor.

10

POPPY

Bir saat önce hazır olmalıydım. Bunun yerine Peakside'daki herkesle buluşmaya geç kaldım ve Bayan Her Zaman Zamanında Bryce son yirmi dakikadır bu yüzden bana kaşlarını çatıyor.

"Zamanında gelmeni istiyorlarsa, gerçekten orada olmayı planladıkları saatten bir saat önce onlarla buluşmanı söylemeleri gerektiği konusunda onları uyarmıştım," diyor dramatik bir nefes verişle, tırnağını akıllı saatine vurarak.

"Geciktiğin için çok *sinirlisin*. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin seninle ilgisi var çünkü geldiğimde hazır olmanı beklerdim, soyunma odasındaki terli bir genç gibi kokmanı değil. Şimdi Brody benim payıma düşen nachoları yiyecek ve ben de bütün gece aç kalacağım."

Gülüyorum, koyu mavi uzun kolumu sutyenimin ve göbeğimin üzerinden aşağı çekiyorum. Bu hareket ağrıyan karın kaslarımı sızlatıyor ama acıya beynimde yer vermeyerek nefesimi kesiyorum.

Belki de bugün kendimi çok zorladım. Ama hayatımda beni yere sermeye çalışan her şeyden kaçmaya ihtiyacım vardı. Fiziksel zorlanma, çoğu zaman, yardımcı olan tek şeydir.

"Anna senin payını yemesine izin vermeyecek," diyorum ona. Gözlerini deviriyor. "Sanki. Yine de idare eder."

"Sana kendi porsiyonunu ısmarlayacağıma söz vermeme ne dersin? Bu seni yatıştırır mı Ice?"

"Sanırım olur. Tabii kışını kaldırıp hemen o kapıdan çıkarsan."

Ön kapıdan botlarımı alıp olabildiğince hızlı bir şekilde giyerken sırıttıyorum. "Çok sabırsızsın."

Bana dişlerini gösteriyor. "Sana sabırsızlığı göstereceğim, babalık. Hadi gidelim." "Peki anne," diye mırıldanıyorum.

"Dikkatli ol, yoksa bundan sonra herkes bana böyle seslenecek."

"Kalıcı olacak mı göreceğiz."

Bryce kapıyı iterek açıyor ve ben onun yanından geceye süzülürken kapıyı tutuyor. Evim dediğim küçük ev teknik olarak aileme ait ama yıllardır onlardan kiraliyorum. Fazla bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiçbir şey değil. Cherry Peak ana caddesinden sadece bir blok ötede, tek yatak odalı, tek banyolu, iki katlı bir dubleks. Ailem burayı sadece benim için aldıklarını asla kabul etmeyecek ama sorun değil. Her ne kadar ucuz bir kahve makinesi ve geçen yaz sahte bir dolabın arasından beş dolara aldığım tasarım bir çantadan başka doğru dürüst bir şeyim olmadığını kendime her hatırlattığımda gururumun bir parçası uçup gitse de yine de minnettarım.

Peakside'a yürümek hızlı, birkaç dakikadan fazla sürmüyor. Yine de her adımda kalçalarım geriliyor. Sıcak bara girdiğimizde, ağrım dışında her şeye odaklanıyorum.

"İyi misin?" Bryce soruyor, endişesi yüzünün doğal keskin hatlarına derinlemesine kazınmış.

"Çok ağrıyor ama iyiyim. Belki bir iki kadehe ihtiyacım var." Sırtışı hınzırca. "Tamamdır, bebeğim."

O içkilerimizi sipariş etmek için bara yönelirken ben masamıza doğru ilerliyorum. Arkadaşlarımı görünce stresimin bir kısmı havaya karışıyor. Onlara doğru ilerlerken gülümsemem gerçektir.

"Poppy!" Anna ciyak ciyak bağırıyor, yanaklarındaki yumuşak pembe kızarıklık gözlerimin önündeki masada duran boş bardaklara kaymasına neden oluyor.

"Merhaba aşkım. Bensiz mi içmeye başladın? Ne kadar kabasın," diye alaycı bir şekilde azarlıyorum.

"Seni beklerken başka ne yapmamız gerekiyordu?" Caleb soruyor.

Ona ters ters bakıyorum, bir yandan da onu boş bıraktığı yere itiyorum. bank koltuğu. Yer değiştirmeyi reddedince daha sert bakıyorum.

"O kadar odan varken bana gerçekten sandalye mi çektireceksin?"

Caleb rahat bir omuz silkiyor, umursamazlığın poster çocuğu. "Ertelersen kaybedersin. Buraya ilk Garry geldi. Onun hakkı var."

"Garry mi?"

"Garrison," diyor Anna.

Sessiz bir nefesle dudaklarımı aralıyorum, gerçek bir şok kemiklerimi titretiyor. Belki de içimde *küçük* bir parça, gerçekten küçük bir parça, Garry'yi göreceğimi umuyordu.

Garrison bu gece burada. Belki de onu kıskırtmak için yaptığım pervasızca sataşmalar, bir gece dışarı çıkmayı deneyecek kadar ilgisini çekmiştir. Tanrım, bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Garrison Beckett gibi bir adam benim gibilerle ilgilenmez, ya da tam tersi. Bu bir zayıflık anıydı.

Öyleyse neden onun da benim teklifimi benim kadar sık düşündüğünü umuyorum? Benim ona duyduğum ilginin dörtte birini bile onun bana duymasını?

"Onu davet etmemeli miydik?" Anna soruyor, yüz ifademi değerlendirirken dilinin ucunda bir özür çoktan kilitlenmiş ve yüklenmiş durumda.

Gerçek duygularımı gizlemek için yüz hatlarımı düzeltiyorum ve sonra Bryce'ı görebilmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Artık barda değildi, kim bilir nereye gitmişti. Masada Johnny'nin olmayışına bakılırsa, onun için ekürlük yapmaya çoktan gittiğini düşünmeye meyilliyim.

"Ben ve Garrison artık çok iyi arkadaşız. Bu konuda endişelenme," diye cevap veriyorum ve yanımdaki boş masalardan birinden tahta bir sandalye çekip kışımı üzerine koyuyorum.

"Bu tam olarak nasıl oldu?" Caleb, bu sert sandalyede olabildiğince rahat ettiğimde soruyor.

"Bu bir sır."

Birasından bir yudum alıyor, ağzının kenarı hiç de iyi olmayan bir şekilde seğiriyor ve sinirlerim hemen karnıma doğru kıvrılıyor. "Pekâlâ. Garrison, sen ve Poppy nasıl en iyi arkadaş oldunuz?"

Caleb'in bakışlarını takip ediyorum, sonunda kimin duracağını çok iyi biliyorum ama onu bir an olsun görebilmek için içimdeki çekime engel olamıyorum. Gözlerimiz buluştuğu anda arzu kanımı tutuşturuyor.

Kovboy Garrison gitmiş. Dar kot pantolonu ve kirli tişörtünün yerini Steele Çiftliği'ne adımını attığı siyah pantolon ve düğmeli ceket almış. Ama bu kez, onun Peakside'da yeri olmayan o lüks kıyafetler içindeki görüntüsünden duyduğum rahatsızlık değil. Bu şehvet. Bacaklarımın arasında zihnimi bulandıran bir zap.

Beni masum olamayacak kadar dikkatle izlerken bakışlarındaki ateşle mırıldanabilirim. Onun ilgisini fark etmemi sağlayan sadece sisli düşüncelerim değil. O kadar da ileri gitmedim. Sadece bu sefer saklamıyor. Umutsuzca açığa çıkarmak istediğim bir nedenden dolayı.

Yeni boyanmış kumral saçlarım omuzlarıma kadar kesilmiş ve daha önce taktırdığım tokadan dolayı hâlâ biraz dağınık olsa da

O kavurucu yeşilimsi kahverengi gözler, sanki saatlerce uğraşmışım gibi her yerinde.

Bu bakışın ağırlığı altında kıpırdanma dürtüsüne direniyorum. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda nabzım çılginca atıyor ve o ... kaşlarını mı çatıyor? Derimin altında fokurdayan sıcaklık, yüzünde beliren kızgınlıkla soğuyor.

Bana saldırmaya fırsat bulamadan kalkıp gitmek kolay olurdu. Belki Bryce çıkışa yakındır-

"Neden orada oturuyorsun?"

Tereddüt ediyorum. "Ne?"

Garrison Caleb'a bakıyor, yüzünde soğuk ve hesapçı bir ifade var. "Neden senin yanında değil de orada oturuyor?"

"Senin yerini koruyordu," diyor Brody dikkatle.

"Bir kadını yürüyüş yolunun ortasındaki sert bir sandalyeye oturtarak mı? Burada benim geldiğim yerden daha görgülü olduğunuz izlenimine kapılmıştım."

Ses tonundaki acımasız keskinlikten ürperiyorum. Her kelimesinde titreşen katıksız güç ensemde terler boşalmasına neden oluyor.

"Haklı olduğu bir nokta var Caleb. Neden Poppy ile yer değiştirmiyorsun?" Brody soruyor.

Garrison'la gerçekten aynı fikirde mi, yoksa iş çıkırından çıkmadan durumu yatıştırmaya mı çalışıyor, anlamak zor. Büyük olasılıkla ikincisi.

"Şaka yapıyorsun," diye mırıldanıyor Caleb.

Garrison şimdi omzumdan bir nefes uzakta, aurası kişisel baloncuğuma çarpıyor ve giriş talep ediyor. "Bu durumdaki mizahı bulmakta zorlanıyorum."

"Ben ve Garrison gidip bir şeyler içmeye ne dersiniz? Görünüşe göre Bryce kaybolmuş," diye geveledikten sonra yerimden fırladım ve Sör Douchealot'un bileğini tutarak onu masadan uzaklaştırdım.

Ancak barın etrafını dolaşıp arkadaşlarımla hem görme hem de duyma mesafesinden çıktığımızda, kavradığım kalın bileği bırakıp nefesimi geri çekiyorum. Arkamdaki kule gibi adam sessizliğini koruyor, kollarımı barın tepesine dayayıp barmene işaret edişimi izliyor.

Bryce'ın eski kız arkadaşının annesi yanıma geliyor ve Bryce'ın neden içkilerimizi getirmediğini bir anda anlıyorum. Peakside'in sahibi ve yaşlı kadına dik dik bakarken içimdeki kızgınlık canlanıyor.

"İyi akşamlar Pamila," diye mırıldanıyorum, sadece onun için ultra tatlı bir gülümseme yapıyorum. "İki elmalı turta shot lütfen. Shot daha ağır, elma daha hafif olsun."

"Poppy," diye homurdanarak selamlıyor, sonra da shotları hazırlamaya koyuluyor.

Ne sürükleyici bir konuşmacı bu böyle. Acaba bunun Bryce'a yaptıklarından sonra şeytan kızıyla olan berbat ilişkimle bir ilgisi var mı yoksa sadece benden hoşlanmıyor mu? Kimi kandırıyorum ki? İkisi de. Bu duygu tamamen karşılıklıdır.

"Susadın mı?" Garrison'ın sesi arkamdan geliyor ve alev alev yanan boynumu okşuyor. Sesi az önce olduğundan daha yumuşak ama yine de sert.

Elini ön kolumun yanındaki tahtaya koyuyor, teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın. Kıpırdamadan duruyorum, rahatsız olmuyorum, parmaklarım bara dokunuyor.

"Kavrulmuş. Ama ikisi de benim için değil. Biri senin için, Şehir Çocuğu. Orada beni savunduğun için bunu bir teşekkür olarak kabul et. Biraz gereksiz olsa da."

"Ben shot yapmam." Teşekkürümü görmezden geliyor.

Umurumda değil. "Bu gece yapıyorsun."

Kahkahası sert ve derin. *Seksi*. "Hayır, Poppy. Yapmayacağım."

Toparlayabildiğim kadar kabadayılıkla ona doğru dönüyorum, bir kolumla ağırlığımı bara veriyorum. "O zaman sadece tadına bakmaya ne dersin? Güzel ve tatlı, söz veriyorum."

"Güzel ve tatlı sevdiğimi sana düşündüren nedir?"

Midem kıpır kıpır, heyecandan damarlarım sıvı şeker gibi dolup taşıyor. Başımı eğiyorum, sırtışıma gizlemek için dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Daha da yaklaşıyor, zengin kolonya kokusu aramızdaki boşluğu dolduruyor. Geri adım atmıyorum ve onun da benden bunu beklediğini sanmıyorum. Yakınlaştığımızda gözleri parladığında değil.

"Aynı acı tattan sıkılmadın mı Garrison? Benimle birlikte konfor alanının dışına bir adım at. Sadece bu seferlik," diye ikna ediyorum, kolumu barın üzerinden elini koyduğu yere doğru kaydırıyorum, uzun parmaklar hafifçe kıvrılmış ve yayılmış.

"Karşılığında sen de kendininkinden bir adım dışarı çıkar mısın?" diye soruyor kabaca.

Şu anda sözcüklere gerek yok. İkna etmeye gerek yok, ne onun ne de benim için. Elimi koluna koyup parmak ucumu gömleğinin yumuşak ipek kumaşı üzerinde yumuşak bir daire çizerek döndürdüğümde ikimiz de cevabımı boş bir odada bağırmışım gibi net bir şekilde biliyoruz. Bu

Bir test dokunuşu, ama elektriksel, aramızda doğrudan bir enerji akımı var.

Garrison dikkatini dokunduğumuz yere veriyor, dişlerini sıkmaktan çenesi zorlanıyor. Parmaklarımı kolunun üzerinde gezdiriyorum ve dikkatini tekrar yüzüme çekecek kadar sıkıyorum.

Gözlerimiz birleşiyor ve kaslarım gevşiyor. Zihnimdeki muhtaç ses, bu adamın kurak dönemimi bozmasına izin vermem için bana yalvarırken, uyarılma içimde gümbür gümbür atıyor. Beni sert, hızlı ve çaresiz bir şekilde alması için. Basit, hayvani bir sevişme dürtüsüyle hareket eden iki insan.

Böyle bir bağlantıyı görmezden gelmek suç olur. İkimize de kötülük olur. Değil mi?

Sanki aklımdan geçen her pis düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi, dolgun dudaklarından iniltili bir nefes çıkıyor ve çenesi hafifçe eğiliyor. Onay. Bir anlaşmanın başlangıcı.

"İki elmalı turta shot. Elma ağır, shot hafif olsun," diyor Pamila, o cırtlak sesi bozulmuş süt gibi aramıza yerleşiyor. "On bir dolar tutuyor."

Garrison'ın kendini geriye, benden uzağa itmesini bekliyorum ama hayır, Pamila'ya zerre kadar ilgi göstermiyor. Sanki orada hiç yokmuş gibi. Hâlâ bana bakıyor, ifadesi dikkatli, duyguları gizli.

Teması koparıp yaşlı kadının bekleyen bakışlarıyla buluşmak ve içkileri bize doğru kaydırmak için yeterince uzun süre beklemek irademi zorluyor. Banka kartımı almak için arka cebime uzanırken Garrison'ın eli benimkini kıcımın üstündeki kabarıklığa bastırıyor ve hareketlerimi durduruyor.

Biraz daha aşağı kaydırabilseydim...

"Bir dahaki sefere iki shot için on bir dolar aldığında, müşterinin talimatlarını takip ettiğinden emin ol," diyor Pamila'ya, ince siyah bir kart şimdi parmaklarının arasında duruyor.

O karta, onunla ilişkilendirilen bariz zenginliğe ve onu tutuşundaki rahatlığa bakıyorum. Sanki işe yaramaz bir plastik parçasından başka bir şey değilmiş gibi.

Pamila onun sözleri karşısında biraz irkiliyor ama hemen ardından çenesini her zamanki yüksekliğine getiriyor. Gözlerini devirerek kart makinesini Garrison'a uzatıyor ve onun ekrana dokunarak ödeme yapmasını dikkatle izliyor. Siyah kart görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve sonra Pamila'yı unutmuş bir şekilde ona doğru içkilerden birini itiyorum.

"Eğer bunu benimle denersen, ben de senin sevdiğin bir şeyi deneyeceğim. Anlaştık mı?"

Shot bardağını iki parmağının arasına sıkıştırıyor ve koklamadan önce burnuna götürüyor. Burnu kırışıyor. "Benim içtiğim bundan çok daha sert."

"Bununla başa çıkabilirim."

"O zaman anlaştık, Poppy."

Gülümsemem yanaklarımı çimdikleyecek kadar geniş, shot'ımı alıp dudaklarıma götürüyorum. "Üçte mi?"

"Üç," diyor içkiyi ağzına götürmeden önce.

Ben de hızla aynısını yapıyorum, yutkunurken ona ters ters bakıyorum. "Hileci." "Yarışmıyorduk."

"Belki de öyleydik."

"O zaman ben

kazandım."

Bardağını barın üzerine koydum. "Hile yaparak." "Kuralları hiç konuşmadık."

"Sen imkansızsın."

Pamila'ya el sallayıp daha önce hiç duymadığım ama nasıl olduysa Peakside'da stoku bulunan bir viski markasından iki shot ısmarlamadan önce, "Ve sen de gerçek bir içki içmek üzeresin," diyor.

"Hep pahalı zevklerin mi vardı?"

"Sipariş ettiğim şeyin pahalı olduğunu nereden biliyorsun?"

Başımı eğip kaşlarını kaldırıyorum. "Çekingen davranma. Sana yakışmıyor."

Yine o kıkırdamayı duyuyorum. "Evet, bir bakıma, sanırım her zaman pahalı zevklerim olmuştur."

"Gençliğime kadar KD ve sosisli sandviçle büyüdüm."

"Sadece ergenlik çağına kadar mı?"

Pamila içkilerimizi uzatıyor ve Garrison bir tanesini bana doğru kaydırmadan önce tekrar para ödüyor. Ağzıma götürüp orada tutuyorum.

"Benden bu tür bir bilgi almak için bana birkaç içki daha ısmarlaman gerekecek, *Garry*." Yeni takma adımı vurgulayarak tepkisini test ediyorum.

Cevap vermek yerine kadehi geri fırlattığında, bunu yeterli bir tepki olarak kabul ediyorum. Kehribar rengi sıvıyı hiçbir mücadele belirtisi göstermeden kolayca yutuyor. Öte yandan ben, boğazımın arkasına değdiği anda öğürüyorum.

"Bu iğrenç bir şey," diye küfrediyorum, boğulurken dilimi dışarı çıkarıyorum.

Garrison dudaklarını birbirine sürtüyor, Pamila'dan bir bardak su istemeden önce bir süre daha ırpınışımlı izlerken gözlerinin kenarları kırışıyordı. Suyu uzattığı elden alıp tek seferde içtiğimde gözlerim yaşıyor.

"stesinden gelebileceğini söylemiştin," diye mırıldanıyor, o kadar yakınımda duruyor ki, parmaklarımı gömleğinin içine sokup beni üzerime çekmek istemesem onu geri itebilirdim.

"Yanılmışım. Çok, çok yanılmışım." Yalnız olsaydım dilimi fırçalayarak temizlerdim.

"Bu elmalı turta atışını açıklıyor."

"Hey, hey, hey. Yavaşla biraz. Şunu bilmeni isterim ki, tekila shot'ını kimseyi ilgilendirmeyen bir şeymiş gibi içebilirim. Ama bu? Bu zehir."

Yüzünde çatlak bir sırtış beliriyor ve ben hareketsiz kalıyorum, kanımdaki alkolün sıcaklığı, unutmaya çalıştığım süregelen arzuyla bir kibrit oluşturuyor. Kahretsin, çok yakışıklı. Beni hem ileden çıkaran hem de dizlerimi jleye eviren güçlü bir adam.

"O zaman bir içki daha ister misin? Zehrin geçmesine yardımcı olur mu?" diye soruyor, gözleri yüzümün her santimetresinde geziniyor.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" Kaşlarım seğirerek soruyorum.

Yer değıştiriyor, yumuşak ve sabit elini belime koyuyor. O dokunuşun içinde eriyorum, her bir sinirim o dokunuşun altında canlanıyor.

"Hayır, Poppy. Bu gece senin için planladığım şey için ayık olmanı istiyorum. Ben sadece ... nce seninle eğleniyorum." enesi düşüyor, nefesi yüzümde sıcak bir şekilde titreşiyor ve ekliyor: "Senin ırzına geçmeden önce."

11

GARRISON

BEN BİR APTALIM. Şehvet sarhoşu, gülünç bir aptal.

Poppy'nin beni masadan sürüklemesine izin vermemeliydim ama öncesinde onun adına ağzıma geleni de söylememeliydim. Benim konumumda olduğunuzda yapmamanız gereken şeyler vardır, bunlardan ilki ve en önemlisi mantıksız kararlar vermemektir. Bu ister düşüşünüzü arayan bir düzine gözün olduğu bir toplantı odasında olsun, ister muhteşem bir kadınla ve onu en yakın yüzeye eğip ikiniz de yıldızları görene kadar becermek için şiddetli bir arzuyla bir barda olsun.

Başarısızlık yakar ama hiçbir zaman acıyı şimdiki kadar sevmedim. "Burada ne kadar kalacaksın, Garry? Daha önce böyle bir şey duyduğumu sanmıyorum.

dönüş tarihi," diye soruyor Caleb, parmaklarında peynir yüklü bir nacho cipsi.

Deri minderli banka yaslanıp bacaklarımı öyle bir açıyorum ki dizim Poppy'ninkini yanımdaki yerinden çıkarıyor. Benim açımdan masum bir hareket. Çoğunlukla.

"Umarım sadece iki ay."

"Ve bu süre boyunca Brody ile mi çalışacaksın?" diye soruyor Bryce olduğunu öğrendiğim siyah saçlı kadın.

Poppy ve benden birkaç dakika sonra masada belirdi, elinde çeşitli içeceklerden oluşan bir tepsi vardı. Poppy'nin önüne koyduğu içkiye yarım saat geçmesine rağmen dokunulmamıştı.

Brody cevap verecek kadar uzun süre Anna'nın saçlarından yüzünü kaldırdı. "Göreceğiz bakalım. Harika süpürme işini sürdürdüğü sürece onu geri çevirmek aptallık olur."

"Ona süpürge mi yaptırıyorsun? Ne sert bir adam," diyor Caleb.

Poppy'nin ve benim yokluğumuzda masadakileri nasıl ikna ettiğimi bilmiyorum ama adam Poppy'nin masanın sonundaki sandalyesini aldı ve bankı tamamen boş bıraktı. Poppy bunu hiç sorgulamadı ve kendini evindeymiş gibi hissetti. Ben de onu takip ettim ve o zamandan beri yerimden kıpırdamadım.

Bryce Anna'nın yanına eğiliyor, hem o hem de Brody kadını insan boyutunda bir kucak yastığı olarak kullanıyor. Sevginin altında ısıldıyor, açıkça değil

Bundan bir parça bile rahatsız olmadı.

"Zavallı bebek," diye mırıldanıyor Poppy.

Masanın altındaki elimin arkasında bir parmağını gezdirirken gözlerimi indirip ona bakıyorum. Bir parmağını serçe parmağıma dolayıp elimi avuç içime doğru çevirdiğinde nefesim kesiliyor. Tırnaklarının yeni nasırlarıma verdiği pürüzsüz his tüylerimi diken diken ediyor.

Biri bana kendi isteğiyle bu şekilde dokunmayalı aylar, ben buna izin vermeyeli yıllar olmuştu.

"Ben sert biri değilim," diye homurdanıyor Brody.

Anna içkisinden bir yudum alıyor ve kirpiklerini ona doğru savurarak başını çeviriyor. "O dükkânda, evet öylesin."

Sırıtsı dikkatimi masaya yöneltmememe neden oluyor. Bu ikisi ... bir şey. Cherry Peak'teyken her gün tanık olma ya hazır olmadığım bir şekilde yapışkan ve yapışkan bir şey. İşlerin kötüye gittiği zamanlar dışında buranın dışında pek dikkat etmem gereken bir şey değil. Neyse ki Brody ve Anna geçtiğimiz yıl boyunca pek sorun yaşamadı.

Calgary ya da Nashville yerine bu şehri tercih ettiği için ona zorluk çıkarıyor olabilirim, ancak şu ana kadar anlaşmamızın kendi tarafını tutmakta başarısız olmadı. Mümkün olduğunca evde kalıyor ve yapmakla yükümlü olduğu şeyi yapmaya, yani ikimize de para kazandırmaya devam ediyor.

Poppy avuç içimin uzunluğunu izlemeye devam ediyor, tırnakları her kıvrımı ve çukuru çiziyor, ta ki onları ezberlemeye çalıştığından emin olana kadar. Pantolonumun içinde kaskatı kesilmiş durumdayım, onun bu kadar yakınımda olması, bana bu şekilde dokunması, yakında olmasını umduğum şeyi bilmesi beni çıldırtıyor.

"Süpürmek kurdeşen dökmekten iyidir, değil mi Garrison?" Johnny Caleb'in yanından bağıyor, bu gece aldığı alkol dilini her zamankinden daha fazla gevşetmiş ve sesinin tonunu yükseltmiş.

"Kurdeşen mi?" Poppy dokunuşunu durdurarak soruyor.

Brody alçak sesle gülüyor. "İşteki ilk gününde oldu. Samana alerjisi olduğu ortaya çıktı."

"Cehennem gibi güneş yanığı görünüyordu. Onu acilen Eliza'ya götürmek zorunda kaldık," diye uluyor Johnny.

Poppy elimi bırakıyor, onun yerine dizimi kavramayı tercih ediyor. "Bunu kaçırdığım için üzgünüm."

"Görecek pek bir şey yoktu." diye mırıldanmadan önce boğazım sessiz bir iniltiyle sıkılıyor.

"Bundan şüpheliyim." Yeterince nefes nefese kalmadı.

Gözlerim masadakiler arasında gezinirken, bir sonraki konuşma konusundan uzaklaşıyorum ve elimi Poppy'nin kalçasına koyuyorum, etrafına sarılmış dar kot elimi acıtıyor. Kahretsin, kotun içinden bile sıcacık. Sıcak ve yumuşak, yine de parmaklarımı etine daha sert soktuğumda sert, kalın kaslarla karşılaşıyorum.

Bacaklarını kapatıp elimi bacaklarının arasına sıkıştırdığında ağzımı her zamanki sıkı çizgisinde tutmak imkansız. Dürtüye boyun eğiyorum ve ağzımın köşesi yukarı doğru kalkarken onu daha sert sıkıyorum.

"Genelde bir erkeğin elleri bacaklarımın arasında olduğunda çok daha fazla eğleniyorum," diye fısıldıyor.

"İstediğin bu mu Poppy? Eğlence mi?"

İşte geliyor. Sözlü onay ya da inkâr. Bu kez hararetli bakışlar, umursamaz flörtler ve çenelerimizin uçları yok. Evet ya da hayır. Bunu yaparız ya da yapmayız.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum.

"Evet. Çok eğlenceli. Tüm gece boyunca." Burun deliklerim alevlendi.

"Yakınlarda mı oturuyorsun?" "Beş dakikalık yürüme mesafesinde."

"Onlara gitmeye hazır olduğunu söyle. Seni eve bırakmayı teklif edeceğim." "Çok talepkârsın."

Bir kahkaha attım. "Öyleyim. Yaptığım her şeyde."

"Bu bir uyarı mı?" diye soruyor, kendinden emin sesi sonunda zayıflıyor.

Anna yine kıkırdıyor, öyle yüksek sesle ki sarsılıyorum. Poppy kısa bir cevapla sohbete katılmaya çalışıyor ama sonra tekrar sessizleşiyor, benim cevap vermemi bekliyor.

"Bir uyarı ya da bir söz. Hangisini tercih edersin?"

Eli dizimden uyluğuma doğru kayıyor. Ama durmuyor. Devam ediyor. Ve devam ediyor. *Ve devam ediyor.* O sıkı tutuş, külotumun bittiği yerden bir parmak genişliğinde durakladığında, sikimin ucu daha fazla yukarı çıkmadığında nefesimin altında küfrediyorum.

"Kesinlikle bir söz, Şehir Çocuğu," diye mırıldanıyor ve sonra eli gitmiş, sanki başından beri oradaymış gibi masanın üzerinde duruyor. Ses tonu

Masaya hitap ettiğinde masumdu. "Ben eve gidiyorum. Bugün stüdyoda çok zorlandım."

"Tamam, P. Gitmeden önce içkimi bitirmek için zamanım var mı?" Bryce yarısı boşalmış bardağını kaldırarak soruyor.

"Kal, Ice. Garrison aslında benimle eve kadar yürümeyi teklif etti, o yüzden sen kal. Yarın görüşürüz, tamam mı? Anna?"

Ne düşündüklerini umursasaydım etrafımdaki ifadeler beni rahatsız ederdi. Merak, inançsızlık, benim gibi bir adam ve Poppy gibi bir kadın için olağan şüphelilerin hepsi. Bu insanlar onu önemsiyor ve ben de ona göz kulak olması için güvendikleri bir yabancıyım.

"Emin misin babalık?" Anna dudağını çiğneyerek soruyor.

Erkek arkadaşı gözlerini bana diyor. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğini çok iyi biliyor, tatlım. Değil mi Garry?"

"O benimle güvende, Annalise."

Bu sözü kolayca veriyorum ve sarhoş olmasına rağmen kelimelerdeki dürüstlüğü fark etmiş görünüyor. Bana hafif bir gülümseme sunarken omuzları gevşiyor.

"Pekâlâ." Poppy'ye odaklanarak ekliyor: "Eve döndüğünde bana mesaj at."

"Ben de," diyor Bryce.

Poppy ikisine de bir öpücük konduruyor ve ben de kabinden dışarı kayıyorum. Onun da beni takip etmesini beklerken garip bir sessizlik oluyor.

"Bekle, nasıl geri dönüyorsun?" Johnny bana soruyor, göz kapakları ya alkolden ya da yorgunluktan düşmüş.

"Nereye dönüyorum?"

"Çiftliğe," diye homurdanıyor Brody. "Sen döndüğünde biz hâlâ burada olmalıyız."

"Bir çaresine bakarım," diyorum, midemde bir bulantı hissi büyümeye başlıyor. Bu beni geriyor ve başka bir şey söylemeden onları orada bıraktığım için sinirlerim bozuluyor.

Bu çok kaba, inanılmaz derecede kaba. Ama daha endişe verici olan, bunu takip eden suçluluk duygusu.

"Bekle!" Poppy arkamdan sesleniyor.

Giriş kapısını omuzlarımla açıyorum ve arkamda onu görüyorum. Kolumu uzatarak kapıyı onun için tutuyorum, bir yandan da aceleyle çıkarken kimseyi üzüp üzmediğimi sorma fikrini reddediyorum.

Poppy önden gidiyor, ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor. Ben de onun yanına düşüyorum. Dışarısı çok sessiz, birkaç sessiz dakika boyunca yürürken hava temiz ve berrak.

"Seni içeri almalarını kolaylaştırmıyorsun, biliyorsun," diyor, sağımızda bir sıra ev belirdiğinde sessizliği bozarak.

"Bu en iyisi." "Buna inanmıyorum."

"İnanmana gerek yok."

Zorla ve öfkeyle nefes veriyor. "Bütün bu maskaralığı yutmuyorum. 'Kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamıyorum' numarası. Kimse yalnız kalmak istemez, Garrison. Hiç kimse. Kim olduğun ya da nereden geldiğin umurunda değil."

"Eğer buna inanıyorsan, beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun demektir. yap."

Bir kez başını sallıyor, derin nefes alırken bunu inkar etmiyor. "Haklısın. Ama

Eğer izin verirsen, seni tanımak *isteyebiliriz*."

Bu ifade kalbimin etrafındaki çelik duvarları sarsıyor ve hemen onları güçlendiriyorum.

"Şu anda tanımak istediğim tek kişi sensin," diye yüzsüzce itiraf ediyorum.

Kocaman gözlerle bana bakıyor. Yanlış adımımı anında fark ediyorum. Soğuk iliklerime kadar işliyor ama kendimi düzeltme şansım, yürümeyi bıraktığında yok oluyor.

"İşte geldik."

Ev küçük. Kibar olmak gerekirse tuhaf. Çimenlerin genişliği ince, belki kaldırımın iki katı kadar. Kepenkler ön pencerenin iki yanında duruyor, beyaz boyaları soyulup eski ahşabı ortaya çıkarmış. Çimento basamaklar, üzerinde parlak renkli bir çelenk asılı *olan ve taco ile geri dönün* yazan bir tabela bulunan bir ön kapıya *ç ı k ı y o r*.

Gömleğimin arkasını çekiştiriyorum. "Güzelmış."

"Çatı katlarına ve malikanelere alışkın olduğunuza eminim ama burası eviniz." "Oturma odasına girdiğinizde sesiniz yankılanıyor mu?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır mı?"

"O zaman zaten herhangi bir çatı katı ya da malikaneden daha iyi durumdasın."

Vücudunu tamamen benimkine çevirip elimi tuttuğunda sessizlik geri dönüyor. Elimi aramıza sokup aşağıya bakıyor ve parmaklarımın onunkilere kıyasla uzunluğunu ölçüyor.

"Böyle şeyler söyleyerek yalnız olmadığına inanmayı zorlaştırıyorsun Garrison," diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum ve elini çekiştiriyorum. Tökezleyerek bana doğru geliyor ve kolum çoktan orada. Beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, göğüs göğüse, nefes nefese.

"Şu anda yalnız değilim," diye fısıldıyorum, diğer elimi kaldırıp ipeksi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atıyorum.

Dudakları aralanıyor, kelimeler aralarında şekilleniyor ama çıkmıyor. Aramızdaki gerilim kendi yaşam gücüyle titreşiyor. Bunu hissediyorum. O da hissediyor. Başımızın üzerinde geri sayan bir saat var ve ben sıfıra vuracağı an için hazırım.

Poppy benden daha az sabırlı.

Ensemden tutup beni içine çektiğinde, onu gördüğüm andan beri görmezden gelemediğim zevk vaadinin peşine düştüğünde görüşüm bembeyaz oluyor.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında dünya yok oluyor. Aynı nefeste hem paramparça oluyorum hem de kendimi yeniden yapıştırıyorum. İçimde bir şey kopuyor, bir ömür boyu aç bırakılmış bir canavarın etrafındaki zincirin kilidi açılıyor.

Ve Poppy's onun tercih ettiği yemek.

12

POPPY

Sırtım ön kapıya çarptı. Garrison kilidi açmaya çalışırken ağzını yanağımdan geçirip kulağımanın üzerinden geçirerek arkamdaki kapı koluna bakıyor. Kolu yanıma bastırıyor, anahtarın kilide girerken çıkardığı ses heyecanımı artırıyor.

Nefeslerimiz düzensiz, ağızlarımız karanlıkta aç. Kapıyı iterek açmadan önce beni dik tutmak için kalçamı kavlıyor ve tekrar hareket ediyoruz. Geriye, yana, bilmiyorum. Süzülüyorum, elmalı turta shot'larından çakırkeyifim ama bana bastıran adamın tadıyla sarhoşum, dudakları ve dili tekrar benimkini buluyor.

Ona odama gitmek için nereye gitmesi gerektiğini söylemeliyim ama bir saniyeliğine bile olsa ayrılma düşüncesi zihnimi reddetmeye itiyor. Garrison bizi evin içinde dolaştırırken ayakkabılarımız yere sürtünüyor, sanki karanlığı aydınlatacak bir ışık düğmesi arıyormuş gibi bir elini duvarlara vuruyor.

Çılgınca gömleğinin düğmelerini arıyorum ve parmak uçlarımda altında pürüzsüzlüklerini hissettiğim anda onları çekiyorum. *Çok uzun*. Onları teker teker çözmek çok uzun sürecek.

İpek kumaşı iki kez güçlü bir şekilde çekince düğmeler kopuyor, duvarlara ve yere çarpıyor. Başımı eğip alnımı Garrison'ın sıcak ağzına dayıyorum ve ellerim ipek kumaşın arasından çıplak göğsüne dalıyor.

"O gömleği sevdim," diyor huysuzca, bizi bir kapı aralığından geçirirken.

Parmaklarımı açıyorum ve altlarındaki yumuşak tenin üzerinden dışarı doğru itiyorum. Meme uçları avuçlarımda sertleşiyor ve dişlerimi alt dudağına geçirip çekiştiriyorum, şakacı bir şekilde ya da onu kızdırmak için, emin değilim.

"Eminim Bay Black Card isterse gidip yüz tane daha alabilir," diye cevap veriyorum, sesim içindeki şiddetli ihtiyaçtan neredeyse tanınmaz hale geliyor.

Öne doğru iki güçlü adım atıp beni geriye doğru yuvarladığında dudaklarımdan bir nefes patlıyor. Bir şilte düşüşümü yakaladı. *Benim*

Yatak. Karanlıkta ona bakarken kollarımı açıp ellerimi yastıkların altına gömüyorum, vücudunun sadece belli belirsiz bir çizgisi görünüyor. Çok öfkeliyim, bacaklarımın arasındaki nabız beni deliliğe sürükleyen canlı bir şey.

"Bunu gerçekten istiyor musun, Poppy?" diye soruyor, sorusu karanlık bir gürültüyle etime yayılıyor.

Gözlerim karanlığa alıştıkça onu daha iyi seçebiliyorum. Omuzlarının genişliği ve belinin içe doğru kıvrımı. Gözlerinin tüm ağırlığını yayılmış formuma odaklarken şişkin dudaklarının sert çizgisini bile.

Başımı sallıyorum, aklımda tek bir tereddüt kırıntısı bile yok.

"Yüksek sesle söyle," diyor, yırtık gömleğini kollarından aşağı silkerek.

"Bunu istiyorum."

Güçlü eller baldırlarımın üstünden kavıyor ve çekiştiriyor. Yataktan aşağı kayıyorum, dizlerim kenardan sarkıyor, botlarım topuklarımda takırdıyor. Bacaklarımı aralayıp aralarına girerken kalbim hızla çarpıyor, alnımda ter damlaları oluşuyor.

Kemerine uzanıyor, pantolonunun fermuarını çekmeden önce kemerini çözüyor. Pantolonu açık bırakıp kalçalarına asarak dizlerimi kavıyor ve başparmağıyla alt sırtlarını bir kez okşuyor.

"Sert ve hızlı olacak. Beni düğüm düğüm ettin," diye dişlerinin arasından uyarıyor, çenesi sert ve gergin.

"Aynı şekilde." Bu acımasız bir yetersizlik.

Garrison üzerime eğiliyor, elleri bacaklarımdan, kalçalarımdan yukarı tırmanıyor. Ellerimi yastıklarımın altından çıkarıp pazılarına götürürken, omuzlarına doğru ilerleyip onu sıkıca tutarken gözlerimiz birbirinden ayrılmıyor.

Tanıştığımız andan beri birbirimizle oynuyoruz ve şimdi buradayız, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ona yapmak istediğim şeylerin sonsuz olasılığı var. Onunla birlikte. Onun için. Çaresizim ve biliyorum ki o da bende bunu fark ediyor, tıpkı benim onda aynı şeyi fark ettiğim gibi.

"Yap şunu, Garrison. Yap şunu," diye mırıldanıyorum, yarı yalvararak yarı talep ederek.

Gözleri çatık kaşlarının altında yanıyor, iki alevli ihtiyaç topu. Gömleğimin eteğini sıkı bir yumrukla kavrayıp vücuduma soktuğunda mutluluktan haykırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Oda hâlâ karanlık ve on yıl önceki Poppy bundan hoşlanırdı. Hatta bunu isterdi. Ama şimdi olduğum kadın bu adamın beni görmesini istiyor. Her şeyimi. Devam etmek için bir sebep yok.

Beni ışıkta çıplak olarak, kıyafetlerimle olduğu gibi istemiyor.

"Lambayı aç," diyorum ona.

Hemen yapıyor, komodininin üzerinde durduğu yere uzanıyor. Odayı kısık bir ışıkla dolduruyor, kör edecek kadar değil ama birbirimizi istediğim şekilde görmemizi sağlayacak kadar.

"Bu gece bana vereceğin son emir bu olacak."

"Bunu göreceğiz."

Ağzının kirli bir kıvrımı ve ardından gömleğim çenemin altında kıvrılıyor, sütyenimin mor dantelinin arkasında göğüslerimin şişliği ortaya çıkıyor. Bir nefes daha çekemeden o da gitti.

Garrison çıplak göğsüme baktı. Her iki meme ucumdaki iki gümüş halkaya. O kadar sert yutkunuyor ki, boğazı acı verici bir şekilde sallanıyor. Sessiz kalıyorum, sözlerini bekliyorum, dilinden duymak için can attığım övgüyü.

"Muhteşem," diye geveliyor.

Zevk bacaklarımın arasında şok etkisi yaratıyor, beni hiçbir şeyin etrafında sıkılaştırıyor. *Çaresizce* bileğini kavramak için elimi uzatmama neden olan bir boşluğun etrafında. Elini göğsüme götürdüğümde gözbebekleri parlıyor ve ağrıyan sert meme ucumdaki sıcaklık ve sürtünme karşısında inliyorum.

"Siktir," diye tükürüyor, kalçalarımı aramızdaki boş havadan başka bir şeyle karşılaşmamak için sarsarken parmaklarını etimin üzerinde sıkıyor.

"Sert ve hızlı. Lütfen."

Yavaşça, başını reddederek bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. "Dikkatli ol, yoksa seni bekletirim."

Yanaklarım kızarıyor. "Yapmazsın." "Oh, yaparım."

Garrison göğsümü bırakıyor ve ben daha ne yaptığını anlamadan parmaklarını kot pantolonumun kemerine dolamış, bacaklarımdan aşağı çekiyor. Çıkartmasına yardım ediyorum ve sonra botlarımı odanın öbür ucuna fırlatıp gömleğimi başımın üzerinden yırtarak tekrar üzerime geliyor.

Bacaklarımı iki yana açıyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden bacaklarımın arasına yerleşiyor, ağzı göğsüme inip bir meme ucumu dudaklarının arasına alıyor. Mutluluk göğsümde tutuşuyor, kemiklerimi eritiyor ve ben sarsılıp şilteden üzerimdeki sert, sıcak bedene doğru eğilirken.

"Evet," diye mırıldanıyorum, boynunu kavrıyorum.

O zalim dilini meme ucumun üzerinde ve içinden geçen metal halkanın etrafında gezdirirken derin, karanlık gözler ağır, çırpınan kirpiklerin altından beni izliyor.

Dişler halkayı ısırıp usulca çekmeden önce tenimi okşuyor.

Ürperiyorum, dudaklarım aralanıyor. "Tekrar yap."

"Terbiyeli ol, Poppy," diye uyarıyor, halkayı bırakıyor ve meme uçlarını değiştiriyor.

Hava ıslak göğsümde soğuk, içimdeki azabı artırıyor. Ona istediğini vermek gururuma dokunmuyor. Şu anda değil. "*Lütfen* bunu tekrar yap."

Bana istediğimi veriyor. Gümüşü çekiştirdiğinde ve tepkimi dikkatle izleyip ezberlediğinde ayak parmaklarımı acı çekecek kadar kıvrıyorum.

"Aferin kızıma. Tekrar söyle." "*Lütfen!*"

Bir öncekinden daha sert bir şekilde piercingimi çekiyor. Tekrar tekrar göğüslerim arasında gidip geliyor, meme uçlarıma yıllardır görmedikleri kadar ilgi gösteriyor. Ama bu yeterli değil. Yeterli olmaktan çok uzak.

Külotum ıslak, amıma cırt cırt gibi yapışıyor. Garrison bunu öğrenmek için elini bacaklarımın arasına sokmuyor ve bu kabul edilebilir bir şey değil. Pantolonunu indirip sikini boğazıma gömmek üzereyken olmaz.

Sonunda, düşüncelerimin nereye gittiğini hissetmiş gibi, uzun parmaklarını karnımdan aşağı doğru kaydırmaya başladığında çığlık atmamak için çaba sarf ediyorum. Yorganı kavıyorum, o hazır olmadan önce elini ağrıyan yerime sokmamak için kendime güvenmiyorum.

Kendini vücudumdan aşağı kaydırıyor, elinin kayışını takip ederek yataktan düşene kadar dizleri yeri buluyor. Mor külotumun ince bandını sıkıştırıp koparacak kadar sert çektiğinde dilim uyuşuyor. Kumaş parçasını bir kenara fırlatıp bana dokunduğu an, çekiştirmenin tenimde yarattığı yanmanın hiçbir önemi kalmıyor.

Parmak eklemine yarığımın üzerinde gezdirerek homurdanıyor: "Sırılsıklam olmuşsun.

Parmağımı sıırılsıklam ettin."

"Çoğu erkek bunu iyi bir şey olarak görür."

İki parmağıyla beni ayırıyor ve eğilip burnunu klitorisime sürüyor. "Dilimi amının içine gömmeme saniyeler kalmışken başka erkeklerden bahsetme, yoksa seni böyle bırakırım. Tatmin olmamış ve bunun için yalvaran."

İğrenç sözleri beni yakıyor, onun önünde canlı bir alev gibi yanıyorum. Onlardan hoşlanıyorum. *Onları seviyorum*. Edepsiz konuşmalardan hep hoşlanmışımdır. Övgü beni sarmala sokuyor. Vücudumu herkesten daha iyi tanıyorum. Neyi sevdiğinizi bilmenin ve bunu dile getirmekten korkmamanın gücü vardır. Ama

Garrison, kelimeleri yüksek sesle söylememe gerek yok gibi görünüyor. Bunun için fazla dikkatli.

"Belki bu hoşuna giderdi. Zevk için bana yalvarmak zorunda kalmak. İstedğin bu mu?"

"Bana çılglık attırmanı istiyorum, Garrison. Ağzını, ellerini ya da daha iyisi sikini kullan. Lütfen, gelmemi sağla. Hissediyorum-"

"Ne hissettiğini biliyorum."

Bir parmağım yarığımdan geçiyor, içime girmeden önce oradaki ıslaklığı topluyor, sert ve kendinden emin. İhlal bir an için neredeyse çok fazla, ama sonra neredeyse yeterli değil. Ağzını amıma götürüp diliyle parmağından klitorisime doğru sıcak bir çizgi çizdiğinde ciğerlerim çökmekle tehdit ediyor, bir kez fiske vururken orada oyalanıyor.

Evet. *Kesinlikle evet.*

Garrison parmağının etrafında sımsıkı dönmekten ve tavana bakarken boynumu açmamdan besleniyor. İkinci bir parmak ilkinde katılıyor ve kalçalarımı yanaklarına yapıştırıp onu yerinde tutmadan önce ona bu esnemeyi ne kadar sevdiğimi söylüyorum.

Dakikalar geçiyor, her biri beraberinde yeni bir coşku dalgası getiriyor. Bunu kabul etmekle doğru kararı vermişim. Bu *her neyse*. Onunla işim bitmedi.

Tam tersi. Daha yeni başlıyorum.

Bu şekilde boşalmayı ne kadar çok istesem de, onu içimde hissetmeden bir an daha bekleyemeyecek kadar ileri gittim. Parmaklarımı pürüzsüz, kaygan saçlarının arasından geçirerek dikkatini çekmek için tırnaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes alıyorum.

"Daha fazla ne?" diye soruyor yavaşça, derinden. "Sen. İçimde. Şu anda."

Tipik bir beklenti içinde kaşlarını çatıyor. "Bu doğru mu?"

Kalçalarımı onun yanaklarından kurtarıyorum ve kendimi yatakta yukarı itiyorum, ıslak ağzından ve parmaklarından uzaklaşıyorum. Gitmeme izin veriyor, ama beni izleme şekli Titriyorum, olacakların vaadi derinlere işliyor.

"Yüzünü yatak başlığına dön ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Hızla hareket ediyorum, tam olarak bana söyleneni yapıyorum. İstedğim, arzuladığım şey bu. Gerçek bir şey, sadece bir gece için zevk.

Elimden ya da oyuncaklarımdan birinden geliyor. Çıldırma noktasına gelene kadar biriken ve biriken buharın serbest bırakılması.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Garrison'ın pantolonunu indirilişini izliyorum, çıplak vücudunun tüm genişliği bacaklarımdan arasından fıskırmama neden oluyor. Manzara karşısında bir inilti yutarak parmaklarımı karnımdan aşağıya, şişmiş, kaygan amımın üzerinde gezdiriyorum. Bir parmağımı içime daldırıp klitorisimi ovarken kalçalarım titriyor, kendimi hazırlamak için sadece yavaş, yumuşak daireler çiziyorum.

Arkamdaki zayıf, tamamen erkek vücudu beklentilerimin ötesinde. Benim hakkımda öğrendiği birkaç şey kadar onu çıldırtabilecek şeyleri öğrenmek için anında ona tepeden tırnağa dokunmak istiyorum. Şu anda dezavantajlıyım ama ilk kez bundan nefret etmiyorum.

"Elini çek," diye homurdanıyor, parmakları sikinin gövdesine dolanıyor, rahat bir tempoyla okşuyor.

"Önce sen."

Yumruğu şimdi çok daha hızlı hareket ediyor, her vuruşta kendi zevkenden çok beni gelecek olanla alay etmekle ilgili bir güç var.

Gülüyorum, ses net ve parlak. "Seni asla alaycı biri olarak görmedim."

Yatağa doğru adım atıyor ve elimi bacaklarımdan arasından iterek kıcımlı yapıyor, nasıl hissettiğimi test ediyor. Dudağımın iç kısmını çiğniyorum ve bir yandan diğer yana sallanarak elini geri itiyorum. Kahkahası bir an havaya karışıyor, sonra elini kaldırıp geri getiriyor ve kıcıma vuruyor. Acının ısırtıcı kükürü, büyük olasılıkla kasıtlı.

"Daha sert," diye mırıldanıyorum, dirseklerimin üzerine düşüyorum.

"Lütfen."

Garrison şimdi iki eliyle beni kavlıyor, bir parmağını amıma daldırıp derinlere bastırmadan önce kıcımlı yapıyor. "Şimdiden öğreniyorsun."

Alnımı ellerime yaslarken gözlerim kapanıyor, salıverilme vaadi o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Beni tekrar tokatlıyor, vuruşunun verdiği acıyla içimde kıvrılan parmağın verdiği hazzın karışımı zihnimde güzel bir şarkıya dönüşüyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gümür gümür atıyor ve bir sonraki kelimelerim kendiliğinden dökülüyor.

"Lütfen sık beni, Garrison. Sertçe sık beni."

"Prezervatifin var mı?"

Çılgınca başımı sallıyorum, zayıf bir kolumu kaldırıp komodini gösteriyorum. "Şurada."

Çekmecenin sürgüsü ve prezervatif paketinin çıtırtısı, aksi halde sessiz olan odada yüksek sesle duyuluyor. Gözlerimi kapalı tutarken beklentim artıyor,

sadece dinliyorum. Varlığı arkama kayıyor ve ben daha da geriye itiyorum, ayak parmaklarım hazırlık için bir kez daha kıvrılıyor.

"Oyuncaklarını ne sıklıkla kullanıyorsun?" diye mırıldanıyor, ses tonundaki merak çok açık.

Bu sorudan çekinmiyorum. Koleksiyonum çok geniş ve az önce onu karıştırmaya gönderdiğim çekmecenin büyük bir kısmını kaplıyor.

"Duruma göre değişir. Genellikle birkaç günde bir. Ama son zamanlarda her gün." "Peki neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Arkamdan tanıdık bir vızıltı geliyor ve sırtıyıyorum, nabzım hızlanıyor. Vibratörün amıma ilk dokunuşu beni ileri doğru sarsıyor, sertçe titrerken parmaklarım battaniyenin derinliklerinde kıvrılıyor. Nefesim kesiliyor, yüzümü yatağa gömüyorum.

"Gerçek bir cevap istiyorum. Bana neden her gece kendini becerme ihtiyacı hissettiğini söyle, ben de sana istediğini vereyim."

"Bunu isteyen tek kişi ben değilim. Ve eğer benden daha fazlasını istiyorsan, karşılığında bana bir şey vermelisin."

Vibratörü üzerimde ileri geri hareket ettiriyor, klitorisimin üzerinde gezinirken titreşim hızını artırıyor. Ağlamamak için dişlerimi sıkıyorum ve dizlerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum.

"Tamam."

"Beni düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptın?" Bir şekilde dilimin düzgün hareket etmesini isteyerek soruyorum.

O kadar uzun süre cevap vermiyor ki, beni anlık bir depresyona sokacak bir soru sorduğumdan endişeleniyorum. Ama tam klitorisimdeki vızıltıyı düşünecek gücü toplayıp ona bakmak için döndüğümde, hareket ettiğini hissediyorum.

Yatak arkamda kayıyor ve sonra orada, kalçaları kıcıma sürtünüyor ve aleti-

"Seni gördüğümde beri her gece kendimi okşuyorum," diye tükürüyor ve sonra kendini yarıya kadar içime gömüyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak kendimi geri iterken içimden çığ, ilkel bir ses çıkıyor. Onun tamamına ihtiyacım var. Hemen. Şimdi.

"Evet, evet, *evet!*" Yatağı tırmalıyorum, kendimi tekrar ellerimin üzerine itiyorum ve onun her hamlesiyle geri sallanıyorum. Vibratör unutulmuş, yatağın üzerine atılmıştı. Ona gerek yoktu.

Garrison řu anda ihtiyaım olan son şeyin bu olduğunu bildiği için bana karşı hiç de yumuşak davranmıyor. Belki bundan sonra daha yavaş gitmek ve bu çılgın zevk şokunun tadını çıkarmak için zamanım olacak. Ama şimdilik bekleyemem. Aklımı kaçırmış durumdayım, her dűřuncem bu çılgın mutluluk dalgasının zirvesine nasıl ulaşacağım etrafında dűnűyor.

"İřte bu, Poppy. Bu amcıėın sikimi derinlemesine emmesini saėla. Aynen bűyle."

Gűzlerim geri yuvarlandı. "Ver onu bana!"

Talebime hızlı ve űfkeli hamlelerle karşılık veriyor, beni űyle sert sarsıyor ki kendimi zorlukla dik tutabiliyorum. Parmakları salarıımın derinliklerine giriyor ve sertçe çekerek başımı geriye itiyor.

"Tam da dűřűndűėüm kadar iyi. Bu amcık paha biçilemez," diye tıslıyor ve diėer eliyle kııma defalarca vuruyor, ta ki acısı cořkunun űzerine çıkana kadar.

"Arkadaşlarıımın gazabına uğramaya değer mi?" Yarı hayalperest bir şekilde alay ediyorum.

"Evet." Kelime boğazından koptu.

Beni uçurumun kenarına gűnderen řey bu onaylama oldu. řu anda bunu irdeleyecek ne enerjim ne de isteėim var. Gűrűřűműn kenarları karardıėında ve dirseklerimin űzerine űktűėűmde deėil, her santimim zayıf ama canlı, her řeyi tűketen bir orgazmın ardından zonkluyor.

"*Lanet olsun.* Boşalacağım," diye inliyor Garrison, elleri kalalarıımı kavırıyor ve arkamdan içime girerek boşalmamı sağlıyor.

İnliyorum, başımı çeviriyorum ve onu izlemek için yanağımı yatağa bastırıyorum. Burun delikleri açılıyor, gűėřűndeki ve kollarındaki kaslar şişiyor. Birkaç hamleden sonra bedenimden kurtuluyor ve prezervatifi sikinden çıkartıyor. Kıçımı hedef alarak kendini çılgınca okşuyor ve tenimin űzerine kalın sperm ipleri fişkırtıyor. Ayrılmış dudaklarım ve geniş gűzlerimle izliyorum, şovda nazikçe zonkluyorum, aniden geri uzanmanın daha kolay olmasını diliyorum ve-

"Tanrım," diye nefes alıyor, elini bırakmadan űnce kendine son bir vuruş yapıyor. Gűzleri kıımdan ve sırtımdan hiç ayrılmıyor.

"Sanırım bu adil bir tepki," diye cevap veriyorum.

Yűzűnű buruřturuyor, sonunda gűzlerini űzerimde yarattıėı karmařadan ayırıp yűzűme bakıyor ve bekleyen bakıřlarımla buluřuyor. "Bir havlu ya da bařka bir řey getirmemi ister misin?"

Homurdanıyorum. "Evet, lűtfen."

Yataktan atladı ve yatak odasından dışarı çıktı. Ona banyonun nerede olduğunu söylemedim ama koridorun karşısından odama ışık dolduğunda bulunduğunu anlıyorum.

Tekrar içeri girdiğinde ben hâlâ aynı pozisyondaydım. Şu anki hareketlerinde beni biraz geren bir şey var. Bir ilişkiden sonraki dakikalar her zaman gariptir ve bu da farklı değil.

Garrison Beckett'ın sert bir sikişten sonra döllerini kıcımdan silmek için sıcak pembe bir banyo havlusu kullanması bingo kartımda yoktu, ama bu konuda en u f a k bir üzüntü duymuyorum.

Onu tipik "gitmeliyim" konuşmasını yapma görevinden kurtardım. Temizlenene kadar bekliyorum, oturuyorum ve şifonyerimin çekmecesinden bir gömlek alıyorum. Bacaklarımın arasındaki acı, biraz yüzümü buruşturmama neden olsa da hoş bir acı.

"Sanırım burada kalmıyorsun, değil mi?"

Garrison başını sallıyor ve önce pantolonunu, sonra da ayakkabılarını giyiyor. "Hayır."

"Başka bir gömlek ister misin? Buralarda kardeşimin birkaç gömleği var," diye teklif ediyorum.

"Evet, teşekkür ederim." "Harika."

Onu orada bırakıp daha iyi günler görmüş gri bir tişörtle dönerken adımlarım hızlı. Yine de düğmesiz bir elbise gömleğinden daha iyi.

Ona uzatıyorum ve gömleği giyerken soruyorum: "Çiftliğe nasıl döneceksin?"

"Yürüyecektim."

"İstersen kalabilirsin," diye teklif ediyorum, daha kelimeler ağzımdan çıkmadan beni geri çevireceğini biliyorum. Ben de aynı şeyi yapardım.

"Yürüyüşe çıkabilirim. Biraz temiz hava, anlarsın ya?"

Ona çiftliğe en az yarım saatlik bir yürüyüş mesafesinde olduğumuzu söyleme zahmetine girmiyorum.

Büyük ihtimalle onun için fark etmez. "Tabii. Sonra görüşürüz o zaman."

Bir elini pantolonunun içine sokuyor ve bir süre daha bana bakıyor, bakışları ağzıma odaklanıyor. Gerginlik geri döndü, sakinleşme zamanının anlamını kavramamış gibi görünen bir güç.

"Evet, eminim yapacaksın," diye mırıldanıyor.

Yutkunuyorum ve ayaklarımı beni yatak odasından çıkarıp ön kapıya doğru götürmeye zorluyorum. Koridorda ilerlerken Garrison hiçbir şey söylemiyor, banyodan gelen ışık etrafı yeterince aydınlatıyor.

Her şeyin ne kadar etkileyici olmadığını kesinlikle görüyorum. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum ve onu dışarı çıkarmaya odaklanıyorum.

Kapıya ulaştığımızda yüzümü buruşturarak "Teşekkür ederim," diyorum. "Bunun için bana teşekkür etme, Poppy."

"Başka ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum." "İyi geceler," diyor açıkça. "Bu kadar."

Gömleğimin eteklerini çekiştirerek usulca gülüyorum. "İyi geceler o zaman, Garrison Beckett."

"Sürekli soyadımı kullanıyorsun ama ben seninkini bilmiyorum." "Adım Huntsly."

Kapıyı açıp "İyi geceler, Poppy Huntsly" diye mırıldanmadan önce başını sallaması çenesini eğmesinden başka bir şey değildir.

13

GARRISON

Öğleden sonra güneşi masmavi gökyüzünde parlarken ÖZEL JETİM Toronto havaalanına iniyor. Yorgunluk, piste inen merdivenlerdeki her adımımı ağırlaştırıyor. Siyah bir SUV bekliyor, şoförüm arka kapıda hazır olda bekliyor. Kirli valizimi arkamda taşıyorum, gözümdeki güneş gözlüğü güneşin vuran baş ağrımı dindirmeye yetecek kadarını engelliyor.

Elmalı turta shotları, gerçekten.

"Günaydın Bay Beckett. Şunu sizin için alayım." "Teşekkür ederim, Harvey."

Yumuşakça gülümsüyor ve valizimi bagaja götürüyor. Arka kapıyı açıp içeri kayıyorum, deri iç mekanın temizliği bir hafta boyunca çiftlik kamyonu kullandıktan sonra bir lüks.

Güneş gözlüklerimi çıkararak yanımda oturan kişiye dönüyorum. "Beni özledin mi?"

Nathan sırtıyor ve bana elini uzatıyor, ben de hemen tutup sıkıca kavıyorum. "Pek sayılmaz."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bu küstahlığı nasıl özleyebilirim ki?"

Elimi kucağıma bırakıyorum. "Benim yokluğumda işler nasıl?"

"İyi. Pekâlâ. İşler gergin ve yönetim kurulu her konuda yüksek alarmda. Onları hiç bu kadar ilgili görmemiştim."

Hiç şaşırtıcı değil. "Bana her şeyi getirdin mi?"

Nathan öne doğru eğilerek yerdeki deri çantadan kalın siyah bir dosya çıkardı. "Bunu sana e-postayla gönderebilirdim. Unuttuysan diye söylüyorum, izinde olman gerekiyordu."

"Benimle başlama. Bana bu raporları e-posta ile gönderirken yakalanma riskini göze almamak daha akıllıca."

"Bunun için buraya uçman ve fark edilme riskini alman için hiçbir neden yoktu." Klasörü bana uzatıyor, yüzündeki kaşlar rahatsız edici. "Geçen hafta konuşulan her şeyi ve belgeleri dosyaya ekledim."

babanın Jocelyn ile görüşmesinden. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, arkanda olduğumu biliyorsun."

Buraya sadece bunun için gelmedim. Toronto'da benim için önemli olan ve işle ilgili olmayan bir şey daha var ama Nathan'a ayrıntıları açıklamak istemiyorum.

"Magazin nasıl?"

Şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Onları takip etmiyor musun?"

"Saatte sadece bir mesaj gönderecek kadar sinyal alabiliyorken takip etmek biraz zor."

"Orası o kadar kötü mü? Burada olmaktan ve tüm bu serpintilerle uğraşmaktan daha mı kötü?"

Harvey SUV'a biniyor ve bizi uçaktan uzaklaştırmaya başlıyor. Şimdiden daha yerleşmiş hissediyorum. Burası tanıdık geliyor. Burada kendime güveniyorum, milyarlarca dolarlık bir şirketin başarılı bir CEO'suyum, ödünç kıyafetler giymiş, kirli bir dükkânın zeminini süpüren basit bir adam değilim.

"Burası kirli ve gürültülü. Wade Steele benden nefret ediyor, arazisinde aniden ortaya çıkmamdan çok daha derin sebepleri olduğunu tahmin ediyorum. Brody ... yani Brody. Onun etrafında bu kadar rahat bir şekilde bulunmanın sinir bozucu olduğunu kabul ediyorum."

Nathan benimle birlikte başını sallıyor. "Rahatlamış görünüyorsun. Daha önce olduğundan daha fazla. Belki de düşündüğün kadar kötü değildir."

"Rahat halimin çiftlikle pek ilgisi yok." Bu itiraf, potansiyel etkisini sindiremeden ağzımdan çıkıyor. Nathan'ın meraklı ifadesi beni ileri itiyor. "Şimdi bana magazin haberlerinden bahset."

Zorlamıyor. Onda en çok hoşuma giden şeylerden biri de bu. "Beklediğiniz gibiler. Birkaçı kısa yoldan para kazanmak için umutsuz yalanlar yumurtladı ama çoğunluğu bariz olanın dışında bir şey söylemedi. Cherry Peak'te kaldığınız, bu işe karışanlar dışında herkes tarafından biliniyor."

"Harika."

"Ziyarete gelmeyi planlayabilirim, biliyor musun? Nerede yaşadığını ve seni bu kadar geren insanları görmek isterim," diyor ve koltuğunda arkasına yaslanıp bir bacağı dizinin üzerine atıyor.

"Bu güzel bir teklif. Ama sana burada ihtiyacım var. Swift Edge'in ben oradaymışım gibi sorunsuz çalışmasını sağlayacağına inandığım tek kişi sensin."

"Baban da haddini aşmadı Garrison," diyor, sesi temkinli.

Kucağımdaki dosyanın kenarını kavrayarak geriliyorum. "Henüz."

"Yapacağını sanmıyorum. Reggie hiçbir zaman senin işini istemedi."

"Ve babam hakkında her şeyi biliyorsun, öyle mi?" Dudaklarım kıvrılmış bir şekilde tersliyorum.

"Hayır, yakınından bile geçmedim. Sadece o ilk günden beri ikinizle birlikte çalıştığım için bildiklerimi söylüyorum."

Kendimi toparlayarak uzun, yavaş bir nefes veriyorum. "Özür dilerim."

"Özrün kabul edildi. Aranızın nasıl olduğunu biliyorum."

"Artık babam hakkında konuşmak istemiyorum."

Bugün olmaz.

"Pekala. Evde ne kadar kalacaksın?" "Bu gece dönüyorum."

Nathan'ın gözleri büyüdü. "Bu kısa bir yolculuk." "Wade bana sadece bir gün izin verdi."

"Vay be. O zaman gerçek bir çalışan gibisin. Kasaba havasıyla dönersen yönetim kurulu altına sıçar."

Gözlerimi devirerek renkli camdan dışarı bakıyorum ve evimin ilk manzarasını seyrediyorum. Hayatım boyunca sık sık seyahat ettim ama büyük şehir hayatının koşuşturmacası içinde kendimi en rahat hissettiğim yer Toronto.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bunun için şanslı yıldızlarımıza şükrederim."

"Seni nereye bırakıyoruz?" Avuç içimi saçlarımın tepesinde gezdirerek soruyorum.

"Ev. Neden? Şimdiden benden kurtulmaya mı heveslisin?" diye takılıyor. "Bugün kendini güvensiz mi hissediyorsun, Nathan?"

"Biraz. En iyi arkadaşımın beni Cherry Peak'ten biriyle değiştirmesine izin veremem."

"Sakinlerinin çoğundan bu kadar az sıcaklık gördüğüme göre, endişelenecek bir şey yok."

Cherry Peak'te bana basit bir sıcaklıktan fazlasını sunan tek bir kadın var. Bu sabah uçağa binmeden önce onun kokusunu tenimden uzaklaştırmak için uyumayı tercih ederek iki kez duş almak zorunda kaldım. Bu, evinden çıkıp çiftliğe doğru yürümeye başladığım andan itibaren beni kaya gibi sert ve ağırlı bırakan bir hatırlatmaydı. Geri dönmek için geçen yarım saat, düşüncelerimi toparlamam için yeterli bir süre değildi. Lethbridge'deki küçük havaalanına bir saatlik yolculuk ya da Lethbridge'den Toronto'ya beş saatlik uçuş da öyle.

Dün geceyi bir hata olarak kabul etmeliyim. Yapılacak en akıllıca şey bu. Seks yaptık ve şimdi ellerimi silebilirim. Ama istemiyorum. Tabii ki istemiyorum. Poppy benim cinsel dengim. Kimyamız uyuşuyor, endişe verici bir şekilde. Ve iyiydi. İyiden *çok* daha iyi. Olağanüstü bir şeydi. Hatırladığımdan daha iyi bir seksti.

Tüm bunlara rağmen, işler karışık. Ben şehirdeki düşmanım. En iyi arkadaşının erkek arkadaşının kötü patronu. Anna ya da Brody cinsel ilişkimizin kokusunu alırlarsa, bunu iyi karşılayacaklarından şüpheliyim. Benim için işler farklı. Riskler çok daha düşük. Steele ailesi babamı ona verdikleri sözden dönmeyecek kadar çok seviyor, yine de kaldığım süre boyunca hayatımı cehenneme çevireceklerini garanti edebilirim.

Nathan, "Hiç kimseden acı bir nefret duymayı umursamıyorsunuz," diyor.

"Bu benim yönetim kurulu odasında daha sıkı çalışmamı sağlıyor."

Ama Cherry Peak bir yönetim kurulu odası değil. Orada geçirdiğim süre boyunca bu kadar yakın aile bağlarına ve dostluklara tanık olmak zorunda kalmam çok can sıkıcı. Onların alaycı ve pis bakışları daha çok çalışmamı sağlamak yerine beni daha da yerin dibine sokuyor. Yine de bunu kimseye itiraf etmeyeceğim.

"Bunu başarabilirsin, G. Yakında geri döneceksin ve tüm bunlar büyük bir kötü anı olacak."

Elimi omzuna koyup takdirle başımı sallıyorum. "Evet, sanırım seni gerçekten özledim."

Kasabada ilerlerken Nathan'ın kahkahası arabayı dolduruyor ve bir anlığına da olsa geri döndüğüme seviniyorum. Önümüzdeki birkaç saat boyunca Cherry Peak ve Poppy Huntsly'yi zihnimdeki bir kutuya tıkıyor ve anahtarı gözden uzak bir yere atıyorum.

ÇOCUKLUK EVİM tepemde yükseliyor; beyaz taşlı bacası, siyah sivri çatıları ve taş kaplamaları her zamanki gibi yavan bir görüntü sergiliyor. Kavisli araba yolu ve üç arabalık garaj kullanışlı olmaktan çok gösterişli. Garajın içinde eski müzik aletleri ve babamın tamir etmek için aldığı ama hiç tamir etmediği hurda bir arabadan başka bir şey yoktu.

Bir zamanlar annemin bahçesi olan yerde hiç çiçek açmıyor. Kuş yemliği boş, görünürde kuş yok. Çimlerin bu halde olmasının tek sebebi

Çünkü geçen hafta peyzaj faturasını ödedim.

Harvey'nin araba yolunun sonundaki metal kapıyı geçip sokağa çıkmasını izliyorum. Kapının kilidini açtığımda kapının üzerindeki güvenlik kamerası beni rahatlatıyor.

Antrede ayakkabılarımı çıkarıp kapıyı arkamdan kilitlediğimde gri ahşap zeminler yeni paspaslanmış gibi parlıyor. Ev sessiz, ama annemin tipik lavanta ve portakal esansiyel yağları ile fırın kokusunu takip ederek beni yönlendirmelerine izin veriyorum.

Mutfağa döndüğümde kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, endişe zırhımı deliyor. İlk gördüğüm kişi Margaret, son iki yıldır hayatımızın önemli bir parçası haline gelen nazik huylu kadın. Eşikten adımımı attığımda dönüp bana bakıyor, ağzı endişemin bir kısmını yatıştıran bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Cynthia, oğlun burada," diyor ve bir eliyle annemin üst kolunu kavriyor.

Annem ayaklarının üzerinde sabit bir şekilde dönüp bana baktığında rahatlamış bir şekilde uzun bir nefes alıyorum. Bir anda gözlerini dolduran yaşlar kalbimi paramparça ediyor, acı derinlere işliyor. Bana doğru hızla hareket ediyor -çok hızlı- ama uzun zamandır ilk kez onu bunun için azarlamıyorum. Bana koşarak sarılmasını kabul ediyorum ve bunun rahatlığını içime çekiyorum.

Annem kollarımda çok küçük, çok kırılgan ve kırılabilir. Başının tepesi sadece köprücük kemiğime ulaşıyor ve kollarının tamamı orta kısmımı zar zor sarıyor. Çenemi başının tepesine koyup gözlerimi kapatıyorum, gözyaşları gömleğimi ıslatırken bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Sen ve gözyaşların." Dilimi şaklatıyorum.

Yan tarafımı çimdikliyor ve ben gülererek sırıyorum. "Başlama yine bana. Bir anne oğlunu gördüğü için heyecanlanamaz mı?"

"Heyecanlanamazsın demedim ki."

Bir adım geri çekilip parmağını bana doğru sallıyor. "Her şey ses tonundaydı."

"Dramatik olan çoktan geldi ve ben sadece iki dakikadır buradayım," diye takılıyorum.

Annemin nefesi kesiliyor, bir eli boğazına gidiyor, sonra Margaret'e bakıyor. "Bana nasıl davrandığını görüyor musun?"

"Çok, çok zalimce," diye kıs kıs gülüyor Margaret. "İkiye bir adil bir dövüş değil."

"Ah, seni zavallı bebek. Bir kurabiye acını dindirmeye yardımcı olur mu?" Annem soruyor, çoktan ocağın üzerindeki pembe silikon matla kaplı gümüş tavaya ve bir düzine kurabiye geri dönmüş.

"Her zaman," diyorum ve başının üzerinden uzanıp iki tane alıyorum. Kurabiyeler sıcak, parmak uçlarımı yakıyor ve küfür ederek mermer tezgahın üzerine koyuyorum.

"Dikkat et, sıcaklar," diyor, yüzünde çok bilmiş bir sırıtışla.

Onu bu kadar mutlu görmek güzel. Her zaman öyle olduğuna dair bir umut var, ama burada olup onu kendi gözlerimle izlemediğim sürece emin olamıyorum. En son onun güvenliğini ciddiye almadığımda, kırık bir ayak bileği ve köprücük kemiğiyle hastanelik olmuş ve bir gün sonra da osteoporoz teşhisi konmuştu. Bu iki yıl önceydi, ama o zamandan beri onun için stres yapmadığım bir gün bile geçmedi. Margaret yardım etmek için burada olsa bile.

Cherry Peak'teki yeni konaklamam, hafta boyunca sık sık yapmak istediğim ziyaretler için bir engel haline geldi.

Gözlerimi ona dikerek bir kurabiye kenarını dikkatlice ısıyorum. "Uyarın için teşekkürler."

"Rica ederim, tatlı bezelyem."

"Senin haftan nasıldı?" İlk kurabiye bitirip ikinciye geçtikten sonra soruyorum.

Annem buzdolabına doğru ilerleyip raftan dolu bir sürahi meyve suyu alırken terlikleri mutfak zeminini tokatlıyor. Margaret'la aynı anda hareket ediyorum ama oraya önce ben varıyorum. Kaşlarımı çatarak sürahiyi onun ince parmaklarından alıp adaya taşıyorum.

"Garrison Beckett, onu ben alacaktım," diye azarlıyor, ben dönüp diğer tarafa bakmadan önce çenesini bana doğru kaldırıyor.

Onu görmezden geliyorum, midemi parçalayan korkuyu sıkılmış dişlerimin ardında saklıyorum. Nefes alışım keskin, nefes verişim uzun. Dolaptan üç bardak alıp tezgâha sertçe koyuyorum ve içlerini koyu kırmızı meyve suyuyla dolduruyorum.

"Beni görmezden gelme," diyor.

"Cynthia." Margaret, annemin inatçı ses tonuna kendi inatçı ses tonuyla karşılık veriyor.

Kendime ait.

Üç kadehi de elime alıp masaya taşıyorum.

diğer yemek odası. Bu odadaki pencereler uzun, ateş çukuruna ve özel yapım açık hava barbeküsüne bakıyor. Yemyeşil çimenler ve uzun ağaçlar arasında Nisan ayının başlarında olduğumuzu söylemek zor.

Arkamdan sadece bir çift ayak sesi geliyor ve yutkunarak ellerimi ceplerime sokuyorum. Annem iç geçiriyor, sesi üzgün ve yorgun.

"Özür dilerim. Yaptığım şeye neden üzüldüğünü anlıyorum," diyor ve bir elini sırtıma koyarak yanıma geliyor.

"Olamazsın-" Öfkeli kelimelerimin geri kalanı kaçmadan önce sözümü kesiyorum. "Kendin için bir şeyler yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Ama bu yapman gerektiği anlamına gelmiyor. Margaret ve ben sana yardım ederken olmaz."

"Ben zayıf değilim. Bazılarından biraz daha kırılabilirim ama güçlüyüm," diye şaka yapıyor ama ben gülmüyorum.

"Kendi başının çaresine bakmalısın. Ben senin iyi olduğundan emin olmak için burada değilim-"

Önümde dönüyor, elimi cebimden nazıkçe çekip kendi elinin içine alıyor. Yeşil gözleri benimkilere çok benziyor, ama bana cüretkâr bir bilme duygusuyla bakarken öyle değil. Tek bir renkten oluşuyorlar, oysa benimkiler istedikleri zaman iki renk arasında gidip geliyorlar.

"Ben iyiyim. Aylardır hiç kaymadım ya da yuvarlanmadım. Dikkatliyim ama sınırlarımı senin bile bildiğinden daha iyi biliyorum Garrison," diye açıklıyor, sanki bu parmaklarımı şıklatmam ve tüm endişe ve şüphelerimi yok etmem için yeterli olacakmış gibi.

"Bana daha dikkatli olacağına söz ver. Özellikle de önümüzdeki iki ay boyunca."

Başını sallıyor. "Söz veriyorum. Şimdi lütfen sadece sohbet edebilir miyiz? Bu hafta seni çok özledim. Senin alayların ve babanla anlamsız tartışmaların olmadan ev çok sessiz. Cherry Peak hakkında her şeyi duymak istiyorum."

İki sandalyeye yerleştik ve ben kızılıcak suyundan uzun bir yudum aldım. "Oldukça büyüleyici bulacaksın. Özellikle de atlar."

"Oh, bana onlardan bahset! Televizyonda göründükleri kadar muhteşemler mi?"

Hep bir tanesine binmek istemişimdir."

"Sadece bir tanesini yakından gördüm ve bir evcil hayvandan çok bir savaş atına benziyordu."

"Yine de böyle bir yerde bu o kadar da kötü bir şey değil, değil mi?"

"Çiftlik sert bir yer değil. Muhtemelen bunun çevreden çok binicisiyle ilgisi var," diye mırıldandım.

"Ah. Wade Steele'in atı olduğunu varsayıyorum?" "Tek ve biricik."

Annem meyve suyundan bir yudum alıyor ve mırıldanıyor. "Orada olmak senin için zor oldu."

"Bir karşılama töreni beklemiyordum."

"Kesinlikle öyle olmamasını umuyorum. Sen benim oğlumsun ve seni hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum ama bazen tam bir ahmak olabiliyorsun. Ve sen Brody Steele'e karşı çok büyük bir ahmak oldun."

Bir kahkaha boğazımı yırtıyor. "Anne!"

"Bu doğru! İnkâr ederek beni aşağılamaya da çalışma. Bahse girerim ki orada sana eşlik etmelerini pek de kolaylaştırmamışsındır."

"Bu çok kırıncı."

"Haksız mıyım?" diye itti, ellerini kavuşturup çenesinin altında birleştirdi. "Karşılık vermeden saygı talep edemezsin. Özellikle de onlar zaten size yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlarsa."

"En başta *onun* planını kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum," diyorum ona, küstah bir çocuk gibi konuşarak ve bundan nefret ederek.

"Biraz alışılmışın dışında olsa da ben de aynı fikirdeyim."

"Alışılmışın çok dışında. Şirketimi kaybedebilirim anne." En büyük korkum ilk kez sözlü olarak dile geliyor. Kusmamak için meyve suyunun kalanını içiyorum.

"Şirketini kaybetmeyeceksin. Bu bir söz. Ne olursa olsun," diye yemin ediyor.

Boş bardağı yere bırakıp yanağımın içini çiğniyorum ve başımı sallıyorum. Swift Edge'i kaybetmek gerçeğe dönüşürse, bunun olmasını engelleyemeyecek ama desteği ne olacak? Bu asla hafife almayacağım bir şey.

Bu yüzden, şimdilik, dinlenmesine izin verdim. Buraya debelenmeye gelmedim ve her ne kadar sık sık gelip beni kışkımdan ısırsa da, şu anda inatçı olmaktan gurur duyuyorum. Neden burada olduğuma odaklanmamı sağlıyor.

Diğer her şey bekleyebilir.

14

POPPY

BİR HAFTA DAHA soğuk duş aldıktan sonra Darren, Beautifully Bold'un arka odasına bir kutu alet atar ve kot pantolonunu beline kadar çeker. Kir içinde, delikleri var ve kalçalarından aşağı ve yukarı sarkan iplikler var. Gömleğindeki ve tırnaklarının altındaki boya sıçramalarına bakıyorum.

"Bu sabah biraz resim yaptın, değil mi?"

"Abbie'mi bilirsin. Her zaman yaratıcı bir dâhidir," diyor ve sıcak su tankının bulunduğu karanlık, küflü odaya doğru ilerliyor.

Ben de peşinden gidiyorum, donan su sorunumu çözmeye hevesliyim. "Bu özelliği için annesine teşekkür edebilirsin."

"O kadına teşekkür edebileceğim tek şey bu," diye cevap veriyor, şimdi elinde bir el feneriyle tankın önünde diz çökmüş durumda.

Ne aradığına dair en ufak bir fikrim yok ama kardeşler tam da bunun içindir. Yapmak isteyecekleri son şey olsa bile, nasıl yapılacağını bilmediğiniz tüm sorunları çözmek için.

"Bu ve güzel yeğenimi dünyaya getirdiğin için." "Bunun kesin olduğunu sanıyordum."

Ayakkabısının tabanını tekmeledim. "Pekâlâ, ukala. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Yemin ederim, bunu düzeltemezsen ne yaparım bilmiyorum. Ev sahibim tam bir pislik gibi davranıyor."

"İstersen onunla konuşabilirim," diye teklif etti huysuzca.

"Senin tarafından hırpalanmak için çok yaşlı ama yine de teşekkür ederim."

"Yaptığın şey yüzünden seni cezalandırmak için bunu kullanması haksızlık. Ona her ay kira ödüyorsun. Bunun ağzına bir çorap sokması için yeterli olacağını düşünmüştüm."

Bu savaşı işim bittiği için derin bir nefes veriyorum. Bu bir tesisatçı talebi, komple bir iç tadilat değil. Sonra bana kiraya zam yaptığını ve defolup gidebileceğimi söyleyecek.

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Ama yapabileceğim fazla bir şey yok. Elbette, kira kurulunu arayabilirim ama bu çabaya değecek kadar yardımcı olacaklarından şüpheliyim."

"Bryce'a belediye ofisinden biriyle konuşmasını söyleyebilir misin?"

Başımı sallayarak ona doğru eğildim ve el fenerini doğrulttuğu yere baktım. Hakkında pek bir şey bilmediğim borular, düğmeler ve anahtarlar var.

"Henüz değil. Onu bu savaşa sürüklemek istemiyorum."

"Pekâlâ."

"Şimdilik burada iyi misin?" diye sormadan önce bir süre sessizlik oldu. Bu sabahki temizliği yapacağım."

"Kamyonetimde bir takım perde ve bir çubuk var. Önce onları getirebilir misin?"

"Sıcak suyu perdelerle mi tamir etmeyi planlıyorsun?" "Hayır, onlar başka bir sorun için."

Elimi kalçama koydum, merak göğsümü kemiriyordu. "Detaylandırmak ister misin?"

Bir elini arkasına atıyor, bu küçük odada işe yaramaz bir hareket. "Senin şu lanet penceren. Onu kapatıyorum."

"Pardon?"

"Beni duydun. Bütün itfaiye istasyonunun senin hakkında gevezelik etmesini dinlemekten bıktım."

Kardeşıme göz kırparken dudaklarım sertleşti. Omurgamda delici bir öfke patlaması yaşıyor, inatçı ve gururlu bir yanımla irkiliyor.

"Penceremi örtmüyorsun ve örttüğünü ima etmen bile çok aptalca bir hareketti. Eğer arkadaşların gözlerini kendilerine saklayamıyorlarsa, bu onların sorunu. Benim değil. Kabullen artık."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri hayal kırıklığıyla dönüyor. "Evet, bu onların sorunu ama yine de her zaman bunu duyan benim. İşe gittiğimde duymak istediğim son şey giymeyi sevdiğin o aptal şortların içinde nasıl görüldüğün."

"Tekrar söylüyorum, sineye çekebilirsin. Burası benim alanım ve birkaç azgın erkek yüzünden kendimi sansürlemeyeceğim."

"Poppy," diye homurdanarak el fenerini kapattı ve ayağa kalktı. "Bunlar güzel perdeler. Abbie seçmeme yardım etti."

"Hayır. Kızını bu işe bulaştırmayacaksın. Adil oyna ya da oynama. hepsi."

"Bu kadar inatçı olmayı bırak. Senden dans etmeyi bırakmanı istemiyorum. Sadece bir perde koy."

Kollarımı kavuşturuyorum, ona tek bir santim bile vermiyorum. Kardeşim olsun ya da olmasın, beni itip kakmasına asla izin vermem. Çıplak bedenimi

Herkesin görmesi için kırım pencereye dayadım ve bana kalırsa, öyle olsa bile, bunu yapmak benim hakkım. Bir direğin üzerinde dans ederek yanlış bir şey yapmıyorum, bunu onların dikkatini çekmek için de yapmıyorum.

"Şimdi de beni kızdırdın, Darren."

"Seni ne zaman kızdırmadım ki?"

"Oldukça iyi bir başlangıç yaptın."

Ellerini beline koyuyor ve başını geriye atıp tavana bakıyor. "Unut gitsin o zaman."

"Ben zaten bunu planlıyordum."

Topuğumun üzerinde dönerek onu odada yalnız bırakıyorum. O kadar endişelendiği pencere şu anda tam önümde duruyor ve kulaklarımdan görünmez buharlar fışkırırken ona dik dik bakıyorum. Caleb'ı açık garaj bölümünde gördüğüm an harekete geçiyorum.

Stüdyonun kapısını iterek açıp kaldırımdan aşağı indiğimde Darren arkamdan sesleniyor. Anna'nın arabası benimkinin yanına park etmişti, Thistle ve Thorn da hemen yan taraftaydı. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım, durup ondan yardım isterdim ama bunu kendim halledebilirim.

Caleb geldiğimi görünce "Hey, babalık," diyor. Yüzündeki rahat ifadenin şaşkınlığa dönüşmesi bir saniye sonra, beni gerçekten tanıma fırsatı bulduğunda gerçekleşiyor. "Oh, kahretsin."

Parmağımı ona doğru uzatıyorum, spor ayakkabılarımin tabanları engebeli kaldırıma sürtünüyor. "Benimle ve kendi lanet stüdyomun mahremiyetinde yaptığım şeylerle ilgili bu sözde konuşmalara dahil olmasan iyi edersin Caleb, yoksa yemin ederim-"

"Yavaş ol. Tüm bunlarla bir ilgim olduğunu düşünmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun," diyor sert bir şekilde, sesi kırılgan geliyor.

Gerçekçi olmak gerekirse, biliyorum. Adam uzun zamandır mutlu bir evliliği sürdürüyor ama içimdeki acı ve hayal kırıklığı pek de umurunda değil gibi görünüyor.

"Peki," diye mırıldanıyorum yanından geçip garaj bölümüne girmeden önce.

İtfaiye aracı ıslak, kırmızı boyası güneşte parlıyor ve üç gönüllü kalın, ıslak süngerlerle yan tarafını fırçalıyor. Bu itfaiyecilerin çoğunu kişisel olarak hiç tanımadım. Bu kadar küçük bir kasabada her yüzü tanımamak zor, ama bazen iş burada bitiyor. Onlar benimle ve vücudumla ilgili çene çalmakla meşgulken onlarla konuşarak zamanımı boşa harcamadığım için pişman olduğumu söyleyemem.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken üçü de bana bakıyor. Onlara doğru ilerlediğimde gözleri irileşiyor.

"Hanginiz pencereden beni izliyor ve sonra da bunun hakkında gevezelik ediyorsunuz? Ne söylediğinizi bilmek bile istemiyorum çünkü dehşete düşeceğimden eminim ama neden bunu yapacak kadar rahat hissettiğinizi bilmek istiyorum, özellikle de *kardeşimin* yanında!" Bağırıyorum, göğsüm kabarıyor.

"Ne oluyor lan Darren?" diye bağırıyor çocuklardan biri, gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Zorla boğazımı temizliyorum ve iki elimi onun önünde sallayarak görüş alanına giriyorum. "Neden şu anda kardeşimle konuşuyorsun?"

"Darren sana ne söyledi bilmiyorum ama ben bir bok söylemedim," diyor başka bir adam.

"Ben de," diye geveliyor üçüncüsü, neden olduğum sahneden uzaklaşmak için geriye doğru bir adım atarak.

Yani geriye bir kişi kalıyor, en azından şu anda karakolda olan bir kişi. Tanrı bilir bugün izinli olan kaç kişi daha vardır.

Önümdeki kızıl saçlı adama dişlerimi gösteriyorum, bana doğrudan bakmak yerine omzumun üzerinden hançer fırlatmaya devam eden adama.

"Ne yani? Bana sadece bir direğin üzerindeyken bakacaksın ama karşında *uygun* kıyafetler giyerken bakmayacaksın öyle mi?" Yıllar önce stüdyomla ilgili ilk olumsuz yorumu duyduğumdan beri hiç olmadığı kadar öfkeli bir şekilde soruyorum. "Sanki yeterince endişelenecek şeyim yokmuş gibi! Sen de benim bok gibi yaşlı ev sahibim kadar kötüsün!"

Belki de buna verdiğim kızgın tepkinin Darren'ın benden talep ettiğinden çok Cherry Peak'te karşılaştığım yargılamayla ilgisi var, belki de yok. Belki de erkeklerin sırf yapabildikleri ve bunda yanlış bir şey olmadığına inandıkları için başkaları -özellikle de kadınlar- hakkında ileri geri konuşacak kadar cesur olmalarından *bıktım* usandım.

Sonunda adam tüm dikkatini bana verdi. Dudağının sinirli bir şekilde kıvrılması parmaklarımı yumruk haline getirdi. "Seyirci istemiyorsan, belki de bize gösteri yapma tatlım. Baktığım için özür dilemeyeceğim."

Arkamdaki ayak seslerinin belli belirsiz farkındayım, hızları sıradan bir yürüyüş olamayacak kadar hızlı. Ama kimin izlediği pek de umurumda değil. Bu Cherry Peak'teki herkes için bir uyarı olsun.

Parmak eklemlerim burnunu parçalamadan önce yüzünü korumaya fırsat bulamadı. Umduğum gibi kan fışkırmıyor ama kolumu bırakıp şok olmuş haline baktığım anda sol burun deliğinden kan damlamaya başlıyor.

"Poppy?"

Az önce yumrukladığım adama dişlerimi gösteriyorum ve kollarımı kavrayan ellerin beni başka yöne çevirmesine izin veriyorum. Önümde hafifçe eğilen adamın tüm genişliğini gördüğümde gülümsemem düşüyor, yeşil gözleri yüzümde gezinirken acımasızca soğuk.

"Burada ne arıyorsun, Garrison?"

Ve neden başka bir şey yapması gerekirken kollarıma dokunuşun kalbimin teklemesine neden oluyor?

Bu düşünceleri benimle aynı anda okumuş gibi görünerek beni bırakıyor ve duruşunu düzeltiyor.

"Ne yapıyorum *ben*?" diye soruyor kuşkuyla. "O yumruğu hak edecek ne yaptı?"

"Hiçbir şey!" diye mırıldanıyor adam, parmaklarını burnuna bastırmaktan sesi genizden geliyor.

Garrison o soğuk gözlerini benden alıp adama dikeyor. Adam bu bakışın ağırlığı altında titriyor, aniden benim önümde olduğu kadar cesur değil. Garrison'ın varlığının onu hak ettiği şekilde kıvrandırması beni rahatsız etse de, bundan hastalıklı bir tatmin duygusu duyuyorum.

"Ona ne söyledin?" Garrison talep ediyor, sesinin derin ve öfkeli tınısı meme uçlarımı sertleştiriyor.

Burası yeri değil, Poppy. Sadece üç gün oldu.

"Onlar sadece bir avuç domuz," diyor Caleb arkamızdan, durumu yatıştırmaya çalışacak kadar sakin. "Brock çenesini ne zaman kapalı tutacağını bilmiyor."

"Sıçan olmaktansa domuz olmayı tercih ederim," diye tersliyor Brock, dikkati kardeşimin yaklaşan formuna kilitlenmişken.

Darren onu uyarıyor: "Bir dahaki sefere dişlerini kaybetmek istemiyorsan, kardeşimin yanında ağzını topla," diyor.

Brock bana hançer gibi bakıyor. "Bu çok saçma. Suç duyurusunda bulunabilirim."

Hınzırca sırıtıyorum. "Dene bakalım. Hep bir geceyi hapishane hücresinde geçirmek istemişimdir."

Belki yeterince kötü olursam Garrison beni kefaletle çıkarır ve ben de ona borcumu beni aptalca tokatlamasına izin vererek ödeyebilirim.

Şu anda beynimde çok fazla yer kaplayan adam omuzlarını geri çekiyor ve Brock'a bir adım daha yaklaşıyor. Kardeşim duruşunu değiştiriyor, sanki adamın gözünü korkutan kişi olmamaktan rahatsızmış gibi

ve şüphe dolu gözlerini Garrison'a diyor. Bu bakış karşısında midem bulanıyor.

Arkama bakmaya cesaret ediyorum ve Johnny'nin Garrison'a sürmeyi öğrettiğim eski kamyonetin yanında oyalandığını görüyorum. Kaldırımında kıpırdanarak bana el sallıyor. Baş parmağımla onaylayarak, arkamı dönmeden önce gülümsemesini sağlıyorum.

"Suç duyurusunda bulunmayacaksın çünkü ifadeni daha masaya düşmeden çöpe attıracağım. Bunun olduğunu unut ki hayatında yaptığın her küçük şeyi araştırmaya başlamak için bir nedenim olmasın. Ve keşke yapmasaydım dediğin pek çok şey yaptın, değil mi?" Garrison soruyor, derin sesi hançer gibi keskin ama korkutucu bir şekilde yumuşak.

"Eminim bunu çoktan unutmuştur," diye cevaplıyor Caleb Brock adına.

Garrison yine de geri adım atmıyor. "Haklıyım, değil mi Brock?" "Benden uzak dur, ben de bırakayım. Kahretsin, bunların hepsi Çok fazla," diye hüngür hüngür ağlıyor, burnundan akan kan durmuş.

Başımı hafifçe eğerek ona sırtıyorum. "Gözlerini kendine sakla ve dudaklarını sıkı tutarsan başka bir sorunumuz olmaz. Aynı tavsiyeyi diğerlerine de verdiğinden emin ol. Parmak eklemlerime zarar vermek istemem."

Kardeşim ve Caleb üç gönüllüden uzaklaşıyor ama ben Garrison bana bakana kadar bekliyorum, bakışlarındaki buzlar yavaş yavaş eriyor ve onları takip ediyorum. Adımlarımı yavaş atıyorum, Caleb istasyonda oyalanırken ona bir saniye bile zaman ayırmaya zahmet etmiyorum. Garrison'ın yanına düşüyorum.

"Senin hakkında ne dedi?" diye soruyor alçak sesle, kaldırımında aramızda küçük bir mesafe bırakarak.

"Tam olarak ne dediğinden emin değilim. Dans etmem ve dans ederken giydiğim kıyafetlerle ilgili bir şey. Ayrıntıları hiç sormadım. Görünüşe göre, pencereden aval aval bakmalarını engellemek için perde asmalıymışım. Belki de aşırı tepki gösterdim."

"Onu daha aşağıya yumruklamalıydın" diyor. "Ciddi misin?"

"Ne?"

"Bunun için beni azarlamayacak mısınız? Boş vermem gerektiğini söylemeyecek misin?"

"Bu çok mu şaşırtıcı? Kendini savunduğun için seni azarlamaya ne hakkım var?"

Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum. Belirsizlik içimi kemiriyor. "Buna hakkın yok, ama ..."

"Ama benim onaylamayacak kadar çamura batmış biri olduğumu mu düşündün?" Düşüncemi benim için tamamladı.

"Brody'nin Anna'nın eski sevgilisini yumruklamasına verdiği tepkiyi duydum."

"Brody benim çalışanım. Kamuoyundaki imajını her şeyin üstünde tutmak zorundayım." "O adamı benim için tehdit ettin," diye mırıldandım.

Ağır bir duraklama. "Onu tehdit ettim çünkü bunu hak etmişti."

"Bunu gerçekten yapar mıydın?"

"Hangi kısmını?"

"Hepsini."

Kaldırım kenarına yaklaştığımızda Johnny ikimize de gülümsüyor ve fırsat penceresinin hızla kapandığını biliyorum. Johnny'ye ulaştığımızda Garrison bu konuda konuşmayı bitirmiş olacak ve lanet olsun, bana cevap vermesini istiyorum. Ciddi olup olmaması önemli olmamalı. Ama Tanrı yardımcım olsun, emin olmazsam bu işin peşini bırakamam.

Kardeşimin izliyor olma ihtimalini göze alarak, Garrison'ın bileğini parmaklarımla çevreliyorum ve dikkatini çekecek kadar hafifçe çekiyorum. Adımlarını durduruyor ve beni itfaiyedeki herkesin bakışlarından korumak için yer değiştiriyor. Artık arkamızda sadece Johnny var, ben Garrison'a bakarken onu izliyor ve bu kardeşimden çok daha iyi.

"Cevap ver bana," diye ısrar ediyorum.

Yutkunuyor, bakışlarımı omurgamdan aşağı ürperti gönderecek şekilde tutuyor. Tepkimi görmesine izin veriyorum.

"Onu tehdit ettiğim şeyden çok daha kötüsünü yapardım, Poppy. Ve bu riske girdiğim için beni mi daha aptal yapar yoksa en başta sorduğunuz için sizi mi bilmiyorum."

15

GARRISON

JOHNNY, Poppy'yi itfaiye istasyonunun dışında bırakıp kamyonu geri dönmesini emrettiğinden beri bana bakmaktan vazgeçmedi. Sürücü koltuğundan beni izlerken bakışları kendi iyiliği için fazla meraklı. Merak kediye öldürmekle kalmaz; önce onunla oynar, onu deliliğe sürükler ve sonunda acısına son verir.

Hâlâ aklım başımda değil, yaptıklarımın etkisindeyim. Onların dikkatsizliği. Tamamen saçmalık. Bir adamı herkesin içinde böyle tehdit etmek? Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir halkla ilişkiler kabusu. Bu şehirde kalmam büyük ölçüde anonimliğime bağlı. Bunu bir kadın için riske attım. Savunmakla yükümlü olmadığım bir kadın için.

"Üzgün görünüyorsun," diyor Johnny, bana bir kez daha bakma riskini alarak. Ona ters ters bakıyorum. "Tamam, kesinlikle üzgünüm."

"Bu konuşmayı kesmen için bir işaret olmalı."

"Bunun hakkında konuşmak yardımcı olabilir. Harika bir dinleyiciyimdir, sadece söylüyorum."

"Sessizliğim bu konuda konuşmama isteğimi açıkça ortaya koymalıydı," diye homurdandım.

"Anlıyorum, ama bunu varsaymak istemedim. Bazen kadınlar üzgün olduklarında sessizleşirler ama aslında bu konuda konuşmak isterler. Sadece sormak için çaba göstereceğimizi umarlar."

Bunun olmasına izin vermemek için elimden geleni yapmama rağmen, açık sözlü sözleri dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Çocuk umutsuz vaka ama kadınlar hakkında benden daha çok şey biliyor olabilir.

"Kadınların ne istediğini bilmekte nasıl bu kadar ustasın? Sen daha çocuksun," diyorum.

söyle.

"Olabilir. Ama ben aynı zamanda üç kız kardeşi ve iki annesi olan bir çocuğum. Biri

Tek yumurta ikizim olan kız kardeşim," diye açıklıyor kamyonu konuk evinin önündeki park alanına çevirirken. "Kadınlar hakkında bu kadar çok şey bilmeseydim muhtemelen biraz gülünç olurdu."

"Beş kadınlı bir ailedeki tek erkek sen misin?" Şaşkınlıktan içim içimi yerken soruyorum.

"Evet. Ve en küçüğüyüm. Neden burada bu kadar çok zaman geçirdiğimi sanıyorsun?"

"Herkes hep burada. Senin de burada olman gerektiğini düşündüm."

Başını sallıyor, uzun saçları uçuşuyor. "Hayır. İster inan ister inanma, tüm bu testosteronun etrafında olmak güzel."

"Benim hiç kardeşim yok."

Bu kişisel bilgiyi dikkatlice veriyorum. Bu insanlara ne kadar çok şey anlatırsam, burada kalışım o kadar tehlikeli hale geliyor. Sadece buradaki kimliğim yüzünden değil -Johnny bu kasabada kalışım hakkında gevezelik etmekten rahatsız olacak son kişi olabilir- ama bağlar gelişebileceği için ve bu planımın bir parçası olmadığı için. Gir ve çık, planım *bu*.

Bunu kendime hatırlattığımda göğsümde bir sızı oluyor ama görmezden geliyorum. Hislerimin bir önemi yok. Odaklanmam gereken şey şirketimin geleceği. Benim hızlı ve kolay dönüşüme bağlı olan gelecek.

"Bir tane bile mi? Kahretsin, muhtemelen yalnızdı. Keşke bir erkek kardeşim olsaydı ama kız kardeşlerim bana arkadaşlık etti. Evimizde hiç sıkıcı bir an olmazdı" diyor.

"Tek çocuk en iyisiydi. Babam bir tane bile veremezdi.

-" diye kestirip atıyorum ve çenemi sıkıyorum. "Kasabaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Her şeyi Eliza'ya geri götürmek için yardımımı ister misin?"

Brody dükkânı süpürmem için bana bir gün izin verdi ve Eliza da yardımına koşmakta gecikmedi. Johnny'nin arkadaşlığından en az benim kadar hoşlandığı ortaya çıktı. Benden beş dakika sonra ana eve geldi, işe koyulmaya hazırdı. Eliza bize kasabadan almamız için uzun bir yiyecek listesi vermeden önce botları fırçalattı ve kirli paltoları yıkattı.

Çiftliğe dönerken Poppy'yi kamyon kasasında küçük bir orduyu doyuracak kadar yiyeceklerle görmeye hazır değildim. Ama işte oradaydı, rahat, bol bir kot pantolon ve bel kemerinin hemen üzerinden kesilmiş gömleğiyle adımlarımı tökezletecek kadar delirmişti. Daha önce hiç görmediğim bir adama yumruk atmakta tereddüt etmedi, ancak bu yumruğun nedeni, memnuniyetsizliğime rağmen kısmen gizli kaldı.

Bundan sonra ayaklarımın beni ona doğru götürmesine engel olamadım. Böyle bir seçimin olası sonuçlarını düşünecek zamanım yoktu.

Johnny elini direksiyona vurdu ve "Anladım. Konuşmak istemeyebilirsin ve ben de bu konuda çenemi kapalı tutacağım, ama bunun yerine içeri girip onunla konuşman gerektiğini hissediyorum."

"Eliza mı?" Çaresizce soruyorum, düşüncelerinin gittiğini bildiğim yerden saptırmak için son bir çaba.

"Elbette." Dudaklarının üzerinde bir fermuar hareketi yapıyor, gözlerinde iyi olmayan bir parıltı var.

"Bunu kendine sakla, Johnny."

Benden alacağı tek onay bu, araştırmasını engelleyecek bir şey. Cevap vermesini beklemeden gıcırdayan kamyonetin kapısını iterek açtım ve ona güvenmekle hata yapmadığımı umarak eve doğru ilerledim.

Johnny'nin tavsiyesini dinlemedim. Üç saat sonra, Eliza'nın mutfağından arta kalan Tupperware yemeği masanın üzerinde, Nathan'dan gelen ve sonunda karıştırmaya başladığım kalın dosyanın yanında buğulanıyor.

Sayfalara yazılmış her kelime, babamın ayrılırken bana sattığı hikâyenin aynısını anlatıyor. Jocelyn, şirketin geri kalanı onun kariyerini "son derece önemli" klasörüne koyarken, benim kendim üzerinde çalışmam için gönderilmemi kabul etti. Ufukta potansiyel bir devralma yok, arka planda geri dönüşümü zorlaştıracak sinsi bir hareket yok. Mal varlığım bana ait, tek bir meraklı işgüzarın bayrağı yok. Basit bir giriş ve çıkış gibi görünüyor. Hala tek kelimesine bile inanacak gücü kendimde bulamamaktan nefret ediyorum.

Babamın Jocelyn ile yaptığı sözleşmedeki imzasına bakarken mali raporlar ve müşteri toplantılarının listeleri benim için önemli değil. Benim adım onunkinin üstünde, ama imzanın altında değil. Hayır, sadece bir talep olarak yazılmış. Bir elimi yüzümden aşağı sıyırıp sert bir nefes alıyorum.

Daha önce hiç kendi şirketimden atılmamıştım. Olacağımı hiç hayal etmemiştim. Bu ürpertici, rahatsız edici. Gerginim, her şeyde bir kötülük arıyorum. Bundan utanıyorum. Burada bulunduğum iki hafta boyunca kendimi hiç tanıyamadığım için utanıyorum.

Izgara tavuk, bir mısır koçanı ve tatlı patates püresi önümde duruyor. Boş mideme rağmen bir lokma bile yemeye kıyamıyorum. On yıl önce, böyle bir durumda sadece sesini duymak için babamı arardım. Ama şimdi, bırakın bunu, onunla herhangi bir şey hakkında konuşmak yapmak isteyeceğim son şey.

Yemeği kendimden uzaklaştırıyorum ve masanın üzerinde vızıldayan telefonuma bakıyorum, loş odada ekranı parlıyor.

■

Bilinmiyor: Bir beyefendi beni domalttıktan sonra numarasını bıraktırdı.

Poppy'nin mesajını okurken nabzım atıyor, farklı bir açlık duygusu içimi kaplıyor. Geçen gece yaptığımız şeyi başka hiç kimse bu kadar yüz­süzce yapamazdı.

Tahta sandalyede kayıyorum, beni o pozisyonda ne kadar iyi aldığı­nın kısa anısıyla sikim kabarıyor. Her inleyişi ve ağlayışi, amının sıkı ve sıcak kavrayışi sonsuza dek içine gömülü kalmak istememe neden oluyordu.

"Siktir."

Telefonumu sıkıca kavrayıp bir cevap yazıyorum, kot pantolonumun kasıklarım üzerindeki gerginliği giderek rahatsız edici bir hal alıyor.

■

Ben: Numaramı nereden buldun?

■

Bilinmiyor: Korktun mu?

■

Merak ettim.

Brody olduğuna eminim. Burada bu bilgiye erişimi olan tek kişi o. Kasabadaki ilan tahtasına asmış değilim. Ama kızın sorması hakkında ne düşündü?

■

Bilinmiyor: Kendi yöntemlerim var. Eğer endişelendiğin buysa, bunu paylaşmayacağım.

■

Ben: Endişelenmiyordum.

Kişi adını girerken bir duraksama oldu.

■

Harika o zaman.

■

Ben: Numaramı bırakmamı istediğini bilmiyordum.

■

Poppy: Evet, şu anda numarandan çok daha fazlasını istiyorum.

Onun bu özgüveni karşısında sikim zonkluyor, külotumun içine precum sızıyor.
Boynumu uzatarak cevap veriyorum.

Ben: Ne istediğini söyle o zaman.

Cevap yazmıyor. Onun yerine ekranın beni aradığını gösterecek şekilde değişmesini izliyorum. Hemen cevap veriyorum, telefonu kulağıma götürüyorum, oyunları umursamıyorum. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Geçen Cuma onun evinden ayrıldığım andan beri bunu istiyorum.

Sesi nefis bir şekilde nefes nefese, etrafındaki yumuşak vızıltının üzerinde konuşurken titrek. "Şu anda neredesin?"

"Misafir evinde."

"Yalnız mısın?"

"Tamamen."

Hafifçe inliyor ve hoparlörden battaniyelerin hışırtısını yakalıyorum.
"Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"Şu anda ne yapıyorsun?" Elimi sikime götürüp kendi inlememi ortaya çıkaracak kadar bastırarak soruyorum.

"Ne yaptığımı biliyorsun. Ama bu yeterli değil ve senin de bunu hissettiğini biliyorum. O zamandan beri her gün, değil mi?"

"Neyden beri, Poppy?"

Gülüşü gergin bir sestir. "İçime girdiğinden beri. Sen de en az benim kadar fazlasını istiyorsun. Bugün sana dokunmak ..."

Başım geriye düşüyor, içime çektiğim her nefeste boynum geriliyor. "Anlat bana."

"Sadece buraya gel. Lütfen," diye sızlanıyor, sanki bacaklarını yatağının üzerine atıyormuş gibi etrafından hışırtı sesleri yükseliyor.

Şaftımı kotumun içinden kavıyorum, rahatlamasını sağlayacak kadar sert sıkıyorum. Artık onu böyle duyduğuma ve beni bacaklarının arasında bir vibratörle düşündüğünü bildiğime göre mastürbasyon yapmak o kadar kolay olmayacak. Kahretsin, o sabah ayrıldığımdan beri mastürbasyon yapmak hiç de kolay olmadı. Cennetin tadını aldım ve vücudum bundan sonra daha azını kabul etmeyi reddediyor.

"Önce bana ne yaptığını söyle," diye bencilce zorluyorum.

Nefes almadan önce titreşimler daha da artıyor. Hızlı, zorlukla alınan bir nefesten başka bir şey değil ama ben ona odaklanıyorum. Bir tane daha duymak için çıldırıyorum.

"Buradayken kullandığın vibratörün aynısını kullanıyorum."

"Nerede?" İnliyorum, yuvarlak başının onun ıslak, şişmiş amına sürtünme anısı beni neredeyse delirtiyor. Kotumun fermuarını açıp sikimi çıkarmaya yaklaştım ki çığlık attı.

"Klitorisime. Çok *çok* iyi."

"Dur."

Emir sert ve acımasızdı. Sandalyeyi öyle bir itiyorum ki neredeyse geriye doğru devrilecek ve evden hışımla çıkarken tartışmaya yer bırakmıyorum.

"Durmak mı?" Poppy soruyor, vibratör hâlâ gümbürdüyor.

"Kapat onu. Yanındaki yatağa koy ve beni olduğun yerde bekle. Onun yerine parmaklarını kullan. Amını ger ve benim için hazırlan. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Titreşimler durdu. "Kaç parmak?"

"Ne kadar istersen. Sadece gelme. İlkini senden ben alacağım."

Mırıldanıyor ve ses kasıklarına doğru fırlıyor, külotumun kumaşı ıslak ve yapış yapış. "Acele etsen iyi olur o zaman. Orgazm inkarında hiç iyi olamadım."

"Ben iyi bir öğretmenim."

Johnny kamyoneti dışarıda bıraktı ve ben her zamanki gibi anahtarları vizörde buldum. "Benim için hazır ol, Poppy. Kurallarımı çiğneme. Söz veriyorum sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

"Emredersiniz efendim," diye şarkı söylüyor ve her şeyin canı cehenneme çünkü dudaklarından dökülen isimle ürperiyorum.

"Aferin kızıma."

Telefonu kapattım ve kamyoneti çalıştırdım.

16

GARRISON

POPPY'nin ön kapısı önümde. Beş dakikadır ona bakıyorum, kendimi kamyonu geri dönüp çok çok uzaklara gitmeye ikna etmeye çalışıyorum. Bu berbat bir fikir. Son yıllarda yaşadığım en kötü fikirlerden biri.

Ama yine de kolu kavradım. Olacağını bildiğim gibi kilitli değildi. Tam yanaştığım sırada bana bir mesaj göndermiş ve emirlerime uymayıp yataktan sıvışıp kilidi açtığını bildirmişti. Bunun için onu cezalandırmak, güzel kıcıyı kırmızı el izleriyle kaplamak için avuç içim yanıyor.

Burnumdan uzun bir nefes çekerek küçük girişten içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitleyerek ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bakışlarımı küçük oturma odası ve mutfakta gezdirerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Tüm kusurları ve günlük yaşam için gerekli olduğunu düşündüğüm şeylerin eksikliğini fark etmemek imkansız. Filtreye telve doldurmanızı gerektirmeyen bir kahve makinesi ya da bulaşık makinesi gibi. Lavabonun yanındaki temiz, elde yıkanmış bulaşıklarla dolu raf, çocukluğumdan beri görmediğim bir şey.

Her şey ne kadar demode olsa da mekan temiz ve düzenli. Takdir edebileceğim bir şekilde işlevsel. Hiçbir zaman dağınıklığı seven biri olmadım, ne kendim ne de başkaları için.

Alçak, soluk soluğa bir inilti evin içinde kesiliyor ve bir anda hareketleniyorum, göğsüm kalp atışlarımın çılgınca yarışıyla aniden çok sıkı. Av peşindeki bir avcıyım, o küçücük zevk sesi tüm dikkatimi çalmaya yetiyor da artıyor bile. Koridor karanlık, sadece Poppy'nin yatak odasından sızan loş ışıkla aydınlanıyor. En son buraya geldiğimde odasına giden yolu ezberlemişken, bu gerekli olmayan bir işaret.

İçeriye attığım ilk adımda çıplak bedenini orta boy şiltenin üzerine yaymış, iki ince, dayanıksız yastıkla yatak başlığına yaslamış halde buluyorum kendimi. Yumuşak kalçaları ayrılmış, dizleri bükülmüş ve ayakları yumuşak sarı yorganın üzerinde düz duruyor. Bakışlarım bacaklarının arasına, şişmiş, parlayan amciğiyle oynayan iki parmağına kaydığında karşı koymuyorum. Kalçalarının ve karnının şişliği nefes almamı zorlaştırıyor.

Boğazım düğümlenirken. Aletim kotumun içinde sertleşiyor, eğer hemen atmazsam bu gece ufukta bir kez daha rahatsızlık görünüyor. Poppy bana odaklanıyor, gözleri puslu, göz bebekleri şişmiş.

Göğsünün hızla inip kalkması dikkatimi çekiyor ve meme uçlarının sıkışıp kabarmasını izlerken içimden küfrediyorum. Bir eli birinin etrafında kıvrılmış, parmakları meme ucunun iki kıvrımın arasına oturmasına yetecek kadar açılmış ve usulca sıkıyor.

"Yeterince uzun sürdü," diye mırıldanıyor, vücudu titrerken kirpikleri öfkeyle dalgalanıyor.

Bakışlarımı tekrar bacaklarının arasına düşürüyorum ve klitorisinin etrafında hızlı daireler çizmesini, bükülmüş dizlerinin tekrar tekrar içeri ve dışarı kaymasını izliyorum.

Kotumun düğmesini çekiştirerek "Dur," diyorum. Dediğimi yapıyor, elini karnına ve diğer göğsüne doğru kaydırıp avuçluyor. "Boşaldın mı?"

Başını yavaşça sallıyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Hayır." "Hayır mı?"

"Hayır."

Başımın arkasına uzanıp gömleğimi çekiştirerek çıkarıyorum ve kapının yanındaki şifonyerin üzerine koyuyorum. Kot pantolonum çözülmüş, kalçalarından sarkıyor. Keskin bir nefes çekiyor, o geniş gözleri meraklı ve ilgili bir şekilde üst bedenimi tarıyor. Rahatsız edici bir duygu dalgası içimde kabarıyor, sonra çöküp beni tekrar ayağa kaldırıyor. Belki de güvensizlik, bana cüretkâr bir şekilde bakması, sanki yemek istediği bir yemişim gibi. Bu beni kendimden emin hissettirmeli. Ben her zaman kendime güvenirim. Özellikle de yatak odasında. Bu garip zayıflık anı not edildi.

Çenemi sıkıp pantolonumu ve çoraplarımı çıkarıyorum, kendime bu tuhaf duygu üzerinde durma şansı vermiyorum. Poppy'nin sikime bakarken çenesini açmasına bakılırsa, kesinlikle utanmamı gerektirecek bir şey yok.

Yatağın üzerinde bırakmasını söylediğim oyuncağı bulmak için yatağı karıştırdıktan sonra sırtarak ona doğru iki sinsi adım atıyorum. "Bana yalan mı söylüyorsun, Poppy?"

Dilini dudaklarının kenarında gezdirmeden önce dudaklarını kıvrıyor. "Bu konuda sana asla yalan söylemem."

Başımı eğiyorum. "Vibratörü göster o zaman."

"Onu kullanmak istemiyorum. Gerçeğini istiyorum."

"Bunu mu?" Şaftımı tutmak için aşağı uzanıp, kökten uca sadece bir kez okşayarak soruyorum.

İç çekiyor, dudaklarını tekrar yalıyor. Tanrım, onun ağzını yalayan ben olmak istiyorum, dişlerimle ısırarak ve dilimle içine dalmak. Kendimi tutuyorum, gelecek olanın beklemeye değeceğini biliyorum.

"Bütün gece sana sikimi vereceğim, Poppy. Hızlı, sert, nasıl istersen. Ta ki ağrıyan amcığını dinlendirmem için bana yalvarana kadar. Ama sana söyleneni yapana kadar değil."

"Emirlere pek uymam."

"Seni alıştırmanı mı istiyorsun? Beni nasıl memnun edeceğini öğretmemi mi?"

"İstediğin bu mu?"

"Sana *beni* nasıl memnun edeceğini öğretmem ne dersin?"

Sırıttım, uzun zamandır ilk kez gerçek bir sırıtış takındım. "İlk dersin ne olurdu?"

"Yatağa tırmanmanı, dizlerimin arasına girmeni ve ben durmanı isteyene kadar amımı yalamanı söyleyerek başlardım."

Bir adım öne sallanıyorum, sonra bir adım daha. Yatağa doğru eğildiğimde ellerimin altındaki şilte yumuşacık oluyor ve aniden neden kendimi onun içine gömmediğimi merak ediyorum. Önümde parıldayan amcığı ikiye ayrılmış, sadece gözlerime değil, biraz ilerlesem parmaklarıma ve ağzıma da açık.

"Ben emir almam. Ne yatak odasında ne de dışında," diye mırıldanıyorum, yorganı yumruklarımın kavrayıp üzerine daha da eğilirken bile.

"Ben de öyle. Geçen sefer olanlar ... çaresizlik anıydı. Kıcıma şaplağ atılmasından hoşlanıyorum ama hiçbir zaman itaatkâr olmadım."

"O zaman bu bir sorun olabilir," diye düşünüyorum, kendimi tekrar okşama dürtüsüne teslim oluyorum, kavrayışım daha sıkı, daha sert.

Poppy'nin boyun eğmekten hoşlanmaması şaşırtıcı değil. Etrafta savrulmaktan ve kontrol edilmekten hoşlandığı fikrini bana hiç vermemişti. Evet, geçen gece ona biraz hükmetmeye izin vermiş olabilir ama o zaman çaresizdik. Rahatlamaya yol açacaksa mümkün olan her şekilde sevişmek için yanıp tutuşan iki insan. Bu gece çok ama çok farklı. Ben de onun gibi hazırlıklı ve heyecanlıyım.

Artık kendimiziz. Ve bir yol ayrımına geldik.

"Bu sadece bir çözüm bulamazsak sorun olarak kalır" diyor, iki parmağının altında klitorisini çalıştırmaya devam ederek.

Başparmağımı aletimin başının altından geçiriyorum, dizlerimi titreten zevk kıvılcımıyla titriyorum. Poppy parmakları daha da aşağı inip amının derinliklerine gömülürken bu harekete kilitleniyor. Onları kıvrıyor ve kendini onlarla becermeye başlamadan önce kıvrıyor. Her hamlesi odayı ıslak seslerle dolduruyor ve ben bir iniltiyi yutuyor, öne düşüp parmaklarını yalayarak temizlemek için can atıyorum.

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" Homurdanıyorum.

"Egemenlik ve boyun eğme arasında eşit bir paylaşım. İkimiz için de."

"Bunu hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum nefes verirken, şimdi hızlı bir şekilde mastürbasyon yapıyorum, çaresizlik hareketlerime sızıyor.

"Denemek ister misin?"

Hızlı bir hareketle parmaklarını çıkarıyor ve dizlerinin ve dirseklerinin üzerinde durarak önüne doğru yuvarlanıyor. Bu benden çok daha fazlasına layık bir teklif. Belki de lanet Roma tanrılarına. Sırtını eğiyor, omzunun üzerinden beni izlerken kıcının ağır topları havada tünüyor, her tepkimi alıyor.

"*Kahretsin*," diye tükürüyorum, elimi oyalıyorum, sadece zihnimi düz tutmak için aletimi acı noktasına kadar sıkıyorum.

"Amaç da bu zaten," diye mırıldanıyor.

Kıç sallanıyor, dizleri birbirinden daha da ayrılıyor. Aralarındaki kabarık pembe dudaklar çok ama çok ıslak. Çok davetkâr. O da benim kadar tahrik olmuş durumda ve iç kalçalarındaki parıltı neredeyse beni kıracak.

"Bana hâlâ vibratörünü göstermedin."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Kendimi boşaltmak için kullandıktan sonra fark etmeyeceğini umarak kaldırdım."

Kırıldım. İki adımda yatağın kenarına diz çöküp kıcını ellerimin arasına alıyorum, kabaca yoğuruyorum, parmak uçlarım derine iniyor. Elim kaldırıp tekrar kıcının yanağına indirmeden önce hiçbir uyarı almıyor, tenin tene çarpma sesi odada çıtırıyor.

Öne doğru sarsılıyor ve tiz, muhtaç bir ses çıkarıyor. Önümde sallarken kıç havada kalıyor, daha fazlası için yalvarıyor.

"Sen lanet olası bir veletsin," diye tışlıyorum, bu kadar çekici olduğu için ona kızıyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum her cinsel fantezi, bu şekilde dokunmamam gereken bir kadının saçma bir şekilde kendine güvenen, açık sözlü bir tükürük ateşinde toplanmıştı. Hem de *hiç*.

"Öyleyim," diye nazlanarak kabul etti.

Ona tekrar şaplak atıyorum, diğer yanağını da el izimle vaftiz ediyorum. Temasla inliyor, yüzünü yorgana gömüyor ve kıcını yüzüme doğru sallamaya devam ediyor, anlamadığım nedenlerle beni zorluyor. Eğer boyun eğmemi istiyorsa, bunun yolu bu değil. Şu anda ona hükmetmek istiyorum. Ona sahip olmak. Yuvarlak, yumuşak kıcını izlerimle kaplamak, böylece o lanet direğini çalıştırırken beni günlerce hissetmek. O küçük şortunun içinde onları görebilecek miyim? Bunu öğrenmek istiyorum.

"Şu anda oldukça itaatkâr görünüyorsun, Poppy."

Gülüyor, ama tahrikten kalınlaşmış, bozuk bir ses. "Bu boyun eğmek değil. Bana bunu yapmana izin veriyorum çünkü bundan hoşlanıyorum. Ağzımı açmama bile gerek kalmadan bana şaplak atmanı talep ettim."

Kıçına tekrar şaplak atıyorum ve bu sefer nefesi acıyla kesiliyor. "Benim için dizlerinin üzerine çökmen için bunlardan kaç tane gerekecek?"

"Bu odaya adımını attığın anda sikini emerdim, hem de benim için çoktan sertleşmişken. İşte sahip olduğum ve arzuladığım güç bu. Yatak odasında ne istersem alırım. Ve o aletin tadına bakmak yapılacaklar listemin en başında yer alıyor."

17

POPPY

GARRISON kelimeleri kaydettiği anda kıcımlı ^{terk ediyor.} Dönüp bileğinden tutarak onu yatağa çektiğimde sözde hâkimiyetinin boşluğa sürüklenişini izliyorum. Yan tarafına geçtiğimde sırtı yatağa çarpıyor, bir avucum onu aşağıda tutmak için göğsünde düz dururken diğeri tehlikeli bir şekilde kalçasını kavıyor.

Karnında zonklayan sikine bakarken gözlerim kamaşıyor. Vücudumun tek bir santimi bile serbest kalmak için, onun derinliklerine gömüldüğüm an geleceği kesin olan bu dünya dışı patlama için acı çekmiyor. Ama karşılığının buna degeceğini bilerek ikimize de işkence etmeye devam ediyorum.

Yavaşça, bir parmağımla uzanıyorum ve şaftı boyunca zonklayan damarın kenarına bir çizgi çekiyorum. Kıpırmızı ve ipeksi bir pürüzsüzlükte, uç kısmı prekulma parlıyor.

Titriyor, acımasız bir nefes üflüyor. "Ne bekliyorsun?"

"Hiç cezalandırıldın mı Garrison?" Yumuşak bir sesle soruyorum, başparmağımla sızan ucunun üzerinde gezdirip orada biriken prekumu siliyorum.

Gözleri yanıyor, alevleri neredeyse tenimde hissedeceğim kadar sıcak, gözlerini başparmağıma dikmiş, onu dudaklarımın arasından geçirip emmemi izliyor.

Yorganı sert yumruklarla sıkıyor, boğazındaki damar zonkluyor. "Bunun gibi mi? Asla. Şimdi seni becermeme izin ver."

"Henüz değil."

Kucağına eğilip parmaklarımı sikinin kalın genişliğine doladığımda saçlarım yüzümü perdelemek için düşüyor. İlgisi cesaret verici bir ağırlık, ağır ama yumuşak, talepkâr ama bir şekilde sabırlı. Onun için garip bir karışım, ama şu anda beni becermeye ne kadar hazır olduğunu düşünürsek, istediğini elde etmek için her şeye katlanacağını söyleyebilirim. Yavaş keşiflerimle ona işkence etmeme izin vermek de dahil.

"Beni çok zorlayacaksın." Sesi çakıl taşlı ve sert; görünmez parmaklarıyla klitorisimi çektiştiğini hissediyorum.

"Bu konuda ne yapacaksın? Ağzımı ne kadar çok istiyorsun?"

Kontrolü daha ne kadar elden bırakacaksın?

Karanlık bir kahkaha atıyor ve damgalayıcı bakışlarını benden ayırıp tavana dikeyyor. "Seni altına aldığımda buna pişman olacaksın. Hiç cezalandırıldın mı, Poppy? Gerçekten cezalandırıldın mı?"

"Neden? İlkim olmak için çaresiz mi?"

Öne doğru eğilip ağzımı onun ucuna getirdiğimde, kapalı dudaklarımı bir türlü akıtmayı durduramadığı dölün üzerinde gezdirirken, tahrikten kalçalarım ıslanıyor. Dilimi damlacıkların üzerinde gezdiriyorum ve titreşimin aşağı, aşağı, aşağı inmesine izin vererek tekrar mırıldanıyorum.

"Bunu tekrar yap, Poppy. Oyun oynamaktan bıktım. Seni boğmadan önce sikimi yala."

Gözlerim bu söz karşısında heyecanla parıldıyor. "Her zaman öğürme refleksimi keşfetmek istemişimdir."

Dudaklarımın arasına girdiği ilk an ciğerlerimdeki mevcut havayı çalıyor ve onları tamamen boş bırakıyor. Öksürüyorum ve öğürüyorum, o kadar hızlı ve sert bir şekilde giriyor ki, dişlerimi ona zarar vermeden önce zar zor uzaklaştırmayı başarıyorum. Refleksimi geçip doğrudan boğazımın arkasına bastırıyor ve yüzümü kasıklarına gömüyor. Derin boğaz hakkında internette okuduklarımla ilgili kalıcı bilgilerim, gözlerim yanarken ve gözyaşlarıyla dolarken ulaşamayacak kadar uzak görünüyor.

"Bunu keşfedeceğiz, tatlım. Hemen şimdi başlıyoruz," diye geveliyor, evcil hayvan ismi beni bayıltıyor.

Parmaklarımı Garrison'ın kalçasına geçiriyorum, tırnaklarım onun tıslamasına neden olacak kadar derine iniyor ve tekrar dalmadan önce bir nefes çekecek kadar uzun bir süre sikini bırakıyorum. Sonunda o bilgi kuyusuna indiğimde ve tekrar boğazıma girdiğinde uzunluğunun etrafında yuttuğumda delirmiş, gururlu ve azgınım.

Parmakları saçlarımın arasından geçerek yüzümden uzaklaştırıyor. Hava, alev alev yanan yanaklarıma karşı serin. Onları oyuyorum ve emmeden önce sadece ucu ağzıma girene kadar yukarı kaydırıyorum.

"İşte böyle. Aynen öyle, Poppy. Üzerine tükür," diye emrediyor Garrison, dudaklarım ıslak bir patlamayla sikini bırakana kadar başımı çektiştiyor.

Kirpiklerimin arasından ona göz kırpıyorum ve bakışlarındaki karanlık sıcaklık karşısında titriyorum. Başından beri orada olduğunu bildiğim ama saklandığı yerden çıkmaya hiç cesaret edemeyen bir parçamı uyandıran iğrenç vaatler.

Sikine tükürdüğümde, ikimiz için de her şey bitecek. Aynen böyle. Başından şaftındaki şişkin damarlara ve parmaklarımın keşfetmek için seğirdiği ağır taşaklara doğru acı verici bir yavaşlıkla damlamasını izliyoruz. İnliyorum, bu manzaradan ne kadar hoşlandığımdan hiç utanmadan.

Onu tekrar ağzıma almıyorum ve saçlarımı serbest bırakarak yorum yapmadan hareket etmeme izin veriyor. Bacaklarımın arasından sular damlıyor, onun için o kadar hazırım ki komodine doğru sürünüp prezervatifi üzerine geçirdikten sonra başını açıklığımda çentiklediğimde hiç mücadele etmeden içeri kayıyor. Son seferinde hissettiğim yanma, girişin etrafında hızla gerildiğimde kaydedilmiyor. Başım öne eğiliyor, tüm düşünceler ve endişeler toza dönüşüyor.

Kalçalarımı kıvrırarak onu sonuna kadar içime alıyorum, o kadar derinde hissediyorum ki, içimde öyle noktalara çarpıyor ki görüşümü yıldızlar dolduruyor. Elimde olmadan öne doğru eğiliyorum, göğsünü kendimi yukarıda tutmak için bir destek olarak kullanıyorum, ellerini kıcıma vuruyor ve beni hareket etmeye, kasıklarının üzerinde kaymaya zorluyor, şişmiş klitorisim altındaki pürüzsüz kasık hissine maruz kalıyor. Nefeslerim titriyor, çaresizim, hava ciğerlerimi düzgünce şişiremeyecek kadar ince.

"Bu nasıl, Poppy? Sikime binmek hoşuna gidiyor mu? Aylarca o mükemmel amcığında izler bırakacak kadar derine almak?" diye soruyor dişlerini sıkarak, güçlü çenesi titreyerek.

İç çekiyorum, kalçalarını tutmak için arkama uzanıyorum, bu sırada sırtım kamburlaşıyor. Onun üzerinde sallanırken, kalçalarımı döndürüp kaldırırken, zevkimi alırken yumuşak, çaresiz çığlıklar atıyorum. Talep ediyordum. Aşağıya doğru her sürtünme içime şoklar gönderiyor, klitorisimdeki baskı güzel bir rahatlama sağlıyor.

"Küstahsın," diye nefes nefese kaldım. Sırıttıyor, görünüşü saf bir mutluluktan ibaret. Eli kıcımdan kalçama doğru kayıyor, beni hala affetmeyen ve sahiplenici bir şekilde kavlıyor. Bir marka. "Konuşmayı kes ve beni becer."

"İkisini de yapabilirim."

İtiyor. Sert ve derin. Kaydığı derinlikte çığlık atıyorum, taşaklarının kıcıma attığı tokat sesimden duyulmuyor. Sırtımı olması gerekenden daha fazla eğerek ayaklarımı yatağa koyuyorum ve kendimi yukarı kaldırıyorum, kalçalarımı açarak tekrar yapmasını kolaylaştırıyorum.

"Tekrar!" Talep ediyorum, gözlerim geri dönüyor.

O da isteğimi yerine getiriyor. Düzgün göremeyene kadar tekrar tekrar. Avuçlarım terden kayganlaşıyor, kalçalarındaki kalın kılların üzerinden kayıyor.

"Yüce Tanrım. Çok iyi hissediyorsun."

"Mmm." Kelimeler uçup gidiyor. Tutunmak imkansız.

Garrison kıcımlı tokatlıyor, ilk el izlerinin yerini bir başkası alıyor. "İyi bir kız olmayı seviyorsun, değil mi tatlım? Kötü kızlar siki bu kadar iyi kaldıramaz. Hayır, sen iyisin. Lanet olası. Kızsın." Her kelime acımasız bir itişle vurgulanıyor.

Başımı sallıyorum, artık mantıklı düşünmüyorum. Artık boşalmak için duyduğum şiddetli arzudan ve oraya mümkün olduğunca çabuk nasıl ulaşabileceğimden başka bir şey düşünmüyorum.

"Benden aldığın yetti artık," diye homurdanıyor, biz hareket etmeden önce, hâlâ birbirimize kilitlenmiş halde.

Göz açıp kapayıncaya kadar altında kalıyorum, sıcak, ağır ağırlığı göğsüme baskı yapıyor. Bacaklarımı beline dolamaya çalışıyorum ama başını öfkeyle sallıyor, sanki ona bu kadar iyi bindiğim için bana kızmış gibi. İçim gururla doluyor, dudaklarım hafif bir sırıtişla kıvrılıyor.

Beni iki dizimin altından kavıyor ve dizlerimi uzanabileceğim kadar ileri itiyor. Bu hareket beni ona çiğ, kirli bir şekilde açıyor ve yeni pozisyonadaki ilk itişte çığlık atıyorum. Başımı geriye atıyorum ve tekrar çığlık atmamak için yanağımın iç kısmını ısııyorum.

"Bacaklarını oldukları yerde tut," diye tükürüyor beni bırakmadan ve elleri sürüklenmeye başlamadan önce.

Biri bacaklarımın arasında evini buluyor, klitorisim üzerinde çalışmaya devam ederken parmakları beni ayırıyor. Onları yerinde tutarken iç uyluklarım titriyor, dizlerimi düzeltmemek ve bacaklarımı tekmelememek için mücadele ediyorum. Diğer eli öne doğru fırlıyor ve göğsümü avuçluyor. Elini dolduruyor ve sonra birazını, geri kalanı parmaklarının yanında birikiyor.

Dudaklarını yalıyor, meme ucumu normalde yapacağımdan daha sert çimdikliyor. Bacaklarımın arasından keskin zevk şokları geçiyor. "Bana nelerden hoşlandığını söyle. Neye ihtiyacın olduğunu ve bunu sana nasıl verebileceğimi."

"Geçen sefer bir sorun yaşamamıştın."

"Yine de söyle."

Ona zaten ihtiyacım olan her şeyi yaptığını söylemek istiyorum. Eşikteyim, içimi dışına çıkaracağından korktuğum bir orgazmın uçurumunda asılı duruyorum. Kalın sikini içime her sokuşu ve klitorisime sürttüğü her çember beni sona yaklaştırıyor. Ciğerlerim doğru düzgün nefes alamadığım için çığlık atıyor ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Tek bir şey istiyorum, sadece tek bir şey. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Kıçım," diye nefes alıyorum, şimdi kıvranıyorum.

"Kıçını sikmemi mi istiyorsun?" diye yargılamadan sorarken yüzündeki o soğuk açlık ifadesi hiç değişmiyor.

"Sikmek değil. Sadece bir parmağını sok."

Duvarlarım kasılıyor, onun etrafında çırpınıyor. Yutkunuyor, göz bebekleri daha da koyulaşıyor, ilgisinin tek göstergesi bu.

"Şimdilik bir parmak," diye homurdanıyor ve sonra göğsüm soğuyor.

Bir eliyle klitorisimi okşarken, diğer elini bağlandığımız yerin altına götürüyor ve pozisyonunu doğru ayarlamak için itişlerini yeterince uzun süre durduruyor. Parmağı ağızla kıçım arasındaki deriyi okşuyor, eklemine ikinci deliğimin üzerinden geçirmeden önce bir kez bağlandığımız yerin dikişini okşuyor. Bu ilk dokunuşla geriliyor, sikişinin etrafında kenetleniyorum.

"*Lanet olsun.* Sakin ol, tatlım. Daha parmağımı bile sokmadım." Kelimeleri çıkarmak için zorlanıyor ve bu hoşuma gidiyor. Yatak odasında Garrison Beckett gibi bir adam üzerinde güç sahibi olmak uyuşturucu gibi bir şey.

"Çok yaklaştım," diye sızlanıyorum, kalçalarımı oynatıyorum.

İki parmağını içeri sokmadan önce beni boş ve ağırlı bırakarak dışarı kayıyor. Parmaklarını geri çekip göt deliğimde daireler çizerek ıslatırken inliyorum. Bir kez daha itiyor ve bencil amcığıma gömülüyor.

"Garrison," diye uyarıyorum, ama parmakları kıçımın etrafında dönmeye devam ediyor, asla içeri itmiyor.

Kaşlarım seğiriyor. İticiliği cezalandırıcı bir hal alıyor, her biri beni yatağın daha da yukarısına doğru sallıyor.

Yalvarıyorum. Siktir. Kıçımı parmaklaması için ona yalvarırdım. Bunu yüz ifademden saklamıyorum, görmesi için açık tutuyorum. Bunu kazanabilir. Boşalır boşalmaz unvan kemerini ona vereceğim.

Tüm bunları görüp sonunda bana istediğimi verdiğinde gülümsemesi hınzırca.

"Benim için gel, Poppy," diye emrediyor, parmağını kıçıma sokarak.

Bu beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor. Zevk patlamasıyla sarhoş olmuş bir halde önce sarılıyorum, sonra bırakıyorum, sertleşiyorum, sonra gevşiyorum. Kulaklarım patlıyor ve çıtırdıyor. Elim göğsünün üzerinde gezdirmek istemiyorum, tırnaklarım hazır, ama tekrar odaklandığında, göğüs kafesinin üzerindeki çizik izlerini buluyorum. Başka bir durumda olsa çok iddialı bir iz olurdu ama bu sefer değil.

"Tekrar yap," diye inleyerek beni şoke ediyor.

İncelmiş dudaklarının arasından sıcak, kısa nefesler üflüyor, terk edilmiş bir şekilde içime pompalıyor, benimkini aldıktan sonra onun zevki aklının ön saflarında yer alıyor. İçimde bir şalter attı. Omzunu kavıyorum, tırnaklarımı derisine batırıyorum ve aşağıya, göğsünün üzerine, önceki izlerimin yanına, şimdi küçük kan damlacıklarıyla kaplı olarak sürüklüyorum.

Bir parmağım hâlâ kıcımdayken ve bir horoz şişmiş amıma vururken, vahşi gözlerini yakalıyorum ve soruyorum, "Kıçına bir parmak sokmamı ister misin Garrison? Sonunda beni dölleriyle doldurmak için ihtiyacın olan şey bu mu?"

"Siktir!" diye bağılıyor, başını geriye atıyor.

İticileri duraksıyor ve dizlerimi tutmak için kıcımı bırakıyor. O da benim kadar sert boşalıyor. Prezervatif derinlere fişkırarak dölün sıcaklığını hissetmemi engelliyor ama bu hissi kaçırmaktansa onu neyin tetiklediğine odaklanmış durumdayım. Aklımdan milyonlarca olasılık geçiyor ama onları kendime saklıyorum, o kendinden geçerken bir elimle göğsünü okşuyorum.

"Artık bacaklarımı uzatabilir miyim?" Bir dakika sonra usulca soruyorum.

Bir kez başını sallıyor. Ellerini uyluklarımda üzerinde gezdirerek, yatağa doğru yönlendirmeden önce sıkı kaslarıma masaj yapıyor. Kalbim bir an tökezliyor. Çok yorgunum.

Gözlerimi kapattığımda oda karanlığa gömülüyor ve onun ağrıyan merkezimden çıkıp yatakta kaydığı hissine odaklanıyorum. "Hareket edebilmem için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Seni temizleyeceğim."

Meraklı gözlerle bakıyorum ama o çoktan banyoya gitmiş, yuvarlak, diri poposu hâlâ çıplak. Beklerken boğazımda bir uğultu oluşuyor ve ölüyor.

Ve bekliyorum.

Ve biraz daha beklerken.

Odadaki sessizlik uzuyor, yorgunluk daha da derine iniyor. Saate bakmıyorum, ne kadar geç olduğunu umursamıyorum. İsteddiği kadar uzun sürebilir. Beklerken biraz gözlerimi dinlendireceğim.

18

GARRISON

Yüzümü soğuk musluk suyuyla ıslattıktan sonra ıslak parmaklarımla göğsümdeki çiziklere dokunuyorum. Beni iyi yaralamıştı, kesikler kabuk bağlamadan önce kan akıtacak kadar derine inmişti. Su kan lekelerini temizlerken acıyorlar ve bu rahatsızlığı kendimi toparlamak için kullanıyorum.

Temizlendikten sonra raftan mor el havlusunu alıp önce yüzümü sonra göğsümü kuruluyorum. Yorgunum, burada durdukça enerjim azalıyor. Havluyu asıp yatak odasına dönmekten önce dolaptan temiz bir bez bulurken çiftliğe geri dönmek ürkütücü.

Poppy'yi uyurken bulduğumda adımlarım duraksıyor, buruşuk yorganın üzerine yayılmış, kolunu gözlerinin üzerine atmış ve dudaklarını ayırmış. Nefes alış verişleri gürültülü ve ağırdı ve ben banyoda ne kadar süre tutulduğumu düşünürken uykusu bu kadar derinleşti. O kadar uzun olduğunu sanmıyorum.

Hızlı hareketlerle kıyafetlerimi topladım ve giyindim. Sonra ellerimi kalçalarımın altına koyup ona baktım ve ne yapacağımı düşündüm. Elbette onu temizlemeli ve düzgün bir şekilde yatağına yatırmalıyım. Yarın işe böyle berbat bir pozisyonda yattığı için ağrıyan kasları ve boynundaki düğümlerle gidemez. Bu tür bir rahatsızlıkla kendini bir direğin üzerinde tutmanın harika hissettireceğini hayal edemiyorum. Bırakın her gün yaptığı şeyi, omzunda bir sancı varken masanın üzerine eğilmek bile yeterince kötü.

Yatağın kenarında diz çöküp bezi bacaklarının arasına götürdüğümde ve yaptığımız pisliği sildiğimde kıpırdanıyor. Gözlerini açtığında boğazının arkasından yumuşak, uykulu bir ses çıkarıyor ve gülümsüyor.

"Seni hiç bakım yapan bir tip olarak düşünmemiştim."

"Ben de seni seksten iki dakika sonra uykuya dalan bir tip olarak düşünmemiştim."

Gülüşü bir hava akımından öteye gitmiyor. "Yeterince adil. Bunu bir iltifat olarak kabul et."

Ben de öyle yaptım.

Bezle işim bitince onu odanın köşesindeki taşmış çamaşır kutusuna bırakıyorum. O yığın cildimi kaşıntırıyor. Buna benim bir kusurum diyebilirsiniz.

Genetik makyaj, ama giysiler her zaman ayrıştırılması gereken bir şey olmuştur. Bir çöp kutusunun yarısı kirli kıyafetlerle dolduğunda, yıkamaya giderler. Temizlendikleri anda katlanır ve kaldırılırlar.

"Benim uykulu halimde senin kararların çok gürültülü oluyor. Çamaşır makinem bodrumda ve sadece yarı zamanlı çalışıyor, bu yüzden bir süredir kullanmayı denemedim," diyor, kelimeleri neredeyse geveleyerek.

Yüzümü ona dönüyorum. "Nasıl oluyor da sadece yarısı çalışıyor? Neden tamir ettirmedin?"

Başını sallıyor. "Uyku zamanı." "Poppy," diye homurdanıyorum.

"Garrison Beckett," diye fısıldıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Yatağa çık ve battaniyenin altına gir." "Peki baba."

"Baban olacak yaşta değilim."

Gülümüyor ve ayaklarını sürüyerek yatağa çıkıyor. Yorganı onun için aşağı çekiyorum ve altına girmesini izliyorum. Kenarlarını vücudunun altına sokarak rahat ve sıcak olduğundan emin oluyorum, kendime rağmen onun üzerine titriyorum. Battaniyeyi çenesinin altına kadar çekip yatağının başucundaki lambayı söndürdükten sonra geri çekilip ellerimi ceplerime sokuyorum.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum.

"İyi geceler" derken gülümsemesi hiç bozulmuyor. Dışarıdaki sarı boyalı saksının altında kapıyı kilitlemek için kullanabileceğin bir anahtar var."

Kaşlarımı çattım. "Orası yedek anahtar için son derece güvensiz bir yer."

"İyi geceler Garrison," diye mırıldanıyor, gözleri son kez kapanıyor.

Dilim yanağımı dürtüyor, odasından çıkıyorum. Yine de ilk gittiğim yer ön kapı değil. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. En bariz seçenek. Bunun yerine, beni bodruma götürecek bir kapı arıyorum ve evin arka tarafında bulduğumda, karanlığa doğru ilerliyorum.

Merdivenlerin altındaki ip tek bir ampule bağlı, ben de onu çekiyorum ve bodrumu dolduran ışığa göz kırpmıyorum. Küçük bir yer, tavanlar köşedeki çamaşır makinesi ve kurutucuya geçmek için eğilmemi gerektirecek kadar alçak. Eski aletlerin hemen önündeki zemindeki ızgara nemli, sanki çamaşır makinesi su sızdırıyormuş gibi.

Tüm alan bir kabus, çimento çatlamış ve kesinlikle küf kokuyor. Yıkamak için buraya gelmek zorunda kalması hiç hoş değil.

Çamaşırlarını, özellikle de çamaşır makinesi bu kadar eski ve bozuk görünürken.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle ipi tekrar çekiyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ayakkabılarımı giyip telefonumu kontrol ediyorum, Nathan'ın numarasını çevirmeden önce saati görmezden geliyorum.

Dışarı çıkıp saksının altından çıkardığım anahtarla kapıyı kilitlerken hâlâ çalıyor. Anahtarı tencerenin altına koymak yerine pantolonumun cebine sokuyorum.

"Sabahın birinde beni aramak için iyi bir nedenin olsa iyi olur, pislik herif," diye homurdanıyor Nathan, sesindeki uykuyu temizleyerek.

"Yarın benim için bir şey sipariş etmeni istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk teslim et. Mümkünse aynı gün."

"Asistanından bunu yapmasını isteyemez miydin?" "Bu konuda ona güvenmiyorum."

Ya da herhangi bir konuda. Ama özellikle Poppy ile ilgili hiçbir konuda. Birine tek bir laf edersem bütün Swift Edge'in nefesini ensemde hissederim.

Ofluyor. "Peki."

İhtiyaç duyulan her şeyi sıralıyorum ve ardından gelen sessizliğe sinirleniyorum. Kamyonete doğru hızlı adımlarla ilerliyorum, her biri görüşmeyi sona yaklaştırıyor.

"Sadece benim için her şeyi sipariş et. Bu konudaki düşüncelerini duymak istemiyorum. Şu anda değil. Asla," diye ekliyorum sertçe.

"Sadece dikkatli ol," diye uyarıyor. "Ne zaman asla değilim?"

Bu soru gereksiz gibi geliyor. Cherry Peak toprağına adım attığım andan beri dikkatli değilim.

Paslı kamyon gecenin sessizliğinde çok gürültülü. Steele Çiftliği yoluna girip ana evin önünden geçerken kendimi sokağına çıkma yasağından sonra gizlice içeri giren bir genç gibi hissediyorum. Işıklar kapalı, yani Steele'ler değişiklik olsun diye hâlâ uyuyor. Poppy'yle birlikte olduktan sonra gizlice geri döndüğüm ilk sefer dışında burayı hiç bu kadar sakin görmemiştim. Çok sakin.

Herkes buranın huzurlu bir yer olduğunu iddia ediyor ama şimdiye kadar onlara hiç inanmamıştım. Güneş battıktan sonra çiftlik

Gün ışığında nasıl olduğunu. Çakıllı yolda ilerlerken yakındaki insan yapımı bataklıkta kurbağalar bile vıraklamıyor, cam açık ve serin esinti direksiyon başında uyuyakalmamı engelliyor.

Buraya adil bir şans vermediğimi itiraf eden ilk kişi ben olacağım. En ufak bir şekilde bile. Çünkü eğer yapsaydım, korkarım biraz daha fazla keyif alabilirdim ve bu da ihtiyacım olan son şey. Umursamaz bir piç olarak görünmeye devam edebilirim ama özel hayatımda risk almayı hiç sevmedim. Ne zaman risk alsam, kırılmış bir güven ve paramparça olmuş bir kalp bıraktım. Zaten yeterince sarsılmış durumdayım, düşüncelerim gecenin bir yarısı bu ağır meseleyi düşünemeyecek kadar az önce terk ettiğim kadına odaklanmış durumda.

Sadece yatmak istiyorum. Bitkin düşüncelerin kimseye bir gram faydası olmamıştır.

Çiftlikten başarıyla geçtikten sonra kamyonundan inip konuk evinin önündeki çakıl taşlı yola adımımı atıyorum. Kamyonun kapısı istediğimden daha gürültülü kapanıyor ama arkamdaki yolda sürekli takırdayan toynak seslerine o kadar odaklanmışım ki umursamıyorum. Gece gibi karanlık bir dağ gibi at, sırtında binicisi olmadan, tamamen yalnız bir şekilde yaklaşırken bana bakıyor.

Gerginleşiyorum, bu hayvanlar hakkındaki bilgi eksikliğim şimdi iki dakika öncesinden daha önemli. At, ona Kip dediklerini hatırlıyorum, benden birkaç adım ötede durmadan önce yaklaştırmaya devam ediyor. Saf siyah rengi ürkütücü, özellikle de koyu, keskin gözleriyle. Burada gördüğüm bu renkteki tek at o. Sanki Wade onu sırf bu yüzden seçmiş gibi. Yine de bu atı korkunç bir orospu çocuğu olduğu için seçtiğinden eminim.

Ancak şu anda kızgın görünmüyor. Beni izlerken kulakları seğiriyor ve ben de doğrudan gözlerinin içine bakmamak için bakışlarımı kaçırıyorum. Her an üzerime gelebilecek bir canavarı dikizlemenin akıllıca olduğunu düşünemiyorum.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, omzunun güçlü çizgisine ve herhangi bir eyerin olmayışına odaklanıyorum. *Hiçbir şeyin* olmayışına.

"Merhaba," diyorum dikkatlice. Kulakları yine seğiriyor, ben de devam ediyorum. "İçimden bir ses şu anda burada olmamanız gerektiğini söylüyor."

Birkaç adım öne çıkıyor, aramızdaki mesafe hızla daralıyor. Dönüp kaçma içgüdülerime karşı savaşıyorum. Muhtemelen peşimden gelirdi ve ben de kendimi çamurun içinde bulurdum.

"Ahırdan nasıl çıktın?"

Bu aptalca soru karşısında gözlerimi deviriyorum. Onun konuşmasını mı bekliyordum? "Beni Wade'i almaya zorlayacaksın, değil mi?" Onun yerine ben soruyorum.

Kip beni koklayacak kadar yaklaştığında yürümeyi bırakıyor. Ben cesaretimi toplayıp ona titrek bir el uzatmadan önce bunu birkaç kez yapıyor. Teklif etmek için elimi aramızda tutuyorum ve bir süre sonra burnuyla avucuma vurup yüksek sesle kokluyor.

"Biraz agresifsin," diye mırıldanıyorum.

Yorumumu dikkate almıyor ve elimi daha sert itiyor. Bir başka gürültülü koklamadan sonra parmaklarımın ıslak burun deliklerini geçip yumuşak siyah saçlarına uzanmasına izin veriyorum. Dikkatli bir şekilde boynuna dokunmak için yer değiştirmeden önce sadece bir anlığına ona dokunuyorum. Hemen kıcıma tekmeyi basmayınca, kaslı bölgeyi usulca kaşıyorum.

"Tırmalanmayı sevsen bile hâlâ korkunçsun."

Kip yanımdan bakmaya devam ediyor, onu okşamama izin veriyor, ben de devam ediyorum. Nabzım yavaşlıyor, ellerimdeki titreme sabitleşiyor. Orada öylece sessiz dururken dakikalar geçiyor, gözlerimi açık tutmak için bol bol kırpmam gerekecek kadar ağırlaşıyor. Burada korna ve polis sirenlerinin olmaması rahatlatıcı olduğu kadar ürkütücü de. Gökyüzü açık ve yıldızlarla dolu, tek bir bina bile görünmüyor. Dışarıda böyle durmanın ne kadar güzel olabileceğini hiç bilmezdim.

Yorgunluktan sallanmaya başladığımda uzun ve güçlü bir şey omzuma dayanıyor ve Kip'in yaklaşıp ona yaslanmama izin verdiğini fark ettiğimde irkiliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Wade'i almam gerek."

Kip başını çeviriyor ve kesilmeden önce derin bir mırıltıya dönüşen tiz bir ses çıkarıyor. Kaşlarım içeri çekildi. Buradayken bu sesi birkaç kez duymuştum ama bu kadar yakından değil.

"Burada ne halt ediyorsun, evlat?"

Bağırış arkamdan geliyor ve Kip'in yanından uzaklaşıp Wade'i yolda yürürken buluyorum. Üzerinde buruşuk ekose bir gömlek ve botlarının içine sokulmuş bol bir uyku pantolonu var, belli ki yeni uyanmış. Onu kovboy şapkası olmadan görmek endişe verici. Yaşlı bir adama göre bir ton saç var.

"Döndüğümde yanıma geldi. Seni almaya gelecektim ama-"

Sözümü kesti ama "Atlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye sorarken kızgınlıktan çok endişeliydi.

"Hayır."

Kip'in diğ er yanına yaklaşıp kendinden emin bir şekilde boynunu okşarken çenesini hafifçe kaldırıyor. "Yarın yedi buçukta ahırda ol. Geç kalırsan d  kk na geri dönebilirsin."

"Ne?"

"şimdi de sağır mı oldun?"

Sert bir kahkaha attım ve isteksizce elimi Kip'ten çektim. "Hayır. Ama az önce sana atlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Neden ahıra gideyim ki? Onun dışarıda olduğunu nereden biliyordun?"

Wade, Kip'in arkasından beni izliyor, gözleri hiç görmediğim kadar yumuşak ve bu da bir şey ifade ediyor. Neredeyse her konuşmamızda bana ters baktı.

"Kip'in gece yarısı gezintiye çıktığını gören bir komşumuz aradı," derken genellikle düz dudaklı kaşlarının köşelerinde bulunan çizgiler yok.

Yaşlı adam şimdi atına bakıyor, yüz ifadesindeki merak belli oluyor, sanki Kip'in kendisini ve az önce ne yaptığımızı açıklamasını bekliyor. Ben sadece durup sabırla devam etmesini bekliyorum, sözünü bitirmekten çok uzak olduğunu hissediyorum.

"Ona sahip olduğum süre boyunca benden başka kimseye böyle davranmadı. Bir kere bile. Ve atlar hakkında hiçbir şey bilmeyen biri için, acaba sende bizim öğrenme zahmetine katlandığımızdan daha fazlası mı var diye merak ediyorum. Seni kendim için hissetmeliyim. Yarın başlıyoruz. Tam yedi buçukta."

19

POPPY

"AUNTIE POP!"

Abbie ciyaklıyor, kanepede dönüyor ve kanepenin arkasından sarkarak tombul yanağında sevimli gamzesi patlayan dişlek bir sırıtışla bana bakıyor. Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve ailemin ön kapısını arkamdan kapatıp ayakkabılarımı kardeşimin kocaman spor ayakkabılarının ve Abbie'nin babetlerinin yanında tekmeliyorum.

"Selam tatlım. Elbisene bayıldım."

Beş yaşındaki kızım çenesini kıvrarak minik bedeninden sarkan koyu yeşil pofuduk elbiseye bakıyor ve kalçalarını sıvazlıyor. "Babam benim için aldı!"

"Aynen öyle. Babalar harikadır," diye cevap veriyorum, ikimizin de babasına bakarak.

Her Çarşamba sabahı Huntsly ailesi olarak brunch yaparız. Hafta ortasında olmasına rağmen, programlarımız için en uygun zaman. Darren bugün istasyonda gönüllü çalışmıyor ya da evden mimarlık-her neyse-işiyle uğraşmıyor ve ben de Çarşamba sabahlarımı boş bırakmaya özen gösteriyorum.

Annem ve babam iki yıl önce emekli oldular, bazı koşullara göre erken ama çok çalıştılar ve bu arayı hak ettiler. Çocukluğumun önemli bir bölümünde düşük gelirli sayılabiliydik, ancak babam boru hattında şehir dışında çalışmaya başladıktan sonra işler yoluna girmeye başladı. Şimdi, yeterince büyük bir birikimleri var ve onların geleceği için kendimi ölümüne endişelendirmeme gerek yok. Zaten bunu benim için yeterince yapıyorlar.

"Evet, yapıyorlar," diye mutlu bir şekilde iç geçiriyor Abbie.

"Neden kızıma yine küfür etmeyi öğretiyorsun, Poppy?" Darren elindeki tarçınlı rulonun parmak eklemlerinden sızan kremasıyla mutfaktan çıkarken soruyor.

Her zamanki gibi yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Zaman zaman saçını tarasa ölmez ama ayrıldığından beri görünüşü için hiç çaba sarf ettiğini görmedim. Onun için her şeyi yapıyor

Kızım. Her gün elinden gelenin fazlasını yapıyor ama kendisine aynı saygıyı göstermiyor.

Tarçınlı ruloya bakıyorum, midem gurulduyor. "Hepsini yedin mi?"

Ekmekten kocaman bir ısırık alıyor ve ağzı doluyken konuşuyor. "Her birini."

"Hayır, ben daha fazlasını görüyorum!" Abbie babasının arkasını işaret ederek, "Hepsini mi yedin?" diyor.

Darren yavaşça nefes verir, yutkunurken başını sallar. "Kendi etim ve kanım tarafından ihanete uğradım."

"İyy," diye mırıldanıyor Abbie.

"İğrenç doğru. Parmak eklemlerini ver bana, evlat." Ona bir yumruk uzattım ve o da yumruğunu yumruğa vurdu. "İşte benim kızım."

Mutfaktaki çingirak sesleri üzerine elimi Abbie'nin saçlarına atıp karıştırıyorum ve onu kardeşimle birlikte oturma odasında bırakıyorum. Darren bana doğru eğilip tarçınlı ekmeğinin kalanını ağzına atıyor ve ben de karnına bir yumruk atıp boğulma seslerinin beni takip etmesine izin veriyorum.

Annem buzdolabını karıştırıyor, bir kolunda bir kutu yumurta, diğerinde bir sürahi meyve suyu dengede dururken vücudu yarı katlanmış. Darren ve benim ona geçen Noel'de aldığımız, önü kanguru desenli turuncu önlük sırtında en az üç kez düğümlenmiş. Boyu o kadar uzun ki olması gerektiği gibi dizlerine değil, uyluğunun ortasına kadar uzanıyor. Bugünlerde sadece kısa ve yuvarlak yaşlı nineler için önlük yaptıklarından eminim. Annem bunların hiçbiri değil.

"Yardım ister misin?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kahverengi gözleri parlıyor. "Ocaktaki tavaya biraz tereyağı koyabilir misin?"

"Mmhmm."

Üç tavadan hangisini kastettiğini sormuyorum; hep aynı şey. Yine de doğum günü listesine yeni tencere ve tavalar eklemek için aklıma bir not düşüyorum. Sanırım bunlar ben doğmadan önce de vardı. Henüz onlardan tetanos kapmadığımıza şaşıyorum.

Beyaz porselen tabağın üzerindeki bloktan bıçakla bir parça tereyağı kesip tavaya atıyorum ve erimeye başlamasını izledikten sonra tavanın sapını kavrayıp etrafında döndürüyorum.

"Günaydın tatlım," diye ekliyor ve kalçasıyla buzdolabının kapısını kapatıp yumurta ve meyve suyunu tezgâha koyuyor.

Yanaklarım evcil hayvan ismi ve çağrıştırdığı anılar yüzünden alev alev yanıyor. Bu isim artık mahvoldu. Garrison'ın derin, hırıltılı ses tonuyla duyduğumu asla unutmayacağım. Birbirimizi görmemizin üzerinden sadece bir gün geçti ve beni gerçekten istiyormuş gibi yatağa yatırışını düşünmeden edemiyorum. Midem bulanıyor ve içimden lanet okuyorum.

Pauline Huntsly hiçbir şey kaçırmadan ince bir kaşını kaldırıyor. "Şu yumurtaları çırparken bana bu bakışın ne anlama geldiğini anlat."

Dolaptan büyük bir kâse alıyorum ve gözlerimi aşağıya dikerek yumurtaları kırmaya başlıyorum. "Ne bakışı?"

"Ne bakışı?" diye alay ederek tekrarlıyor. "Bazen seni ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun. Bu kızarıklık şüpheli."

"Bu mutfak şeytanın kızı kadar sıcak."

Annem kıkırdar. "Haksız değilsin, ama mesele bu değil ve ikimiz de biliyoruz ki o."

"Normal bir anne kızına haftanın nasıl geçtiğini sorar ya da Tüm bunların yerine ne gibi planları var?"

"Özür dilerim. Haftanız nasıl geçti ve önümüzdeki hafta için ne gibi planlarınız var?"

On ikinci yumurtayı kırmayı bitiriyorum ve kabuk dolu kartonu ona uzatıyorum. O yumurtayı çöpe taşıırken ben de onun alaycı sorularına cevap veriyor ve yumurtaları çatalla çırpmaya başlıyorum.

"Oğlunun berbat bir tesisatçı olması ve sıcak suyumun hala çalışmaması dışında haftam güzel geçti. Ev sahibimin nerede yaşadığını bulmak ve sonra bir silahla ortaya çıkıp onu tamir etmesi için tehdit etmek dışında bir planım yok."

"Hangi silahı getirmeyi planlıyorsun?"

"Babamın alet kutusunda bir şey arayacaktım."

"Ben olsam bunu ona söylemezdim. Bir şeyin izinin bize kadar sürülmesini isteyeceğini sanmıyorum."

Yumurtaları tereyağlı tavaya döküyorum ve cızırtılarını dinliyorum. "Bu bizim sırrımız olacak."

"Sırrımız başka ne olabilir biliyor musun?" "Sakın söyleme."

"Kız öğrenciler gibi yüzünün kızarmasına neden olan şey." "Ve sen söyledin," diye inliyorum.

Bana kauçuk bir spatula uzatıyor ve ben de katılaştıran yumurtaları kırmaya başlıyorum. "Bunun peşini bırakmayacağım."

"Yapmak zorunda kalacaksın. Bu sefer sana hiçbir şey anlatmayacağım."

Özel hayatım söz konusu olduğunda anneme karşı her zaman açık bir kitap olmuştumdur. Bryce ve Anna sonsuza dek benim kızlarım, ama annem benim annem. Her zaman ilk arayacağım kişi o olacak. Bu yüzden bunu anlamasının onun için biraz zor olduğunu biliyorum. Bunu anlamak benim için bile zor. Daha önce hiç

daha önce hiç böyle bir durum yaşamamıştık. Tabii biz buysak. *Öyle miyiz?*

İşte tam da bu yüzden onunla henüz tek kelime konuşmayacağım. Ya da Hiç.

"Bu çok zalimce, Poppy. Düpedüz zalimce." Huffs ve beni bıraktı Yumurtaları yalnız bırak.

Elektrikli kalburunu fişe takmasını ve yanındaki kasede duran krep hamurunu karıştırmaya başlamasını izlemek için dönüyorum. Hızlı bir şekilde çalışıyor, kalburun ısınmasını bekledikten sonra yüzeyine tereyağı sürüyor ve akan karışımdan kepçelerle üzerine döküyor.

Önlüğünün altına giydiği egzersiz kıyafetleri benimkilere benziyor ama birkaç beden küçük. Eskiden onun ince vücuduna duyduğum kıskançlığı çoktan aştım ve bunun için ona benden daha çok teşekkür etmeliyim. Küçük bedenlerden oluşan bir ailede hiçbir zaman kendimi dışlanmış hissetmedim ve bu da kendime olan güvenimi artırmada harikalar yarattı. Daha ağır bir vücut ağırlığı güzelliğimizden hiçbir şey götürmez. İçeride ya da dışarıda.

"Eğer bir önemi olursa, sana söylerim. Söz veriyorum," diyorum onu yatıştırmak için.

"Bir erkekle mi ilgili?"

"Benim yaşımda erkeklerle çıkmam anne."

Elindeki paleti bana doğru sallıyor ve sonra altı krepten birinin altına kaydırıyor. "Yani yine mi çıkıyorsun?"

Tezgâhta bekleyen rendelenmiş peynir kâsesini alıp yumurtaların üzerine serpmeye başlıyorum, anneme bu işten vazgeçmesini söylemek zorunda kalmamak için her şeyi yapıyorum. O kemiği olan bir köpek ve görünüşe göre bu sorgulamadan kaçamayacak kadar uzun süredir bekârim.

"Kimseyle çıkmıyorum," diyorum.

"Ama biriyle görüşüyorsun." Bu bir ifadeydi, kararını çoktan vermişti. Yukarı.

"Babam nerede?"

Bana doğru dönüyor ve bakışlarını kısıyor. "Babamı arayamazsın. Baba kartı bundan kurtulmak için."

"Baba mı?" Annemden koluma bir şaplak yiyerek bağıyorum.

"Dışarıda saklandığından oldukça eminim. İkiniz on dakikadır yalnızsınız ve şimdiden destek mi çağırıyorsunuz?" Darren arkamızdan bir yerden soruyor. Ona bakmaya zahmet etmiyorum.

"Flört hayatın nasıl gidiyor, D? Potansiyel üvey anne adayların var mı?" Eriyen peyniri katlayarak soruyorum.

"Anne, Steele çiftliğinde kalan yeni parlak CEO'yu duydun mu?"

O çok bilmiş ses tonunda sırtış o kadar belirgin ki, elimde olmadan dönüp ona bakıyorum ve ters ters bakıyorum.

"Sen bir ahmaksın, Darren."

"Ve Garrison Beckett'la ilişkin var."

Yüzümü boş tutmak için çabalıyorum, binlerce soru düşüncelerimin arasında dolaşıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kardeşim gözlerini deviriyor ve mutfağa adım attığımdan beri annem ilk kez sessiz kalıyor. Ben de ona aynı sertlikte bakıyorum.

"O herif tam bir dangalak, yine de içinde bir yerlerde Pazartesi günü itfaiyede sebepsiz yere senin için ayağa kalkma nezaketini mi buldu? Hayır, buna inanmıyorum."

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Ve sen onu böyle bir sonuca varabilecek kadar iyi tanıyorsun?"

"Farklı bildiğini mi itiraf ediyorsun?"

"O sırtışını suratından sileceğim Darren," diye uyarıyorum, sonra tekrar ocağa dönüp yumurtaları kocaman yuvarlak bir tabağa kürekle yerleştiriyorum.

"Dene bakalım, küçük kardeşim. Ben de seni tokatlayacağım."

"Baba! Kızlara vurmak kabalıktır!" Abbie oturma odasından bağıyor.

Dudaklarımı kıvrıp kahkahamı geri çekiyorum, her ne kadar bunu kardeşimin yüzüne karşı yapmak istesem de. Annem hemen müdahale ediyor, ki bir dakika önce Darren'ın beni tamamen otobüsün altına atmasına izin verdikten sonra bu çok tatlı bir davranış.

Ağabeylerin tanıdıkları erkeklerle çıkmanızı istememeleri gerekmez mi? Ya da hiç istememeleri gerekmez mi? Bunun yerine *komik* olduğunu düşündüğü için benimkinin kırıldığına eminim.

"Darren, kız kardeşinin yerine geç ve pastırmaya başla," diye emrediyor ve bana özür dileyen bir gülümseme sunuyor.

"Umarım yağdan yanarsın," diyorum spatulamı diğer kirli tabakların arasına lavaboya bırakıp yanından geçmeden önce.

"Parçalarının çiğ olduğundan emin olacağım," diye karşılık veriyor.

Annem krepleri çevirmeye devam ediyor ve rahatsız olduğunu anlayabileceğimiz kadar yüksek sesle nefes veriyor. "İkiniz de çocuksunuz."

Sonunda mutfakta bize katılmaya karar verdiğinde neredeyse babamla burun buruna geliyorum. Her zaman olduğu gibi benim tarafımı tutacağını bilmek beni rahatlatıyor. Ağabeyim kiminle çıktığını ya da çıkıp çıkmadığını umursamama anlamında kırılmış olabilir ama babam bu umursamazlığı paylaşmıyor. Flört hayatım hakkında konuşmak isteyeceği son şeydir.

"Sonunda bize katılman ne güzel," diye homurdanıyorum ama kızgınlığıma rağmen ona sarılıyorum.

Ağır kollarıyla beni sarıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Meşguldüm."

"Saklanmakla meşguldün."

Sabit bir el sırtımı okşuyor ve ben rahatlıyorum. Babam kocaman, iri yarı bir adam ama aynı zamanda tam bir oyuncak ayı. Neredeyse annem ve ben kadar yakın ve sonsuza kadar da öyle olacak.

"Senden ve annenden asla saklanmam."

Yumuşakça gülüyorum. "Yalancı. Sen de kahvaltıya yardım etmeden kaçtın."

Ayrılıyoruz ve anneme doğru ilerlemeden önce başıma bir öpücük daha konduruyor. Onu kolunun altına alıyor ve "Hiçbir şey yapmadım. Darren'la işimizi bitirelim."

"Teşekkür ederim, seni koca bebek," diye takılıyor annem, dudaklarını onun kirli çenesine bastırarak. Birlikte dururlarken bakışları birbirine tutunuyor ve aralarındaki bariz sevgi karşısında göğsüm ısınıyor.

"Bir şey değil. Ve neyi böldüğümü bilmediğimi sanma. Bırak öyle kalsın, Pauline."

"Şimdilik," diye kabul ediyor ve onları mutfakta bırakmadan önce duymam gereken tek şey bu.

Abbie'yi tekrar bulduğumda hâlâ kanepede oturuyor, televizyonda bir çizgi film oynuyor. Yanına uzanıyorum ve kolumu dar omuzlarına doluyorum.

"Sana katılmamın sakıncası var mı?" "Bu diziyi seviyor musun?"

Daha önce hiç izlememiştim ama o bunu bilmiyor. "En sevdiklerimden biri."

"O zaman evet."

Yanımda kıvrılıyor ve ben gülümsüyorum, yeğenimle geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum, annesi isterse bu anların bizden alınmasının ne kadar mümkün olduğunu biliyorum. Darren bazen bir pislik olabilir ama o hala benim kardeşim ve şu anda kendi savaşını veriyor.

Sinir bozucu olsun ya da olmasın, aile bazen sahip olduğumuz tek şeydir ve ben sahip olduğum için çok minnettarım.

20

GARRISON

WADE, Kip'in ağılının dışındaki kancadan bir eyeri bana doğru taşıyor, kaşları beklentiyle kalkık. Sabahtan beri bu sessiz, yüksek hayvana binmemi ima ediyor ama bunun yerine beni milyonlarca başka işle meşgul ediyordu.

Bu sabah ahıra vardığımız anda bana bir yaba uzatıp ahır ağıllarına taze saman sermemi emrettiğinde, günlerdir süpürdüğüm avuç içlerimdeki nasırlar yeniden yanmaya başladı. Eskileri temizlemek ve her ağıla yenilerini yerleştirmek bir saatimi aldı ama yeterince kolaydı. Kimse etrafta dolanıp başarısız olmamı ya da boka batmamı beklemedi. Bu sefer ikincisinden kaçındığım için garip bir şekilde gurur duyuyorum.

Spor ayakkabılarım daha iyi günler gördü. Kapımın önünde duran botları geri çevirecek kadar inatçıyım ama henüz onları giymeyi başaramadım. Yenilgiyi kabullenmiş gibi hissediyorum.

"Onu eyerleyeceksin," diye emrediyor Wade, ağır eyeri yakalamak için zar zor kaldırdığım kollarıma bırakarak.

"Bunu nasıl yapacağım?"

Küçük gri bir battaniyeyi Kip'in sırtına atıyor ve yan tarafına vurarak düzeltiyor. Wade parmağıyla battaniyeye dokunurken kollarımdaki kahverengi deri ağırlaşıyor ve beni aşağı çekiyor.

"Sırtına koy, boynuzu kafasına yakın olsun," diye talimat veriyor, sesi şaşırtıcı derecede sakın çıkıyor ve sabırlı bir bakışla beni izliyor. Bu, belirsizliğimin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor.

Kip'in bunu yapmamı istemediğine dair bir işaret olup olmadığına bakarak eyeri yavaşça kaldırıp sırtına yerleştiriyorum. Hiçbir şey sıkılmamış ya da yerinde durmuyor olsa bile, tam oturmuş gibi görünüyor.

Eyerin tüm parçalarını ve kısımlarını sıraladıktan sonra şöyle diyor: "Kip uzun zamandır eyer giyiyor. Bunu çok seviyor. Her at aynı olacak diye bir şey yok. Burada, bir eyerle ağırlık yapmanıza izin vermektense toynaklarıyla göğsünüze vurmaya tercih eden vahşi piçler var. Her ata farklı davranmalısınız. Her zaman sıkıntı belirtileri arayın." Wade

açıklıyor, Kip'in diğer tarafına geçiyor ve eyerde ayarlamalar yapmaya başlıyor. Dikkatle izliyorum, hareketleri ezberlemeye çalışıyorum.

"Bu ahırda karşılaşacağın tüm atlar alıştırdı ve onları üzecek bir şey yapmadığın sürece sana zarar vermezler. Brody'nin atı Sky, bir sonraki ağılda. Kale dışarıda, ama onun ağılı Kip'in diğer tarafında. O Renner'a ait. Bana ulaşamayacağın bir şeye ihtiyacın olursa Renner'ı bul."

"İyi bir arkadaşın mı?" Hâlâ Kip'i eyere oturtmasını izlerken soruyorum.

"Renner'ı erken ölmeye karar verirsem yerime geçmesi için eğitiyorum."

"Brody'nin senin yerine geçeceğini sanıyordum."

Wade gülüyor ama bu gergin bir ses. "Şaka mı yapıyorsun?" "Hayır."

"Torunum burayı istemiyor. Perişan olur ve burayı ayakta tutacak kadar iş hakkında bilgisi yok. Bu konuda her zaman açık ve dürüst olmuştur."

Bunu duyduğumda yaşadığım şok endişe verici. Bunun bir önemi olmamalı.

Ben

"Adı Steele Çiftliği."

"Okuyabildiğini bilmek güzel evlat."

Kip yine o tiz sesi çıkarıyor ve ben de boynunu okşuyorum. "Nedir bu Bu sese ne denir?"

"Kışneme. Kip konuşkan bir at değil, ama sizi yakalayana kadar ben de ona sarılmamıştım, sanırım kendi atımı sandığım kadar iyi tanımıyormuşum. Sky her zaman konuşur, ilgi için yalvarır."

Yan ağıldaki ten rengi ata bakıyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Yani Steele Çiftliği aile adını taşımayan biri tarafından işletilecek."

"Benden önceki tüm Steele nesli mezarında yuvarlanıyor," diye yanıtlıyor.

"Gerçekten devralacak kimse yok mu? Uzun süredir kayıp olan akrabalarınız yok mu?"

"Kimsenin bu kadar büyük bir mirası devam ettirmesi için uğraşmıyorum. Bu yükü taşımak için. Tüm ailevi seçenekleri tükettim. Şimdilik elimde sadece Renner var."

Kip'in boynunu ovmaya devam ediyorum. "Gençlerden birini seçmeyi hiç düşündün mü? Johnny, belki?"

Wade, artık tamamen eyerlenmiş olan Kip'in sırtından bakışlarımı karşılıyor. "Johnny bu iş için gereken olgunluktan yoksun. Buraya geldiği günden beri hiçbir şeyi ciddiye aldığını görmedim. Bir zamanlar onun gibi bir adama bildiğim her şeyi öğretmek için yıllarımı harcadım ve beni terk ettiğinde kıcımdan ısırıldı."

Omuz silkiyorum, kendimi boş vermeye zorluyorum. Bu yaşlı adamı zaten inandığı şeylerden başka bir şeye ikna etmeye odaklanmamak için. Johnny benim sorumluluğumda değil. Ona teklif ettiğim şeyi isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum.

"Artık bana Kip'e nasıl binileceğini öğretecek misin?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Bir arabanın kapısının kapanması dikkatimi çekiyor. Wade yanımdan geçip açık ahır kapısına bakıyor, ağzının kenarı yukarı doğru eğiliyor.

"Tam zamanında," diyor.

Bakışlarını takip ediyorum, dönüyorum ve elimi yanıma bırakıyorum. Bej kovboy şapkası ve kumral örgüsü ilk fark ettiğim şey. Sonra, pembe çizmeler. Ve son olarak, aradaki her şey. Çizmelerin içine sokulmuş kalçayı saran kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar sokulmuş bol krem kapüşonlu sweatshirt. Poppy'nin önümdeki görüntüsü göğsümü sarsarken tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak Kip'e uzanıyorum.

Dikkatini bana çevirmeden önce Wade'e çok parlak bir şekilde sırtıyor. Dışarıdan bakıldığında heyecanlı görünen gülümsemesi hafifçe sakinleşiyor ve neredeyse ... *utangaç* bir hal alıyor. Bunun etkisi dudaklarımı bükerek karşılık vermem için yeterli oluyor.

"Bugün Garrison'a ders vereceğimi bana söylememiştin, Wade. Çok daha genç biri için hazırlanmıştım," diyor selamlarken, son iki kelimeyi vurgulayarak. *Arsızca*.

Wade'e şüphe dolu bir bakış fırlatıyorum. Belki de Johnny'yle düşündüğümünden daha fazla zaman geçiriyordur. Ya da Eliza söylediğinden daha fazlasını biliyor. Her iki durumda da, bu aşırıya kaçan bir işgüzarlık. Annem bunu onaylardı.

"Bir çocukla aynı ata binme bilgisine sahip. Eminim çok farklı olmayacaktır," diye yanıtlıyor Wade.

Onu görmezden gelip tekrar Poppy'ye odaklanıyorum. Yüzü çıplak, teni zar zor aydınlatılmış ahırda parlıyor. Az çabayla güzelleşiyor. Kip'e yaslanabildiğim için minnettarım.

"Binicilik dersleri verdiğini bilmiyordum," diyorum.

"Aslında vermiyorum. Sadece Wade istediğinde."

"Poppy kalçama kadar geldiğinden beri bu arazide ata biniyor. Bu atlardan birkaçıyla özel bir bağı var. Sana öğrettiği için ona minnettar olmalısın," diyor Wade işaret ederek.

Ona tatlı bir gülümseme gösteriyor ve midem sıkışıyor. "Çok tatlı konuşuyorsun, Wade Steele. Eliza şanslı bir kadın."

"Bazı zamanlar seninle aynı fikirde olduğundan emin değilim ama yine de teşekkür ederim sevgilim."

Boğazımı temizliyorum, nadir bir bölgesel saçmalık patlaması zihnimi tırmalıyor. Yüzüm sadece sahiplenme duygusunun değil, en başta Wade Steele'i hedef almasının bariz gülünçlüğü karşısında ısınıyor. Burası beni yavaş yavaş mahvediyor, sert tavrımı parça parça ediyor.

"Bugün herhangi bir saatte ata binecek miyiz?" diye soruyorum.

İkisi de bana bakıyor; Wade kaşlarını çatmış, Poppy ise gözlerinde dişlerini gıcırdatmama neden olan bir parıltıyla.

"Elbette. Sana sonra yetişirim, Wade. Sör Douchealot'un bugün nasıl olduğunu sana haber veririm," diyor yaşlı adama.

"Gitmeden önce Eliza sana bir şeyler yedirsin. Ben uyanmadan önce kurabiye pişiriyordu, yeni bir tarifin onu uyutmadığına dair bir şeyler mırıldanıyordu."

Poppy onu selamlıyor ve sonra bana ve Kip'e doğru ilerliyor. Wade ahırdan çıkmadan önce bana uyarıcı bir bakış attı, botları saman ve toz kaldırıyordu.

Gözden kaybolduğunda rahatlıyorum, Poppy ve beni yalnız bırakıyor ve sadece Kip garip sessizliğimize tanık oluyor. Poppy onun boynunu okşuyor ve Kip onun dokunuşuna hemen boyun eğiyor, onunla çoktan rahatlamış. Göğsüm yumuşuyor.

"Gerçekten daha önce hiç ata binmedin mi? Zengin insanların ata binmeyi sevdiğini falan sanırdım," diyerek sessizliği bozuyor.

Gözlerimiz Kip'in omzunun üzerinden buluşuyor, onunkiler çok net ve açık. Benim hakkımda yargılamadan, sadece gerçek bir merakla sorular soruyor. Onun varlığında tüylerim diken diken olmuyor, sanki ona güveniyormuşum gibi.

"Ben zengin olarak büyümedim. Babam ilk single'ını yapıp piyasaya sürdükten sonra oldu bu. O zaman on dört yaşındaydım," diyorum.

"Şarkının adı neydi? Babanın müziğini hiç dinlediğimi sanmıyorum."

"Muhtemelen duymamışsındır. Sanatçı olarak kariyeri tek bir hit şarkı ve ardından üç kuruşluk bir albümden ibaretti. O single kadar başarılı olan başka bir albüm çıkarmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Yaratmak istediği müzik türü için bir pazar yoktu ama o zamanlar bizim şu anda sahip olduğumuz bilgiden yoksundu."

Kip yine kişniyor ve ben de Poppy'ye bakmaya devam ederek boynunu kaşıyorum. Neden ona söylediklerim için bir tür yargılama göstermesini beklediğimi bilmiyorum ama gözlerinde beni konuşmaya devam etmeye teşvik eden sıcak bir sakinlikten başka bir şey yok.

"Single iyi kazandırdı ve Reggie parayı Swift Edge Records'u kurmadan önce yıllarca iyi yatırım yaptı. Bana bunun bir mezuniyet hediyesi olduğunu söylemişti. Üniversiteden işletme lisans derecemle mezun olduğumda şirket benim olacaktı. Mülkiyeti yarı yarıya paylaşıyorduk ama o sadece müzik yaratmaya yardım etmek istiyordu. Geri kalan her şey bana bağlıydı ve ben de yaptığım işi seviyorum."

Sabahın erken saatleri ve akşamın geç saatleri bile. Yönetim kurulu toplantıları ve telefon görüşmeleri. Yüzlerce kişinin çalıştığı ve öngörülen potansiyelini aşmış bir işletmeyi yönetmenin getirdiği güç. Binlerce ünlüyle tanıştım, milyarlarca dolar kazandım ve kendime müzik endüstrisinde ağır bir yük taşıyan bir isim yarattım.

Dişlerini emiyor. "Şunu doğru anlamama izin verin. Baban mezuniyet hediyesi olarak sana koca bir şirket mi aldı? Ben ... sanıyordum."

Sertçe gülüyorum. "Birbirimizden nefret ettiğimizi sanıyordun. Benim için bu kadar büyük bir şey yapması mantıklı değil, değil mi?"

"Tam olarak öyle değil. Sadece ikinizin pek yakın olmadığını duydum," diye düzeltiyor beni, her ne kadar yüzünü buruşturması sözleriyle çelişse de.

"Her zaman şimdiki gibi değildik."

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi o kadar yumuşak ve nazık ki neredeyse ona söyleyeceğim. Ve bu beni dehşete düşürüyor.

Boğazımdaki duyguyu yutarak konuşmanın kapısını kapatıyorum. "Kip'in sırtına nasıl binerim?"

Bir duraksamadan sonra, "Önce beni izlemek ister misin?" diyor. "O kadar zor mu?"

"Sen benden çok daha uzunsun, bu yüzden büyük olasılıkla benden daha kolay bir zaman geçireceksin. Ama dizginlerini tutmanın ve vücudunu sallamanın doğru yolunu görebilirsin" diye açıklıyor.

Yavaşça bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum ve cesaretlendirici gülümsemesi karşısında keskin bir nefes alıyorum. İfadesinde böylesine bir anlayış bulmayı beklemiyordum. Anna'nın en yakın arkadaşına benim hakkımda benden daha çok şey anlatmış olacağı aşikâr, bu yüzden Reggie ile aramızdaki dinamiği biliyor olmalı. Hem o hem de Brody buna tanıklık etti. Yani, onun yargılama eksikliği mantıklı değil.

Bu durumda hep kötü adam ben oluyorum. Babam asla. Ama şu anda kendimi kötü adam gibi hissetmiyorum. Daha da ötesinde hissedemezdim.

"Göster bana," diye mırıldanıyorum, zayıf ses tonum bana ihanet ediyor. "Lütfen."

Poppy gülümseyerek yanıma geliyor. Kolu koluma değiyor, kazağının kıvrılmış kolları pürüzsüz, sıcak tenini ortaya çıkarıyor. Kip'in dizginlerini eline alıyor ve pembe botlu ayağını Wade'in deyimiyle üzengiye sokuyor. Bir adım geri çekiliyorum ve üzengiye basmadan ve bacağını Kip'in uzun gövdesi üzerinde sallamadan önce diğer bacağının üzerinde iki kez zıplamasını izliyorum. Adamın sırtına oturduğunda nefes nefese kalıyor, kalın kalçaları kıskanmamam gereken ama kıskandığım bir şekilde adamın yanlarını kavıyor. O kalçaların yanaklarıma bastırılmasını, dilimin klitorisine her vuruşunda beni daha da sıkıştırmasını istiyorum-

"Bana burada öyle bakmayı kes, Garrison," diye azarlıyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp boğazımı temizliyorum. Poppy'nin gözleri yarı açık, yanakları pembeleşirken dili dudaklarını ıslatıyor. Sikim bacaklarımın arasında sertleşti, ağırlaştı ve bu ifadeyle zonkluyor. Onu burada, sabahın köründe, herkesin geçip görebileceği bir yerde becermek pervasızlık olurdu. Ama istiyorum.

Elimi baldırına koyup parmaklarımı oradaki kotun içine bastırırken kendime engel olamayarak, "O zaman in oradan ve bırak da onun üzerinde sallanmayı deneyeyim," diye homurdanıyorum.

"Önce elini çekmelisin," diye mırıldanıyor, gözleri ona dokunduğum yere çekilmiş, avucum bacağından yukarı kayarak bükülmüş dizine dayanıyor.

Elimi bırakmak istemiyorum. Geri adım atıp ona inmesi için yer açmak istiyorum. Yakınlığı, parmaklarımın altındaki hissini seviyorum. Hem de çok hoşuma gidiyor.

Hatırlatma beni sendeletiyor, avucum yanıma düşerken soğuk. Kip'ten sallanmasını izlemiyorum çünkü izleseydim, onu yakalamak için kollarımı kaldırmayacağıma güvenmiyorum.

21

POPPY

Kahkahalarımı tutarken çenelerim dışarı fırlıyor. Garrison, Kip'in sırtında o kadar gergin ki düşse gerçek bir Humpty Dumpty'ye dönüşecek. Kip'i ahırdan çıkarırken elimdeki ip avuçlarıma sertçe çarpıyor. Binicisinin konfor alanının dışında olduğu o kadar açık ki, aksini iddia etmek için gösterdiği çaba neredeyse çok sevimli.

Onu sakinleştirmeye çalışarak, "Seni kovmayacak," diyorum. Garrison'a Kip'in iyi dinlediğini göstermenin dışında, onu yönlendirmeme bile gerek yok.

"Bunu bilemezsin."

"Güvende olduğundan emin olacağım, tatlı yanaklar. Merak etme."

Kaşlarını çatarak karşılık verince kahkahamı serbest bırakıyorum. Kip başını sallıyor, kalın siyah yelesi etrafa savruluyor. Ağzını şefkatle okşayarak Garrison'a göz kırpıyorum.

"Bütün gün beni gezdirmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor, ipi tutuşuma bakarak.

"Evet, öyle planlıyordum," diye kestirip atıyorum.

Gözleri irileşiyor, kaşları çatılıyor. "Yapmazsan memnun olurum."

"Neden, hayatında bir an bile korkutucu görünmemekten mi korkuyorsun?"

"Hayır, sadece bütün gün o muhteşem kışına bakmak zorunda kalmamayı ve Kip'e ereksiyon halinde binmemeyi tercih ederim." derken bakışlarımı yakalıyor.

Ağzım kuruyor, inançsızlık yerleşiyor. İkimiz de uzun bir süre bir şey söylemiyoruz ve sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. Parlak ve mutlu bir gülümseme ve karşılık vermemek imkânsız. Kahkahası boğuk, derin bir ses. Çok güzeldi.

"Şansına, kendimi cömert hissediyorum ve senin yanına binmeyi planladım. Zavallı Kip'i korkutmak istemezdim," diye cıvıldıyorum.

"Şanslı ben haklısın," diye cevap veriyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ipi Kip'in başından çekiyorum. "Bal'ı alırken beni bırakıp kaçmamaya çalış."

"Çabuk ol," diye mırıldanıyor, korku sesini bastırıyor. Göğsüm sıkışıyor.

Honey çoktan ahırın en ucundaki ağılında bekliyor, kulakları dikilmiş ve açık kahverengi gözleri bana dikilmiş. Kapısını çekerek açıyorum ve yanına gitmeden önce eyerini askısından kaldırıyorum.

"Hey, güzel kız. O güzel bacaklarını esnetmeye hazır mısın?"

Burnunu saçlarıma gömüyor ve yüksek sesle kokluyor, ben erik rengi battaniyesini ve eyerini sırtına yerleştirip sabitlemeye başlamadan önce göğsümden bir kahkaha çıkarıyor. Ellerim hızlı hareket ediyor, kas hafızam acele ederken bile mükemmel çalışıyor. Gözlerimi Kip ve Garrison'a dikerek kaburgalarımın arkasındaki karıncalanma hissini görmezden geliyorum.

Bir kitabı kapağına göre değerlendirmeye her zaman inanan biri olmuşumdur. Bu şekilde kötüyü iyiden ayırmak kolaydır ama Garrison'la tanışana kadar ikisini birbirinden ayırmanın ne kadar zor olabileceğini bilmiyordum. Buraya geldiğinden beri pek çok insana iyi davranmadı ve evet, gelmeden önce de geldikten sonra da onun hakkında her şeyi duydum ama herkesin gördüğü adamı gördüğümü sanmıyorum. En azından tüm zaman boyunca. Meraklı ve yargılayıcı gözlerden uzakta, yalnız kaldığımız anlarda da.

Buna inanmak ya beni kasıtlı olarak kör yapıyor ya da *belki* de gerçek kişiliğini zalim bir kibir maskesinin ardında saklıyor ve henüz kimse onu çıkarmaya zahmet etmedi.

O lanet maskeyi yerinde bırakamayacak kadar ilgimi çekiyor. Maskesinin altında sakladığı adamın öyle yanlarını gördüm ki, kendi iyiliğim için çok merak ediyorum. Onun gördüğüm neredeyse komik, alaycı ve yarı tatlı yanlarını keşfetmek istiyorum. Aptalca ya da değil, kendimi bu gerçekten mahrum etmeyeceğim.

Honey tekrar kokluyor ve ben de iç çekerek eyeri bitiriyorum. "Biliyorum, biliyorum. Yine iyi bir şey yapmadım."

Atların konuşamaması iyi bir şey çünkü Honey'nin bana ne kadar dikkatsiz olduğumu söyleyeceğinden eminim. Garrison'la yatmak bir şeydir -çıkarları olan arkadaşlar genellikle şehvet ve aşk arasında bir ayrım görevi gören bir etikettir- ama onun derinlerde kim olduğunu öğrenmeye balıklama dalmaya karar verirsem mesafemi ne kadar koruyabilirim?

"Hadi ata binelim tatlım. Şimdi Kip'e kimin daha iyi bir at olduğunu gösterme şansın var," diye saçma bir teklifte bulunuyorum, ahırdan çıkmaktan başka bir şey umurunda olmadığını bildiğimden.

Kıpırdamadan duruyor ve ben sırtına çıkıp dilimi gıdaklayarak onu ilerlemeye teşvik ederken sabırla bekliyor. Kip ben ayrıldığımdan beri bir santim bile kıpırdamadı.

O ve Garrison. İşimiz bittiğinde onun için fazladan bir elma alacağıma dair kendime söz veriyorum.

"Rahatlamam gerek. Atlar endişe ve korkunu hissedebiliyor," diyorum sert sırtlı adama.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, yeşil-kahverengi gözleri endişeyle keskinleşiyor. "İsterse beni kovabilir."

"Kip tanıdığım en sakın at. Onu ürkütmek neredeyse imkânsızdır. Ama korkuların geçerli."

Bakışları yumuşuyor ve Honey Kip'in yanına giderken beni takip ediyor. Garrison'a yumuşak bir gülümseme sunuyorum ve ayağımı üzengiden kaydırıp topuğuna parmağımla vuruyorum.

"Ayrıca bu çiftliği buradaki insanların çoğundan daha iyi tanıyor. Onun yanında güvendesin. Ve benimle, eğer bu senin için bir şey ifade ediyorsa," diye dikkatlice ekliyorum, göğsüm sertçe çarpıyor.

"Öyle," diyor, sesi her zamankinden bir oktav daha kalın.

Sırıtiyorum, ayağımı tekrar yerine kaydırıyorum. "Şimdi işin eğlenceli kısmı." "Binmek mi?"

Başımı sallayıp Honey'nin yanından açık araziye bakarken nabzım hızlanıyor. "Ben buna özgürlük demeyi tercih ederim."

"DAHA HIZLI GİTMEME HAZIR!" Garrison'a bağıriyorum.

"Ben değilim!"

Gülüşüm gürültülü ama ılık rüzgâr sesin bir kısmını bastırıyor. Honey, Kip'in önünde tırıs gidiyor ve onu tarlada onun tedirgin adımlarını takip etmeye teşvik etmeye çalışıyor. Ağaçlar sol tarafımızdaki çiti çevreliyor, kasabaya geri döndüğünü bildiğim çakıllı yolun görüşünü engelleyecek kadar kalın. Dallar artık çorak değil, şimdi yeşil yapraklarla kalınlaşıyor. Eliza'nın en sevdiği, ana evin yakınındaki çalılarda yakında kiraz çiçekleri açacak. Bu yıl bahar çabuk geldi ve sallanan buğday tarlalarına ve meralarda sığırların biçtiği yeşil otlara ilk kez bakmaya hazırım. Güneşi çıplak kollarınızda hissettiğinizde ve rüzgâr yanaklarınızı ısırmak yerine okşadığında at sırtında gezintiler bir başka oluyor.

Garrison ata binmeye çabucak alıştı, sanki geçmiş yaşamında bu konuda çok başarılıymış gibi. Hızlanmak için yeterince rahat olmadığını düşünüyor olabilir ama ben ona yalvarıyorum.

farklı. Kip'in bedeniyle birlikte salınmak ve sanki bunu binlerce kez yapmış gibi onu yönlendirmek onun için neredeyse çok kolay. Bir şekilde ona doğal olmaması gereken ama öyle görünen bir şekilde bağlı.

Konfor alanının ne kadar dışına çıkacağını görmek istiyorum. Kontrolü seviyor, ama ben de seviyorum. Neredeyse onun kontrolü bana devretmesini sevdiğim kadar.

"Biraz hızdan çok mu korkuyorsun?" Omzumun üzerinden sesleniyorum. Cevap olarak vahşi bir hırıltı çıkarıyor ve beni ürpertiyor.

"Beni zorlamaya devam et tatlım. Sonuçlarına hazır olacak mısın?" diye soruyor, sesi bir an öncesine göre daha yakın geliyor.

Beklenti midemi bulandırıyor. Honey'i daha hızlı gitmekten alıkoyuyorum, bize yetişmesini istiyorum.

"Ben senin gibi adamlarla başa çıkmaya hazır doğdum, Garrison Beckett!"

Kalçalarımı Honey'nin yanlarına doluyorum ve o bir anda hızlanınca bir kahkaha atıyorum, sonunda onları tozumuzun içinde bırakmaya izin verildiği için mutluyum. Biz hareket ettikçe toynaklar çimleri tokatlıyor ve uzun, heyecanlı bir kişneme arkamızdaki havayı kesiyor. Kip havalanmadan önce aldığım tek uyarı bu. Omzumun üzerinden bir kez baktığımda Garrison'ın dizginleri kavradığını ve eyerde ona daha önce söylediğim şekilde öne doğru eğildiğini görüyorum. Bacakları Kip'in yanlarını sıkıyor, sadece duruşuyla oynarken bile vücudunun etrafında rahatça duruyor.

Doğal.

Kip bize doğru koşuyor ve Honey onunla oynayabileceği kadar yaklaştığında sarı kuyruğunu Kip'in yüzüne doğru savuruyor. Bu manzara karşısında kıkırdıyorum ve sonra sessizleşiyorum.

Garrison şu anda Honey ya da Kip'i umursamıyor. Tamamen bana odaklanmışken nasıl umursayabilir ki? Kalbim temposunu kaybetmeden önce duruyor. Kızgınmış gibi çenesini sıkıyor ama gözlerindeki yumuşak parıltı başka bir hikâye anlatıyor. Şaşkınlık ve şu anda anlayamayacağım kadar sıcak ve yapışkan bir şey. Ahırdan ayrılmadan önce kaslarında olan tüm gerginlik eriyip gitmiş. Her gün canlandırdığı öfkeli robot yerine şimdi insan gibi görünüyor.

Kip, Honey'nin kuyruk sallamasını bir alay olarak algılıyor ve daha hızlı iterek onu ve Garrison'ı yanımıza koşturuyor. Yanaklarım kızarıırken başımı eğip çenemi göğsüme bastırıyorum. İçimi alışılmadık bir utangaçlık duygusu kaplıyor ve bu neredeyse hoşuma gidiyor.

En son ne zaman biri bana böyle hissettirmişti?

"Peki, sonuçlarının ne olacağını bana söyleyecek misin?" Küstahça soruyorum.

Honey'nin dizginlerini hafifçe çekiştirerek eyerime oturuyorum ve hızını yavaşlatması için işaret veriyorum. Anında yanıt veriyor ve boynuna bir şaplak yiyor.

Kip de bir süre sonra yavaşlıyor, Garrison da benim hareketlerimi takip ediyor. Kip'in boynunu usulca okşamasını ve ona duyamadığım ama keşke duyabilseydim dediğim bir şeyler mırıldanmasını izliyorum.

Kip, Honey'nin yanında tırısı geçerken biraz dengesi bozuluyor ama duraksamıyor ya da mola verebilmek için durmamızı istemiyor. Bu noktada uylukları yanıyor olmalı, az önce katlandıkları rahatsız edici hareketlerle çığlık attığını bile bilmediği kasları. Bu acı uzun bir süre dinmeyecek.

"Hiçbir şeyin yok, değil mi?" Onunla alay ediyorum.

Dudakları kirli bir sırıtışla ayrılıyor. "Konuşmaya devam et."

Ne yaptığımı çok iyi bildiğim için parmaklarımı ona doğru oynatıyorum. "İkimize de yetecek kadar konuşuyorsun. Hepsi bu, değil mi? Konuşmak ve eylem yok mu?"

"Hadi ama, orada durma. Kazdığın çukurdan oldukça keyif alıyorum," diye ısrar ediyor.

"Bir kürek kapıp daha derine inmeme yardım etmek ister misin? Yoksa o mükemmel manikürlü tırnaklarını kirletmekten mi korkuyorsun?"

Dişlerini yalayarak bir kahkaha atıyor. "Tüm sahip olduğun bu mu?" "Duruma göre değişir." Omuz silkiyorum.

"Değişir mi?"

"Bu küçük oyuna başladığımızdan beri kaç şaplak hak ettiğime bağlı."

Kip'in dizginlerini sıkıca kavrarken acımasızca sırıtıyor. Atın bunu hissetmemesi için hareketsiz duruyor. "Şaplak atmak uygun bir ceza değil. Bundan çok fazla zevk alırsın."

"Öyle mi? Benim cezam ne o zaman? Eminim zaten bir tane seçmişsinizdir." Çok meraklandım ve *çok* heyecanlandım.

Sanki bunu biliyormuş gibi cevap vermiyor. Onun yerine Kip, Garrison'ın teşvikiyle Honey ve beni toz içinde bırakarak ileri atıldı. Küstah herif biz peşlerinden gitmeden önce bana göz kırpmaya bile cüret ediyor.

Peşlerinden giderken yanaklarımı yırtarcasına sırtmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Yanlış yöne koştuğumu söyleyen kafamın içindeki küçük, dırdırcı ses bile onu yerinden kıpırdatmıyor.

Bir HAFTA sonra Poppy ile ilk kez ata bindiğim için kığım ve kalçalarım hala ağrıyor. O zamandan beri her gün pratik yapıyorum, genellikle akşamları Wade akşam yemeği için içeri girdiğinde ve Kip müsait olduğunda. Kendimi onun sırtına attığım anda uzuvlarımı sertleştiren sertlik her zaman ilk birkaç dakika boyunca devam ediyor ama sonra gerçekten hareket etmeye başladığımızda hiçbir şey yokmuş gibi kayboluyor. Keşke kaslarım yeni hareketlere alışmaya başlasa ve beni bu kadar yaşlı hissettirmeyi bıraksa. İyileşme süresi çok acımasız.

Başım dönmeden ve tebeşir tadı almadan otuz saniyeden fazla ayakta duramamamın da bir faydası olmadığına eminim. Sinüslerim göklere kadar tıkalı, kulaklarımdaki zonklamadan etrafımdaki dünya donuk geliyor. Acı hissetmemek için ahırın dışındaki toprağa tükürmeye başladığım noktaya kadar, her acınası yutkunuştta boğazımdan aşağı ateş fışkırıyor.

Birdenbire ortaya çıktı. Dün gece iyi hissederek yattım ve bu sabah tüm bunlarla uyandım. Hastalanmak benim için hiçbir zaman endişe kaynağı olmadı. Son birkaç yılda kaç kez hastalandığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve o zaman bile cömert davranmış olurum. Hayatımın diğer her alanına burnunu sokma alışkanlığı olan bu lanet yerin bu seriyi bozması çok yerinde oldu.

Johnny bütün gün bana annelik yapıyor, kusmamama aldırmadan elinde hasta torbasıyla beni takip ediyor. Eliza'ya benim hakkımda gevezelik eden ve onu sabahın köründe elinde dumanı tüten bir kap tavuk çorbasıyla evden ahıra koşturan da oydu. Hiç Çikâyet etmeden içtim ve kabın dibinde sadece tavuk ve sebzeler kaldı.

Midem hâlâ çorba ile dolu ve yaptığım her hareket midemin rahatsız edici bir şekilde sallanmasına neden oluyor. Burnumdan nefes alıyorum ve Sky'ın kalemine yaslanıyorum, onu hala içerde görünce şaşırıyorum.

Brody Calgary'ye döndü, yeni albümünün kayıtları yeniden başladı. Nathan dün gece bana Swift Edge'in durumu hakkında bilgi verdi, geçtiğimiz hafta imzalanan yeni sanatçı ve imzalamak için orada olmam gereken üç albüm teslim tarihi de dahil olmak üzere. Brody'ye stüdyoya dönmesini söyleyen ben olmalıydım. Bunların hiçbirisi bana uymuyor.

Anna öğleden sonraları atı sık sık dışarı çıkarıyor ama sabahın erken saatlerinde Sky burada benimle birlikte oluyor. Kip'ten farklı bir enerjisi var. Kip ilgiyi olması gerekenden daha çok seven bir hayvan, ama Sky muhtaç, sesini çıkaran bir şey. Kip bütün gece onun konuşmasını dinlemek zorunda kaldığı için kendimi kötü hissediyorum.

Honey ise ikisinin karışımı. Çok sık dışarı çıkmıyor, Sky'dan çok daha az çıkıyor. Gördüğüm kadarıyla ona binen tek kişi Poppy ve ahırda çalıştığım son bir hafta içinde birkaç kez gördüğüm eğitmenlerden biri. Eğitmenler bana pek ilgi göstermedi ve ilgisizlikleri rahatlatıcı. Sessizlik içinde çalışmayı tercih ediyorum.

Ortasında beyaz bir şerit olan neredeyse sarı renkli bir ağızlık omzuma çarpıyor ve beni ileri doğru itiyor. Sky boynuma bastırıldığında sıcak nefesi tenimi sarıyor ve onun ani ilgisine yorgun, acılı bir iniltiyle karşılık veriyorum.

Başım dönüyor, düşüncelerimin parçaları ben onları yakalayamadan aniden uzaklaşıyor. Kümes kapısına daha da yaslanıyorum, bacaklarım güçsüz ve titriyor.

"Uyuyacağım," diyorum Sky'a. Dizlerim tutmuyor ve kapıdan aşağı kayıyorum. Yere düştüğümde kığım acıyor, samanlar darbenin bir kısmını hafifletiyor.

Cevap olarak kişniyor, huysuz bir cevap.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, kafatasım şakaklarımdaki nabızla birlikte tıkırdıyor. "Sessiz ol Sky."

Sonunda sessizlik oldu. Johnny bir süre daha burada olmayacak, Renner'ın verdiği bir görev üzerinde çalışacak. Mide bulantısı içimde dalgalanıyor ama sıcak tenimin soğuktan kızarmasını görmezden gelerek onu bastırıyorum. Çok yorgunum. Biraz kestirmem lazım. Uyandığımda daha iyi olacağım.

Gürültülü bir patlama gözlerimi açmaya zorluyor. Öksürüyorum, dudaklarım parçalanıyor. Kabuk bağladılar ve yüzüm buruştu. Ne kadar tükürük toplamaya çalışsam da ağzıma pamuk doluyor.

"Johnny'nin söylediğinden çok daha kötü görünüyorsun."

Midem bulanıyor. Poppy'nin sesi kör kenarlı bir bıçak gibi. Acıyı takip etmeyen bir tehdit. Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Ne zamandır burada yatıyorsun?" Bir el alnımı okşuyor, parmakları şoktan irkilmeme neden olacak kadar soğuk. "Alev alev yanıyorsun."

"Bana asılıyor musun?" Törpülüyorum, kaşlarım sesimin nasıl çıktığına dair şaşkınlıkla çatılıyor. Sanki biri ses kutumu söküp parçaladıktan sonra yerine takmış gibi.

Brody'nin müziğe ara vermeden önce yaptığı gibi.

Benim hatam.

"Hayır, kesinlikle sana asılmıyorum Garrison Beckett. Ama belki de son bir haftadır mesajlarımı görmezden gelmeseydin, sana farklı bir cevap veriyor olurdum."

İğneleyici sözler karşısında geri çekildim, kendimi savunamayacak kadar güçsüzdüm. Kendimi savunmaya çalışamayacak kadar yorgunum. Ona mesajla karşılık vermeliydim. Bu hafta her geceyi onunla geçirmeli, dürtülerimi görmezden gelmek yerine küçük evindeki her yüzeyde onu becermeliydim.

Ama artık onunla sadece yatmak istemiyorum. Tam olarak değil. Onunla birlikte olmak içimde bir şeyleri kırdı. Farkında olmadığım bir sınırı aştım. Uzayın beni o sınırı aşmaya zorlaması gerekiyordu. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, hareket edemiyorum. Beni zincire vurdu.

"Eminim kendini meşgul etmişsindir," diye zayıfça cevap veriyorum.

Poppy'nin ılık vanilya kokusu üzerime çöküyor ve derin bir nefes alıyorum. Yanağımı avuçluyor, bu sabah tıraş etmeye kıyamadığım kirli sakalımı. "Tıraş olsam üzülür müydün?"

"Hayır." Gerçek olmasını dilediğim acımasız bir yalan. "Yalancı."

"Hasta bir adama lakap takmak kabalıktır."

Yumuşak, nefes nefese bir kahkaha. Soğuktan kızarmış tenimi ısıtıyor. "Ayakta durabilir misin?"

"Deneyebilirim."

Eli yanağımdan düşüyor ve şikâyetimi yutuyorum. Sırtıma sabit bir kol dolanıyor, parmakları kotumun kemer köprüsünden geçiyor ve sonra hareket ediyoruz. Sallanıyorum, dizlerim hâlâ tüm ağırlığımı taşıyamayacak kadar güçsüz, o beni ayakta tutarken.

"Neden buradasın?" Mırıldanıyorum, gözlerimi açmaya zorladığımda dünya çok parlak.

Bizi ahıra doğru götürüyor, ağırlığının çoğunu alıyor ama tek başıma yürümeye çalışmama izin vermiyor. "Eliza beni aradı."

"Neden?"

"Johnny sana sandığından daha çok değer veriyor. Bugün seni izleyip Eliza'ya rapor verdi. Son kontrolü sırasında yeterince kötü görünmüş olmalısın ki müdahale etmeye karar verdi," diye açıklıyor.

"Yapmamalı."

"Seni umursamamalı mı?"

"Umurunda olması için bir neden yok."

Üzerimize vuran ve gözlerimi yakan güneşi hiçbir bulut örtmüyor. Poppy bizi ahırdan çıkarıp toprak yola park edilmiş küçük kırmızı arabaya doğru götürüyor. Yolun aşağısına bakma riskini göze alıyorum ve Johnny'nin başka bir çiftlik görevlisiyle birlikte durduğunu, ikisinin de beni izlediğini görüyorum. Johnny endişesini gerektiği gibi saklamıyor. Endişe, yapabiliyorken kaçınması gereken bir zayıflık.

"Otuz yaşına göre fazla acımasızsın," diyor Poppy.

Kaç yaşında olduğumu nereden bildiğini sormak içimden gelmiyor. Johnny'yi tanıyorsam, muhtemelen herkese kendisi söylemiştir.

"Arabaya binmene yardım edeyim de seni yatağına yatıralım. Bugün çalışmaman gerekirdi. Kendine zarar vermediğin için şanslısın," diye azarlıyor ve beni arabaya doğru götürüyor.

Beni arka kapıya yerleştirip hızla ön kapıyı açarken çenemi kapalı tutuyorum. Ağırlığımı tekrar omuzlamasına fırsat vermeden hareket ederek bedenimi arabanın içine katlıyorum. Çok dar. Dizlerimi tozlu ön panele sıkıştırmamak için yukarı çekmek zorunda kalıyorum.

Bana onaylamaz gözlerle bakıyor ve emniyet kemerime uzanıyor. Zayıf bir kolumu kaldırıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve başımı sallıyorum.

"Ben hallederim."

"Biri sana yardım etmeye çalıştığında hep böyle inatçı mısın?"

"Bilmiyorum. Uzun zamandır bu tür bir yardım aldığımı söyleyemem, Tatlım," diye cevap veriyorum fazlasıyla dürüstçe.

Poppy'nin bakışları yumuşuyor. İlk içgüdüm ona susmasını söylemek oluyor ama parmaklarını benimkilere dolayıp sıkıldığında çenemi kapatıyorum. Birleşen ellerimizi tutup emniyet kemerini vücudumun üzerinden çekip yerine oturttuğunda vücudumdaki acı azalıyor.

"Bu bugün değişiyor. Benimle eve geliyorsun ve izin verdiğin sürece seninle ilgileneceğim."

Parmaklarımız hala iç içe geçmiş, yanağı dudaklarıma o kadar yakın ki, bir santim ileri bastırsam kızarmasını tadabilirim. Bana bakmasını, dudaklarının tadına bakabileceğim kadar geri çekilmesini istiyorum ama sanki oyalanıyor, yarı arabanın içinde, gövdemin üzerine eğilmiş.

"Bunu yapmana gerek yok, Poppy. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Eli kalçama düşüyor, geri çekildiğinde tutuşu onu sabitliyor. Keskin kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, içimde bir şeyleri okşayan sinirli bir parıltı var. Onun alevlerinin tam yanışını hissetmek için can atan bir şey.

Onun bir dokunuşuyla kot pantolonumun içinde sertleşiyorum, içimden beslenen hastalık bir anlığına kayboluyor ve yerini vahşi bir açlığa bırakıyor. Onun içinde olmadan, kollarımda, dilimin altında titrediğini hissetmeden çok uzun zaman geçti. Aramıza koyduğum boşluk sadece bu istekleri artırdı, onları görmezden gelmeyi acı verici hale getirdi.

Dudaklarını kıvrıp köşeleri seğirene kadar bakışlarımı ağzına indirdiğimi fark etmiyorum.

"Ona kızgın olduğumda azan tanıdığım tek erkek sensin," diyor.

Gözlerimi kırıştıtarak gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. Parmaklarımı kalçamda tuttuğu elin etrafında kenetliyorum ve orada bırakıyorum. Benimkinden çok daha küçük ama bir o kadar da güçlü. Belki daha da güçlü.

"O zaman sadece sıkıcı erkekleri tanıyorsun."

"Bunu duyduklarına sevineceklerinden pek emin değilim." "Umurumda değil," diye kestirip atıyorum.

Küçük bir gülümseme kopuyor ve elini benimkinin altından çıkarıp arabadan eğilirken bunun güzelliği karşısında yutkunuyorum.

"Sanırım ikimiz de senin umurunda olduğunu biliyoruz." Sözlerindeki çifte anlamı açıklamasına gerek yok. Zihnim yarı çalışır haldeyken bile bunu kaçıramazdım.

Uzun zamandır bu kadar önemsememiştım.

23

POPPY

GARRISON YATAĞIMDA UYUYOR.

Garrison Beckett ilk kez yatağında uyuyor ve çıplak değil. En azından tamamen değil. Yatağın kenarında durup dizlerimi hafızalı süngere bastırırken, yorganın kenarından görünen keçeleşmiş, koyu kahverengi saç tellerine bakıyorum, kaburgalarımın arkasında bir şey ağrıyor.

Buraya geldiğimizde onu yatırmama ve soğuk bezi alnına koymama izin vermesi için çok fazla ikna etmem gerekti. Arabamdan inip yatak odasına girmesine yardım ettiğim andan itibaren benimle dişe diş mücadele etti ve kendi başının çaresine bakabileceğini söyledi. Yapabileceğinden şüphem yok. Eminim bunu uzun zamandır her gün yapıyordur. Ancak yine de kendi başına bir şeyler yapmak zorunda kalmaması gereken bir durumda kimseden nasıl yardım alacağını bilmediğini düşünmek beni üzüyor.

Hastayken yanımda beni kontrol edecek birinin olmadığı tek zaman yalnız başıma tatile çıktığım zamandı. Diğer her seferinde benimle ilgilenildi, bana bakıldı. İster ailem, ister Darren ya da Bryce olsun, Garrison'ın şu anda hissettiği gibi hissederken evde hiç yalnız kalmadım. Bunun için ne kadar kutsanmış olduğumu biliyorum, şu anda her zamankinden daha fazla.

Bir sonraki nefes verişim ağır oldu. Yatağımdaki adam uykusunda acı içinde inliyor ve beni harekete geçiriyor. Banyodan hastalık ilaçlarını almak için yanından ayrılıyorum, bana ihtiyacı olabilir diye çok uzun süre uzak kalmamak için acele ediyorum.

İhtiyacım olan her şeyi aldığımda kollarım dolu oluyor. İlaç şişeleri ve öksürük şurupları ön kollarımla göğsüm arasındaki boşluğu doldururken her şeyi bir araya toplayıp yatak odasına geri dönüyorum. Garrison bir milim bile kıpırdamamış, hâlâ yorganın altında donup kalmış.

Her şeyi yatağın boş tarafına bırakıyorum ve karıştırıyorum. Sabah ilaçlarını gece ilaçlarından ayırdıktan ve daha güçlü bir şeye ihtiyacı varsa çeşitli öksürük şurupları için küçük plastik kapları hazırladıktan sonra, soğuk sıvı avına çıkıyorum. Yanıma iki su şişesi ve bir

Darren'ın birkaç hafta önce buzdolabından çıkardığını düşündüğüm Gatorade'i komodinın üzerine koydum.

Tanrım, şu anda telaşlanıyorum. Garrison'ın uyuyor olması ve beni izlememesi bir lütuf. Tüm bu ilgim hakkında söyleyecek bir şeyleri olurdu, orası kesin. *Pislik* herif.

Bir elimi saçıma götürüp nefes alıyorum. Onu buraya getirmiş olmam, menfaatleri olan arkadaş kurallarına *çok* aykırı. Hemşirecilik oynamam gereken tek zaman, onun hemen yırtıp atmayı planladığı seksi bir kostüm giydiğim zamandır.

İlaç vermek için onu uyandırmadan önce telefonumu kontrol ediyorum ve hem Bryce hem de Anna'dan gelen bir dizi mesaj buluyorum. Ekranımın üst kısmındaki saat beni küfrettiriyor.

Ice Ice Baby: Yolda mısın? Her zamankinden sipariş ettim.

Ice Ice Baby: Hala hazırlanıyor musun?

Ice Ice Baby: Bir yerde olman gerekirken gitmen hakkında konuştuğumuzu sanıyordum.

Anna Banana: Bryce şu an buz gibi. Sen neredesin?

Ice Ice Baby: Eğer bana değil de Anna'ya cevap verirsen, bu kruvasanı sana getiririm (bu arada en sevdiğin türden) ve gözünün önünde yerim.

Anna Banana: Johnny bana Garrison'ı eve götürdüğünü söyledi?

Ice Ice Baby: Hayatta olmaz. Ben OMW'yim.

Anna Banana: Yolda değil. Sonra mesaj at. Seni seviyorum ve onu zehirlememeye çalış. Erkek arkadaşım işini kaybederse çok üzülür.

Son mesaj 20 dakika önceydi. Öğle yemeği için buluşmamız gereken saati yarım saat geçmiş.

Telefonumu cebime koymadan önce parmaklarımı hızlıca dokundurup biri Bryce'a diğeri Anna'ya olmak üzere iki mesaj gönderiyorum.

Seni bu akşam ararım. Öğle yemeğini kaçırdığım için özür dilerim xoxo

Ben: Bunun için teşekkür ederim. Sonra ara. Kimse işini kaybetmiyor xoxo

Güneş ışığı açık panjurlarımdaki çatlaklardan parlıyor, ben de karartma perdelerini çekiştirmeden önce onları eğerek kapatıyorum. Yatağın etrafında dönüp çömelmeden önce birkaç hap ve bir şişe su topluyorum ve Garrison'ın alnındaki artık sıcak olan bezi alıyorum. Saç parçaları nemli cildin üzerine dökülüyor, ama onları parmak eklemimle süpürüyorum, bezi komodinin üzerine bırakırken ateşi karşısında paniğe kapılıyorum.

"Hey, ilaç alman gerekiyor," diye fısıldıyorum, yüzünün yan tarafını, gözlerinin yanındaki çizgileri ve onların altındaki koyu renkli torbaları okşuyorum.

O kadar yakışıklı ki, ilişki durumunun sadece kendisi istediği için bekar olarak görüldüğünden eminim. Çoğu zaman sert tavırlarına rağmen kadınların ona akın etmemesine imkan yok. Zengin ve yakışıklı. Bazen tek gereken budur.

Onun koruyuculuğunu, mizahını ya da tutkusunu pek kimsenin bilmediğini düşünmek hoşuma gidiyor. Bir süreliğine bu nitelikleri korumayı tercih ederim.

Boğazının arkasından derin bir ses çıkarıyor ama gözlerini açmıyor. Başının altındaki yastık nemli, olması gereken yumuşak lilanın aksine birkaç noktada daha koyu bir mor. Başını çevirip yanağını yastığa sürttüğünde kirli sakalları kumaşın üzerini çiziyor. Bu haliyle ne kadar ürkütücü görüldüğünü görünce midem bulanıyor. Hasta olsa bile ne kadar huzurlu görünüyor.

"İzin ver sana ilacını vereyim ve ateşini ölçeyim. Sonra uyumaya devam edebilirsin." Parmağımı elmacık kemiğinin altından ve üst dudağının kabarıklığından geçiriyorum.

Ağzı açılıyor ve parmağımı çekmeden önce bir kalp atışı kadar donup kalıyorum. "Bana bu kadar yakın olmamalısın. Seni hasta edeceğim."

Karışık kelimeler, uykuya dalmadan önceki halinden daha kötü geliyor. Tüm bu konuşmalar yardımcı olmuyor. Boğazı düğümlenmeden önce yüzünü buruşturması beni endişelendiriyor.

"Konuşma. Sadece beni dinle," diye hafifçe azarlayarak iki sarı hapi ona doğru uzatıyorum.

"Zehir değil, değil mi?" diye inliyor, kolunu battaniyenin altından çekip hapları parmaklarının arasına alıyor. Oturup kalkmasına yardım ediyorum.

içiyor ve sonra kapağı zaten kapalı olan su şişesini ona uzatıyor. Uzun bir yudum almadan önce hapları patlatıyor.

"Seni zehirlemeyi deneyip denemeyeceğimi sorgulayan ikinci kişisin. Seni gerçekten öldürmek isteseydim asla bu kadar bariz bir şeyi seçmezdim."

"Neyi seçerdin?" diye soruyor ve suyu bana geri uzatıyor.

Suyun hâlâ ne kadar dolu olduğunu görünce kaşlarını çatıyorum ama ben daha fazla içmesini istemeye fırsat bulamadan o çoktan kolunu geri sokmuş oluyor. Sıcak ay muhtemelen daha iyi bir seçenek.

Bir sonraki görevim ateşini ölçmek, bu yüzden kolunu kaldırıp termometreyi çukuruna sokana kadar yorganı nazikçe göğsünden aşağı çekiyorum.

"şu anda benim cinayet tercihlerim hakkında konuşmayacağız.

Senin hiç konuşmaman gerekiyor."

"Biri benden her istediğinde konuşmayı bıraksaydım, CEO olmazdım," diye mırıldanıyor.

"Bunun ofiste epeyce düşmanınız olduğu anlamına geldiğini tahmin ediyorum." "Birkatan fazla."

"Sen sert bir patronsun, değil mi? Herkesin hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğu ama etkilemeye bayıldığı adam?"

"Beni işimde iyi yapan da bu."

Omuz silkiyorum, termometre bip sesi çıkardığında koltuk altından çekip çıkarıyorum. Küçük ekrandaki sayı korkunç değil ama iyi de değil. Ateşini düşürmemiz gerekiyor.

"Evde hiç arkadaşın var mı, yoksa onlar için çok mu meşgulsün?" Termometreyi komodinin üzerine koyup nemli yüz bezini alarak soruyorum.

Ben hareket ederken beni izliyor, gözleri o kadar donuk ki sarhoş gibi görünüyor. Gözlerindeki duygu parıltısının üzüntü m yoksa yorgunluk mu olduğunu söylemek zor.

"Nathan benim en yakın arkadaşım ve Swift Edge'in başkan yardımcısı," diyor zayıf bir sesle.

"İş ile arkadaşlığı karıştırmak kaygan bir zemin yaratabilir." "Benim için değil."

"Tabii ki hayır. Garrison Beckett biz ölümlülerle aynı sorunları paylaşmıyor." Sesimdeki alaycı ton çok açık ama kaşlarını çattığında suçluluk duygusuyla sarsılıyorum.

"Hiçbir şekilde senden üstün olduğumu düşünmüyorum, Poppy," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde.

Gülümsemeye karşı koymaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Gözlerimi yatağa dikip elimdeki bezi sıkıca kavıyorum. "Güzel. Çünkü sen benden çok daha fazla paraya sahip olsan ve tüm evimden daha pahalı olduğuna emin olduğum pahalı kıyafetler giysen de, ben değerimin ne olduğunu biliyorum. Ve tüm dünyada buna dokunmaya yetecek kadar servet yok."

"Biliyorum."

Başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. Garrison yavaşça nefes alıp veriyor, ama ben onun bu rahatlığına karşılık verecek kadar hava alamıyorum.

Bana bir arkadaşa bakar gibi bakmıyor. Çıkar olsun ya da olmasın. Bakışları ciddi ve canlı. Ne kadar yorgun olduğunu ya da ne kadar acı çektiğini bilmem önemli değil. Erkekler konusunda o kadar tecrübesiz değilim ki, birinin sizi yanına çekmek ve orada, kollarının arasında tutmak ister gibi baktığını anlayamıyorum.

Yine de kendimi kalkıp gitmeye ikna edemiyorum. Yapmak istediğim son şey buyken olmaz. Yatakta onun yanına kıvrılıp arzularımızın kendi akışına bırakılması aptalca olurdu. Akli başında görünebilir, hem sözleri hem de gözleri bana şu anda zihninin ne kadar açık olduğunu söylüyor, ama şu anda kendime buna izin verme tuzağına düşmem.

Dağınık. Naif. Riskli.

Buradaki sekizinci haftasının üç haftasındayız. Ve sonuna geldiğimizde, o gitmiş olacak. Sonsuza kadar.

Bu hatırlatma damarlarıma soğuk su hücum etmesine neden oluyor. Bakışlarını bırakıyorum ve kendimi yataktan kalkmaya zorluyorum. Bakışlarını üzerimde sabit tutup göstermeme izin verdiğim her duyguyu izlerken tenim sanki ateşi olan benmişim gibi sıcak hissediyor.

"Sana ılık bir banyo hazırlayacağım. Ateşini düşürmemiz lazım," diye geveledikten sonra kuyruğumu kıstırıp banyoya koşuyorum.

Küçük banyonun ışıklarını kapalı bırakıyorum ve banyo musluğunu buz gibi açıyorum. Parmaklarımı suyun altına sokup uyuşmalarına izin veriyorum. Üç kere gir, üç kere çık. *Nefes al ve hayatına devam et, Poppy.* Ona bakmak için eve götürdüm ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ona sarılmayı tercih etsem de etmesem de bu lanet şeyi yapacağım.

Hayal kırıklığının ötesinde bir inilti kaçıyor benden. İş. Stüdyo bu gece ve Cuma açık. Hem Bryce'ın hem de Anna'nın fazladan anahtarları var, ama sadece Bryce bir sınıfı yönetecek kadar biliyor ve o zaman bile, bu seçeneği seçmezdim.

Bundan kaçınmanın bir yolunu buldum. Garrison cumaya kadar iyileşebilir ama onu bu gece burada yalnız bırakmamın imkânı yok.

Musluğu ılık su soğuk suyla karışacak şekilde ayarlayarak bezi küvetin içine bırakıyorum. Donmuş parmaklarımı bir el havlusuyla kuruladıktan sonra telefonumu arka cebimden çıkarıp Bryce'a bu gece benim yerime dersi devralması için yalvaran bir dizi mesaj daha gönderiyorum. Ondan bunu istemek haksızlık ama istemiyorsa bunu bana söyleyecektir. Bryce açık sözlüdür, enerjisini lafı dolandırarak harcayacak biri değildir.

Makyaj aynasında kendime göz kırpyorum, yüksek at kuyruğumun ne kadar dağınık hale geldiğini ve kıvrıkcık bebek saçlarının mümkün olan her yere yapıştığını fark ediyorum. Makyajımın olmaması endişe verici. Hasta olan ben değilim ama muhtemelen şu anda öyle görünebilirim.

Garrison ikimizin de birbirimizi en iyi halimizden daha az gördüğümüz halde gördüğümüzü düşünebilir.

Telefonum Bryce'ın cevabıyla çalıyor ve omuzlarım rahatlamayla öne doğru düşüyor.

■

Zaman ayırdığına değse iyi olur. Ama evet, bugün BB ile ilgileneceğim. Belli oluyor.

Telefonumu kapatmadan önce bir dizi teşekkür ve çok fazla kalp emojisi ile cevap veriyorum. Yatak odasına doğru attığım her adım, ne kadar hafif tutarsam tutayım, bir tepinme gibi geliyor.

Garrison yatağımın ortasına doğru kayarken yatağımdaki yumru hareket ediyor, kafası neredeyse benim iki acınası yastık bahanemin arasındaki çukura düşüyor.

"Benimle gel," diye mırıldanarak yatağın kenarına geliyor.

Şiltenin üzerine eğilerek, yorganı vücudundan uzaklaştırmak için kolumu boş alana doğru uzatıyorum. Parmakları bileğimi kavlıyor ve hareketlerimi engelliyor. Bileğimden burnunun kenarına bir su damlası düşüyor ama gözünü bile kırpmıyor. Bana odaklanmış durumda.

"Eğer *birinden* üstün olan biri varsa, Poppy, o da *sensin*. Sana aksini hissettirdiysem özür dilerim." Kelimeler gergin ama zorlama değil. Dürüstlük her birinin içinde yanıyor.

Bırakın böyle bir durumda olmasını, pek çok kişinin onun özür dilediğini duyduğundan bile şüpheliyim. Açıkta ve savunmasız.

"Eşit olmayı kabul etmeye ne dersin? Sen zengin olan olursun, ben de komik olan." Elimi ileri doğru iterek teklif ettim, parmakları hâlâ kıvrıktı

etrafında.

Bir süre sonra onu yataktan çekmeme izin veriyor, aralanmış dudaklarının arasından yumuşak bir iç çekiş süzülüyor.

"Bu hoşuma gitti. Şimdilik," diye fısıldıyor, ben kolumu ona dolayıp odada ona rehberlik ederken ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Banyonun ışığı çok parlak ve muhtemelen baş ağrısını daha da kötüleştirdiğini bildiğim için irkiliyorum. Yine de şikayet etmiyor. Külotunu çıkarıp onu küvete götürürken gıkını bile çıkarmıyor. Musluğu kapattığımda iç geçiriyor, sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapatıyor.

"Uyumak istediğini biliyorum ama bırak seninle ilgileneyim. Lütfen," diyorum omzunun sıcak derisini okşayarak. "Benim için öne doğru kayabilir misin? Saçını yıkamak istiyorum. Bu kadar terli olmadığında kendini daha iyi hissedeceksin."

Ateşi düşene kadar, şu anda yıkasam da yıkamasam da tekrar terleyeceğinden bahsetmiyorum. Bana zahmet etmememi söylemesi riskini göze alamayacak kadar bencilim.

"Tamam," diye kabul ediyor.

Küvette öne doğru eğilmesine yardım ettikten sonra ayağa kalkıp çıkarılabilir duş başlığını alıyorum ve açıyorum. Su banyodakiyle aynı ılık sıcaklıkta. Başını arkaya eğip saçlarını ıslatmama izin veriyor.

Bir gözünü açıp musluğu kapatmamı, en sevdiğim şampuanı ellerime fişkırtmamı ve parmaklarımı saçlarına batırmadan önce köpürtmemi izliyor. Kafa derisine masaj yaparken omuzları öne doğru eğiliyor, saç telleri beklediğimden daha kalın.

"Bu iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor.

"Kokusunu beğendin mi?"

"Mmhmm, senin gibi kokuyor."

"Bu benim favorim. Ne zaman bitse birkaç haftada bir internetten en sevdiğim losyonla birlikte sipariş vermek zorunda kalıyorum."

"Başka nelerden hoşlanırsın, Poppy?"

Duş başlığını tekrar açıp şampuanı durularken karnım gurulduyor. "Pembe yıldız patlamaları, kovboy çizmeli bir adam ve seyahat etmek. Güneşi ve günlük hayatın baskılarının olmadığı bir yerde bronzlaşmayı seviyorum. Özellikle de kış aylarında."

"Çiğneme şekerlerini seven bir kar kuşusun."

"Evet, sanırım öyleyim."

Suyu kapattıktan sonra avucuma bir avuç dolusu saç kremi alıp onun temiz saçlarına sürüyorum. "Sen ne seversin, Garrison?"

"Bunu."

"Başka bir şey," diye ikna ediyorum.

"Okumayı. Bilim kurgu ya da iş rehberleri." "Okumak seksi bir hobidir," diyorum, dudaklarım seğiriyor.

Saç kremi sürdükten sonra ellerimi suda çalkalıyorum, sonra vücut yıkayıcımı alıp kalçasının üzerinde yüzen bezi kapıyorum. Sabunlu bezi ona uzatıyorum. Başını sallıyor, ben de onu yıkamaya devam ediyorum.

"Yalan söylemek zorunda değilsin,"
diye mırıldanıyor. "Yalan
söylemiyorum."

Vücudunun her yerine sürdüğüm bezden teninin sıcaklığı belli oluyor, kokumu her köşesine sürmenin keyfini çıkarıyorum.

"Tropik bir yerde birlikte eğlenebiliriz. Kumsalda bir yerde. Sen kitap okurdun, ben de güneşin altında kestirirdim," diyorum, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bu planları yapmanın ne kadar aptalca olduğunu bilerek.

Başını çeviren Garrison bakışlarımı karşılıyor ve başka tarafa bakmıyor. Elim hala göğsünün üzerinde, bez elimde sıkıca duruyor. Ağzının kenarı gevşek bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben de bezi suya daldırıp vücudundaki sabunu durulamaya başlamadan önce ona karşılık veriyorum.

"Neredeyse bitti," diyorum ona.

Başını sallıyor ve ben işimi bitirirken gözlerini dinlendirerek tekrar başka tarafa bakıyor. Beş dakika bile geçmeden banyodan çıkmasına yardım ediyor ve ona kabarık mor bir önlük uzatıyorum. Elbiseyi elimden alıp kurulanmaya başlarken ben de hızla odadan çıkıp kardeşimin şortunu alıyorum.

"Bunlar şimdilik iş görür. İstersen yarın çiftliğe uğrayıp sana başka bir şey alabilirim," diye teklif ediyorum, şortunu giymesine yardım etmeyi bitirdiğimde.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor onu yatak odasına götürürken ve

Yat

akta "Lafı bile olmaz."

. Yumuşak bir gülümsemeye onu yorganın altına sıkıştırdım.

yastık yeni tarafa çevrildi. Tekrar yastığa sokuluyor, kısık bir ses çıkarıyor.

Geri çekilmek istiyorum ama parmaklarını bileğime doluyor. Bileğimi çekiştiriyor, gözleri kapalı. "Benimle yatağa gir, tatlım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hastalanacak kadar yakınımda olmamı istemediğini sanıyordum."

"Ben bencil bir adamım. Artık bunu umursamıyorum. Seninle şu anda yatabileceğim anlamına geliyorsa, hayır."

"Bunu sadece hasta olduğun için istiyorsun." "Belki de. Bunu sonra düşüneceğim."

Ayak parmaklarımın üzerinde öne doğru sallanıyorum, yatağa kaymak ve ona sarılmak istiyorum. "İyileştiğinde bu konuda bana bir pislik gibi davranırsan, kışına tekme basarım."

"Ve sana izin vereceğim," diye fısıldıyor, battaniyeyi göğsünden aşağı iterek. "Gir içeri. Lütfen," diye ekliyor yalvararak.

Omuzlarımı geriye atarak bir nefes veriyorum. Kot pantolonumun içinde fırın gibi ısı yayan bir adamla yatakta uzanacak kıyafetim yok. Hızlı ve beceriksizce hareket ederek kotun düğmesini açıyorum ve kalçalarımın altına doğru sallıyorum. Düşükleri her santimde Garrison'a bakıyorum, çıplaklığımı bir bakış atmasını bekliyorum ama gözlerini açmıyor. Kot pantolonu ayak bileklerime kadar indirdikten sonra bir kenara fırlatıyorum ve sonunda yatağa girmeden önce gömleğimi üzerimde bırakıyorum.

"Sadece çok nazikçe sorduğun için," diyorum, pişman olmamayı umarak.

Pişman olabileceğimi hayal etmek bile zor. Beni kendine doğru çekip göğsüne yarı uzanana kadar sırt üstü yatmayı zor başarıyorum. Yanağımı göğüs kafesinin sıcak tenine sokarken bacağım kucağında bir yuva buluyor ve şimdi benimkiyle karışmış olan doğal kokusunu ciğerlerime çekiyorum.

Boy farkımız sarılmayı normalden biraz daha zorlaştırıyor, özellikle de bacağımı uzatıp dizimi aletin üzerine kaydırduğumda ondan bir inilti koparıyorum.

"İnlemeyi kes. İyileşene kadar bir şey alamayacaksın," diye uyarıyorum.

Derinden gülüyor, her zamankinden daha törpülü. "Teşekkür ederim."

Mırıldanıyorum, burnumu göğsüne gömüyorum, oradaki hafif siyah saçlar burun deliklerimi gıcıklıyor. Avucumu düz karnının üzerine koyarak soruyorum: "Ne için? Seni tehdit ettiğim için mi?"

"Bundan çok daha fazlası için. Şu anda açıklayamayacağım kadar çok şey var." "Sonra o zaman," diye nefes alıyorum.

"Daha sonra."

24

POPPY

Yüzümün altındaki sıcak bedene DAHA DA KIVRILIYORUM, üzerine attığım kolumu sıkıca tutuyorum. Kulağıma bir hırıltı geliyor ve kaşlarımı çatıyorum, karanlıkta yarı aydınlık. Dudaklarımı ayırıp dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum ve dilimin ucundaki ince tüyleri hissediyorum.

Avucumun altındaki deriyi ovuyorum ve yanağımın olduğu yerden biraz daha aşağıda bir kalça kemiği olması gereken bir şey hissediyorum. Ağzım daha kalın bir kıl parçasına değene kadar yüzümü döndürüyorum, daha aşağıya, daha aşağıya-

"Buraya geri dön," diye homurdanıyor Garrison sessizlikte, yarı uykulu haliyle bile hâlâ otoriter.

Gözü kapalı bir şekilde saçıma uzanıyor ve atkuyruğunun uzunluğunu yumruğuna doluyor, hafifçe çektikten sonra bırakıyor ve beni tekrar tutuyor. Kendimi onun bedenine doğru itiyorum ve başımı uykuya daldığımız yere geri getiriyorum. Kulağımın altındaki sabit gümbürtü sakinleştirici, sessiz.

"Vücudun doğal olmayan bir şekilde uzun," diyorum uykulu bir nefes verirken. "Kısa da değilsin."

"Orta boyluyum." "Bu hoşuma gidiyor."

Gülümsüyorum, teninde hissedip hissetmediğini umursamadan. Saçlarım uzun süredir yukarıda olduğu için kafa derim ağrıyor, çekiştirmesi bana bunu hatırlattığı için acıyı görmezden gelmek imkânsız. Ancak Garrison'ın etrafından dolanarak saçımı çözme düşüncesi... Yapmamayı tercih ederim.

"Saç bağımı çekip çıkarabilir misin? Başım çok ağrıyor."

Cevap vermiyor, onun yerine sadece istediğimi yapmaya odaklanıyor. Sırtıma ve kalçamın kalın kabarıklığına dolanan kolu kayıyor, parmakları kravatı kavrayıp serbest bırakıyor. Anlık rahatlamayla inliyorum, zevk acıdan daha güçlü.

Saçlarım şimdi kolunun ve göğsünün üzerinden akıyor ve parmaklarını derinlere daldırıp uçlarını kafa derime sıkıca bastırıyor.

Acele etmeden ya da çok zorlamadan çalışırken gözlerim geri dönüyor. Saatler gibi gelen bir süre boyunca başıma masaj yapıyor, tek kelime etmiyor ya da bir şey beklemiyor.

karşılığında lanet bir şey. Karanlık, sessiz oda, kulağımın dibinde sadece kalbinin sabit gümbürtüsü, beni kısa sürede tekrar uyutuyor.

Ağır bir yük beni yatağa sabitliyor. Yan yatarak kolumu yanağımın altına sıkıştırdığım yastığın altına uzatıyorum ve yutkunuyorum. Perdelerin eteklerinin altından bir tutam pembemsi-turuncu ışık halının üzerine uzanıyor, yani sabahın erken saatleri olmalı.

Yumuşak bir horlama kulağımı gıcıkıyor, sıcak nefes saçlarımı hışırdatıyor. Ağzımda ürkek bir gülümseme beliriyor. Utangaçlık hiçbir zaman benim kişilik özelliğim olmamıştı, ama görünüşe göre, onu saklandığı yerden çıkarmak için tek gereken kibirli ve yakışıklı ötesi bir milyarderdi. Hayret bir şey.

Söz konusu milyarder arkama geçip ağırlığını -bir kolunu- yanıma doğru sıkıyor ve beni göğsüne doğru daha da çekiyor. Yüzünü saçlarıma gömüp inlerken bacağı bacağı kavriyor.

"Seni hiç kaşıkçı sanmamıştım," diye fısıldıyorum, gevşemiş kaslarımın tadını çıkararak.

Boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve parmaklarını karnımın alt kısmına doğru bastırarak beni daha iyi kavriyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Telefonumdan saati kontrol edip komodinin üzerine geri koyarken kolum garip bir açıyla gerildiği için güçsüz düşüyor. *Saat çok erken.*

"Nasıl hissediyorsun?" Ona soruyorum, alması gereken tüm ilaçları ve kahvaltıda ona ne yapacağımı şimdiden aklıma not ediyorum.

"Hastayım," diye mırıldanıyor.

"Teşekkürler, ipuçları. Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı? Öksürük ilacı?"

Sırtıma yaslandığında sıcak ama kesinlikle uykuya dalmadan önceki gibi bunaltıcı değil. Emin olmak için ateşini tekrar kontrol etmem gerekecek ama umarım ateşi gece boyunca düşmüştür.

"Ağrı kesiciler. Ve lanet burnum için bir şey. Nefes alamıyorum."

"Anladım."

Tutuşundan kurtulup kıpırdanıyorum ve ayak parmaklarımı halıya geçirip sırtımı geriyorum. Garrison battaniyeleri hışırdatıyor, yatak gıcırıyor. Omzumun üzerinden baktığımda, onu bir kolunu yüzüne atmış, sırtüstü yatarken buluyorum.

"Neyin var? Karnın mı ağrıyor?"

"Kıcını yüzüme park etmeden önce pantolonunu giy tatlım. Tıkalı burnumla çok dezavantajlı durumdayım. Elimden gelenin en iyisini yapamam."

Yüksek sesli bir kahkaha boğazımı yırtıyor ve odada patlıyor. Kolunu gözlerime bakacak kadar indiriyor. Sıcaklık ve hafif bir mizah pırıltısıyla dolu olan bu gözler karnımı titretiyor.

"Bacaklarımın arasında boğulmaya yepyeni bir anlam katarsın," diye geveliyorum, kelimeler kahkahayla çatlıyor.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Gitmenin daha kötü yolları da var."

Gülmemek için kendimi zor tutarak başımı sallıyorum. "Hemen döneceğim."

Odadan çıkarken cevabı körü körüne bir "tamam" oluyor, hala pantolonsuz ve istediğini yapamayacak kadar kötü hissediyorum. Kahvaltıyı hazırlayıp tepsiye koymak birkaç dakikamı alıyor ama işim bittiğinde en azından bütün günü midesinde bir şey olmadan geçirmeyeceğini biliyorum. Eğer kusarsa, o zaman başka bir şey denerim.

Tüm ilaçları zaten yatak odasındayken, ışık düğmesinden kaçınarak yemeği ona doğru getiriyorum. Koridordan gelen ışık, herhangi bir şeye takılmamam için yeterli. Daha parlak bir ışığın sadece başını ağrıtacağından eminim.

"Oturabilir misin?" Yavaşça soruyorum.

Garrison dirsekleri üzerinde kendini yukarı itiyor ve sonra poposunun üzerine oturuyor, yavaşça sırtının arkasındaki yastığı çekerek yatak başlığına destek oluyor. Yavaşça göz kırpmıyor, her biri ağır. Yorgun olduğunu biliyorum ama dün gece kulağımın dibinde duyduğum şeyin mide hırıltısı olduğundan eminim ve onu çok daha önce doymalıydım.

Yemek tepsisini yatağın onun tarafına taşıyorum ve kaşlarını kaldırıp ucuz, kolay yiyecek çeşitlerine bakıyor. Tereyağlı beyaz tost, bir fincan nane çayı ve kim bilir ne kadar zaman önce dolapta bulduğum hazır yulaf ezmesi dolu bir kâse. Bir şey söylemesini beklerken garip bir şekilde gergindim. Sadece yemek ama bundan daha fazlası gibi geliyor.

"Bana yatakta kahvaltı getiren tek kişi annem" demeyi seçiyor.

Aklımdan milyonlarca soru geçiyor ama ağrı kesici ilaçları tepsisine koyarken sadece bir tanesini dile getiriyorum. "Onunla yakın mısınız?"

Tepsinin bir kenarından tutuyor ve yatağın kenarında beceriksizce durmadan önce kucağına yerleştirmesine yardım ediyorum. Parmaklarımı çıplak kalçalarımın vurarak, bir bacağımı diğerinin önüne geçiriyorum ve aşağıya bakmasını izliyorum

yemek. Başını kaldırıp baktığında gözleri takdirle doluyor ve bu benim beceriksizliğimi hafifletmeye yardımcı oluyor.

Çaydan bir yudum alıp hapları yutmadan önce, "Annemle çok yakınım," diye cevap veriyor.

"O da Toronto'da mı yaşıyor?"

"Evet. Annemle babam bir süredir aynı evde yaşıyorlar. Gençliğimden beri." Elindeki bardağı bırakıyor ve çenesini yanındaki boşluğa doğru eğiyor. "Özel hayatım hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsan, en azından bunu yaparken yanımda oturabilirsin."

"Tuhaf davranıyorum," diye itiraf ediyorum, derin bir nefes alarak.

"Bu garip bir durum. Ama yine de eğleniyorum. Henüz öldürülmedim, bu yüzden şirketimin takdirini kazandın," diye alay ediyor, ağzının kenarını hafifçe kaldırıyor.

Şu anda böyle davranmamalıydım. Onu buraya getiren bendim ve yabancı da değiliz. Pek sayılmaz. Son birkaç hafta içinde bana kendisiyle ilgili Cherry Peak'teki diğer herkese anlattığından daha fazla şey anlattı. Johnny de dahil ve o adam çiftlikteki en yakın arkadaşı.

Ben kendine güvenen bir kadını, ancak Garrison, nasıl algılandığımı umursamadan nasıl kış tekmeleyeceğimi ve isim alacağımı bilecek kadar genç olduğumdan beri görmediğim bir yanıma ortaya çıkarıyor. Bu endişe verici ama aynı zamanda canlandırıcı. Sanki birlikte geçirdiğimiz her gün biraz daha kendim oluyorum. Derisini döken bir yılan gibi, derisinin altında daha canlı renklerin saklı olduğu bir yılan ortaya çıkıyor.

Eğer kızlar şu anda düşüncelerimi okuyabilselerdi, çıldırırlardı. Bryce muhtemelen beni bağlar ve bir psikoloğa götürmek üzere arabasına atardı.

Üstüne tırmanma isteğimi engellemek için battaniyelerin üzerinden yatağa, onun yanına kayıyorum. Pek işe yaramadı. Yorgan kalçalarında toplandığından, tüm göğsü açıkta ve şimdiye kadar milyonlarca kez tespit ettiğim gibi, lanet olsun, güzel bir göğüs. Uzanıp iç çamaşırının altından çıkan kılları keşfetmek için fazla çaba sarf etmek gerekmiyor-

Bacaklarımı çaprazlayarak ellerimi kucağımda kalmaya zorluyorum ve zihinsel olarak azgın dürtülerime lanet ediyorum. "Bana annenden bahset. Şimdi merak ettim."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Kolay şeylerle başlayabiliriz. Örneğin adı."

Bir kahkaha attı. "Cynthia."

"Güzelmiş. Ona hiç benziyor musun?"

"Gözlerimiz yeşilin benzer bir tonunda. Kahverengi değil de yeşil olmak istediklerinde. Bana aynı burnu paylaştığımız söylendi. Benzerlikler bu kadarla sınırlı."

"Yani daha çok babana mı benziyorsun?" Tehlikeli bir konu üzerinde dikkatle durarak soruyorum.

Garrison tostundan büyük bir ısırık alıyor, burun delikleri açılıyor. Babasıyla ilişkisinin o kadar kötü olduğunu hatırlatınca içten içe irkiliyorum ki babasından en ufak bir söz bile onu geriyor.

Tost lokmasını yuttuktan sonra cevap veriyor: "Hayır, öyle demezdim. Ayrı ayrı ikisinden daha çok ikisinin karışımı gibi görünüyorum."

"Geçen hafta şehirden ayrıldığında eve anneni görmeye mi gittin?" Konuşmayı daha güvenli bir alana yönlendiriyorum.

Çenesini eğdi. "Onu son zamanlarda görebildiğimden çok daha sık görmeye alışkınım. En azından haftada birkaç kez. Bu zor bir geçiş oldu. Eminim ondan çok benim için."

"Eminim o da seni en az senin onu özlediğin kadar özlüyordur."

"Belki de. Konu ona gelince biraz zorba olabildiğimi söylüyorlar. Muhtemelen bu aranın tadını çıkarıyordur."

Tosttan bir ısırık daha alıyor, inci gibi beyaz dişleri ekmeği hışımla parçalıyor. Çiğnerken çenesinin çalışmasını izliyorum, güçlü, keskin çizgisi düpedüz bir suç.

"Korumacılık, boğucu hale gelene kadar bir nimettir. Sanırım bunun ince bir çizgisi var. Ama ben her zaman mide bulandırıcı derecede bağımsız oldum, bu yüzden fikrim kurnazca olabilir."

"Hep böyle miydiniz? Bağımsız, yani."

"Evet. Darren benden sadece bir yaş büyük ve kasabada sadece bir okul olduğu için, sınıf olarak birbirimize o kadar yakındık ki, kendisini benim kişisel güvenlik ekibim olarak atamasını takdir edeceğimi düşündü. Şaşırdım ama hoşuma gitmedi. Hem erkekleri hem de kızları benden korkutması ve nereye ne zaman gidebileceğimi dikte etmeye çalışması, arkadaş edinmek için onun arkasından daha çok gitmeme neden oldu. Kimsenin üzerimde güç sahibi olmasından hoşlanmadığımı çok erken öğrendim ve çok geçmeden herkes bunu öğrendi," diye açıklıyorum, genç Poppy ve Darren'ın çocukluk evimizin ön bahçesinde kavga ettikleri anı zihnimde canlanıyor.

Garrison'ın kalçası dizime bastırıyor, sessiz bir teselli önerisi. Buna gerek yok ama bunu ona söyleyecek değilim. Yanağımı omzuna bastırarak elimi bana en yakın kolunun üzerinden kaydırıyorum ve pazusuna sarılıyorum.

"Bağımsızlığımız konusunda birbirimize benziyoruz. Bazıları için göz korkutucu olabilir. Diğer insanlara ihtiyaç duymadığımızda, bu onların kendilerini güçsüz hissetmelerine neden olabilir," diyor.

Başımı sallayarak omzuna sokuluyorum. "Kimseye ihtiyacım yok değil, çünkü hala var. Anna ve Bryce, kardeşim ve ailem. Ama hepsi kendi seçimlerimi yapmak için kendi alanıma ihtiyacım olduğunu biliyor ve aynı zamanda tavsiye ve arkadaşlıklarını sunmak için onları yanımda istiyorlar. Zaman ayırmaya değer herkes bunu anlayacak ve saygı duyacaktır."

Yutkunduğunu duyabiliyorum ve yukarı doğru baktığımda boğazının ağırlaştığını görebiliyorum. "Babam benim bu yönümü hiç anlamadı. Belki anlasaydı, benim için yapmasına ihtiyaç duymadığım şeylere bu kadar çok dikkatini vermez ve onun yerine anneme odaklanırdı."

Bu bilgi kafamı kurcalarken gerildim. Yanağımın iç kısmını ısırarak koluna biraz daha sıkı sarılıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Yemek tepsisini bacağına yanındaki şiltenin üzerine koyuyor. Daha önce dokunmadığı yulaf ezmesine kaşlarını çatarak bakıyorum ve yememesinin daha güvenli olacağını düşünüyorum. Biraz bayat görünüyor. Tamam, *çok* bayat. En azından bütün çayı içti.

Yatak başlığına yaslandığında göz kapakları kapanıyor ve konuşmadan önce ağzını üç kez açıp kapatıyor.

"Annemde osteoporoz var."

"Bu konuda bilgim yok."

Tekrar yutkunuyor. "Kemiklerinizi inanılmaz derecede kırılgan hale getiren bir hastalık. Bu hastalığa yakalandığınızda, kırılma ve burkulmalara daha yatkın hale gelirsiniz. Çoğu zaman, sadece küçük bir kaza geçirdiğinizde kırık bir kemikle acil servise gidene kadar bu hastalığa sahip olduğunuzu bile bilmiyorsunuz."

"Bu çok kötü Garrison. Çok üzıldüm."

"Annem ilk kez kendini yaraladığında ben şehirde değildim. O zamanlar Swift Edge Records hâlâ küçüktü. Sadece iki ofisi vardı. Biri Toronto'da, diğeri Los Angeles'ta. ABD ofisi yeniydi, ben her şeyin nasıl gittiğine bakmak için uçmadan iki hafta önce açılmıştı. Oradaki ekip sektörde deneyimliydi ama başarılarını bir özgeçmişte görmek yeterli değildi. Bunu kendi gözlerimle görmek istedim."

"Ben de aynı şeyi yapmak isterdim. Kendi şirketlerimiz kadar sevdiğimiz bir konuda başkalarına güvenmek inanılmaz derecede zor olabilir. Bu bir gecede olmuyor," diyorum ona, anlayış göğsümde alev alev yanarken.

Avucunu dizimin üzerine koyuyor ve sıkıyor. Parmakları dizimin kıvrımlarında gezinerek beni ürpertiyor. "Ailemin evinde, babamın bizim sanatçılar için kullandığımıza rakip bir ev stüdyosu var. Bodrum katının büyük bir bölümünü kaplıyor, ses geçirmez cam ve aklınıza gelebilecek her türlü ses ekipmanı var. Orada her zaman başka bir yerde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirirdi. Tek başına ya da seçtiği sanatçıyla, hiç fark etmezdi. Müzik yapmak onun kanında var."

Yüzümü omzuna çeviriyorum, devam etmesini beklerken dudaklarımı sıcak teninde gezdiriyorum. Mideme kramplar giriyor, sesindeki acı cızırtıdan bile belli oluyor.

"Bütün bunları bana şu anda anlatmak zorunda değilsin Garrison," diyorum usulca. "Uzun zamandır anlatmak istediğim tek kişi sensin."

Kalbim kabarıyor. "Dinliyorum o zaman."

Uzun bir nefes alıyor. "Los Angeles'taki ikinci günümün sabahında annem beni hastaneden aradı. Babama yemek götürürken sondan ikinci basamakta ayağının kaydığını ve düştüğünü söyledi. Darbenin çoğunu dizleri almış ama yüzü halıya çarpmadan önce kendini yakaladığında bileği kırılmış. Yine de, yaralandığına dair bu bomba üzerime düşmüşken bile, tek umursadığı duvarlara sıçrayan ve beyaz halıyı lekeleyen yemekti. Sonra bana babamın yanında olmadığını söyledi."

Keskin bir nefes alıyorum ve o da bacağımı sıkıca kavırıyor, sanki onu denge için kullanıyormuş gibi. Güç için.

"Kız düşüp bileğini kırdı ama adam stüdyosunda çok meşgul olduğu için kızın çığlıklarını duymadı. O aptal ses geçirmez cam, yardıma ihtiyacı olduğunda onu duymasını engelliyordu. Babam çalışırken onu rahatsız etmek istemedi, bu yüzden inatçı kadın acı ve korkudan aklını kaçırmış bir halde kendi arabasıyla hastaneye gitti ve ancak hemşireler bunu yapmazsa kendileri yapmakla tehdit edince beni aradı. İşine bizden daha fazla zaman ayırdığı için babama hep kızmışımdır, sadece önemseydiği bir şey olduğunda ilgilenirdi. Kendimi bildim bileli bu böyleydi. Ama daha önce hiç böyle bir şeye yol açmamıştı. Annemle değil."

"Anneme olanlar için ona kızılıyorsun," diyorum uzun bir nefes vererek.

"Kızıyorum. Teyzem onu eve götürmek için gelene kadar annem beş saat hastanede kaldı. Geri döndüğünde, annemin gittiğini fark etmemiştii bile. Çoktan eve dönmek için uçağa binmişim ve döndüğümde ... sıkı bir mücadele verdik. Annem durmamız için yalvarmasaydı, onu değerli ses geçirmez camının içine fırlatırdım. İlişkımız hiçbir zaman harika olmadı ama bu kadar da kötü değildi. Ondan sonra ilişkimizden geriye hiçbir şey kalmadı."

"Peki ya annen? O tüm bunları nasıl karşılıyor? Babandan yardım istemediği için onu affettin mi?"

Bu Garrison ve Reggie hakkında öğrenmeyi beklediğimden daha kötü. Bunun iki inatçı adam arasındaki önemsiz bir kavga olduğunu ve ilişkilerinin bozulmasına yol açtığını sanıyordum. Ama bunun arkasında gerçek bir neden olduğunu duymak? Herkesin tüm bunların Garrison'ın suçu olduğunu ve Reggie'nin bunca zamandır temize çıktığını düşündüğünü? Kahretsin, midem düğümlendi.

Burada mükemmel bir çözüm yok. Herkes hatalı. Bunu kabul etmeyecek kadar önyargılı değilim. Ama ne olursa olsun Garrison'ın duyguları da geçerli. *Hem de çok geçerli.*

"Hastaneden beni aradığı anda beni affetmişti. Osteoporoz olduğunu öğrendikten sonra her şey altüst oldu. Çok korkmuştum çünkü başına gelenler kırık bir bilekten çok daha kötü olabilirdi. Ve o gün işini bırakıp onu bir kez bile kontrol edecek kadar umursamadı mı?" Soruyu tükürüyor, öfkesi, incinmişliği ve ihaneti her kelimededen sızıyor.

"Başka bilen var mı? Ne olduğunu ve sana neler hissettirdiğini?"

"Ailem dışında, hayır. Ve o zaman bile, babam gösterdiğinden daha gururludur. Yaptıklarını telafi ettiğini sanıyor ama öyle değil. Çalışmak ya da ses tahtasıyla uğraşmak yerine haftada birkaç geceyi karısıyla geçirmesi, ikimizi de geri plana attığı yılları telafi etmiyor. Karısının artık yapamadığı her şeyi yaparak onunla birlikte yaşamak için kullanabileceği yılları çalışarak heba etti. Yanlış bir şey yapmadığını düşünmesi umurumda değil. Yapıyordu."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım Garrison. Nereden geldiğini anlıyorum. Olanlardan dolayı incinmiş hissetmende yanlış bir şey yok. Sana aksini söyleyen kişi zaten bunu paylaşmaya değmez. Eğer babamın gözetiminde annemin başına böyle bir şey gelseydi, onun kışına tekmeyi basardım."

Sert bir kahkaha odayı böldü, sonra da süzölüp gitti. "Teşekkür ederim."

"Dinlediğim için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Sana bundan çok daha fazlası için teşekkür ediyorum." Elini dizimden kaldırıp yanındaki tepsiye ve komodinlerin üzerindeki her şeye doğru sallıyor. "Başka biri olsa beni ahırda bırakırdı. Sen beni eve götürdün ve o zamandan beri yanımdan hiç ayrılmadın."

"Dikkat et, tüm bu tatlı sözlerle büyük kötü CEO kişiliğini kaybedeceksin," diye hafifçe uyarıyorum.

Bir parmağı çenemin altına yerleşiyor ve çenemin kenarından kıvrılarak başımı geriye yatırıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ışıltılı zümrüt çukurlarına dönüşüyor.

"Seninle birlikte, bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum."

25

GARRISON

CUMA SABAHİ boğazımdaki ağrı azaldı ve tekrar burnumdan nefes alabiliyorum. İki günlük dinlenmenin ardından Steele Ranch'e döndüm ve aldığım soğuk algınlığı ilaçlarının etkisi geçti. Hastalanmadan önce hiç olmadığım kadar aklım başımda. Etrafımdaki her şey daha net, duygularım daha keskin ve kalp atışlarımın ve ciğerlerimin şişmesinin daha fazla farkındayım.

Uyuduğumu hiç bilmediğim bir anda tamamen uyanığım.

Bu ani değişimden sorumlu olabilecek tek bir kadın var ve son birkaç gündür benim için yaptığı her şeyi hatırlayınca göğsümdeki tüm çarpıntıları hissediyorum.

Döndüğüm ilk günün ardından kapıdan çıktığımda Johnny beni çoktan misafırhanenin dışında bekliyordu. Cuma geceleri tekrarlanan Peakside gezisine beni götürmek için daha önce verdiği söze sadık kalması şaşırtıcı değildi. Gitmeyeli birkaç hafta oldu ama bu gece sabırsızlanıyorum. Poppy'yi tekrar görmek için bunu bir bahane olarak kullanmaya hazırım.

Johnny'nin saçları hala kesilmemiş ve çikolata kahvesi kovboy şapkasının altındaki esintide özgürce hareket ediyor. Yüzünü aydınlatan sırıtış bulaşıcı ve ben de hafifçe karşılık vererek onun çekimine teslim oluyorum. Bu adam neşenin vücut bulmuş hali ve onun arkadaşlığından hoşlanmıyormuşum gibi davranmaya devam etmek çok yorucu. Çoğu zaman beni rahatsız etse bile.

Eğer ışığını fırtına bulutlarımdaki çatlaklardan geçirmeye çalışmak istiyorsa, bunu yapabilir.

"Daha iyi görünüyorsun," diyor kiralık arabamın kaputunu okşarken. Günlerdir kullanmamıştım ama yine de henüz iade etmeye cesaret edemiyordum.

"O zaman her şey istediğin gibi gitti." Ona Poppy'yi arayanın kendisi olmadığını inkâr etmesi için meydan okuyan bir bakış atıyorum.

"Sanırım bundan sonra bana Cupid diyebilirsin."

"Olmaz."

Verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıktıktan sonra, ilk kez çizme giymiş ayaklarımı toprağa basıyorum. Ayak parmaklarımı çoraplarımın içinde kıvrıp açarak

yeni kovboy çizmelerine alışmak için. Eklenen ağırlığa alışmak biraz zaman alacak ama o kadar da kötü değiller. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim.

Kendime nasıl hissettirdiklerinin önemli olmadığını hatırlatıyorum çünkü onları sadece bir çift pahalı ayakkabımı daha çamurda mahvetmemek için giyiyorum.

Gerçeğin *tamamı* bu değil.

"Bana benim için giyindiğini söyleme Garry," diye mırıldanıyor Johnny, kışını arabanın kaputunun üzerine park ederken bir çizme ayağını kaldırıp bileğinin üzerinden geçiriyor.

"Arabanın üzerine oturma. Milyonlarca kız kardeşinden hiçbiri sana hiç terbiye öğretmedi mi?"

"Elbette öğretiler ama bu onları her zaman kullandığım anlamına gelmiyor." "Ne utanç verici."

Ona doğru yürürken kalçalarımındaki kot pantolon külotumun üstündeki tene sürtünüyor. Sağ kalçamda, bu sabah gevşek bir çit teliyle uğraşırken takıldığım için yeni bir yırtık var ve pantolonumda deliklerle insan içinde görünmek istemediğim için onları değiştirmek için can atıyorum. Ancak hastayken çamaşırlarımı yıkama fırsatım olmadı ve giyecek takım elbise pantolonundan başka bir şeyim kalmadı.

Peakside'in takım elbise giyilebilecek bir yer olmadığını çabucak öğrendim.

Çiftliğin üzerinde parlayan güneş ve pembe-turuncuya boyanmış bulutsuz gökyüzü, bahardan çok yaza benziyor. Botlarım yeni filizlenmiş yeşil çimenlere çarpıyor ve Eliza'nın ana evden gelen çiçeklerinin kokusunu içime çekiyorum. Araziyi bölen ağaç kümelerinden kuşlar bile cıvıldıyor, şarkıları bana çok yabancı. Toronto'daki çatı katımdan en son ne zaman kuş sesi duyduğumu hatırlamıyorum.

"Her zaman 'Seni özledim Johnny, en iyi arkadaşım' diyebilirsin" diyor.

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"İkimiz de bunun yalan olmayacağını biliyoruz. Şimdi, geç kalmadan ve herkes bir dahaki sefere gelmeni yasaklamadan önce arabaya bin."

"Şimdiden katılmamın yasaklanmamış olmasına şaşırdım," diye itiraf ediyorum, kımıldamadan.

Sanki konuştuğu en büyük aptal benmişim gibi bana bakıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve ellerimi kalçalarıma koyarak bu bakışı hak edecek ne yaptığımı açıklamasını bekliyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"İnanması bu kadar zor olan şeyin ne olduğunu anlayamıyorum."

"Poppy herkese senin geleceğini söyledi. Bu konuda onunla tartışmaları için onlara meydan okudu."

Dudaklarım aralandı, içimden şaşkın bir nefes geçti.

Bu sabah beni bıraktığından beri onunla konuşmamıştım. Bana Güzel Kalın'ın öğleden sonra bir dersi olduğunu ve zaten farkında olmadığım bir dersi kaçırdıktan sonra işe dönmesi gerektiğini söyledi. Karşı koymadım çünkü saçma bir şekilde bencilce bir gün daha onunla yatakta kalma isteğim ne olursa olsun, işinizi onunki gibi sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hastalandığımda benimle ilgilenmesine izin vermek yeterince aptalcaydı ama babamla olan geçmişimi ona anlatmam kadar aptalca bir şey olamazdı. Ya da annem hakkında burada kimseye söylemeyi düşünmediğim kadar çok şey paylaşmam kadar.

Poppy yine de dinledi. Dinledi ve beni göğsümden vuran yumuşak teselli sözleri söyledi. Sesinde ya da beden dilinde zerre kadar yargılama yoktu. Sadece anlayışlıydı.

Hay sikeyim.

"Bir daha burnunu sokmaya kalkma Johnny. Kendi işine bak," diyorum göğsümden bir böcek gibi ezdiğim umut kıvılcımına rağmen.

Ellerini önünde birleştiriyor. "Hey, ben bilgi aktarmaktan başka bir şey yapmıyorum. Brody hala yokken Anna'ya Sky konusunda yardım ediyordum. Sohbet ediyorduk."

"Dedikodu yapıyordunuz," diye düzeltiyorum onu.

"Sen buna dedikodu diyorsun, ben ise hararetli tartışma diyorum." "Ben ve Poppy hakkında konuşacak bir şey yok."

Yalanın tadı iğrenç, ama bu tepkinin üzerinde durmama izin vermiyorum. Neyse ki arka cebimdeki telefonum çaldığında bu konuşmanın geri kalanından kurtuluyorum. Arayanın kimliğine bakmadan cevap veriyorum, böylece şaşırtıcı servis patlamasını kaybetme riskini almamış oluyorum.

"Evet?"

"Sana kaç kez basit bir merhabayla cevap vermeni söyledim," diye azarlıyor Nathan beni.

"Nefesini boşa harcamayı bırakmalısın."

"Evet, muhtemelen. Her neyse, nihayet siparişinle ilgili bir gelişme var. Aman Tanrım, nerede yaşıyordun sen? Hiçliğin ortasında mı? Teslimat şirketi beklemeye aldı çünkü o tarafa sadece iki haftada bir gidiyorlar."

"Şaşırtıcı değil."

"Nihayet bu sabah aradılar ve yarın sabah teslim edilecekler. İşe yarayacak mı?"

"Olmasını sağlarım. Ama erken gelseler iyi olur. En geç öğle yemeği vakti. Bir çamaşır makinesi ve kurutucuyu teslim etmek ne kadar zor olabilir ki? Bunu yapmak için ne kadar uzağa gitmeleri gerektiği umurumda değil. Parasını ödeyen benim."

Johnny'nin yüzümün yan tarafında delikler açan boncuk gözlerini görmezden gelerek burnumun kenarını sıkıp nefes alıyorum.

"Ben de öyle dedim. Hatta teslimat ücretini artırmayı bile teklif ettim ama inat ettiler. Bu onların kaybı," diyor Nathan.

"Sadece gelmeden önce bana haber vermeye çalış, ben de onları alacak birinin olduğundan emin olayım."

"Dikkatli davranıyorsun, değil mi?" diye sormadan önce uzun, ağır bir duraklama oluyor. Bunların kime gittiğini sormadım ama senin için olmadıklarını biliyorum."

Johnny'ye sırtımı dönüyorum. "Bir ay içinde geri döneceğim, Nathan. Eğer bu kadar endişelendiğin buysa."

"Her şey işle ilgili değil. Ben seni soruyorum. Orada gerçekten neler oluyor? Günlerdir bana işle ilgili bir şey sormadın ve ara verdiğin için minnettar olsam da nedenini merak ediyorum. Dikkatin dağınık ve bunun sadece o çiftlikte çalışmakla meşgul olduğun için olduğuna inanabilir miyim bilmiyorum. Dahası da var. Kendi çatı katınızdakilerden daha iyi olması muhtemel bir çamaşır makinesi ve kurutucuya beş bin dolar harcadınız. Bu hiçbir şey değil."

"İşe yaramaz şeylere bundan daha fazlasını harcadım ve sen bu alışverişlere hiç aldırış etmedin."

Boğazından kızgınlıktan çok hayal kırıklığına benzeyen bir ses çıkarıyor. "Bu aynı şey değil. Bu bir kadın için hediye. Öyle olduğunu biliyorum, o yüzden inkâr etmeye kalkma. Ve sadece arkadaşın değil, aynı zamanda şirketinin başkan yardımcısı olarak, seni Cherry Peak'e atan aynı şirket, eğer unuttuysan, arkanı kollaman konusunda seni uyarıyorum. Brody'den kız arkadaşından ilk kez bahsettiğinde ona gizlilik sözleşmesi imzalatmasını talep etmekte gecikmedin. Aynı standartları kendin için de uyguladın mı?"

"Benim bir kız arkadaşım yok, Nathan. Kes şunu. Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim."

"Lanet olsun, Garrison. En azından halkla ilişkilere söyle. Bu konuyu onlara aç ve hiç kullanmayacak olsan bile bir şeyler hazırlat."

Başımı geriye atıp Nathan'la tartışarak geçirdiğim her dakikada daha da kararan gökyüzüne bakarken başım bir milyon kilo ağırlığında.

"Bırak onu. Ve bu aramızda kalsın. İhtiyacım olan son şey, ben açıklama yapmak için orada değilken bunun kurula ulaşması." Ses tonumdaki tehdit çok açık, bu yüzden daha fazla kelimeyle nefesimi boşa harcamıyorum.

"Peki, tamam. *Lanet olsun*, tamam. Ama işler ters gittiği anda seni oradan çıkaracağım. Geri kalan her şeyi kendin halletmek zorunda kalacaksın."

"Bunu yapabilecek kapasiteden çok daha fazlasıyım. Bu hiçbir şey," diye bağırdım.

Kesinlikle hiçbir şey değil. Duygusal bir ilişkim olmasa da Poppy'yle yatıyorum ve bu bile başlı başına bir tür arıza emniyetli koruma planı gerektiriyor. İşler karışırsa endişelenecek bir şeyim olmadığından emin olmak için daha önce hiç bu kadar tereddüt etmemiştim. Dağınıklıktan nefret ederim. Hep nefret etmişimdir. Ama ona imzalaması için yasal belgelerden oluşan bir dosya verme ve onun kendini rahatsız hissetmesi ya da ona güvenmediğime inanması riskini alma fikri beni son birkaç günden daha fazla hasta ediyor.

"O zaman senin sözüne güveneceğim," diye mırıldandı Nathan. "Harika."

Geri alamayacağım bir şey söylemeden önce aramayı kapatıyorum ve telefonumu cebime geri sokuyorum. Johnny hâlâ bana bakıyor; topuklarımın üzerinde dönüp bakışlarını karşılamadan önce bunu hissedebiliyorum. Başka tarafa bakma zahmetine girmiyor ve beni dinlemiyormuş gibi davranıyor. Kulak misafiri olması ne kadar sinir bozucu olsa da dürüstlüğüne saygı duyuyorum. Bu çok nadir bulunan bir özellik.

"Poppy çamaşır makinesi ve kurutucunun çalışmadığından bahsetmedi. Bahsetseydi içimizden biri gidip ona yardım ederdi," diyor.

İlk içgüdüm ona kızının iyiliğinin onu ilgilendirmediğini söylemek. Ama benim de değil.

"Yardım edilemeyecek durumdaydılar. Yenilerine ihtiyacı vardı. Bunları ona verebilecek imkânlara sahibim. Hikayenin sonu," diyorum ona.

Gözlerinin kenarları kısıldı. "Pekâlâ." "O ses tonunu kullanma."

"Ne tonu?"

"Şüpheli olan. Bu savaşa tekrar girecek gücüm yok." "Nathan kim?"

Arabayla aramdaki mesafeyi bacaklarım yiyor ama son anda direksiyonu kırıyorum. Kamyon her zaman olduğu gibi kilitli değil. Aklı başında hiç kimse

Zihin buraya onu çalmak için gelirdi. Johnny'nin sorusunu duymazdan gelip kamyonete biniyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Johnny bana katılmadan önce sert bir şekilde çalışıyor, havaya siyah dumanlar üflüyor.

Emniyet kemerini takıyor, neredeyse sorularla seğiriyor. "Toronto'dan bir arkadaşın mı?"

"Sen kemikli bir köpeksin."

"Sadece kabuğunu kırmaya çalışıyorum. Bunun mümkün olduğunu biliyorum."

"Hayır, mümkün değil," diye karşı çıkıyorum, kamyoneti birinci vitese takıp evden uzaklaşıyorum.

Kamyonu kullanmak kolay hale geldi. Onu şehre daha sık götürüyorum, gitmem gereken yere beni götürmesi için Johnny'ye daha az güveniyorum. Geçtiğimiz hafta ona daha fazla sorumluluk verildi ve Wade bunu yaklaşan üreme sezonuna bağlasa da ben aksini düşünüyorum. Önerimi ciddiye aldı ve çocuğu test ediyor. Johnny'nin benimle meşgul olduğu için başarısız olmasını istemiyorum.

"Hiç düşündün mü, belki de buradaki insanlar senin burada olmak istemediğini hissettikleri için seni henüz karşılamadılar? Onlara aynı nezaketi göstermeyeceksen neden sana bir şans versinler ki?" diye soruyor, sesindeki ani keskin ton beni şaşkına çeviriyor.

"Burada bir aydan biraz fazla zamanım kaldı evlat. Sonsuza dek ortadan kaybolacakken beni tanımanın kimseye bir faydası olmaz. Ayrıca, pek de çekici olmayan bir şöhretim var. Birçok insanın benden beklediklerinden farklı olup olmadığımı öğrenmek isteyeceğinden şüpheliyim."

Şapkasını kucağına koyarken başını sallayarak ofluyor. "Sen bir ünden daha fazlasısın. Ben, neredeyse herkesle arkadaşım. Birini başkasının bana söylediklerine göre yargılamak yerine her zaman onun hakkında kendi fikrimi oluşturmak istemişimdir. Ben buyum işte. Poppy mi? İstedğin kadar inkar et, seni inatçı pislik, ama sana bir şans verdi, bunun onu hem Anna hem de Brody ile sıcak suda yakalayabileceğini biliyordu. Bunu yapmaya devam ettiğini düşünmek bana senin kendini gösterdiğin kadar kötü biri olmadığını gösteriyor."

Sözleri içime dengesiz bir şekilde yerleşiyor. Evet, sanırım bu çocuk hem Wade'in kurtarıcı lütfü hem de başımın belası olabilir. Gerçeklerden başka bir şey söylemiyor olsa bile.

Sadece bunları kendime itiraf etmeye hazır değilim. Henüz hazır değilim.

26

POPPY

Yanına oturduğumdan beri BRYCE bana bakmayı bırakmadı. Duygularını saklayan biri değil ve şu an da bir istisna değil. Müşterilerimden herhangi birinin alışık olduğundan daha yüksek yoğunluklu bir direk dersinden sonra bile, hala işe gittiğimde olduğu kadar gergin.

Hala benimle tek kelime bile konuşmadı.

Daralmış, bilmiş bakışları çocukluğumuzdan beri bana karşı kullandığı bir korkutma tekniği. Ve onun tek bir zorlaması olmadan dudaklarımdan dökülmeye hazır olan her şeyin çatladığını hissedebiliyorum. Etkileyici olduğu kadar sinir bozucu da.

Tam olarak konuşmak için yeterli zamanımız yokken ona bilmek istediği şeyi söylemeyi reddediyorum. Beklemek zorunda kalacak ve bunun onu daha da sinirlendirdiğini biliyorum. Grubumuzun geri kalanı her an gelebilir.

"Bryce, beni ürkütüyorsun," diye mırıldanıyor Anna, votka içkisini yudumlarırken plastik pipetinin sapını sıkıyor.

Sonunda kızgın, mavi gözlü trol diğer en iyi arkadaşımıza bakıyor ve ben de bu anlık mola karşısında sıkıntılı bir nefes alıyorum. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

Anna kaşlarını ona doğru kaldırırken ben homurdanıyorum. Gözlerini Bryce ve benim aramda gezdiriyor. "Bir yetişkin gibi davranabilir ve konuşması için onu korkutmaya çalışmak yerine Poppy'ye ne sormak istiyorsan sorabilirsin."

"Bunu yapmayacağım."

"Yalancı," diye şarkı söylüyorum, içkimden bir yudum alarak.

Bryce tüm vücudunu bana doğru çeviriyor ama sadece Anna'yla konuşuyor.

"Bir şey mi duydun?"

"Bryce," diye azarlıyor Anna, ama dudakları seğiriyor ve sinirim tepeme çıkıyor.

"Eğer şu anda ona gülümsersen, Anna, kalkıp giderim," diye uyarıyorum.

"Gülümsemiyorum!"

"Bunu düşünüyordun."

"İstersen gülümse, Annalise. Buradaki diğer tek kişi, adını vermemem gereken pis, kokuşmuş bir hain." diyor Bryce.

"Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum, Ice," diyorum ona, omzunu okşamak için elimi uzatırken.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve burun delikleri alevlenerek bana tekrar bakıyor. "Şu anda benim edepsiz konuşmalarımı hak etmiyorsun."

"Oh, merhaba. Sonunda varlığımı kabul ediyor musun? Düşündüğüm kadar uzun süre dayanamadın."

"Bana içini dökecek misin, yoksa önce seni kesip açmam mı gerekiyor?" diye soruyor, ağzı zalim bir çizgide.

"Pençelerini serbest bırakmana bayılıyorum ama Peakside'in ortasında bir balık gibi bağırsaklarımı deşmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Özellikle de her zamankinden daha yoğun bir Cuma gecesinde. Barın ortasındaki yeni mekanik boğaya bakıyorum ve içimde bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Boğaya binmeyi denemeyeli yıllar olmuştu ve son seferinde oldukça sarhoş olmuşum.

Bryce bu konuda benden çok daha yetenekli. Şu anda bana bu kadar kızgın olmasaydı, çoktan o lanet şeyi vaftiz ediyor olurdu.

"Seni şimdiye kadar derini yüzmemiş olmamın tek nedeni bu," diye homurdanıyor. "Neden yine Poppy'ye kızıyoruz?" Anna soruyor.

İçimi bitiriyorum ve boş bardağı masanın kenarına doğru itiyorum. "Evet, Poppy'ye neden kızıyoruz?"

"Çünkü sır saklıyordu ve aramızda sır olmaması gerekiyordu. Çarşamba günü onu korumam için bana ihtiyacı olmasaydı, sanırım hâlâ karanlıkta olacaktık." Ses tonundaki ısırik karşısında irkilmemek elde değil.

"Tamam, herkes buraya gelene kadar yaklaşık beş dakikan var ve pencereni kaybediyorsun. O yüzden işe koyul," diyorum.

Bryce tırnaklarını masaya vurarak başını sallıyor. "Bana her şeyi beş dakika içinde anlatabileceğine inanmıyorum. Görünüşe göre, itiraf etmen gereken haftalar var."

"İster kabul et ister etme." Omuz silkiyorum, inkâr etmiyorum.

"Peki. Onunla yattın mı?" diye soruyor, doğrudan boğazıma yapışarak.

"Evet."

İkisi de şaşırılmış görünmüyor ve ben gerçekten bu kadar açık olup olmadığımızı düşünüyorum.

Bryce devam ediyor. "Ne kadar zamandır?"

"Peakside'a ilk geldiğinde beni eve bıraktığından beri." Bu kez cevap verirken Anna'ya bakıyorum.

Yüz ifadesi açık, sakince beni izliyor. Ona olan minnettarlığım on kat artıyor, tabii bu mümkünse. "Neden Garrison?"

"Ben ondan etkilendim, o da benden etkilendi. Hepsi bu kadardı." "Öyle miydi?" Bryce soruyor.

Onların ağır bakışları altında kızarıyorum ve barın kapısına bakıyorum, herkesin gelmesi ve beni hiç hazır olmadığım bu sorgulamadan kurtarması için dua ediyorum.

"Evet ve şu an için alabileceğiniz tek şey bu," diyorum onlara.

Bryce gülüyor ama bu mutlu bir ses değil. "Hiç sanmıyorum. Her zaman arkanı kollayacağımı ve ne zaman ihtiyacın olursa yardım edeceğimi biliyorsun ama yine de bunları yapmamı neden istediğini bana söylemek zorundasın."

"Onun nesi bu kadar iyi baba? Yani, adam alınmasın ama pek de şeftali gibi değil," diye yumuşak bir sesle soruyor Anna, Bryce'ın yıpratıcı ses tonundan o kadar farklı ki.

"O kesinlikle bir şeftali değil. Ama bu onu kötü bir adam da yapmaz. Onu tanıımıyorken bu şekilde etiketlemek kolay olabilir."

Bryce sözümü kesti. "Peki onu tanıyor musun? Herkese kefil olacak kadar iyi mi? Bu gece davet edilmesini talep ettiğinde kimse bir şey demedi, ama bunun onunla otomatik olarak iyi olduğumuz için olduğunu düşünemezsin. Hepimiz merak ediyoruz ama bunu sana soracak cesareti olan bir tek ben varım."

"Ah," diyor Anna.

"Üzgünüm, A." Bryce ona bir saniyeden fazla sürmeyen özür dileyen bir gülümseme veriyor ve sonra bana dönüyor. "Eee?"

Bu gece Garrison'ı davet etmeleri için ısrar etmenin bir risk olduğunu biliyordum ama onun arkadaşlığından hoşlanan tek kişi ben değilim. Johnny herkes içinde en çok bu adamı seviyor. Ben sadece Johnny'den daha çok dinleyecekleri biriyim. Onun sözünün benimki kadar ağırlık taşıması için yeterince uzun süredir grupta değil.

Ayrıca bu, aynı tepkiyle karşılaşmayacağı anlamına da geliyor.

"Brody'nin onunla kişisel sorunları var. Poppy'nin patronuna olan ani -ya da o kadar da ani *olmayan*- ilgisi hakkında ne düşünüyor?" Bryce Anna'ya soruyor.

"Bu konuda pek konuşmadık, çünkü orada pek bir şey olduğunu bilmiyordum, ama senin anlattığın kadar büyük bir mesele değil Ice. Eğer Poppy o kadar da kötü biri olmadığını söylüyorsa, ona bir şans vermeye hazırım.

Bunu bana kanıtlamak için. Beni Brody'ye götüren adamdan nefret etmek çok zor."

"Teşekkür ederim," diyorum ona dikkatle.

"Sadece bize bunu neden haftalar önce söylemediğini bilmek istiyorum. Eğer gerçekten onun o kadar kötü biri olduğunu düşünmüyorsanız, neden sakladınız?" Bryce soruyor.

İnançsız bir kahkaha atıyorum. "Bu tepki tam da bu yüzden. Sadece iki kez yattık. Evlenecek değiliz ya."

"Birlikte yatmak ya da yatmamak. Ondan hoşlanıyorsun. Hoşlandığını çok iyi biliyorum, o yüzden hoşlanmıyormuş gibi davranarak beni aşağılama. Geçmişte seni stüdyoda sadece iki kez idare etmek zorunda kaldım ve hiçbir bir erkek yüzünden değildi. Bu hiçbir şey değil," diyor Bryce.

İçimden yalan söylemek gelmiyor. Ama lanet olsun, bir içkiye daha ihtiyacım var. Çabucak. "Ondan hoşlanıp hoşlanmamam neyi değiştirir ki? Bu geçici bir durum. Sadece fırsatım varken inanılmaz seksin tadını çıkarıyorum."

Anna bir kahkaha patlatıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Özür dilerim, az önce kötü bir deya hissinde kapıldım. Geçici olan, değerli bir adamla asla geçici olarak kalmaz. Seni kırdığım için üzgünüm bebeğim."

"Sen ve Brody *çok* farklıydınız. O adam tam da bu barda kışına ateş püskürttüğün anda sana aşık oldu," diyorum.

Bu sefer kızaran o oldu. "Yine de o zaman da geçici olduğunu düşünmüştüm. Çabuk ve aniden değişiyor."

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim hanımlar, ama gerçekten endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Garrison benim çıkacağım tipte bir adam değil ve eminim ki ben de onun çıkacağı tipte bir kadın değilim," diyorum.

Bryce bana kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi? Sen onun çıkacağı türden bir kadın değil misin?"

"Bunu duymak hoşuma gitmiyor, Poppy," diye mırıldanıyor Anna.

"Çirkin olduğumu falan söylemiyorum. Demek istediğim, bazı ortak noktalarımız olsa da, katılması gerektiğinden emin olduğum tüm o süslü yemeklerde ve etkinliklerde onun koluna asılan, üzerine titreyen kız arkadaş rolünü oynayabileceğimi sanmıyorum. İlkel ve düzgün biri değilim - kahretsin, gürültücüyüm ve kelime dağarcığımda uygun olanlardan daha fazla küfür var. Eğer bir çift bot ve delikli bir gömlek giymiyorsam, bir direğin üzerinde yarı çıplak ya da muhtemelen çok kısa bir elbise giyiyordumdur. Onun gibi bir adamın şu anki anlaşmamızın dışında isteyeceği kadın tipi bu değil ve benim için sorun değil," diye açıklıyorum.

Omzum umursamaz bir omuz silkmeye kalkıyor ama söylediğim her kelime midemi bulandırıyor, ta ki tualete koşmak zorunda kalacağıma emin olana kadar.

Ona söylediklerime inanıp inanmadığını ve yaptığımız şeyin resmi olarak arkadaşça bir şey olup olmadığını ya da her fırsatta sevişmekten kaçınamayacak kadar azgın olup olmadığımızı sorma arzusuyla çarpıyorum.

Ama cevaplar beni incitirse, bunun etkisinden kurtulmam haftalar alır. Kendimi bu dürüstlükten mahrum etmeyeceğim.

"Alınma ama Poppy, görünüşünü ya da iş için ne yaptığını bu kadar önemseseydi en başta riske atmazdı," diyor Anna, içkisinin kalanını geri çekip boş bardağımın yanına koymadan önce.

İçkisinin yarısı dolu olan tek kişi Bryce ve o da sanki bunu bilerek yapıyormuş gibi içkisini çok yavaş yudumluyor. Tırnaklarını masaya vurmaya devam ederken yüz ifadesi düşünceli bir ifadeye dönüşüyor.

"Anna'ya katılıyorum. Ama şunu da ekleyeyim, bence haklı ya da haksız olduğunu bir an önce öğrenmelisin. Gerçekten de endişelendiğim kadar büyük bir pislik olma ihtimaline karşı. O buradayken onunla yatmaya devam edecekseniz, sonrasında ne olacağı konusunda ikinizin de açık olduğundan emin olmalısınız. Seni seviyorum ve bunun sonunda incinmeden endişeleniyorum," diye açıklıyor ve rahatlatıcı bir elini koluma koyuyor. Bu onun biraz yumuşamaya başladığının ilk işareti ve ben de bu dokunuşu içime çekerek rahatlıyorum.

"Tüm bunları bana anlatması için ona nasıl ulaşmamı önerirsin? Herkesin yanında ona sorabileceğim gibi değil," diye mırıldanıyorum.

Anna'nın gözleri muziplikle parıldıyor. "Belki de ona hiç sormana gerek yoktur."

Nabzım hızlanıyor. "Başımı belaya sokacaksın, değil mi?"

"Sen her zaman biraz belayı sevmişsindir, babalık," diye sinsice ekliyor Bryce, Garrison'ın benimle işi bittiğinde geceyi kıpkırmızı bir kışla bitireceğimi onaylayarak.

27

POPPY

Garrison'ın Peakeside'a vardığı anı hissediyorum.

Hava yoğunlaşıyor, göğüs uçlarım beklentiyle geriliyor. Onay için kapıya doğru bakmama gerek yok. Bana geleceğini biliyorum.

Barın üstü kollarımın altında serin, ona yaslanıp küçük siyah pipeti bardağımdaki koyu kahverengi sıvının içinde döndürüyorum. Beni eve bıraktığı gece sipariş ettiği ve bana içirdiği içkinin aynısı. Sadece bir yudum içtim, boğazımı yakacak ve nefesimde viski kokusu bırakacak kadar. İçimde çarpınan sinirlerin bir kısmını hafifletti ama tamamen yok etmedi.

Barın üstündeki eski hoparlörlerde çalan bir Brody Steele şarkısı havada süzülüyordu. Açılış notalarından sonra gururla ikinci single'ı olarak tanıdım, küçük ama popüler repertuarındaki bir klasik. Neşeli bir şarkı olduğu için minnettarım, şu anda yavaş bir aşk şarkısı istemiyorum.

Zihnime kaymayacak ve yapmak üzere olduğum her şeyi fazla düşünmeme neden olmayacak hızlı bir şeye ihtiyacım var.

Aynı anda kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve burnuma Garrison'ın parfümünün kokusunu alıyorum, lüks bir koku, paramın yetmeyeceği tasarımcı dükkânlarından birinden alınmış gibi. Ağzım kuruyor, heyecandan kan beynime sızıyor.

"Diğerleriyle birlikte masada olmamanın bir nedeni var mı?" Ses kulağımda alçak ve gırtlaktan geliyor.

Titriyorum, gözlerimi barın arkasındaki içki raflarına dikiyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Mmm. Şimdi."

Vücudu yanıma yerleşiyor, vücudundan o kadar büyük bir güç yayılıyor ki, bu gücün ağırlığı altında nefes almak neredeyse zorlaşıyor. Elini kıçımın üstünden, mor sundress elbisemin ince kumaşının üzerinden geçirdiğinde ateşim yükseliyor. Parmağının ucu külotumun altındaki bandı çektiğinde nefes alış verişinde hafif bir aksama oluyor.

"Kendimi az giyinmiş hissediyorum," diye ekliyor huysuzca.

"Bin dolarlık bir takım elbisenin içinde yetersiz giyindiğinden emin değilim."

"Bana bak." Parmaklarını sırtımda gezdiriyor, kığımın yanağındaki selülit hissedecek kadar aşağıya iniyor. Tutuşunu sıkılaştırıyor, bundan rahatsız olmuyor. "Ve hiç bu kadar ucuz bir takım elbisem olmamıştı."

Başımı çevirip nihayet ona bakıyorum. Gözlerim irileşiyor, ensemden terler boşalıyor. Onu çiftlikte gördükten sonra kot pantolonunu görünce şaşırmadım ama kovboy çizmeleri giydiğini görünce dizlerimin bağı çözüldü. Çamurlu çizmeler giyen bir adam beni her zaman tahrik etmiştir ama Garrison'ın bunları giymesine vereceğim tepkinin öncekilerin hepsini utandıracığını bilmeliydim. Bunları bilerek giymiş. Onlardan ne kadar hoşlandığımı söyledikten sonra bu bir tesadüf değil.

Kendimi onu barın üzerine itmekten alıkoyabilmem bir mucize.

"Gidebiliriz," diye geveliyor, yüz ifademi ya da lanet olası zihnimi okuyor, bilmiyorum ya da umursamıyorum. "Hemen şimdi."

Kafam bulanık, ama onu iki yana sallamayı başarıyorum. "Henüz değil."

"Bana öyle bakmayı kes, yoksa bir tuvalet kabininde sikilirsin, o zaman."

"Kim sikişmekle ilgili bir şey söyledi? Hmm? Burada arkadaşlarımla birlikteyim ve sen de az önce hastaydın."

Başını eğip mırıldanırken kığımın avuçlamayan eliyle barın kenarını kavıyor: "Seninle iki gün yatakta kaldım, Poppy. Bu kış iki gün boyunca yüzümün önünde sallandı ve yüzümü içine gömmeme izin verilmedi, bu yüzden hayır, burada arkadaşlarınla birlikte değilsin. Burada benimlesin ve amındaki boş acıya daha fazla dayanamadığın zaman benimle gideceksin. Onu almak için bekliyor olacağım. İstersem bütün gece boyunca."

Hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyorum, külotum mahvoldu.

"Burada bu göreve hazır olabilecek tek kişi sen değilsin Garrison," diye fısıldıyorum, kelimeleri duymak için daha fazla eğilmek zorunda kalmasına bayılıyorum.

Çenesinin yanağıma değdiği ilk sıyrık elektrik gibi. Dokunuşunun altındaki deriye kan hücum ediyor, vızıldıyor.

Kığımın kavrayışı cezalandırıcı bir hal alıyor ve arkadaşlarımızla barın karşı tarafında olduğumuz için minnettarım, böylece onun sahiplenici tutuşunu göremiyorlar

benim üzerimde. Hiçbiri onu ne kadar sevdiğimi anlayamaz. *Bunun için acı çekiyorum.*

Aklımdaki tüm sorulara rağmen, bu adamın benim üzerimde bu şekilde hak iddia etmesi içimi dışıma çıkarmaya yetiyor. Tüm planlarımı başlamadan mahvedecek olsa bile.

Yüzünü çeviriyor ve ağzı çenemi yakalıyor, dudakları aralanarak, "Eğer beni tahrik etmeye çalışıyorsan, işe yaramayacak." diyor.

"Hayır mı?"

"Hayır, tatlım.

Yaramayacak."

"Göreceğiz bakalım."

Bardan uzaklaşıp onu orada tek başına bıraktığımda odaklandığım şey ifadesindeki kibirli ton. Başım dik ve kalçalarım gereğinden fazla sallanarak barın önünden geçiyorum, beni izlediğini biliyor ve kontrolünün çoktan sarsıldığını hissettiğini umuyorum. Açık yürüyüş yoluna adımımı attığım anda Anna'nın gözleri benimkilere takılıyor, sırtışı kendime olan güvenimi daha da artırıyor.

Yaşlı bir adam şu anda yeni mekanik boğanın sırtında, etrafında küçük bir kalabalık toplanmış durumda. Yeni bir tutuş için çabalarken sağ bacağı neredeyse havaya kalkmış, boğa sallanırken yarı yarıya sarkıyor. İki saniye sonra boğanın altındaki mindere düşüyor. Ayağa kalkarken kalabalık bağırıyor ve ellerini ağzının etrafında birleştirerek "booyah!" diye bağırıyor.

Anna'nın tatlı parfümü yanıma sokulup "Bunlardan birine nasıl binileceğini biliyorsun, değil mi?" diye sormadan önce bana çarpıyor.

Biraz inanmayarak gülüyorum. "Bunu şimdi mi soruyorsun? Ölüm tuzağına atlamak üzereyken mi?"

"Yani, Bryce beni yetenekli olduğuna ikna etmeye çalıştı ama seni cesaretlendirmeden önce kendim sorayım dedim."

"Bu konuda harika değilim ama evet, mekanik bir boğaya binebilirim."

Başını gevşekçe sallıyor. "Şimdiden seni izliyor. Bir dakika. Bunlar *kovboy çizmeleri* mi?"

"Evet. Gördüğüm anda neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum," diye itiraf ediyorum.

"Şimdi bana ters ters bakıyor. Daha yanından ayrılmadan onu kızdırdın mı?" diye soruyor, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi kelimeler gergin.

Ona bakma isteğimi görmezden gelerek sırtıyorum. "Bu gece beni eve götürmesi için ona yalvaran kişinin ben olacağımı sanıyor."

"O bir aptal," diyor Bryce, soluma doğru kayarak. Omzu benimkine çarpıyor ve bir an için ona doğru eğiliyorum. "Şimdi, kalk şuradan. Sıradakine senin adını ekledim."

Bryce kıcıma sert bir tokat atarak beni öne doğru savuruyor ve takılıp düşmekten kıl payı kurtuluyorum. Bu, hayatımın geri kalanında burayı terk edip İsviçre'ye taşınmam için yeterli bir utanç olurdu.

İnsan kalabalığının arasından sıyrılıp ringin kenarı boyunca uzanan koruyucu minder bariyerine doğru ilerlerken Garrison'ın gözleri sırtımda sıcak ve ağır bir yük oluşturuyor. Beyzbol şapkasının altında yarıya kadar sakladığı sarı saçlarıyla Steele Çiftliği'nde ırgatlık yapan Thomas bana elini uzattığında, iç çamaşırlarımı herkese göstermeden bariyerleri aşmama yardım etmesine izin vererek elini tutuyorum. O şeyin üzerine atladığım anda olacaktı ama bir kere olması iki kere olmasından iyidir.

"Hadi, Poppy!" Bryce ısıklık çalmak için parmaklarını ağzına sokarak bağıyor. "O boğa senin sürtüğün olsun!"

Orada olduğunu kendime hatırlatmak için şapkamın tepesini elime alıyorum ve atlamaya hazırlanıyorum. Mekanik bir boğaya en son bindiğimde, şu an olduğumdan en az yirmi kilo daha hafif ve çok daha çeviktim. Omurgamdan aşağı soğuk bir sifon akıyor ve biriktirdiğim heyecanı zehirliyor. Garrison izliyor ve eğer bu aptal boğayı kırarsam, bu utancı asla atlatamayacağım.

Eller kalçalarımı kavıyor ve beni havaya kaldırarak dudaklarımdan bir çığlık çıkmasını sağlıyor. Kollarımı çılgınca önüme doğru uzatıyorum ve boğanın boynundaki ipe tutunarak canımı kurtarmaya çalışıyorum. Thomas beni mekanik boğanın soğuk dolgularına oturtuyor ve bacağımı sallayıp tamamen sırtına oturduğumda bana cesaret verici bir gülümseme sunuyor.

Elbisemin etekleri kalçalarım kadar uzanıyor ve bu gece planladığımdan çok daha fazla tenimi ortaya çıkarıyor. Yine de buna çok fazla odaklanmama izin vermiyorum. Kimse benim istemediğim güzelliklerimi göremeyecek.

"Hazır mısın?" Ben ipi tutuşumu ayarlarken Thomas soruyor.

Sarhoş bedenlerden oluşan kalabalığın arasından bakma riskini göze alarak Garrison'ın beni bekleyen bakışlarına odaklanıyorum. Alev alev yanıyor, içimi ısıtıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, pazuları şişmiş ve çenesi kenetlenmiş. Bu tam da beklediğim tepkiydi.

Her nasılsa, bu tepki Thomas bacağımı okşadığında ve Garrison çıplak tenime dokunduğu yere odaklandığında daha da iyi hale geliyor. Kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum, dudakları kıvrılırken sırıtışımı gizleme zahmetine girmiyorum.

"Ben hazırım," diyorum.

Thomas çenesini eğip geri adım atıyor. "Bir elin ipten, diğeri elin havada. Hareket etmeye başladığında saati başlatacağız."

Leğen kemiğimi kaydırıyorum ve kolumu havaya kaldırmadan önce boğanın üzerinde öne doğru eğiliyorum.

Bariyerin üzerine tırmanmadan önce ona "Yardımanın için teşekkürler," diyorum.

Sırıtışı belayı işaret ediyor. "Merak etme güzelim. Diğer tarafta görüşürüz."

Boğanın vücudumun altındaki ilk sarsıntısı şok etkisi yaratıyor. Kalçalarımı vücudunun etrafında sıkmadan önce öne doğru kayıyorum ve geriye doğru kaymaya hazırlanıyorum. Yavaş başlıyor, birkaç saniyeden fazla sürmeyecek kolay ve rahat bir şeyle alay ediyor. Avuçlarım ipin etrafında terlemeye başladığında, çok daha hızlı, daha sert hareket ediyor, tüm vücudum sarsılıyor ve kaslarım çekiliyor. Elbisem yukarı kalktıkça serin hava kalçalarımın çarpıyor ama ayarlamak için geri uzanamıyorum.

"Bu bir kız, Poppy!" Kalabalık tezahürat yaparken Anna çığlık atıyor ve boğanın üzerinde kaldığım her saniye daha da heyecanlanıyor.

Onu bulup teşekkür ederek gülümsemek istiyorum ama seçebildiğim tek kişi Garrison. Ona çekiliyorum ve zamanın ya da mekânın önemi yok gibi görünüyor, o benim ilgi odağım.

Sahiplik ve kaçırılmaz bir arzu duygusu. Güçlü bir *ihtiyaç*. Kalabalığın hemen ötesinden beni izlerken, bu boğanın üzerinde bulunduğum süre içinde daha da yaklaşmış olan o yeşilimsi kahverengi gözlerinde gördüğüm şey bu. Benim ona olan mesafemi koruyamadığım gibi o da kendini benden uzak tutamıyor. Dünyada beni başka türlü ikna edebilecek hiçbir yalan yok.

Boğanın üzerinde ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama bacaklarım yanıyor ve ipi tutuşum artık tamamen değersiz. Zayıf ve ağrılıyım, atlayışımı hazırlıyorum. Parmaklarımın ipten aşağı kaydığını hissettiğim an, iki bacağımı da boğanın bir tarafına doğru hareket ettiriyorum ve atlıyorum.

Hiç de mükemmel değil. Ayaklarımın üzerinde tökezliyorum, dengede durmaya çalışırken kollarım genişçe sallanıyor. Sonra Thomas önümde duruyor, elleriyle dirseklerimi tutarak beni sabitliyor. Ona bakıyorum, yer ayaklarımın altında sallanıyor.

"Ben iyiyim," diyorum çok fazla yaklaştığında.

Şeytani bir şekilde sırtıyor. "Evet, biliyorum. Ama o değil ve CP'ye geldiğinden beri o adamın soğukkanlılığını kaybetmesini görmeyi bekliyordum."

Başımı yana doğru savurarak altımdaki dolgunun üzerinde sallanıyorum ve nefesim kesiliyor. Garrison'ın bariyeri tutup kendini üzerinden attığını görünce gözlerim zevkten neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Zarif bir şekilde ayağa kalkıyor ve bana doğru yaklaşırken kaynayan öfkesini kucaklıyorum, garip bir şekilde güvende hissederek etrafımı sarmasına izin veriyorum.

Thomas'ın yanından geçerken dokunuşu nazik ama damgalayıcı, elimi tutup beni göğsüne çekerken burun delikleri açılıyor. En iyi çabalarımın rağmen ona karşı eriyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, vücudu benimkinin etrafında en lezzetli şekilde şekilleniyor.

Ona bakmak için başımı arkaya yatırıyorum ve göğsüne yaslanıp titriyorum. Sadece en iğrenç rüyalarımın bu kadar kutsal olmayan bir arzuyla bakıldığını hayal etmişim.

Konuştuğunda kelimeler gergin, gırtlaktan geliyor.

"Biz gidiyoruz. Kendine bir iyilik yap ve benimle tartışma. Eğer beni dinlersen, belki seninle ilişim bittiğinde oturabilmene izin veririm."

Onu kapıdan çıkaran benim.

28

GARRISON

Poppy'nin beni bara çekmesine izin veriyorum. Bu gece sahip olacağı tek kontrol bu. Dışarı çıktığımızda, o benim. Her anlamda. Akıl, beden, ruh. Ben aksini söyleyene kadar.

Görüşüm kırmızıyla kaplandı, içim öfkeyle zonkluyor. Sarışın adam ona dokundu. Bir değil, iki kez. Parmaklarıyla onun ipeksi teninin çıplak sıcaklığını hissetti ve bundan zevk aldı. Zevk aldığını biliyorum. Nasıl almasın ki?

Kalçalarını kavrayıp onu o ölüm tuzağına kaldıran ben olmalıydım. Minderde tökezlediğinde ciğerlerim nefesini paylaşıyor ve ellerim dirseklerinde onu dengeliyordu.

Dünya tamamen yeni bir şeye dönüşüyor. Tanıdık olmayan duygular ve arzular, keskin dikenlerle kaplı saplarla çiçek açıyor.

Eşyalarım karşı her zaman sahiplenici olmuşumdur. Ben tek çocuğum ve paylaşmayı hiç sevmedim. Ama bunu bir yetişkin olarak ve bir kadın üzerinde hiç yaşamadım. Onu bu barın ortasında, herkesin önünde, birdenbire bir erkekten çok bir canavara dönüştürme dürtüsüyle boğuluyordum gibi hissediyorum.

Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım, akıllıca bir karar vermek için kendime güvenmiyorum. Kötü, aptalca bir fikir daha cazip geliyor. Bu geceden önce pervasızlıktan hiç hoşlanmamıştım ama şimdi ona doyamıyorum.

Poppy'nin pastel mor güneş elbisesi bizi tanımadığımız bir kapıya doğru götürürken dizlerinin arkasında sallanıyor. O lanet elbise başlı başına bir sorun. Bu bir suç. Çok sade ama onun üzerinde bir şaheser. Hem parçalara ayırmak hem de daha sık giymesi için ısrar etmek istiyorum.

Kapının üstündeki tabelada Çıkış yazıyor ama sanki içerideki ampuller sönmüş gibi ışsız. O bunu umursamıyor, ben de umursamıyorum.

Omuzlarındaki iki ince kayıştan biri gevşemiş, yanına geldiğimden beri üçüncü kez aşağı kayıyor. Tekrar yukarı çekiyor ve bakışlarımı sırtına sabitliyorum, ince elbisenin altında sütyen bandının görünmesi gerekiyor ama görünmüyor. Göğüsleri o boğanın üzerinde nasıl zıpladığına bakılırsa sütyen olmayacağını biliyordum ama onu cezalandırmadan önce emin olmam gerekiyordu.

Boğadan atlamadan hemen önce bacaklarının arasındaki pembe külotu görmeseydim, onları da atladığını varsayacaktım.

Bu geceki çeteleye eklenecek bir şey daha.

Bu gece saçları açık ve gevşek, hafifçe kıvrılmış ve omuzlarının üzerinde sallanıyor. Onu dizlerinin üstüne çöktürüp ağzını sikimle doldururken saçlarının yumruğuma dolanmasını istiyorum. Onu bir bardak viskinin içinde pipetini döndürürken gördüğümünden beri kaya gibi sağlamım. En sevdiğim türden olduğunu, benden uzaklaştığında içtikten sonra öğrendim.

Eminim tadı hâlâ öyledir.

Poppy dirseğiyle kapıyı iterek açtı ve bizi dışarı çıkardı. Güneş daha yeni batmış, gökyüzü sadece ara sokağı gölgeler içinde bırakacak kadar karanlık. Yakınlarda kimse yok, ara sokakta kapının yanına park edilmiş, çalışanların zaman zaman kullandığını tahmin ettiğim bir sandalyeden başka bir şey yok. Sokağın bir ucu kim bilir nereye giden bir çatala açılırken, diğer ucu ana caddeye açılıyor.

"Kamyon ön tarafta. Neden buradayız?" Sesimin içeridekinden daha da sert çıkmasına şaşırmadan soruyorum.

Poppy elimi bırakmadan önce sıkıyor. Pembe, pırıltılı botlarının topukları üzerinde dönüyor ve o dolgun, pembe dudaklarını bir sırtışıya dönüştürüyor. Bakışlarımı vücudunun her santimetresinde gezdiriyorum; hızla inip kalkan iri göğüslerinden, belindeki belirgin çukurluğa ve elbisesinin dökümlü kumaşının altından bile görünen kalçalarındaki kabarıklığa kadar.

Muhteşem bir kadın. Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Onu ilk gördüğüm andan itibaren ondan etkilenmişim. Ve bu çekim konuşmaya başladığımızda daha da arttı. Şimdi, kayboldum. Bildiğimi sandığım pek çok yanımda ezildi ve yok oldu, beni sorularla ve onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini duyma ihtiyacıyla baş başa bıraktı. Bunun bir önemi olmaması gerektiğini bilsem de. Bunun hiçbir şeye yol açmayacağını.

Dışarısı sıcak, üstümüzde güneş olmasa bile, ama meme uçları sert. İçlerinden geçen piercinglerin girintileri ağzımı sulandırıyor.

"Orada ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyor, dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor, kızarmış yanaklarını ve ıslak alt dudağını görmek beni mahvediyor.

"Sanırım iyi bir fikrim var."

"Ve?"

Ona doğru tek bir geniş adım atıyorum. "Ve ne?"

"Şimdi hepsinin soruları olacak. Bu büyüklükteki bir kasabada dedikodu yayılır."

"Şu anda önemsedğim tek şey sana bir ders vermek, Poppy," diye hırslıyorum.

Masumiyet timsali gözlerini kırıştırıyor. "Bana bir ders vermek mi? Ne için?"

Gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için sokağın aşağısına bakıyorum ve sonra onu yakalayıp bizi gölgelerin en karanlığına sürüklüyorum. Sarkan bir çatı parçasının altına ve dış duvardaki küçük bir çukurun içine sıkışıp, yanaklarını avuçlarımin içine alıyorum ve *nihayet - nihayet* - onu öpmeden önce başını geriye yatırıyorum.

Tadı viski gibi, sadece birazcık. Başımı döndürmeye yetecek kadar. Öpücüklerimde vahşiyim, ama o da öyle. Dişlerimiz çılgınca çarpışıyor, dillerimiz aç. Ağzını damgalıyorum, daha fazlası için sızlandığı ısırlıklar ve emişlerle benim olarak işaretliyorum.

Bu gece ilk ve tek kez ona istediğini veriyorum. Her nefes alışında ve inleyişinde, bildiğim tek şey olana kadar ihtiyacımın derinliklerine dalıyorum. Yanaklarını serbest bırakıp kalçalarını tuttuğumda ellerimin altında cennet gibi hissediyor, onu sikime doğru çekerek bana ne yaptığını hissettiğinden emin oluyorum.

"Bana seni kaldıramayacağımı söylemiştin," diye inliyor. Dizlerimin üzerinde eğilerek kalçasını kavırıyorum ve belime sarıyorum, Merkezine doğru sürtünmeden önce onu açıyor, ona ne kadar saf olduğumu gösteriyordum. Miyavlıyor, parmakları saçlarımin arasından kayıyor, sıkıca tutuyor.

Dudaklarım yanağında geziniyor, ağzındaki parıltıyı tenine ve çenesinin alt tarafına doğru sürüklüyor. Nabzını emiyorum ve alçak, çaresiz bir inlemeyle ödüllendiriliyorum.

"Yanılmışım," diye nefes alıyorum, boştaki elimle tuğla duvara yaslanan başının arkasını destekliyorum. "Duymak istediğin bu muydu? Başka bir adamın ellerini üzerinde görmeye dayanamadığımı mı? Senin o küçük gösterinden sonra akıl sağlığımı zar zor koruduğumu mu?"

Zayıfça başını sallıyor, gözleri parlak ve şaşkın. "Evet. Evet, tüm bunları bilmek istedim."

"O zaman umarım kendini başarılı hissediyorsundur, tatlım. Fırsatın varken tadını çıkar." Aramıza bakarken bakışlarında alevlenen merakı görmezden geliyorum.

Kalçalarını kaldırıyor, bacaklarının arasına daha fazla baskı uygulamak istiyor ama ben oyalıyorum.

gıcırdatma hareketleri, aramızda kıl payı boşluk bırakarak.

Çenesini daha önce hiç dokunmadığım kadar sert çimdikliyorum ama acı verici değil. Talepkâr olmaktan çok sorgulayıcı. Birlikte geçirdiğimiz her gecede daha fazla keşfetmek istediğim bir şeyin ipucu.

Gözbebekleri o kadar genişliyor ki kahverenginin bir şeridi hariç hepsini yutuyor. Başını daha da geriye eğmek için elimi kullanıyorum ve onu benimle göz teması kurmaya zorluyorum.

"Beni itmeye karar verdiğinde ne olacağını biliyordun, değil mi? Bu yüzden mi yaptın?" Sorularım etrafımızdaki gölgelerin arasından süzülüyor.

Titriyor, göğsünü bana doğru eğerek sessiz bir teklifte bulunuyor. Yüzümü göğüslerinin arasına gömmek ve bir daha asla nefes almak için yukarı çıkmamak için can atıyor olsam da görmezden geliyorum.

"Cevap ver bana, Poppy."

Sessizliği uzadıkça göğsüme heyecan doluyor. Sanki o da cezalandırılmayı en az benim kadar istiyor gibi görünüyor.

"Peki, nasıl istersen öyle olsun," diye mırıldanıyorum, kalçasını belimden indirip iz bırakmak için boğazını ısırmadan önce.

Kot pantolonumu çıkarıp dizlerime kadar indirmem ve Poppy'nin ipeksi saçlarından bir avuç tutup onu önümde diz çökmeye zorlamam çok az zamanımı alıyor. Yere düştüğünde dudaklarında çılgınca bir sırıtma beliriyor ve elleri çıplak kalçalarımı bulup tırnaklarını hafifçe üzerlerine geçiriyor.

Yüz ifadesindeki hafif ürkekliği fark edip bakışlarımı yere indirdiğimde, zeminin küçük taşlarla dolu olduğunu görünce aniden gelen keskin suçluluk duygusunu görmezden gelemiyorum. Belki de yapmamalıydım-

Poppy ağzını iç uyluğuma bastırıyor ve sertçe ısıyor, beni o acı ana geri çekiyor. Sadece bir kez başını sallıyor, ama bu suçluluk duygumun hafiflemesi için yeterli, artık ikinci bir sorgulama yok.

"Beni bir daha ısıırırsan burada saatlerce dizlerinin üzerinde kalırsın," diyorum, uyarım bir kırbaç kadar keskin.

Bana güzelce göz kırpmıyor ve sıcak dilinin bir hareketiyle kalçamdaki yanmayı yatıştırıyor. "Evet, efendim."

Hay sikeyim.

Sözlerinin ardından gelen saf zevkle dizlerim titriyor. Bu nadir bir şey, biliyorum. Bu an. Poppy'nin burada benim için diz çökmesi, en az benim kadar çaresizce ihtiyaç duyduğu kontrolden vazgeçmesi. İşte

bir nedeni var. Benden kasıtlı olarak sakladığı ve henüz bilmek istemediğim bir sebep.

Şimdilik benim merhametime kalmış durumda ve ben de bundan zevk alacağım.

Bir elim hâlâ saçlarında dolanırken, diğer elimi sikime atıyorum ve sıkıca kavrayıp yavaş bir vuruş yapıyorum. Ucum prekumla parlıyor ve ben onu dudaklarına götürmeye fırsat bulamadan o ileri doğru itiyor.

Ağız açık, dilini yarığın üzerinde kaydırıyor ve sıvıyı yalıyor, dudakları kapandığında inliyor, beni tadıyor. Çenemi sıkıyorum ve sikimi ağzına vurarak bir sonraki döl damlasını alt dudağına yayıyorum. Boğazına kadar sokmaktan kendimi alıkoyduğumda kalçalarımıdaki kaslar acıtacak kadar geriliyor.

Saçlarını tutuşumu bir an için gevşetiyorum, elmacık kemiğinin uzunluğunu parmak eklemimle okşayacak kadar uzun, dokunuşa burun kıvrıma şeklinden zevk alıyorum. Göğsüm dehşet verici bir şekilde geriliyor ve sonra başının üstünden tutup parmaklarımı kafatasının arkasında kaydırarak onu ileri doğru itiyorum.

"Sikimi yala Poppy, eğer iyi bir iş çıkarırsan o açgözlü amcığının bu gece boşalmasına izin vereceğim."

Daha fazla talimata ihtiyacı yok. Ne yalvarıyor ne de talep ediyor. Ağız aletimin etrafında sıcacık, yavaşça uzunluğuna çalışıyor. Bir avucu taşaklarımı kavlıyor, aklımı başımdan alan hafif, bilmiş bir dokunuşla onları okşuyor.

Tükürük şaftımı kaplıyor, geri çekilip ucunu yaladığında çenesinden aşağı damlıyor. Kabarık dudakları arasında emiyor ve başını daha da aşağı indirmeden önce alt tarafını okşuyor, boğazının arkasına çarpana kadar beni daha derine ve daha derine götürüyor.

"İşte böyle tatlım. Boğazını gevşet ve sonuna kadar al. Evet-evet, böyle yut," diye talimat veriyorum, dediğimi aynen yaptığında gözlerimin arkasındaki beyaz parlıyor.

Yutkunurken boğazının sıkı duvarları sıkışıyor ve ben titrek bir nefes verip destek için tuğla duvara yaslanıyorum. Kasıklarımnda basınç oluşuyor, tıkanıp daha da derine girdiğinde omurgam karıncalanıyor, beni o kadar ileri götürüyor ki taşaklarımın üzerine tükürük sızdırıyor.

Bir saniye sonra kekeleyerek uzun bir nefes çekiyor ve elini beni okşamak için kullanıyor, diğeri taşaklarıma masaj yapmaya devam ediyor.

"Tanrı aşkına, Poppy," diye küfrediyorum, zaten boşalmanın eşiğindeyim. "Yapmamamı söylemezsen boğazından aşağıya boşalacağım."

Sürekli sulandığı için gözlerinin altında koyu lekeler bırakmaya başlayan kalın siyah kirpiklerinin altından sadece beni izliyor. Görülmeye değer ve asla unutmak istemediğim bir manzara.

Gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü izlemekle o kadar meşgulüm ki kendimi bir dahaki sefere beni ağzına alacağı ana hazırlayamıyorum. Taşaklarım geriliyor ve sonra bir parmağını ağzına daldırıyor, bacaklarımın arasında kaybolmadan önce dilindeki tükürük havuzuyla kaplıyor.

Beni dikkatle izlerken yavaşça ovmaya başlamadan önce kıcıma giden derinin üzerinde kaydığını hissediyorum. Yutkunuyorum ama ağzım kupkuru. Başını can havliyle kavriyorum, çenemi eğip ona bu gece olacağını tahmin etmediğim bir şeyi yapması için onay verdiğimde şok oluyorum. Daha önce kimsenin yapmasına izin vermeyi düşünmediğim bir şey.

Parmağının ucu kık yanaklarımın arasından geçip orada bekleyen deliğin etrafında dolanırken gözlerini benden ayırmıyor. Kulaklarım patlıyor, gözlerim lanet kafatasımın arkasına doğru yuvarlanıyor.

Dokunuşu nazik, o kadar nazik ki ona durmasını söylemiyorum. Deliğe yaptığı ilk baskıda içimde bir ürperti sallanıyor ve sonra boşalıyorum.

"Sikeyim. *Siktir*, Poppy. Yut onu. İşte geliyor," diye inliyorum, parmağı daha da bastırırken duvarı tokatlamak için elimin üstüne uzanıyorum ve ağzını dolduruyorum.

Zonklama üstüne zonklama, ağzının köşelerinden damlayıp çenesinden aşağı kayana kadar boşalıyorum. Parmağını çekiyor ve ben güçsüz düşünüyorum, tuğlalara yaslanıp Poppy'nin saçlarını, alnını ve yanaklarını okşuyorum. Ulaştığım her yere. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

Yavaşça dizlerinden kalkıyor ve ben de kolumu tekrar yanıma bırakmak zorunda kalıyorum. O anın parçalanmasını bekliyorum ama parçalanmıyor. Elinin tersiyle yüzündeki tükürük ve dölleri temizliyor ve ben de ona hayran olduğum için başka tarafa bakamıyorum. Yanakları kıpkırmızı ve dizlerine bir bakışım beni kendime getirdi.

"Kahretsin." Taş ve toprakla kaplıydılar ve kendime kızmamaya çalışarak başparmaklarımla hafifçe fırçalayarak temizliyorum. "Acıyorlar mı?"

Sabırla duruyor ve bunu yapmama izin veriyor. "Endişelenecek kadar değil. Aslında hoşuma gidiyor."

"Dizlerinin ağrması hoşuna mı gidiyor?"

"Eğer aletini emmekten dolayı ağrıyorsa, evet. Amımı yaladıktan sonra dizlerinin ağrması hoşuna gitmiyor mu?"

Parmak uçlarımı kalçalarının arkasında gezdiriyorum, boğazımda alçak sesle mırıldanıyorum. Bu pozisyonda öne doğru eğilip yüzümü bacaklarının arasına bastırmak yeterince kolay olacaktı. Dokunuşum kendinden emin ve sabitken, elimi uyluğunun yumuşak genişliği üzerinde kaydırıyorum ve bir parmağımı külotunun ortasına daldırıyorum. Kayganlar, uyarılmışlığı içlerine kadar işlemiş. Amının dudakları ıslak kumaşı aralarından emiyor ve dilimi o kadar sert ısıtırıyorum ki kanamamasına şaşırıyorum.

Poppy titriyor, diğer uyluğunu kavrayan parmaklarımın altında tüyleri diken diken oluyor. Boğuk bir inilti çıkarıyor.

"Garrison."

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. Hâlâ sertim, o kadar yoğun bir orgazm bile beni doyurmuyor. "Burada olmaz."

"O zaman beni eve götür." Bu gece ondan aldığım en yakın yalvarış bu oldu.

Daha fazla iknaya ihtiyacım yok. Benim için çılgılık attığında, etrafta duyacak başka kimse olmayacak. Hepsi bu olacak. Benim için. Ben.

29

POPPY

·LÜTFEN! Dur ya da boşalmama izin ver, seni orospu çocuğu!" Klitorisimi sertçe emerken Garrison'ın saçlarını çekiştirerek haykırıyorum, içimdeki dildoyu derinlere gömüp beni geriyor.

Titriyorum, kığım daha önce hiç olmadığı şekilde alev alev yanıyor. Ağzının altında kıvranırken yatağın üzerindeki her fırça yanığı ateşliyor ve bunu sevme şeklimden nefret ediyorum. Bana kaç kez şaplak attığını unuttum ama her biri beni daha da nirvanaya götürdü.

O da bunu biliyor. Eğer bunu kendi yararına kullanmasaydı, onda temelde bir sorun olurdu.

Dişleri klitorisimi, tehdidi hissettirecek kadar okşuyor. Yine de boş. Bana asla böyle zarar vermez. Belki de bundan bu kadar emin olmamalıyım, ama eminim ve bu konuda üzgün değilim.

Karnımdaki elinin baskısı artarken, diğer elini dildoyu amımdan çıkarmak için kullanıyor. İçgüdüsel olarak kalınlığın etrafında sıklaşıyorum, iç duvarlarıma doğru sürüklenmesi, tekrar görmezden gelmeye odaklanmak zorunda olduğum başka bir yoğun zevk dalgasını ateşliyor. Neredeyse imkânsız, orgazm inkârı çok uzun sürdü, teslim olup patlamak için acı çekmemek için.

Evime döner dönmez öpüşmeye başladık ve Garrison beni kanepenin arkasına yatırmış, karnımda sikinin izi kalana kadar sikiyordu. İçime girdiği ilk anda neredeyse boşalıyordum ve her şey o zaman başladı. O zamandan beri sayamayacağım kadar çok kez alay edildim ve sınıra getirildim ve şimdi deliriyorum.

İlk birkaç alaycı orgazmdan sonra oyuncaklar ortaya çıktı. Hiçbir zaman bir oyuncağın kullanımını geri çeviren biri olmadım ve şimdi onları kilit ve anahtar altında ondan saklamadığım için pişmanlık duyuyorum. İçimde olmasını istediğim tek bir penis var ve o da silikondan yapılmadı.

Yapay penis kayarak serbest kaldığında ve bir vuruş sonra yanımızdaki yatağa düştüğünde boş ve ağırlı kalıyorum. Garrison klitorisimi bırakıp dilini deliğimin üzerine daldırıyor, neredeyse özür dilercesine yalıyor ve öpüyor. Mırıldanıyorum, kalçalarım yukarı kalkıyor, yorgunluğuma rağmen hâlâ çaresizim.

Bacağımı omzuna atıp dilini yarığımdan geçirmeden önce karnımı ve kalçamı okşuyor, gt deliğimin sıkı halkasına dokunana kadar aşığıya iniyor.

"Boşalmayı hak ediyor musun, Poppy? Yeterince acı çektin mi?" diye soruyor, yanaklarımı ayırıp diliyle kıcımdın etrafında dönüyor.

Bu hisle sarsılıyorum, kollarım yatağa tutunmak için dışarı fırlıyor. "Evet, bunu sen de biliyorsun."

Gözlerini kaldırıyor, yırtıcı bakışlarıyla benimkileri yakalıyor. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim. *Bana*. Başka kimseye değil. Bu muhteşem amcığı yiyebildiğim ve seni doyurana kadar sikebildiğim sürece, sen benimsin. Seni paylaşmayacağım," diye homurdanıyor ıslak tenime doğru.

İkimiz de ıplağız ama ben kendimi milyonlarca kez daha çıplak hissediyorum. İtaat edilmeye alışkın ama bunu onun için kolaylaştırmayacağım. Ben onun çalışanlarından biri değilim ve oyun alanının eşitlenmesi gerekiyor.

"Bu mudur yani? Sikişmek mi? Resmen çıkar ilişkisi mi?"

Tırnakları etime batarken dilini kıcımdın içinde en küçük miktarda oynatıyor, sadece bir sonraki nefes alışımda nefesimi kesecek kadar.

Bir elimi yatağa vuruyorum, açgözlülükle sorularımı daha da ileri götürüyorum. "Cevap ver bana. Tüm seks arkadaşlarına karşı bu kadar sahiplenici misin? Onları herkesin içinde sahiplenmek gibi bir alışkanlığın var mı?"

"Yeter," diye homurdanıyor.

Dizlerinin üzerinde geriye yaslanıp bir kolunu ortama doladıktan sonra beni karnımın üzerine yatırmaya zorladığında nefesim kesiliyor. Aynı tutuşla beni dizlerimin üzerine, kıcım yüzüne gelene kadar geri çekiyor ve sonra kalın sikini açık, damlayan amıma sokuyor.

"Siktir!" ığlık atıyorum, rahatlama içime çökerken başımı tavana doğru geri atıyorum.

Kalbim duracak gibi oluyor, zevkten boğulurken bedenim aksıyor. Bir el omzuma bastırıyor ve yanağım yatağa çarpıyor. Pozisyonuma karşı koymuyorum. Boşalmaya bu kadar yakinken değil, tüm birikim beni gevşetecek bir patlamaya yol açarken.

"Tanrım, beni çok sıkıyorsun. Gel şu sikin üstüne, Poppy. Taşaklarımı onunla ıslat. Bana her şeyi ver," diye homurdanıyor ve lanet olsun, ona istediğini veriyorum.

Bu adil değil, ama onun talebi ihtiyacım olan son şey.

Onun zevk sesleri beni orgazmımın çılgınlığına kadar takip ediyor. Sarsılıyorum, bacaklarım kıcımı havada tutamayacak kadar güçsüzleşiyor.

Karnım yatağa çarpıyor ve o bir şekilde içimde daha da derinlere süzülüyor. Vahşi itişler beni ileri doğru sallıyor, zevkimi saniyeler, dakikalar, belki de daha fazla uzatıyor.

O da benim kadar sert boşalıyor ve bir süre sonra içimde sıcaklık patlıyor. Bu hisle inliyorum, o kadar aşırı uyarılmışım ki kalçalarının her sarsıntısında klitorisim yatağa sürtünüyor, artçı şoklar beni kemiksiz bırakıyor.

Garrison üzerime düşerken göz kapaklarım ağırlaşıyor, düşüncelerim sürükleniyor, teni o kadar sıcak ki teması bu kadar çok istemesem dayanılmaz olurdu. Ürpererek bir iç çekiyorum ve yanağımı altımdaki battaniyeye sürtüyorum. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve kafa derimi kaşıyarak beni tamamen mahvediyor.

Üstümde donup kaldığında zihnim geri dönmeye başlıyor, parmakları durmuş, hala saçlarıma gömülü. Hissettiğim panik duygusu, mutluluktan uçan sistemimi sarsıyor.

"Prezervatif kullanmadım," diye fısıldıyor, sanki daha yüksek sesle söylemenin durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyormuş gibi.

Doğum kontrollerimi her zaman zamanında yaptırdığımı hatırlayınca kanım yeniden ısınıyor. "Tamam. Seni bebek tuzağına düşürmeye çalışacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Sessizliği çok da şaşırtıcı değil ama yine de beni kızdırıyor, ona karşı olan bariz hislerime ters düşüyor. Lanet olsun bana.

Alay ediyorum, yan dönüyorum ve onu üzerimden itmek için göğsüne vuruyorum. Yataktan kalkarken bana yer vermekte tereddüt etmiyor ama bunun onun olduğu kadar benim de yararına olduğunu sanmıyorum.

"Pekâlâ, öncelikle doğum kontrol hapi kullanıyorum ve kullanmıyor olsam bile beni sadece vücudum için isteyen bir adamla çocuk sahibi olmak istemiyorum, bu yüzden endişelenme. İkincisi, madem güvenli seks konusunda bu kadar endişelisin, senden önce uzun zamandır kimseyle yatmadım. Son erkek arkadaşımdan sonra testlerim negatif çıktı," diyorum ona sert bir şekilde, aniden kıyafetsizliğimden rahatsız olarak.

Güvenli seks konusunda endişelenmekte haklı. Her zaman prezervatif kullandık ama ikimizin de aklı o kadar başındaydı ki unutmamıza şaşırmadım. İkimiz de dikkatsiz davrandık.

"Ben de negatifim. Ama bu beni ilgilendirmiyor. Çifte koruma olmadan seks yapmamalıyız. Çok pis."

İçimden sızan dölünü ilk hissettiğimde daha da sinirleniyorum. *Dağınık*, evet, tek kelime ile bu. Yataktan zıpladım ve bir

Gecelik gömleğimi şifonyerimden alıp üzerime atıyor, dizlerime kadar uzandığı için uzunluğuna şükrediyorum.

Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor ve gözlerinde zehirle gömleğe bakıyor. Aşağıya baktığımda öfkесinin nedenini buluyorum.

Omurgamı dikleştirtiyorum ve arkasından kapıyı gösteriyorum. "Çık dışarı. Başka bir erkeğin bana dokunmasına izin verdiğim için ya da ilişkimizle ilgili en basit sorulara bile cevap vermezken bir erkeğin gömleğini giydiğim için bana kızamazsın."

Bir hışımla kot pantolonunu ve gömleğini yerden alıp ona fırlatıyorum. Kıyafetleri yakalayıp kapı aralığına doğru geri çekilirken çenesi gıcırđıyor. "Sana sadece duymak istediklerini söylememi istiyorsun, Poppy," diyor.

Kaşlarım saç çizgime doğru uçuşuyor. "Hayır, istemiyorum. Gerçeği istiyorum. Zihnimin senin üzerinde daireler çizmesini engelleyecek bir şey. Buna yetişkin bir insan gibi iletişim kurmayı bilmek deniyor. Bu konular hakkında konuşmazsak sınırları nasıl bileceğiz?"

"Nasıl iletişim kuracağımı biliyorum," diye karşı çıkıyor ve kıyafetlerini çekiştirmeye başlıyor. üzerinde.

Bu manzara beni üzüyor. Gitmesini istemiyorum. Ya da daha önce istemiyordum. tüm bunlardan önce. Kızgınlıktan çok hayal kırıklığına uğramış olabilirim. Hatta incinmiş. Biz yetişkiniz, iletişim sorun olmamalı. Özellikle de tek ihtiyacım olan bir saniyelik dürüstlükken.

"Hayır, yok. Nasıl iletişim kuracağını bildiğin tek zaman, üzerinde söz hakkın olmaması gereken bir şey için bana bok attığın zamandır. Eğer söz sahibi olmak istiyorsan, Garrison, o zaman sor. Bana karşı dürüst ol. Ama o zamana kadar gidebilirsin," diyorum, ses tonum sert ve kesin.

"Ültime tomlara iyi yanıt vermem, Poppy."

"Bu bir ültime tomdur değil. Kendime bakıyorum. Senden tek bir şey istiyorum, o da dürüstlük. Kim olduğun umurumda değil. Benim için hiç önemli değil. Bunların hiçbirisi umurumda değil. Kıskanç ve sahiplenici ol, hoşuma gidiyor! Ama neden böyle davrandığın konusunda dürüst olmalısın. Eğer sadece yattığımız için bana karşı böyle hissediyorsan, bunu söyle. Ama bana yalan da söyleme."

İrkiliyor, aptalca seksi boğazı kalın bir yutkunmayla çalışıyor. İçimdeki suçluluk duygusunu görmezden gelip kafamı kapıya doğru itiyorum, ya benimle tartışmaya devam etmesini ya da şanslıysam bana gerçeği söylemesini bekliyorum.

Bunun yerine, hiçbir şey alamıyorum.

Gömleğini kafasına geçirip odadan çıkışını izlerken midem kurşunla doluyor. Ön kapının kapandığını duyana kadar yerimde durup boş kapı aralığına bakıyorum. Ses yumuşak ve bu onun kapıyı çarpmasından daha mı kötü bilmiyorum. Koridorda attığım her adım ağır geliyor ama oturma odasının penceresinin önüne gelene kadar durmuyorum.

Panjurlar kapalı, bu yüzden onları karanlık sokağa bakacak kadar açıyorum. Garrison çoktan kamyonu binmiş ama kontağı açmamış. Kabin yüz ifadesini gizleyecek kadar karanlık ama vücudunun ana hatları görünmüyor. Ne kadar gergin olduğunu anlamamak için yarı kör olmak gerekir. Ama belki de onun da benim kadar zorlandığını görmek için o kadar çaresizim ki bir şeyler uyduruyorum.

Bunun böyle sonuçlanmaması gerekiyordu. Evet, resmi bir FWB anlaşmamız yoktu ama yine de öyleydik. Ondan bunun dışında bir şey beklememeliydim. Bu haksızlık ama elimde değil. İşin içine aptal duygularım girmişken olmaz.

Garrison Beckett'a karşı saçma bir aşk besliyorum ve o da ilk çatışmada kaçıyor. Bu, evrenden gelen ve görmezden gelemeyeceğim bir işaret.

Pencereden dönüp doğruca banyoya gidiyorum ve onun vücudumda kalan dokunuşunu yakacak kadar sıcak bir duş alıyorum.

Kendime bir fincan kahve dolduruyorum ve ilk tadına baktığımda irkiliyorum. Yanmış. Hiç şaşırmadım. Makine benden daha eski. Ailemden elden düşme bir şeydi.

Mutfakta durduğumda ev bomboş, üzerime sardığım kabarık bornoz ilk kez kaşındırıyor. Dün gece yatağa girdiğimden beri kaşlarım çatık ve bir süre daha da çıkacağını sanmıyorum.

Üzülüyorum. Bir adam için gerçekten *üzülüyorum*. Bryce bunu duyunca çok kızacak. Saçımı ya da dişlerimi bile fırçalamadım ki bu hem iğrenç hem de acınası bir durum. Yine de mutfak tezgahının başında durup pencereden dışarı, arka bahçem için uydurduğum acınası bahaneye bakıyorum.

Taşrada yaşıyorsanız, Cherry Peak'in hiçbir yerinde bahçeye sahip olamazsınız. Dışarıya bakmaktan gerçekten keyif aldığım tek zaman çiftlikte olduğum zamandır. Dağ zirveleri ve uçsuz bucaksız tarlalar beni her zaman sakinleştirir. Bu kasaba kesinlikle öyle değil. Uzun zamandır da öyle.

Belki de burayı aştım, hayallerim ve hedeflerim Cherry Peak için çok büyük. Ya da belki, sadece belki, duygusalım ve kendime acıma krizimde aşırıya kaçıyorum.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum ve öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Ocağın üzerindeki saat Cumartesi sabahı saatin sekizi biraz geçtiğini gösteriyor. Acıklı bir müzik klbinin yıldızıymışım gibi pencereden dışarı bakarken bir fincan yanık kahve içmek sabahımı böyle geçirmeyi hayal etmemiştim.

Siktir et. Fincanımı lavaboya koyduktan sonra, dağılmış saçlarımı omuzlarımın arkasına atıp mutfaktan çıkıyorum. Aynı anda ön kapım çalınıyor ve yatak odam görünüyor. Ayaklarımı koridorda sürüklemeyi önce örtündüğümünden emin olmak için bornozuma bakıyorum.

Kapıyı çekip açtığımda uzun boylu, üzerinde mavi bir tulum ve hiç duymadığım bir kargo şirketinin logosunu taşıyan bir beyzbol şapkası olan bir adamla karşılaşınca sinirleniyorum.

"Yanlış eve gelmişsiniz. Hiçbir şey sipariş etmedim," diyorum ellerimle kalçalarımı kavrayarak.

Adam sıkılmış bir ifadeyle bana bakıyor, elinde ekranı yanan süslü küçük bir makine var. "Burası 17 Cherry Caddesi, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. Omzunun üzerinden bakınca, caddeye park etmiş beyaz bir teslimat kamyonetinin caddenin büyük bir kısmını kapattığını görüyorum. "Şanslısın ki park ettiğin yerden kimse geçmiyor."

"Sokağınız gülünç derecede dar."

"Bu doğru. Peki, en azından adresime ne teslim etmeye geldiğinizi söyleyebilir misiniz?" diye soruyorum.

İkinci bir adam minibüsün etrafında koşuşturmadan önce sokaktaki bir kapı daha kapanıyor. Arkadaki kilidi açıyor ve sonra kapı tüm mahalleyi uyandıracak kadar gürültülü bir şekilde yukarı fırlıyor.

Önümdeki teslimatçı elindeki makineyi kontrol ediyor. "Bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi. Kurulum için de yardıma ihtiyacınız olduğunu not ettim, bu yüzden şurayı imzalarsanız, onları mümkün olan en kısa sürede getirip kuracağız."

"Siparişte bir isim var mı? Alınmayın ama yasal olduğunuzdan emin olmadan evime girmenize izin verecek değilim."

İfadesini sertleştirmeden önce yüz hatlarında kızgınlık beliriyor. "Nathan Beaumont. Adamı tanıyor musun?"

"Hayır, Nat diye birini tanımıyorum-" Sözümü kesiyorum, farkına varmak beni delip geçiyor. Olayı büyütmemek için elimden geleni yapmama rağmen göğsüm ısıyor.

Bundan kurtulmayı. "Evet, var. Ben imzalayayım, siz de başlayabilirsiniz."

Kablosuz bir banka makinesine benzeyen ama daha kalın bir şey uzatıyor ve ben de geri vermeden önce tırnağımla ekranı imzalıyorum.

"Bunları nerede istiyorsun?" diye soruyor, makineyi tulumunun paçasını kaplayan bir cebe sokarak.

"Bodrum katında. İçeri gelebilirsin, sana göstereyim."

Onu içeri götürüp etrafı gezdirirken tek kelime etmiyor, kafasını bodrumun alçak tavanına çarpıp durması için uyardığım için bana teşekkür bile etmiyor. Yine de bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Burada olmaktan mutlu olup olmaması benim için önemli değil.

İkinci teslimatçı eski makineleri saklamak isteyip istemediğimi ya da alıp atmalarını tercih edip etmediğimi soruyor.

"Al onları. Lütfen onları evimden çıkarın" diye yalvarıyorum.

Onlar çalışmaya başlamadan önce sırtıyor ve kabul ediyor. Banyoya girip kapıyı arkamdan kilitlediğimde yarı şaşkın bir haldeyim. Kafamdaki saç karmaşası dehşet verici ve ağzımın tadı kötü kahve gibi, ama bunların hiçbirini düzeltmek için harekete geçmiyorum.

Bunun yerine bornozumun cebinden telefonumu çıkarıp Garrison'ın numarasını arıyorum. Sesi duyulmadan önce çevir sesi kulağımda beş kez çalıyor.

"Ben Garrison Beckett. Acil yardıma ihtiyacınız olursa asistanımla irtibata geçin. Teşekkür ederim."

Ardından gelen yüksek sesli bip sesi irkilmeme neden oluyor. Tekrar deniyorum ve aynı kayıtlarla karşılaşyorum. Teorik olarak, muhtemelen izin gününde uyuduğumu biliyorum, ama dün gecedan sonra gergindim, düşünülmesi gereken her lanet şeyi aşırı düşünüyorum.

Garrison'ın boktan çamaşır makinemle ilgili her şeyi bilmesi ve ayrıca Nathan adında bir arkadaşı olması tesadüf değil. O kadarını biliyorum. Ama neden bana yeni bir tane aldığını söylemedi ki? Bu sürpriz de neyin nesi? Muhtemelen ilk başta kibarlık olsun diye onu geri çevirirdim ama sonra hemen pes ederdim.

Bedava şeyleri geri çeviren biri değilimdir, özellikle de bana seksi erkekler tarafından teklif edildiyse, ne kadar pahalı olursa olsun. Garrison beni istediği kadar şımartabilir. Belki ödeme olarak ona bir ya da iki kez baba bile diyebilirim.

Sesli mesaj bırakmayı tercih etmeyerek aramayı kapatıyorum ve onun yerine mesaj zincirimizi açıyorum. Kısır, aramızda sadece bir avuç mesaj alışverişi var.

Ben: Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi için teşekkür ederim.

Kısa, tatlı ve beni dün gece olanlardan rahatsız olmamış gibi göstermeden konuya giriyor.

Ve bu güvenceyle telefonumu bir kenara bırakıp diş fıramı tutucusundan çıkararak üzerimi temizlemeye başlıyorum. Garrison'ın beni depresif bir duruma sürüklemesine izin vermeyeceğim. Benim üzerimde böyle bir gücü hak etmedi.

"GİTTİ Mİ? BÖYLE Mİ?" Bryce kucağındaki pembe limonata srahisini dengede tutarak soruyor. Kızlar ğle yemeğine geldiğinden beri tam bir neandertal gibi yudum yudum içiyor ama bu onu mutlu edecekse ...

Anna dilini çıkartıyor. "Belli ki duygularını kendine itiraf etmeye hazır değil."

Bryce alaycı bir şaşkınlıkla, "Ne sürpriz, duygularıyla başa çıkmaktan aciz bir adam daha," diye mırıldanıyor.

Boynumu geriyorum ve kanepenin arkasına yaslanıyorum, kendimi ağırlaşmış hissediyorum. "Her geçen gün erkeklerden daha fazla nefret ediyormuşsun gibi hissediyorum."

Omuz silkiyor ve ağzına bir cips atıyor. "Eğer ayakkabı uyuyor."

"En son ne zaman bir erkekle çıktın Ice?" Anna soruyor.

"Lise. Kordonlu kollar ve sakallar beni bu kadar cezbetmeseydi yanık, onlara hiç ihtiyaım olmazdı, ama ne yazık ki hepimizin zayıflıkları var."

Anna anlayışla mırıldanıyor. "Kadınlar o kadar iyi mi? Bunu sormanın aptalca geldiğini biliyorum ama merak ediyorum."

"Hem erkekleri hem de kadınları utandıran bir erkeğin var Anna," diye cevaplıyor Bryce. Anna hafifçe kızarak el sallıyor.

Bryce biseksüel olduğunu açıkça söylüyor ve ben de on birinci sınıfta bana açıldığı andan itibaren ona benzer sorular sordum. Merak etmemek elde değil, özellikle de bu büyüklükteki bir kasabada başka açık biseksüel insan yoksa.

Başını eğiyor, ifadesi ciddileşiyor. "Bu sorunun doğru bir cevabı yok. Her şey neyi sevdiğinize bağlı. şahsen ben,

Kadınlarla çıkmayı tercih ediyorum çünkü onlarla konuşmak daha kolay. Daha ileri gitmemiz gerektiğini hissetmeden önce daha derin bir ilişki -bir arkadaşlık- kurabiliyoruz. Kendi hızımda gitmeyi seviyorum, ister bir randevu olsun ve sonra eve birlikte gidelim, isterse onları öpmem on randevu sürsün.

"Erkeklerle çıkma deneyimim berbattan başka bir şey değildi. Bazı zamanlar kadınlardan gördüğüm saygıyı tercih ediyorum. Gerçi eski sevgilim kötü bir kaltak çıktı, bu yüzden belki de doğru cevapları verecek kişi ben değilim. Yanlarına gidip sorsanız iki biseksüel kadının tamamen aynı tercihleri ya da deneyimleri paylaşacağını sanmıyorum."

Sözlerini bitirdikten sonra keskin mavi gözlerini bana çevirip kısıyor. Yutkunuyorum.

"Garrison'ın sakalı bile yok, yani sakal yakmak senin için bir seçenek değil. Bu adama bu kadar takılmana sebep olan şey ne? İletişim kuramaması dışında tabii ki."

Anna bana sempatik bir gülümseme göstererek, "Mide bulandırıcı derecede yakışıklı," diyor.

Bryce gözlerini deviriyor. "Tabii ki öyle. Bence bu olumludan çok olumsuz bir özellik."

Bir elimi kaldırıyorum. "Ne kadar negatif ya da pozitif olduğu önemli değil. Ben ondan hoşlanıyorum ve ilk tanıştığımız andan beri onun mükemmel olmayacağını biliyordum. Bu karmaşanın içinde olmam tamamen benim hatam ama bu gerçeği değiştirmiyor." Kıpırdanarak Bryce'ın limonatasına uzanıyorum ve kapağını kapatıp ağzıma götürüyorum, kuruyan boğazımı yatıştırarak bir şey arıyorum. Üç yudum aldıktan sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Yara bandını söküp atmalısın. Gerçekten ne hissettiği ve ne istediği konusunda sana karşı dürüst olması için ona bir şans daha ver ve eğer hala yapamıyorsa, o zaman kışına tekmeyi bas." diyor Anna, destekleyici bir eli dizime koymak için kanepeye uzanarak. "Bazen bir erkek korktuğu şeyi itiraf etmek için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyar."

"Sanırım ona bu şans çoktan verdim," diye itiraf ediyorum, Bryce ve Anna gelmeden saniyeler önce gelen mesajı düşünüyorum.

Hatırlayınca içim çalkalanıyor.

Onlar hiçbir şeydi. Olmayan bir anlamı arama.

"Ve her şeyi berbat etti," diye mırıldanıyor Bryce, benim daha fazla açıklama yapmama gerek kalmadan ikiye ikiye bir araya getiriyor.

Anna derin derin kaşlarını çatarak iç geçiriyor. "Üzgünüm, babalık. Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Önce onun eline uzandım, sonra Bryce'inkini kucağından çekip aldım ve ikisini de sıktım. "İkiniz de zaten yardım ediyorsunuz. Sizi seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Poppy," diyor Anna.

Bryce bir süre daha bana bakıyor, Anna kadar inanmış değil. Çocukluğumdan beri arkadaşım, beni avucunun içi gibi tanıyor ve ben kendi çıkarım için cesur bir yüz ifadesi takınırken, onun buna hiç inanmadığı çok açık. Bunun üzerine bana seslenmeyip elimi sıktığında minnettar oluyorum.

"Seni seviyoruz, P. Sonsuza kadar."

Şimdilik bu kadarı yeter de artar bile.

Kalçalarımı sallayarak bir saman balyasını yere fırlatıyorum ve pazularımdaki yanmaya lanet ediyorum. Parmaklarımı saran kalın kahverengi eldivenler balya telinin derimi parçalamasını engelliyor, bir başkasını kapıp kaldırdıktan sonra yana fırlatıyorum. Ter alnımdan gözlerime damlıyor. Başka bir balya kapmadan önce silmeye zahmet etmiyorum.

Bugün üst üste üçüncü gün besleme görevine getirildim. Johnny ve Anna dışında kimsenin geçen hafta Poppy ve bana ne olduğunu bilmediğinin farkında olmasaydım, bunun Wade'in kötü bir cezalandırma şekli olduğunu düşünürdüm.

Tüm bu samanla çalışırken oluşan sürekli kızarıklık nedeniyle kollarımda hala kalamın losyonu izleri var. Kaşıntının verdiği rahatsızlık, kaslarımdaki ağrıyla kıyaslanamaz bile. Evden ayrılmadan önce, çatı katımdaki spor salonuna kaçmak için zaman bulduğumdan beri kendimi fiziksel olarak bu kadar zorlamamıştım.

Ki bu çok sık olmazdı.

Poppy'nin evinden döndükten sonraki ilk iki günümü Steele Çiftliği'nin iki at eğitmenini takip ederek, onları gölgeleyerek geçirdim. Wade onları tanımamı istedi ve ben de atlarla günlük olarak kimin çalıştığını merak etmekten kendimi alamadım. Özellikle de Kip'i. Atların nasıl eğitileceğini öğrenmekle ilgilenmiyorum ama hayvanlarla etkileşimlerini izlemek ilgi çekiciydi.

Kip her gece konuşkan, muhtaç bir canavar oldu ve iş bittikten sonra beni uzun süre meşgul etti. Onun, Eliza'nın yiyecek kaplarıyla uğraması ve gün ışığını asla göremeyecek hediyeler için internetten yaptığım aşırı alışveriş arasında, Poppy'yi ve aramızda bıraktığım lanet olası acınası yolu düşünerek kendime işkence edecek zamanım olmamalıydı. Ama var.

Yığından bir balya daha alıp dişlerimi sıkıyorum ve şimdiye kadar attığımdan daha uzağa fırlatıyorum. Umutla dolan kahverengi gözlerin anısı gözümün önünden geçiyor ve kendimi bir saman balyasının üzerine itip bir diğerini sıkı bir yumrukla kavıyorum ama kaldırmıyorum.

Egom beni kamyonete binmekten ve özür dilemek için evine gitmekten alıkoydu. Bunu yapmak sadece onun haklı olduğunu kanıtlayacaktı. Bu bir kabullenme olacak. Bundan korktuğumu itiraf edecek kadar erkeğim. Böyle bir ilişkiyi yürütmek için gereken deneyimden yoksunum. Bildiğim tek şey, onu basit cinsel partnerler çizgisini kesinlikle aşan bir şekilde istediğim.

Bu duyguları daha önce yaptığımdan daha fazla keşfetmek mantıklı değil. Aklımı kullanmalıyım, kalbimi değil. Şirketim ve itibarım bu ihtiyatı hak ediyor ama bu yanlış geliyor. Yıllardır şirketimi hayatımın ön planına koydum ve Poppy ile tanışana kadar kendimi gerçekten uyanık, hayatta işten daha fazlası varmış gibi hissetmedim.

Kahretsin, haftalardır şirketimi kontrol etmedim bile çünkü bilmek istemiyordum. Poppy vaktimi alırken olmazdı.

Bu düşünceler bencilce ve evinden çıktığım andan beri bunlarla mücadele ediyorum, onu bırakıp gitmemi izlemesi için. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha uzun süredir.

Kollarımın üzerinde öne doğru eğilip saman balyasına bakıyorum, nefeslerim hızlı ve kalp atışlarım kulaklarımda. Babam şu anda ne kadar berbat durumda olduğumu bilseydi, kendini çok beğenirdi. Bu muhtemelen en başta onun planıydı. Geçen yıl Brody ile ilk ziyaretinden sonra bu kasabayı öve öve bitirememişti. Buranın yerleşmek için mükemmel bir yer olduğunu söyledi.

Adam stüdyosunda oturmuş, yanımda bir kadınla dönmem için dua ediyordu. Bunun yerine, onu suçlamam için bana bir şey daha verdi.

"Bitirmek üzere misin?"

Omzumun üzerinden Johnny'ye bakmadan önce sertleşiyorum. Kollarını kavuşturmuş, asık suratıyla biraz geride duruyordu. Yüz ifadesinden kafamın içinde bir alarm çalıyor, onu bu kadar soğuk görmeye alışık değilim. Bana karşı değil.

"Evet," diye homurdandım.

"Güzel. Atlar aç."

"Daha iki saat önce onları tekrar besledim."

Johnny dudaklarını büküyor, rahatsız olmuş gibi yırtık pırtık tişörtünün yakasını çekiştiriyor. "Şimdiden acıkmış olabilirler."

"Hangisinin daha fazla yemeğe ihtiyacı var?"

"Kip," diye ağzından kaçırıyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve hatasını hemen fark ediyor. "Joker'i kastetmişim."

"İkisinden biri olduğuna emin misin? Kip bütün sabah Wade'le dışarıdaydı ve Joker de otlakçı. Bir süre daha iyi olacak. Sakın bana

Atınız hakkında sizden daha çok şey biliyorum."

Benekli kısrak Joker'le ilk tanıştığımdaya Johnny'nin olduğunu öğrenince hiç şaşırmadım. O da sahibi kadar vahşi ve gülünç derecede dışa dönük. Hatta biraz daha fazla.

Johnny doğruldu, elini kot pantolonunun cebine soktu. "Bilmiyorsun. Ben sadece-" Garip bir şekilde ahırın etrafına bakar. "Sen lanet bir aptalsın."

Tuttuğum teli bırakıyorum ve yüzümü tamamen ona dönmek için vücudumu kaydırıyorum. Benimle kavga etmek için gelmesi düşündüğümdaya daha uzun sürdü. Bütün hafta boyunca yanımda farklı davranmış, bana hayal kırıklığına uğramış bakışlar fırlatmış ve iki kelimelik kısa cevaplar vermişti. Ona benimle arkadaşlık kurmasının sakıncalı olduğu konusunda onu uyardığımı söyleme zahmetine girmedim çünkü lanet olsun, bu adama değer vermeye başladım. Onun onaylamaması benim için o kadar da önemli olmamalıydı.

"Neden aptal olduğumu düşündüğünü açıklayacak mısın, yoksa tahmin etmemi mi bekliyorsun?" diye sordum.

"Poppy ile gerçek bir şansın vardı. Benden başka senin tüm o pislik tavırlarının altında iyi bir adam olduğunu düşünen tek kişi o olabilirdi, ama belki de biz yanıldık. İkimiz de biliyoruz ki ona çamaşır makinesi ve kurutma makinesini boşuna almadın. Kimse böyle bir şeyi öylesine yapmaz, özellikle de sen. Ona aksini söylemen aşağılık bir hareketti," diye bağırıyor ve karşımda ilk kez kendini kaybediyor.

Omuzlarım öne doğru yuvarlanıyor, içimden mağlup bir iç çekiş çıkıyor. "Biliyorum Johnny. Haklısın."

Kabul etmemi atlayarak devam ediyor. "Ve bil diye söylüyorum, senden zaten hoşlanmıyor olsaydım, bu gece Bryce'ın onun için bulduğu rastgele bir adamla çıkacağını paylaşma zahmetine girmezdim, ama senin de bir şansın olması gerektiğini düşündüm-" Duraksayarak boğazını temizler. "Bir dakika. Az önce haklı olduğumu mu söyledin?"

Soru zihnimden sert bir rüzgâr gibi geçiyor. Öncesinde konuşulan her şeye çok fazla odaklanmış durumdayım.

"Ne dedin sen?" Aldatıcı bir sakinlikle soruyorum. Tenim ateş gibi kızarıyor. Yutkunuyor. "Poppy biriyle buluşacak. Bu gece. Adamı tanımıyorum.

Bu sabah onu kafede yakaladığımdaya Bryce laf arasında bahsetti." Tenim öfke ve kıskançlıkla dalgalanıyor. Tüm aklı başında düşünceler kayboluyor.

Johnny yüzümde her ne gördüyse, bir sonraki sözlerinde tökezledi,

bana doğru adım atıyor.

"Ondan özür dilemek ve gitmemesi için onu ikna etmek için hâlâ zaman var. Bu buluşma fikrine neden sıcak baktığı çok açık."

"Bryce bunu sana bilerek söyledi." Kelimeleri kuru boğazımdan kazıyarak çıkarıyorum. "Benim öğrenmemi istedi. Ya beni cezalandırmak için, ya da ..."

"Ya da kışına tekme basmak için mi? Evet, anladım."

"Peki Poppy gitmeyi kabul etti mi? Gerçekten bu adamla çıkmak istiyor mu?"

Keşke bunu düşünmek bu kadar acıtmasaydı. Bir ay önce kiminle çıktığı umurumda bile olmazdı. Ama şimdi kadınım bir an bile şansı olduğunu düşünen adamı bulup suratını dağıtmak istiyorum.

Benim kadınımla. Tanrım. Şu anda kimim ben? Brody mi?

Burun deliklerim alevlendi, tırnaklarımı saçlarımdan geçirdim. Johnny'nin gözleri üzgün. Her duygu onun yüzüne de gün gibi açık bir şekilde kazınmış durumda ve ilk defa benim için endişelenen biri olmasından nefret etmiyorum. *İyi* hissettiriyor.

"O yaralı, Garry. Sana ilgi duyduğunu biliyor olmalıydın. O kadar insan arasında senin bunu nasıl gözden kaçırdığını anlayamıyorum. Senin işinde insanları okumakta iyi olman gerekmiyor mu?"

Acı dolu bir kahkaha attım. "Ben bir kayıt şirketi işletiyorum, ceza savunma firması değil."

Hafifçe gülümsedi. "Yeterince adil."

"Ve biliyordum. Sorun o değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Hepsi benim," diye itiraf ediyorum, o kadar sessiz ki kelimeler zor duyuluyor.

"Bunu düzeltmek için hâlâ zaman var. Randevusu altıdan önce değil." "Nerede?"

Eğer bu adam Cherry Peak'te bir randevunun onun zamanını almaya değer olduğunu düşünüyorsa, gerçekten de lanet kovboy çizgili ayaklarımın altında kalmak istiyor demektir.

"CP'nin yaklaşık bir saat doğusunda, Lethbridge'de."

Konuşmasını bitirdiğinde deri eldivenleri parmaklarımdan çekip arka cebime sokmuştum bile. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, beni daha hızlı hareket etmeye ve plan yapmaya itiyor. Pişman olacağım başka bir hata yapmadan önce kendimi toparlamam için.

Alnımı silmek için gömleğimin altını kullanıyorum. "Saat kaç?" "Öğlen," diyor duraksamadan.

Aklımdan milyonlarca farklı olasılık ve fikir geçti, hepsi de Poppy'yi birkaç günlüğüne buradan uzaklaştırmayı içeriyordu. Of

randevusuna saldırıp Peakeside'da yapmam gerekeni yaptım. Herkesin görmesi için onun üzerinde resmi bir hak iddia etmek. Ona tam olarak bilmeyi hak ettiği şeyi, yani onun sadece yatmak istediğim biri olmadığını söylemek. O çok daha fazlası ve ona benim için bir hiçmiş gibi hissettirdiğimi bildiğim için uzun süre kendime kızacağım.

Bu riskli. Swift Edge'in halkla ilişkiler ekibi bunu öğrenirse kafamı koparır, ama bana geçen hafta kendime yaptığımdan daha fazla öğüt verebilecek tek bir kişi bile yok. Gevşemiş, gergin ve çaresiz hissediyorum. Kendimi kontrolden çıkmış hissettirmelerinden nefret edecek kadar büyüdüğümünden beri yaşamama izin vermediğim sayısız duygu.

Poppy'nin beni tamamen çözmesi beş hafta sürdü. Ve burada işim bittiğinde kendimi tekrar bir araya getirmenin üç katını alacağından korksam da, buna degeceğine inanmaya başlıyorum.

"Wade buralarda mı? Onunla konuşmam lazım."

"Evet, buralarda. Günlerdir senin somurtmanı izliyor."

"Poppy'ye bu kadar değer verdiğini düşünürsek, buraya gelip kıcıma tekmeyi basmamasına şaşırdım."

"Sanırım bunun sana da değer vermeye başlamasıyla bir ilgisi var," diye mırıldanıyor Johnny, sesi beni ürkütmek istemeyen temkinli bir tonda.

"Evet, buna inanmaya başlıyorum. Görünüşe göre Cherry Peak'teki herkesin, sen istesen de istemesen de hayatında kendilerine bir yuva yapma alışkanlığı var."

Johnny aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni Peakeside'a gitmeye ikna ettiği ilk ana geri götüren bir hareketle elini omzuma vuruyor. Sadece o zamanın aksine, bundan ürkmüyorum. Jesti kabul ediyorum.

Boğazının arkasından düşünceli, yumuşak bir ses çıkarıyor. "Ama güzel değil mi? İnsanların seni sen olduğun için önemsemesi, hem de hiçbir saçmalık olmadan? Başka türlüünü isteyeceğimi sanmıyorum."

Ruhuma bir şey yerleşirken dünya etrafımda kayıyor. Bir kilit yerine oturuyor.

"Evet, cazibesini görmeye başlıyorum."

Wade'i Eliza'yla birlikte ana evde ^{buluyorum.} Yaşlı piç, parmaklarından aşağıya ve altındaki beyaz tabağa hardal damlayan üç katlı bir sandviçi içine çekiyor. Karısı bir parça kağıt havlu koparıyor ve iç çekerek tabağın kenarının altına kaydırıyor.

"Sen de dışarıdaki hayvanlar kadar kötüsün," diyor ona.

"Özür dilerim hayatım," diye mırıldanıyor ağzındaki yemeğin üzerine.

Girişten dışarı bir adım atıyorum ve altımdaki eski zemin gıcırdayarak onları varlığımdan haberdar ediyor. Eliza dönüp bana bakıyor, ben olduğumu fark edince gülümsemesi büyüyor. Bu gülümseme rahatsızlığımın bir kısmını yatıştırıyor. Bu etkiyi yaratmaması için bana annemi çok fazla hatırlatıyor.

"Merhaba Garrison. Aç mısın? Sandviç için gereken her şeyi hazırladım. Hindi mi yoksa jambon mu tercih edersin?" diye soruyor ve malzemelerle dolu mutfak tezgâhına doğru ilerliyor.

"Aç değilim ama teşekkür ederim."

"Saçmalama," diyor Wade.

"Bütün gün çalıştın. Seni beslememe izin ver," diye talepte bulunuyor.

Bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Buraya beslenmek için gelmedim ama."

"Neye ihtiyacın var, evlat?" Wade soruyor.

Masa şu anda normalde yiyeceklerle dolu ve etrafı açlıktan ölmek üzere olan çiftçilerle çevrili olduğundan çok daha büyük görünüyor. Wade'in yanındaki sandalyeyi çektikten sonra oturuyorum ve dirseklerimi masaya dayayıp ellerimi kenetliyorum. Gözlerini bana doğru çeviriyor ve sandviçinden bir ısırık alıyor.

"Birkaç gün izin istesem, kabul etme olasılığın nedir?"

Eliza omzunun üzerinden bana bakıyor, sandviç yapmaya geri dönmeden önce beni inceliyor. Yemekten hoşlanmadığım pek bir şey yok, bu yüzden ona bir şeyden kaçınmasını söylemeye zahmet etmiyorum. Ekmeğin ilk dilimine o kadar çok malzeme koyuyor ki midem guruldamaya başlıyor.

"Onlara ne için ihtiyacın olduğuna bağlı," diye homurdanıyor Wade. "Bu bilgiyi bana açıklayacak mısın?"

Ona bakıyorum, meydan okumaya karşı koymuyorum. "Eğer mecbur kalırsam, evet." "Konuş o zaman."

"Wade," diye azarlıyor Eliza başını hafifçe sallayarak. "Paylaşmak istiyorsan bize söyle, tatlım."

Onun benim adıma araya girmesine ihtiyacım olmasa da takdirle gülümsüyorum. Wade sert bir adam ama beni kabul etmek istediğinden daha çok seviyor. Bu duygu karşılık buluyor.

"Poppy'yi bir yere götürmek istiyorum. Tercihen birkaç günlüğüne."

"Oh, bu harika. Neresi olduğunu biliyor musun?" Eliza sırtını tezgâha yaslamak için dönerek soruyor, şimdi tüm dikkatini bize veriyor. "Ya da belki bana söyleme. Poppy iyi sürprizleri sever. Bugün o randevuya gitmesine izin vermeyeceğini *biliyordum*."

"Ne randevusu?" Wade parmaklarını temizlemek için kağıt havluyu kullanarak soruyor.

Eliza alay eder. "Bryce'ın ona ayarladığı randevu. Yemin ederim, bazen ben konuşurken hiç dinlemiyorsun."

"O kadınlarla yaptığın dedikodular seni çok küstah yaptı," diyor Wade, gözlerinde mizah ışıltısıyla.

"Bunu sevmiyormuş gibi davranma. Seni iyi tanıyorum, Wade Steele." Sandviçimi almak için dönmeden önce ona parmağıyla işaret ediyor. Sandviçi önümdeki masaya koyduktan sonra elini omzuma koyuyor ve çok seven bir kadının özeniyle bana bakıyor. "İznini onaylıyorum."

"Oh, onaylıyorsun, değil mi?" Wade soruyor. "O zaman burada olmasam da olur."

Parmağını Wade'in çenesinde gezdirmek için uzanıyor. "İkimiz de burayı gerçekten kimin yönettiğini biliyoruz. Bunu sakın unutma, şekerim."

Wade bileğini tutmak için elini kaldırıyor ve ağzına götürüp elinin arkasını öpüyor. "Tam bir baş belasısın, kadın."

"Ve bunu sakın unutma."

Dudaklarım bu görüntü karşısında hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. İşte bu gibi anlar tam da bu yüzden Wade'den korkmayı bırakıp ona saygı duymaya başladım. Dışarıdan bir kaya kadar sert görünebilir ama tıpkı benim gibi içinde boğulacak kadar sevgi taşıyor.

Her nasılsa, söz konusu karısı olduğunda mükemmel karışımı bulmayı başarmış. Ben de aynısını Poppy için nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum.

"Teşekkür ederim, Eliza. Wade, eğer senin için sorun yoksa-" diye başlıyorum ama boğazını temizleyerek sözümü kesiyor.

"Kaç gün istiyorsun?" "Beş mi?"

Başını sallaması, çenesini hızlıca sallamasından başka bir şey değil. "O kadını bir daha incitirsen sana samanla çalışmaktan çok daha kötüsünü yaptırırım."

Eliza'nın nefesi kesilir. "Kollarındaki şeyin kalamın losyonu olduğunu biliyordum!" Bir adım geri atarak Wade'in ensesini çimdikliyor. "Seni göt."

"Poppy'yi ne kadar çok sevdiğini düşünürsek, onaylayacağını düşünmüştüm," diye yanıtlar.

Kadın bir an için bu cevabı düşünür. "Peki. Ama bir dahaki sefere samanları ceza olarak kullanma, yoksa bahçemden yabani ot söktürürüm sana."

Wade yüzünü buruşturur. "Peki. Tamam."

Midem yine gurulduyor ve açgözlülükle önümdeki sandviçi kapıp yiyorum. Bugün bir sonraki hamlemi planlamak için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak ve Steeles'in izniyle işe koyuluyorum.

31

POPPY

Sevgilim Fort McMurray'deki boru hattında yaptığı son işi tüm ayrıntılarıyla anlatmaya devam ederken bir iç çekiş daha ^{tutuyorum}. Tadından nefret etmeme rağmen iki kadeh kırmızı şarap içtim bile, göğsümdeki ağrıyı ve bu randevunun ilk birkaç dakikasından beri giderek artan sıkıntı alevini dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Kyle, arkasında kaynak makinesi olan ve arka camında göğüslerle ilgili bir alıntı bulunan kamyonetiyle restorana on beş dakika geç geldiğinde, geri dönüp eve gitmeliydim.

Kirli kot pantolonu, çelik burunlu çizmeleri, eski püskü fanilas ve en ufak bir esintide uçup giden düz kenarlı şapkası savaş ya da kaç tepkimi feryat fğan ettirdi. Bir randevuda kot pantolon ve bot giymeyi hiç sorun etmemiştim ama en azından son bir ay içinde yıkandıklarından emin olması onu öldürür müydü?

"Vay anasını, dışarıdaki *en şişman* on sentleri ben seriyordum. Müfettiş şimdiye kadar gördüklerinin en ölümcülü olduğumu söyledi," diye övünüyor, göğsünü şişiriyor ve oturduğumuzdan beri milyonuncu kez burnunu çekiyor.

"On sent mi?" Başparmaklarımı masanın altındaki kucağında döndürerek tekrarlıyorum.

Kyle gözlerini deviriyor ve ikinci birasının tortularını yudumlayarak açıklıyor: "Kaynak yapıyorum tatlım. Ben bir kaynakçiyım."

Ellerimi yumruk yaparak ona yavaşça göz kırpmıyorum. Küçümseyici ses tonu karşısında göğsümde ve boğazımda öfkeli bir kızarıklık oluşuyor. "Anlıyorum."

"Daha önce hiç bir kaynakçıyla birlikte oldun mu? Yoksa senin kirazını ben mi patlatacağım?" "Benim kirazım çoktan patladı, *tatlım*," diye homurdandım. "Ve

Daha önce hiç bir kaynakçıyla birlikte olma onuruna erişmemiştim."

Bryce bu adamı nereden bulmuş? Bir oluktan mı?

Garsonu aramak için küçük restoranın etrafına göz gezdiriyorum. Önümüzdeki on dakika içinde önüme bir içki daha koymazlarsa, bu adamın kendini toparlaması gerekecek.

"Her neyse, ne iş yapıyorsun? Yarı zamanlı sanırım?" diye soruyor, ona karşı duyduğum açık hoşnutsuzluğu görmezden gelerek.

Şu anda kalkıp gitmek yeterince kolay olurdu, ama günümün saatlerini bir kıyafet bulmak, makyaj yapmak ve saçımı yapmak için harcamadım, sadece guruldayan midemi doldurmadan önce atlamak için. Eğer bu, hamburgerimi önüme alıp içime çekecek kadar uzun bir süre bu berbat şirkete katlanmak zorunda kalacağım anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Garsonun ortalıkta görünmemesi ve bizim dışımızdaki tüm mekânın boş olmasıyla birlikte kabine yerleşip boğazımı temizliyorum. "Hayır. Yarı zamanlı değil. Bir direk stüdyom var."

Gözlerinde kirli bir pırıltı parlıyor. "Lanet olsun, striptiz kulübü ha? Bütün dansçılar senin gibi yapılı mı? Eğer öyleyse, beni bir VIP bileti için yazabilirsin. Henüz işime dönmediğim sürece sorun yok."

Tırmanmaya çalışan öfkemi yutuyorum. "Hayır. Striptiz kulübü değil. Peki bu ne anlama geliyor? Benim gibi mi yapıldın?"

"Sakin ol, bebeğim. Sadece kalın kafalısın demek istedim. Bu kötü bir şey değil. Kemiklerdeki biraz et beni tamamen tahrik ediyor." Dudaklarını yalıyor. "Yalan söylemeyeceğim, şu anda çok fena azmış durumdayım."

Midem yuvarlanıyor, açlığım bir anda yok oluyor. Hiçbir hamburger bu pisliğin varlığına bir milisaniye daha maruz kalmaya değmez.

Bryce beni ona ayarlarken ne düşünüyordu acaba? Aman Tanrım. "Tinder fotoğrafların bile hakkını vermiyordu. Bu kadarını beklemiyordum. ama şimdi ..." İnliyor, gözleri açgözlü bir ifadeyle bedenimi inceliyor ve keşke üzerimi örtecek bir ceket getirseydim diyorum. "Kahretsin. Artık buradan çıkabiliriz. Ne dersin?"

Tinder. Oh, o çok, çok ölü.

"Seninle gitme şansım yok Kyle," diyorum cesurca, başım titriyor, kıvrılmış saçlarım sallanıyor.

Geçen yıl Noel'de ailemden aldığım ve bu gece giymek için aptalca seçtiğim korkunç derecede pahalı, koyu kırmızı dudak parlaticısı boşa gitti. Çok yeni olmayan ama sadece birkaç kez giydiğim bir elbise, güzelliğini değil sadece göğüs dekolterimi göstermesini ve karnımı içine çekmesini takdir eden bir adam için ziyan oldu. Sivri burunlu topuklu ayakkabılarımın ayak parmaklarımdaki ağrısı, yine boşa *gitti*. Hepsi bir hiç uğruna.

Kendimi hayal kırıklığına uğramış hissederken, Garrison'la ilgili düşüncelerimin bu hafta onları içine tıktığım kutudan çıkmasını engellemek çok zor. Her şeyin serbestçe dolaştığı, şüphelerin ve acıların birbirine saldırdığı, hakimiyet için savaştığı açık bir sezon gibi. Gözlerim yanıyor, gözyaşlarım akmaya başlıyor.

yanagımdan aşağı damlıyor. Gözyaşlarımı silerken üzgün müyüm, kızgın mıyım, yoksa her ikisi birden mi biliyorum.

Kyle gözyaşlarımı fark ediyor ve irkilerek kabine geri dönüyor. "Vay be. Yok öyle bir şey."

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hıçkırıklara boğulmadan tek bir kelime bile söyleyebilmem mucize olurdu. O yüzden denemedim. Başımı ellerimin arasına alıp tek gözüm açık onu izliyorum.

Gözlerini restoranda gezdirdikten sonra ayağa kalkıyor, yüzünü buruşturarak bana bakıyor ve başparmağını omzunun üzerinden kapıya doğru uzatıyor. "Ben sadece ..."

"Hayır, yapmayacaksın."

Hırıltı Kyle'ın arkasından geliyor. Başımı kaldırıyorum, iki gözüm de onun sırtı gibi bedeninin arkasında o sert sesin sahibini arıyor. Umut içimi parçalıyor ve bundan sevdiğim kadar nefret de ediyorum.

Kyle omzunun üzerinden bakarak, "Yerimi almakta özgürsün dostum, ama ben gidiyorum," diyor.

Ardından gelen kahkaha karanlık, derin ve güçlü. Titriyorum, beklenti derimin altında kabarıyor.

"Otur. Şimdi."

Kyle kaskatı kesiliyor. Nefesimi tutup hareket etmesini bekliyorum.

Yavaşça masaya geri geliyor ve bir kez daha karşımdaki kabine kayışını çevresel görüşümden izliyorum. Benden gördüğü tek ilgi bu. Gözlerimi masadan birkaç adım geride duran, elleri siyah pantolonunun cebinde ve gözleri hiç görmediğim kadar yeşil olan adamdan ayıramıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Boğazımda hızla atan nabzımı görmemesi için dua ederek sıkıca soruyorum.

Garrison bana bakmaya devam ediyor, gözleri yavaş ve sabit bir şekilde yüzümün her santimetresinde geziniyor. Ağzı açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sakin, soğuk algınlığı ilacıyla aklını kaçırdığı o iki gün dışında onu yatakta gördüğümde daha sakin görünüyor.

Kalbim çırpınıyor, çok genişliyor. Sessizliğin her saniyesi sabrımı sınıyor.

"Randevun kim?" diye mırıldanıyor.

Söylemesini istediğim şey bu değildi. Hem de hiç.

"Artık bir randevu değil. Adı Kyle." "Sen onun erkek arkadaşı falan mısın?" Kyle homurdanıyor.

"Hayır," diyorum.

"Evet," diyor Garrison aynı anda.

Ona bakakalıyorum, inanamamak zihnimi bulandırıyor. Sakin tavrı keskin, tırtıklı kenarları olan bir şeye dönüşüyor.

Kyle, Garrison'ın cevabını alıyor ve onunla devam ediyor. "Yani açık bir ilişkiniz var, öyle mi?"

Sormak için yanlış bir şeydi. "Erkek arkadaşım" yanındaki kabine kayarak onun çıkışını engelliyor ve kıkırdıyor. Ağzı, bacaklarımın arasında zonklamama neden olan zalim bir gülümsemeye dönüşüyor.

CEO Garrison Beckett geldi ve buz gibi soğuk kişiliği rahatsız edici olduğu kadar seksi de. Sanki gerçekten onun bir parçasıymış gibi, bu kadar çabuk eski haline dönebilmesi ilginç. Eğer öyle olsaydı, umurumda olmazdı.

"Kaç yaşındasın, Kyle?"

"Yirmi iki."

Gözlerim irileşti. *Yirmi* iki mi? Olgunluk bir sorun olmasaydı dört yaş fark kötü bir şey olmazdı, ki Kyle için öyle olduğu açık.

Garrison'ın çelik bakışları altında tutulurken onun için üzölmüyorum. Benimle konuşma şeklinden dolayı bunu hak ediyor.

Garrison dürüst davranmayarak beni incitmiş olabilir ama bana asla Kyle'ın yaptığı gibi saygısızlık etmedi.

"Ve Poppy gibi bir kadınla birlikte olmayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Garrison sorar. Masayı inceliyor, iki boş şarap bardağına, bira bardağına ve Kyle'ın daha önce getirdiğı ezilmiş Monster enerji içeceğine bakıyor. "Kırmızı şarap bile sevmez. Bunu biliyor muydun?"

"Elbette bilmiyordum. Bu bizim ilk karşılaşmamız," diye saçmalıyor Kyle.

Kaşlarım seğıiriyor. Garrison'a şarap tercihim i hiç söylememiştim. Sadece pişmanlıklarla uyanmak istemediğim sürece kokteylleri diğ er alkol seçeneklerine tercih ettiğ im i söyledim.

"Peki hesabı ödmeden onu burada mı bırakacaktın? Umarım hem senin hem de kendi hesabını ödemesini beklemiyordun."

Kyle'ın yüzü kızarır. "Bak, belli ki o randevudan hoşlanmıyor ve ben de ağlayan kadınlardan hoşlanmıyorum. Bununla başa çıkmak sana kalmış."

Garrison'ın dikkatinin bana yöneldiğini hissetmeden önce keskin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Demek ki benim küçük sinir krizimi görmemişti.

"Onu ağlattın mı?" diye sorar, ölüm kadar

soğuk. "Ben sadece gitmeyi teklif ettim."

Gözlerimi açtığımda Garrison ikisini de kaldırmış ve kabinden çıkarmıştı. Önümdeki masaya şık siyah bir cüzdan bırakıyor ve boğazım düğümleniyor.

"Hesabı öde, Poppy. İşin bittiğinde dışarıda olacağım," diye soğukkanlılıkla emrediyor Garrison.

İçim sızlıyor. "Randevumun parasını ödemeyeceksin."

"Ödemeyeceksin amına koyayım. Sadece siyah kartı kullan. Şifre 7401."

Ve bu sözlerle Kyle'ı restorandan dışarı çıkarıyor, bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. Zayıf parmaklarımla deri cüzdana dokunup masanın üzerinden kendime doğru kaydırıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, Garrison'ın Kyle'ı önüne ittiğini ve bir sonraki yemeğini ölçen bir avcı gibi başını eğdiğini görüyorum.

Bu kadar çekici olmamalıydı. Ama bu noktada, bende temelde bir sorun olduğuna eminim. Garrison'ın acımasız tarafını seviyorum. Kendi savaşımı kendim vermeyi severim ama onun benim adıma birkaç savaşa girmesine de aldırmam. Hayatında bunu yapmaya istekli insanların olması güzel. Özellikle de onlardan birine aşık oluyorsanız.

Keşke bu kadar kafa karıştırıcı olmasaydı. Bu adamı anlamaya çalışırken içim dışıma çıktı ve yoruldum.

Cüzdanı açarken, yuvalarda ne kadar az kart olduğunu görünce şaşkınlığımı yutuyorum. Dokunmaya korktuğum söz konusu siyah kart, şeffaf yuvaya sıkıştırılmış kimliği, altın bir kredi kartı, karıştırmaya kıyamadığım başka bir banka kartı ve tanımadığım bir marketin sadakat kartı var.

Arka kapağında kalın bir yüz dolarlık banknot yığını, birkaç makbuz ve küçük bir kare fotoğraf var. Merakım beni yeniyor ve fotoğrafı kaydırarak önümde tutuyorum.

Aile fotoğrafını gördüğümde midem bulanıyor. Sadece kenarlarındaki sararmaya değil, anne babasının arasındaki çocuğun yaşına da bakılırsa eski görünüyor. On üç yaşlarında olmalı. Yaşı ne olursa olsun onu her yerde tanırım. Yıllar içinde o kadar da değişmemiş.

Reggie'nin fotoğraflarını gördükten sonra onu da tanıdım. Kadın yeni bir yüz, Garrison'ın annesi olmalı. Çok güzel bir kadın. Narin de. Zürafa oğluyla çok çelişkili.

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ve cüzdandan siyah kartı çıkarıp çantama koyduktan sonra kabinden dışarı fırlıyorum. Garrison Kyle'la burun buruna, eli havada, parmağıyla buraya geldiği kamyoneti işaret ediyor. Kyle'ı nakavt etme olasılığı

şu anda benim lehime, bu yüzden garsonu bulmak ve hesabı ödemek için hızla hareket ediyorum.

Kartı makineye sokup PIN kodunu girerken bana tuhaf bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Zaten tüm personel için yeterince büyük bir gösteri yaptık. Bir başkası olmadan ayrılmak istiyorum.

Ödeme onaylanır onaylanmaz, topuklu ayaklarımın izin verdiği kadar hızlı hareket ediyorum. Beni Garrison'a getiren her adım sonsuzluk gibi geliyor ve omuzlarının hızla yükselip alçaldığını ve çenesinin acıyla sıkıldığını fark edecek kadar yaklaştığımda, onunla Kyle'ın arasına giriyorum.

Bir elimi Garrison'ın göğsüne koyarak parmaklarımın altındaki vızıltıyı görmezden geliyorum ve gözlerimi Kyle'a dikiyorum. Kesinlikle dövüşçü bir tip değil. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar kaçmış olacağını düşünmüştüm.

"Lütfen, sadece git."

Bu bir ego meselesi, onu ve Garrison'ı ayırmamdan faydalıyor ve bunu son sözü söylemek için kullanıyor.

"Burada yumuşak ellerle eğlendikten sonra bana vur, seni biraz hırpalayayım," diye alay ediyor, benimle konuşuyor ama arkamdaki adama bakıyor.

"Ondan uzak duracaksın."

Garrison'ın hırlaması Kyle'ın bir adım geri atmasına neden oldu. Sanki peşinden koşmaya zahmet edecekmişiz gibi kamyonetine atlayıp kapıları arkasından kilitleyene kadar bir adım daha.

Omzuma yumuşak bir dokunuş geliyor ve göğüs kemiğimin üzerinde durmadan önce pazumun üzerinde geziniyor. Boğazımı tıkayan duyguyu yutuyorum ve sırtıma bastıran sert, tanıdık bedene karşı yıkılmamaya odaklanıyorum.

"Sana bir metre bile yaklaşmamalıydı."

"Bu konuda söz hakkın yok Garrison," diye fısıldıyorum.

"Ya ben isteseydim?"

Gözlerimi kapatıp Kyle'ın kamyonunun korkunç gürültüsünü duymazdan geliyorum ve Garrison'ın nefes alış verişindeki sabit sese odaklanıyorum. Diğer eli kalçamı çevreliyor ve orada kalıyor, beni ona doğru tutuyor. Başımı geriye yatırıp omzuna yaslıyorum.

"O zaman sürünmeye başlasan iyi edersin."

GARRISON, şık kiralık arabanın direksiyonunda, çiftlik kamyonunda olduğundan çok daha rahat görünüyor. Arabayı sürerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum, geçen hafta çektiğim acılardan sonra ondan daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyorum.

Göstermeye çalıştığı tüm o soğukkanlılığın altında üzgün. Ağzının köşeleri birkaç dakikada bir aşağıya doğru çekiliyor, sonra tekrar sert bir çizgi haline getirmeyi hatırlıyor ve çenesini germemeye konsantre olmaya çalışıyor olsa da, kontrolünün ne zaman kaydığını fark etmemek için ona bakarak çok fazla zaman geçirdim.

Ne olursa olsun, saçlarının mükemmel bir şekilde önden savrulduğunu ve tek bir telin bile yerinden çıkmadığını görmeye alışkınım ama bugün savrulma yok. Dağınık görünmüyor ama kendinde olmadığını fark edecek kadar onunla vakit geçirdim.

Radio hafifçe çalışıyor ve koyu renkli deri koltuklar beni ancak lüks seçeneklerden gelebilecek bir şekilde kucaklıyor. Ön panelin ortasında şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük bir ekran var ve GPS bölgenin haritasına açık ama konum kilitli değil ya da yol tarifi yüklü değil.

"Nereye gidiyoruz?" Döndüğümüz yolu tanıyamadığım için soruyorum.

Arabam restoranın otoparkında bırakılmıştı. Garrison bana arabanın icabına bakılacağını ve Cherry Peak'e geri getirileceğini söyledi ve ben de ona inandım, her ne kadar arabam çekilene kadar o lanet şeyi unutmamı sağlamak için yalan söylüyor olsa da. Onu ilk gördüğünde tam bir inceleme yaptığında yüzündeki tiksinti ifadesini gizlemek için berbat bir iş çıkardı ve eğer eski şey hakkında aynı şekilde hissetmeseydim, yargılama için ona bir ağız dolusu tavır verirdim.

Belki de affımı kazanmak için bana yeni bir tane alır.

"Sürünebileceğim bir yere gidiyoruz," diyor bana bakarak.

Arabaya bindiğimizde taktığı siyah, kalın çerçeveli güneş gözlüklerinin altında gözleri saklı kaldığında kaşlarımı çatıyorum. Çok az çabayla gülünç derecede çekici oluyor ama o gözlüklerle daha da çekici oluyor.

Güneş gözlüğü takmış. Kollarının üzerinden iki kez kıvırdığı ve göğsünün ilk birkaç santimini ortaya çıkarmak için kısmen düğmelerini açık bıraktığı elbise gömleği ile eşleştirildiğinde, ona kızgın kalmak imkansız hissetmeye başlıyor.

Bunun yerine onu kenara çekmeye ve kucağına tırmanmaya teşvik etmek daha kolay olmaz mıydı?

Hayır. Olmazdı.

Nefesimi tutarak ondan uzaklaşıyorum ve yolcu camından dışarı bakıyorum. "Sürünmenin ne demek olduğunu biliyor musun? Ya da en başta neden buna ihtiyacın olduğunu? Ciddi bir özür dilemeden seninle bir yere gitmeyi kabul etmemem muhtemelen daha akıllıca olurdu."

Gergin bir şekilde başını sallıyor. "Hayatımda hiçbir şey ya da hiç kimse için yalvarmak zorunda kaldığımı söyleyemem, Poppy. Ama çabuk öğrenirim. Neden buna ihtiyacım olduğuna gelince. Bunun ikimiz için de açık olduğunu sanıyordum."

"Bunu senden duymak istiyorum," diye inatla cevap veriyorum, benden başka hiç kimse için böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağını söylemesi kalbimi zaferle çarptırsa bile.

Yavaşça, sakince nefes alır. "Özür dilerim, Poppy. Seni incittim. Benden dürüstlükten başka bir şey istemediğinde çekip gittim ve bu yanlış bir hareketti. Gittiğim anda yanlış olduğunu biliyordum ama ben güneş kadar egosu olan inatçı bir piçim ve açıkçası beni çok korkuttun. Beni çok korkuttun. Eğer geri dönebilseydim, sana gerçeği söyler ve bir daha asla seni terk etmeyeceğime söz verirdim. Ama geri dönemem. Sadece ileriye. Bu yüzden, şimdi bana affını kazanmam için bir şans vermeni umuyorum, çünkü önümüzdeki birkaç haftayı sensiz geçirmek istemiyorum."

Bu itiraf göğsüme bir darbe indirdi ama kendime henüz buna odaklanma şansını vermiyorum. Her şeyi öğrenene kadar olmaz.

"Peki gerçek ne Garrison? Çünkü orada kendine erkek arkadaşım dedin ve bu tamamen atladığımız bir konuşma gibi görünüyor."

Ona gizlice bakıyorum ve yanaklarının yumuşak bir pembeyle kızardığını görüyorum. Direksiyonu sıkıca kavıyor ama öfkeyle değil.

"Seni o adamla görmek beni üzdü. Kahretsin, üzmekten de öte. Beni kızdırdı ve öfkeli, sahiplenici bir canavara dönüştürdü. Başka erkeklerle çıkmaman gerekiyordu, Poppy. Sadece benimle. Zamanını ayırman gereken tek erkek benim."

Bana bakıyor, elini aramızdaki boş alanda bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Şu haline bak. Tanrım, onun için giyinmişsin. Bırakın şu anı, normal bir günde bile ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı? O elbiseyi ve bacaklarını milyonlarca kilometre uzun gösteren o ayakkabıları giyerken? Seni onunla otururken gördüğüm andan beri o dudak parlaticısının bir marka gibi ağzıma sürülmesini istiyorum."

Kalbim göğsümden fırlamakla tehdit ediyor. Bakışlarındaki sıcaklık neredeyse çok fazla. Ciğerlerimdeki havayı emiyor, beni onunla ve sadece onunla dolduruyor. Söylediği her kelime beklediğimden de fazla. İçlerindeki samimiyet paramparça ediyor, bir kerede kabul etmek neredeyse zor.

"Bana karşı hislerin olduğunu mu söylüyorsun? Gerçek duygular mı? Eve döndüğümde sana tüm seks arkadaşlarına karşı bu kadar sahiplenici olup olmadığını sormuştum. Bu mudur yani?"

Nefesimi tutuyorum ve cevap vermesini bekliyorum. Bir erkeğe karşı hiç olmadığım kadar temkinli davranıyorum. Ama bu geçmişte olduğundan daha farklı hissettiriyor. Onunla birlikte olma fantezisine kendimi kaptırıp birkaç gün içinde kalbimin kırılmasına izin vermeden önce, anlattıklarının umduğum şey olup olmadığından emin olmalıyım.

"Evet, tatlım. Sana karşı gerçekten bir şeyler hissediyorum. Bu yüzden burada olmamam gerektiğini bildiğim halde buradayım."

"Peki ya çamaşır makinesi ve kurutma makinesi?"

Kıkırdıyor, sesi zaten zayıf olan irademe çarpıyor. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Bu arada çok güzeller. Hiç bu kadar temiz kıyafetlerim olmamıştı" diye mırıldanıyorum.

Konsolun diğer tarafına uzanıp kucağımdaki elimi tutuyor ve parmaklarımızı iç içe geçirip kalçasına koyuyor. Onu durdurmuyorum.

"Öyle mi? Güzel."

"Yine de çok daha ucuz bir türle iyi olabilirdim." Omuz silkiyor.

"Olmazdım."

Buna verecek uygun bir cevabım yok. İçim çok karışık. İsteyeceğim son şey kolayca teslim olmak. Benim duygularımın onunkilerden çok daha güçlü olabileceğinden korktuğumu ona söylemek için can atıyor olsam da, bunun için biraz çaba göstermesi gerekiyor.

"Sanırım şimdi nasıl hissettiğimi bilmek istiyorsun?"

Başparmağı elimin arkasını okşuyor. "Minnettar olurum." "Önce benim için ne planladığını görelim," diyorum.

"Sabır hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı, Poppy."

Başımı çeviriyorum ve ona cüretkâr bir bakış fırlatıyorum. "O zaman öğrenmen g e r e k e c e k gibi görünüyor."

Ellerimizi ağzına götürüp parmak eklemlerimi ısırduğında dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Evet, sanırım öğreneceğim."

"NEDEN HAVAALANINDAYIZ?" Ses tonum beklediğimden daha hafif, soruyorum.

Garrison sırtıyor ve arabayı park etmek için elimi bırakıyor. "Sürünüyorum, tatlım."

"Ne?"

"Burada bekle."

Cevap vermeme fırsat vermeden arabadan iniyor ve kaputun etrafından dolaşarak yanıma geliyor. Kapımı açarak elini uzatıyor, ben de ne kadar titrediğimi görmezden gelerek elini tutuyorum.

"Gergin olma. Planladığım şeyi seveceksin," diye beni temin ediyor.

Havaalanı küçük, Calgary'dekinden çok farklı. Otoparkta sadece birkaç araba var, ama uçak motorlarının gürültüsü hala orada.

Arabadan iniyorum ve Garrison beni bagaja götürüyor. Bagajı açıyor ve içerideki el çantasını ve bavulları ilk gördüğümde kaşlarım havaya kalkıyor. Soldaki yepyeni görünen parlak siyah bavul onun olmalı çünkü her köşesinde çizikler ve önünde bir göçük olan pastel mor bavul benim.

"Umarım en azından en sevdiğim iç çamaşırlarımı paketlemişsinizdir," diyorum, ikisini de bagajdan kaldırıp tekerleklerini kaldırıma yerleştirdikten sonra el bagajını onunkinin sapına dolamasını izliyorum.

Evimin etrafında dolaşıp çekmecelerimi karıştırmış olması beni hiç endişelendirmiyor ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Çantanı Bryce hazırladı. Ben olsam içine tek bir çift bile koymazdım." Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. "Bundan bir an bile şüphe etmiyorum."

Kamyoneti kapatıyor ve iki bavulun sapından tutarak havaalanına doğru ilerliyor. Güneş gözlükleri kolundan gömleğinin açık yakasının içine sokulmuş ve yanmadan önce başka tarafa bakmam gerekiyor. Şu anda böyle görüldüğü için tam bir pislik ve sanırım o da bunu biliyor.

Ona yaklaşarak soruyorum: "Bryce'ın çantamı toplamana yardım etmesini nasıl sağladın? Senin en buyk hayranın sayılmaz."

"Johnny'nin insanlarla arası iyidir."

"Bu her şeyi açıklıyor. Herkes nereye gittiğimizi biliyor mu?"

"Evet. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Stüdyo da korunuyor. En buyk endişenizin bu olacağını düşünmüştüm."

"Kahretsin! Benim işim!" Bağırdım, kaldırımda durdum. "Stdyoyu nasıl unuttum? Ne kadar süre kapalı kalacağız ki Garrison? Bir de Wade var! iftliği de terk edemezsin. Bizi geri götür. Evde srnebilirsin."

Garrison'ın ifadesi sakinliğini koruyor ama gözlerinin yeşilini aydınlatan bir mizah belirtisi görüyorum. Bavulunu bırakarak beni belimden kavırıyor ve başını eğerek dudaklarını alnıma değdiriyor.

"Nefes al tatlım. Biz iyiyiz. Ben zaten her şeyi hallettim. Sen varsın."

Dokunuşuna doğru eğildim, buna açtım. "Her şeyi mi?"

"Evet, her şey. Stüdyo her zamanki gibi açık olacak ve Wade gitmem için çoktan onay verdi. Burada yarım kalan bir şey yok. Söz veriyorum."

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve dudaklarının tenimdeki hissini kaybetmemek için usulca başımı sallayarak i geçiriyorum. "Biz yokken kontrol etmek için herkesi aramak isteyeceğim."

"Tabii ki."

"Pekâlâ. Gidebiliriz o zaman."

Beni bırakıp bavulun sapını tekrar tutmadan önce belimi sıkıyor. Belki de kendi bavulumu almayı teklif etmeliyim ama şu anda onun benim için bir şeyler yapmasından hoşlanıyorum. Uygun hissettiriyor.

Havaalanına girdiğimizde merakım beni ele geçiriyor. Ana check-in alanının tamamını atlayarak, Garrison el çantasından iki pasaport çıkartıyor ve bana benimkini uzatıyor. Bizi havaalanının ayrı bir bölümüne götürüyor ve güvenlikten hızlıca geçiyoruz.

"Er ya da geç bana nereye gittiğimizi söylemek zorunda kalacaksın," diye uyarıyorum onu, gideceğimiz yeri belli edecek bir şey bulmaya çalışırken kafam her yöne savruluyor.

Sadece gülümsüyor, sessiz kalıyor. Uzun adımlarına ayak uyduruyorum, arkasında oyalanamayacak kadar sabırsızım. Havaalanındaki yürüyüş hızlı ama doğrudan piste açılan bir dizi kapıya geldiğimizde hareketsiz kalıyorum.

"Eğer gideceğimiz yere özel bir uçakla gideceğimizi söyleyeceksen, bayılabilirim," diye uyarıyorum onu.

Sırtışı evcilleşmiş ama bir şekilde nabızı atıyor. "O zaman seni şimdi dışarı taşıyayım mı?"

"Garrison!" Ciyaklıyorum, gözlerim kocaman ve asfaltın her santiminde geziniyor.

Dışarı çıkıp sola dönüyoruz ve yan tarafında beyaz harflerle Swift Edge Records yazan ince siyah-altın bir uçağa doğru ilerliyoruz. Kapı açık, bir merdiven bekliyor. Dönüyorum, soru dolu gözlerle ona bakıyorum.

"Evet, bebeğim. Bu bizim uçağımız."

Midem patlama noktasına gelecek kadar kelebeklerle doluyor. Tek istediğim onu ölesiye öpmekken yüz ifademi biraz bile nötr tutmak zor bir iş. Beni affetmesi için onu zorlamam gerekiyordu ama o şimdiden harika bir başlangıç yaptı.

Bana sakın ifademe inanmadığını belirten bir bakış atıyor ama umurumda değil.

"Artık binebilir miyiz?"

Onaylamak için çenesini eğerek omzuma vuruyor. "Hadi bakalım. Sizin için hazırlar."

İki kere söylemene gerek yok.

Elimde bavullarla Poppy'yi merdivenlerden yukarı kadar ^{takip} ediyorum. Yine soluk soluğa, öncekinden daha yüksek sesle ve uçağın içine adım atıyor. Pilot kabinin hemen içinde bekliyor ve yanından geçerken çenemi ona doğru eğiyorum. Poppy uçağın içine o kadar dalmış ki pilotu hiç fark etmiyor.

"Bu çok güzel," diye nefes alıyor.

Katılıyorum. İçerisi açık renk ahşap ve krem rengi, altın rengi vurgulara sahip. Önce krem rengi deri sandalyeler karşılıklı dizilmiş ve aralarında küçük bir masa var. Onların arkasında sol tarafta iki kişilik bir kanepe, onun karşısında ise daha büyük bir masa ve her iki yanında birer sandalye daha bulunuyor.

Her koltuğun arkasına dikilen SER, renk paleti gibi benim kararımı. Yumuşak ve sıcak. Göz yormuyor.

Bavullarımızı baş üstü kutularından birine yerleştirirken, "Uzak kapıdan bir yatak odası ve ona bağlı bir banyo var," diye açıklıyorum.

El çantamı sağımdaki ilk sandalyeye koyduktan sonra Poppy'nin arkasına geçip göğsümü sırtına bastırıyorum. Mutlu bir şekilde mırıldanıyor ve ben de gülümseyerek onu içime çekiyorum. Onun varlığının yanı sıra parfümünün kokusu da sinirlerimi günlerdir ilk kez yatıştırıyor.

"Sizinle yatak odasına girmemi mi istiyorsunuz, Mr. Beckett?" diye mırıldanıyor, kucağıma doğru eğilerek.

Başımı öne eğip çenemi omzuna yaslarken kollarım ortasına dolanıyor ve onu sıkıca kavırıyor. "Sanırım orada bulacağın şey hoşuna gidecek."

"Öyle mi?"

Yanağımı boynuna sürüyorum, boğazını öpmek için yüzümü içeri çeviriyorum. "Umarım."

"Bana bu şekilde dokunmamalısın. Seni hâlâ affetmiş değilim. Bunun aslında aldatma olduğundan oldukça eminim." "O zaman bana geri çekilmemi söyle," diye meydan okuyorum ona.

Kollarımda titriyor, nefes alış veriş sığılaşıyor. "Yapamam."

"Öyleyse söyleme."

"Yatak odasında beni ne bekliyor?"

Bir adım öne çıkıyorum, onu da yanıma alıyorum. O da beni takip ediyor ve kendi başına yürüyor, elimden asla kurtulmuyor.

Kapı bilerek kapatılmış. Bu alışılmadık durum üzerimde baskı yaratırken midemde sinirlerim kabarıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve kapıyı açmasına izin veriyorum, kendimi bir saniye daha düşünmemeye zorluyorum. Hayatım ve kariyerim boyunca çok daha korkutucu durumlarla karşılaştım. Bu benim için basit olmalıydı. Ama değil.

Poppy kapıyı açıp yatak odasının içi görüldüğü anda nefesimi tutuyorum.

"Ne ..." Sözü nü yarıda kesip odanın etrafına bakıyor, her şeyi içine.

Kendimi tekrar nefes almaya zorlayarak onu daha da içime çekiyorum.

Nefes aldığım da,

Hepsi onun. Onun kokusu, onun sıcaklığı, onun mutluluğu. Onun her şeyi.

Kendimi her zaman inanılmaz zeki biri olarak görmüşümdür. Uyanık ve dürüst de. Ama onunla tanışana ve ayrıldıktan sonra hemen onu aramayana kadar kendimi bir kez bile aptal olarak görmemiştim. Ve hatta parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdikten sonra daha da fazla.

Bunun suçunu dar görüşlü bir şekilde işime odaklanmama ve beni Cherry Peak'e gönderdikleri için babama ve şirkete ne kadar kızgın ve ihanet etmiş olmama atmayı çok isterdim. Ama bundan daha fazlası var. Etrafımdakilere tepeden bakmaktan kendimi alıkoyamamamdı. Bu kadar inatçı olmasaydım, bu kadar zaman kaybetmezdim.

Yatak odasının etrafına saçılmış hediyeler son birkaç haftadır elimde birikiyordu. Ona yeni çamaşır makinesi ve kurutma makinesi sipariş ettikten sonra, ihtiyacı olduğunu fark ettiğim ama isteyeceğinden şüphe duyduğum şeyleri almaya heveslendim. Bu alışverişlerin bir kısmı burada, ancak birkaçı da bizim dönüşümü zü bekliyor.

Dikkati, yatağın yanında yerde duran yeni kahve makinesinde, hala espresso ve latteler hakkında tam olarak okuyacak kadar önemsemediğim bir şeyler söyleyen büyük kutuda duruyor.

Kalbim göğüs kafesimin arkasında düzensiz bir şekilde çarpıyor. Zihnimin derisini yüzmek ve ona kök salma şansı vermek gibi bir şey bu. Kendime savunmasız olma izni vermek henüz ustalaşmadığım yeni bir beceri, ama onunla, bunu yapmak için gereken zamanın tadını çıkarabileceğimi düşünüyorum.

Kahve makinesinin kutusunun yanında, yerde duran koruyucu kılıflarına sarılmış iki yeni yastığı inceliyor.

Evdekilerle aynı türdendi ve onun yastık dediği ince kreplerle yatağında iki gün geçirdikten sonra belki yenilerini beğenir diye düşündüm. Gecenin çok geç bir saatinde ani bir alışveriş oldu ama ertesi sabah iptal etmeye kıyamadım. İptal etmek istemedim.

Garip bir nedenden ötürü, beni en çok geren cilt bakımı, vücut losyonları ve duş ürünleriyle dolu sepetler oluyor. Onun evinde geçirdiğim zaman boyunca en sevdiği şeyleri ezberlemiş bir sürüngen gibi hissediyorum. Gördüğüm her şişe, kavanoz ve kap ürünü, kendimi her gece birbiri ardına satın alırken buldum. Bu hafta gelmeye başladılar, teslimat diğer her şey gibi gecikti, ama bir kez gelmeye başladılar mı, durmadılar. Eminim ben yokken daha da fazlası gelmiştir.

"Biliyorum, tüm bunları bugün sırf sizin gözünüze girmek için rüşvet vererek satın almışım gibi görünüyor ama buradaki her şey bir süredir geliyor. Ben, uh, evet," diye geveliyorum, şu anda bu kadar gergin olduğum için kendime kızıyorum.

"Garrison Beckett . . . şu anda gergin misin?" "Evet, sanırım öyleyim," diye boğuluyorum.

Kollarımda dönüyor, elleri göğsümde, altında çarpan kalbimin üzerine düşüyor. Temkinli bir umutla ona bakarken dizlerimin bağı çözülüyor. Gözleri yumuşak, her duygusunu yansıtan sıcak bir sütlü çikolata rengi. İnançsızlık ve takdir. Kahretsin, hatta aşk demek istediğim ama bir türlü adlandıramadığım, içimi parçalayan bir duygu.

Önünde diz çöküp af dilemek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum ve şaşırtıcı bir şekilde bu beni korkutmuyor.

Poppy'nin kırılganlığımdan faydalanmayacağına güveniyorum. Belki de beni önce bir dizimi sonra da diğerini yere indirmeye iten şey budur. Ürperiyorum, artık bana bakabildiği için gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

"Özür dilerim, Poppy. Seni incittiğim için çok üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Ona tekrar dokunduğumda kalçalarının yumuşak kıvrımları ellerimin altında cennet gibi hissediyor, yukarı aşağı ve arkadan öne sürtünüyorum. Elbisesi pürüzsüz, ipeksi leylak rengi bir kumaş, sanki sadece onun için tasarlanmış gibi onu tüm doğru yerlerinden sarıyor. O bir tanrıça ve ben onun önünde bu kutsal pozisyona layık olamamaktan korkuyorum.

Aşağı uzanarak parmaklarını saçlarımın arasından sevgiyle geçiriyor ve diğer elini omzuma koyuyor. Dikkatle izliyorum, bir sonraki sözlerini merakla bekliyorum.

"Kalkışımıza ne kadar var?"

Her birini kaplayan yoğun arzudan konuştuğu kelimeleri zar zor seçebiliyorum.

"Yarım saat, belki."

Tırnakları kulağımın arkasında ve çenem boyunca ilerliyor. Titriyorum, öne doğru eğilip burnumu yumuşak karnına sokarken dilimi dudaklarımda gezdiriyorum.

"Kapıyı kapat ve sonra hemen buraya gel. Dizlerinin üzerine çök," diye yumuşak bir sesle emrediyor, omzumdaki eli geriye kayarak enseme kavırıyor ve hafifçe masaj yapıyor.

Ağır çekimde hareket ediyorum. Uçağın açık alanına bakıp kapıyı gereğinden sert bir şekilde kapatmadan önce boş olduğunu gördüğümde aklımı kaçırmış gibiyim. Kapalı kapının önünde oyalanıyorum, nefesimi yutarken avucumun altındaki ahşabı hissediyorum, kaslarım yanacak kadar gergin.

"Garrison," diye sesleniyor Poppy ve ben dönüyorum.

Bir santim bile kıpırdamamıştı. Açıklanamaz bir güç beni ona doğru çekiyor ve ben de ona teslim oluyorum.

Tekrar önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, pantolonumun altındaki pelüş halı yumuşacık, ellerimi kalçalarına götürüyorum ve onu tutup bekliyorum.

"Özrünü kabul ediyorum," diye mırıldanıyor. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin. Tüm o hediyeler ve yolculuk olmasaydı da seni affederdim."

"Yapmak zorundaydım çünkü istedim. Sen bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun. Beni henüz affetme."

Daha önce hiç bu şekilde affedilmeyi hak etmek isteyeceğimi düşünmemiştim. Ama Poppy söz konusu olduğunda, bunun için savaşmak istiyorum. Tüm bunlar sadece başlangıçtı.

O çok daha fazlasını hak ediyor. Ve ben bunu ona vermek istiyorum.

"Aklında başka ne var o zaman?" diye mırıldanıyor.

Yüzümü tekrar elbisesinin içine gömüp derin derin nefes alıyorum. Ellerimi yanlarından aşağı indirerek parmaklarımı elbisesinin eteğinin altına sokuyorum ve ilk reddetme kıvılcımını arayarak tepkisini izliyorum. Beni sadece onay karşılıyor.

Çenesinin küçük bir ucu ve sonra dokunuşumu pürüzsüz, kremi kalçalarına doğru sürüklüyorum, elbisesini daha yükseğe itiyorum ve sonunda benim için tutuyor ve göbek deliğinin üzerine bağlıyor.

Elbisesiyle aynı renkteki dantel külotunu görmek beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor. Onu bir kez olsun süslü bir iç çamaşırıyla görmemiştim ve bu hoşuma gitse de, onu ucuz pamuklu külotlarla görmeyi de aynı derecede seveceğimi biliyorum.

"Bunları onun için mi giydin?" Törpüledim, soru tüm yol boyunca yanıyordu.

"Evet desem ne yapardın?"

Yutkunuyorum, burnumu kalçasının iç kısmına bastırıyorum. Dudaklarım sıcak teninin üzerinde gezinirken bir parmağımı külotunun bandının altına daldırıp ileri geri sürüyorum.

"Bunları giymek isteyeceğin tek erkeğin ben olmam için elimden gelen her şeyi yaparım."

Kalçası ağzımın altında titriyor ve midem kalkıyor. Karşı kalçasını öpmek için hareket ediyorum, bu sefer daha yukarı, dantel yanağımı kazıyor.

İnliyor, sesi o kadar yumuşak ki zor duyuluyor. Daha fazlasını istiyorum. Daha yüksek sesler. Ama henüz çılgılık atması için yeterli zaman yok. Havalanana kadar olmaz.

"Dalga geçmeyi bırak, Garrison."

Karar verdiğimde sataşmayı bırakacağımı haykıran kontrolcü yanımla savaşıyorum çünkü şu an bunun için uygun bir zaman değil. Şu anda beynimi kapatmanın ve saf içgüdülerimi takip etmenin tadını çıkarıyorum.

Başımı çevirip dudaklarımı nemli dantelin üzerine yerleştirmeden önce "Tamam tatlım," diye nefes alıyorum tenine karşı.

Tadı dilimde patlıyor ve sıcak bir çizgiyi ortasına doğru kaydırıp kumaşı ağzımın içine çekmeden önce inliyorum. Tırnaklarım kafa derime geri dönüyor, saçlarımı kazıyor ve çekiştiriyor.

"Evet," diye inliyor, kalçaları öne doğru sallanıyor.

Bir parmağımı külotunun köşebentinin altına sokuyorum ve çıplak amına dalmadan önce külotu kenara çekiyorum. İki elimle vücudunun etrafına uzanarak kıkından iki avuç tutuyorum ve yüzüm bacaklarının arasına gömülene kadar onu öne doğru çekiyorum.

Her santimine ulaşamayacağım kadar uzunum ve bu beni tekrar harekete geçirdi. Kıcını sıkarak onu da benimle birlikte hareket etmeye teşvik ediyorum ve kendimi yere bırakıp onun altında sırt üstü uzanıyorum.

"Yüzümde, Poppy. O güzel amcığını ağzımın tam üzerine oturt," diye emrediyorum.

Ama umurunda değil. Emrimi yerine getirip her iki dizini başımın iki yanına koyuyor ve külotunu benim için yana çekerek havada asılı kalırken rahatlamış bir nefes alıyorum.

Kıçının yanaklarını tekrar kavıyorum ve sıkıyorum. Amı  st mde kaygan, o kadar pembe ve şiş ki ağzım sulanıyor. Daha önce hiçbir kadının yüzüme oturmasına izin vermemiştim, ama bu kadının dilimi uygun bir şekilde kullanmasına izin vermemek haksızlık gibi görünüyor.

"Bırak, Poppy. Yüzüme bin."

Yapıyor ve onun ilk tadıyla göğsümde yankılanacak kadar yüksek sesle inliyorum. Burnumdan nefes alıyorum ve dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum, onun uyarılmışlığını topluyorum ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içiyorum.

"Aman Tanrım. Garri-fuck!" diye haykırıyor, kalçaları titriyor ve yanaklarıma sertçe bastırıyor.

Başımı sallıyorum, dilimin ucunu klitorisinin etrafında döndürüyorum, onu şişmiş ve çok hassas buluyorum. Üstümde titriyor ve ben onu emerken klitorisini ağzıma daha fazla sokmaya zorluyorum.

Elleri kafatasıma yerleşiyor, parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve kendi hızını belirleyerek tekrar s rt nmek için kaldıraç kullanıyor. Bana verdiği her şeyi içime çekiyorum, hava alma ihtiyacı aklımdan uçup gidiyor. Unutmuşum, aklımda sadece tek bir şey var.

Benim olanı memnun etmek. Ona  ığlık attırmak.

"Boşaldığımda seni ezeceğim," diye uyarıyor nefes nefese. "*Lütfen*."

Klitorisine defalarca fiske vuruyorum, bunu yaparken verdiği her tepkiye ve çıkardığı miyavlama sesine odaklanıyorum. Titremelerinin yoğunluğu daha da artıyor, vücudunun tam sarsıntıları haline geliyor ve hızımı artırıyorum. Emme ve yalama arasında gidip gelirken klitorisine hiç rahat vermiyorum.

"Evet, evet. Evet, evet! Tam orası. Neredeyse. Neredeyse ..." diye sızlanıyor, kalçaları kelimeler olmadan ne istediğini anlayabileceğim kadar sert sarsılıyor.

Ama lanet olsun. Sözleri beni parçalıyor. Ağrıyan sikimin etrafını sarıyor ve okşuyorlar. Sınırdayım, zihnimin vahşi tarafı memnuniyetle uluyor.

Sağ yanağını serbest bırakıyorum ve ona vuruyorum. Ağzıma damlıyor ve tekrar yapıyorum. Ve tekrar, her vuruş daha da sertleşiyor. Beşinci tokattan sonra kalçaları kasılıyor ve vücudu kaskatı kesiliyor, sanki kasları donmuş gibi.

Klitorisine bir fiske daha vurunca hayata geri dönüyor. Amı titriyor ve biliyorum ki parmağımı içine sokabilseydim, parmağımı orada tutmak için sıkıyor, sıkıyor olacaktı.

"Geliyorum, geliyorum, geliyorum," diye mırıldanıyor boş boş.

Burnumdan bir nefes çalıyorum ve dilimi içine gömüyorum, dölünü tatmak için çaresizce. İstediğim olmuyor ve amına doğru inliyorum.

"Garrison," diye inliyor, bana yer açmak için arkasına yaslanmaya çalışırken kalçalarındaki kaslar gevşiyor.

Cezalandırmak için kıkına şaplak atıyorum ve başımı onun altında sallıyorum. "Bitmedi. Hak ettiğimi istiyorum."

Nefesi kesiliyor ama arkasından hiçbir kelime gelmiyor. İşimi bitirirken aşırı hassas klitorisine dokunmamaya dikkat ederek onu dilimle temizlememe izin veriyor.

İşim bittiğinde tekrar üstümde geziniyor ve ben sırtıyorum, sarhoş edici bir mutluluk hissediyorum. Ağzım ıslak ve vücudumdan aşağı inip kendini kucağıma bıraktığında yüzümü silmek bana acı veriyor.

Yanakları pembe, gözleri puslu, odaklanabilmek için hızla göz kırptıyor. "Vay be."

"Vay canına," diye yankıladım.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve başparmaklarımı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. Bacaklarımdaki ağırlığı beni rahatlatıyor ve henüz kalkmak için bir hamle yapmıyorum.

"Daha önce hiç kimsenin yüzüne oturmamıştım," diye itiraf ediyor. "Güzel."

Kıkırdaması kalbimin etrafını sarıyor ve sıkıyor. "Hep böyle sahiplenici miydin?"

"Hayır. Hiç kimse onun üzerinde sahiplenici olma çabasına değmedi. Ta ki sana kadar. Seni benden başka biriyle düşünmek zalim bir şaka gibi geliyor."

Gözlerini indiriyor, parmakları gömleğimin açık iki düğmesiyle oynuyor. Malzemeyi aralayarak göğüs kafesimin üst kısmına bir çizgi çekiyor.

"Bugün bunu beklemiyordum."

"Benden her zaman sürprizler beklemelisin. Şu andan itibaren ..." Son kelimeyi söylemeden önce sözümü kesiyorum.

Sonsuza kadar.

Bu akla yatkın değil. Şu an için değil. Cherry Peak'teki zamanımın sonuna kadar geleceğimiz belirsiz.

Poppy aklımı okuyarak başını sallıyor. İkimiz de konuşacak daha çok şey olduğunu biliyoruz ama bu daha sonra olacak.

İkimiz de bu konuşmaya hazır olduğumuzda.

34

POPPY

DUDAKLARIMI YUVARLATIYORUM, sağ bacağımı sol yerine sağ bacağımın üzerinden geçiriyorum, yine kıpırdanıyorum. Havalandıktan birkaç dakika sonra kulaklarımın çınlaması kesildi ve pilotun irtifaya çıktığımızı söyleyen sesi duyulduğunda havada otomatik bir değişiklik oldu.

Kalkıştan önce yatak odasında Garrison'la geçirdiğimiz o birkaç dakika ne kadar muhteşem olsa da, hâlâ bitmemiş bir işimiz var. Kalın kırmızı kurdeleli bir kutu hâlâ açılmamış ve merak ettiğim diğer hediyelerle birlikte dolaplardan birinin içinde duruyor ve bacaklarımın arasında, kan şırıltılı orgazma rağmen onun ağzıyla sadece hafifçe doyurulmuş bir ağrı var.

Daha fazlasını arzulamamı, yakışıklılığından birbirimizden ne kadar ayrı kaldığımıza ve doğrudan cinsel kimyaya kadar pek çok şeye bağlayabilirim. Ama bunun daha basit bir açıklaması var.

Onu özledim ve ilgisine açım.

Garrison emniyet kemerini açıyor ve ben başımı çevirip onun ayağa kalkıp kollarını germesini izliyorum. Gözleri bizi kokpitten ayıran kapıya, sonra da bana kayıyor, orada sıcak ve ağır bir şekilde duruyor. Nefesim kesiliyor ve sonra bana doğru adım atıyor, içimde yaşayan, nefes alan bir yaratık arzuluyor.

"Umarım işimizin çoktan bittiğini düşünmemişsindir," diyor, sesi çakıl gibi.

"Umarım öyle değildir. Telafi etmen gereken daha çok şey var."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Nereden başlamam gerektiğine dair bir önerin var mı?"

Bacaklarımı açarak elbisemin izin verdiği kadar açıyorum, altında çıplak olduğumu biliyorum.

"Daha beni öpmedin bile," diye takılıyorum, gözlerinin düştüğünü izliyorum, hareketi takip ediyorum, yüz hatlarında vahşi bir istek belirliyor.

"Hatamı düzeltebilir miyim?"

"Mm," diye mırıldanıyorum, başımı sallıyorum. "Öyle olsa iyi olur."

Üzerime atlıyor. İki koluyla beni hapsediyor, elleriyle sandalyemin kolçaklarını kavıyor, başını eğiyor ve dudaklarının yarısına kadar uzanıyorum.

Ağzlarımızın birbirine çarpışında tatlı bir şey yok, sert nefesler ikimizden de sessiz savaş çılgınlıkları halinde kaçıyor. İkimiz de dişlerimizin takırdamadığından ve dillerimizin dağılmadığından emin olmayı umursamayacak kadar arzularımızın içinde kaybolmuş, çaresiz hareketlerden oluşan bir telaş.

Titreyen ellerimle yüzünü kavıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, avuçlarımda hissettiğim yeni tüy hissiyle inliyorum. Tıpkı ilk kez onun arasında uyluklarımı yaktığını hissettiğimde olduğu gibi, bu beni çıldırtıyor.

"Yatak odası," diye soluyorum.

Alt dudağımı ısırarak cevap veriyor ve sonra beni sandalyeden çekip çıkarıyor. Ayaklarımız halıda sürüklenirken ve dudaklarımız birbirine yapışmışken, bizi kulübeye doğru yönlendirirken dokunuşu belimde sıcak ve ağır.

Yatak odasının eşiğinden kayarak geçiyoruz ve sonra geriye doğru düşüyorum, sırtım pelüş bir şilteye çarpıyor. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, bacaklarım açık ve göğsüm kabarıyor.

"Sana başka bir hediye vereyim," diyor ve dönerek uzun gardırop dolaplarından birini açıyor.

Sessiz kalıp bekliyorum. Tekrar bana döndüğünde aynı siyah kutu elinde, kalın kurdelesı hâlâ bağlı.

Hiç tereddüt etmeden kutuyu onun uzattığı ellerden alıyorum ve kurdeleyi kalçalarımın düşürmeden önce fiyonkunu çekiştiriyorum. Sessizce beni izliyor, yüzünde temkinli bir ifade var ve merakım katlanıyor.

Kapağı kaldırıp kutunun içine bakıyorum ve istemsizce yutkunuyorum.

"Bencilce bir hediye olabilir ama açıklamama izin ver," diye gergin bir şekilde başlıyor.

Gözleri benimkileri arıyor. Devam etmesi için başımı sallıyorum. "Koleksiyonunda görmediğim tek şey onlar ve düşündüm ki - kahretsin, Poppy. İkisini birlikte denemenin ilginç olacağını düşündüm. Belki de ilgilenip ilgilenmediğini ya da çok ileri gidip gitmediğimi sormalıydım ama daha önce hiç kimseyle denemek istememiştim, hatta bunu yapacak birine güvenmemiştim ve -"Yine saçmalıyorum."

Kutunun içine bakma dürtüsüyle savaşıarak sırtımı dikleştiriyorum. Şu anda tüm dikkatimi ona vermem gerekiyor. "Kıçına bir tıkaç sokmamı istediğini mi söylüyorsun, Garrison? Ve benimkine de bir tane sokmak istediğini mi?"

Yanakları kıpkırmızı oldu ve bu görülmeye değer bir manzaraydı. Bir ay önce bunu yapabileceğimi asla düşünmezdim.

Bırakın bugün şahit olduğum birkaç tanesini, insan bir kez bile kızarır mı? Her ne sebeple olursa olsun, bu fark edişten gurur duyuyorum.

Ensesini kaşıyor. "Evet, sanırım bunu söylüyorum."

Bu fikir beni şaşırtmaktan çok daha fazla büyülüyor. Parmağımın orada olması hoşuna gitmişti ve bunun ilgimi çekmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Şahsen, kışla oynamaktan hiç çekinmedim. Yine de daha önce oraya bir alet aldığımı söyleyemem. İlgisizlikten değil, ama vajinal seksten daha kişisel hissettiriyor ve bu bekareti benden alacak kadar güvendiğim biriyle tanışmadım.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde bu durum aniden değişti.

"Bunun için bana yeterince güveniyor musun?" diye sordum.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Evet."

Gözlerimin dolmasını engellemek için gözlerimi kırptıştırırken içimde bir duygu dalgası kabarıyor. Her şey bir yana, bunun için bu kadar onurlandırılmış hissetmek çok aptalca ama bu gerçeği değiştirmiyor. Ve ben de bunu yapıyorum.

"Tamam. O zaman evet. Bunu seninle yapacağım."

Yüz hatları yumuşamadan önce şaşırmış görünüyor, kutuyu benden alıp yatağın üzerine koyarken gözleri yarıya iniyor. Bir sonraki hamlesini merakla bekliyorum.

"İnanılmazsın, Poppy. Benim ligimin o kadar dışındasın ki şu anda nasıl burada, önümde, kollarımda olduğunu merak etmeden duramıyorum."

Yanaklarımı kavlıyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirip okşamadan önce başımı geriye yatırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve geri çekilmek için hamle yaptığında ağzını kovalıyorum.

"Kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum. Sana dokunmayalı çok uzun zaman oldu" diye mırıldanıyorum.

"Tamam, tatlım."

Geri adım atarak gömleğinin düğmelerini açıyor ve omuzlarından indirip yatağın kenarına koyuyor. Sırada kemeri ve ardından pantolonu var. Sadece siyah külotuyla, kendinden emin bir şekilde önümde duruyor. Dar kumaşın içindeki sikinin uzun, sert hatları ağzımı sulandırıyor.

Son giysi parçasını bırakıp incelememe devam etmeme izin verdiğinde farkında olmadan öne doğru eğiliyorum. Sikini kavrayıp aşağıdan yukarıya doğru sıkı bir vuruş yaptığında kıskançlık kıvılcımları çakıyor. Ucu parlıyor, uyarılmışlığıyla parlıyor ve elimi uzatıyorum.

İleri doğru hareket ediyor, kalçaları yatağa çarpıyor. Onu elime alıyorum ve parmaklarımı kalın, sıcak şaftın etrafında kıvrarak iç çekiyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, kendini sabit tutuyor.

"Geçen hafta boyunca kaç kez kendini okşadın, keşke ben olsaydım diye?"

Gözleri parlıyor, içlerinde vahşi bir ateş yanıyor. "Saymayı unuttum." "Güzel."

"Elbiseni çıkarmanı istiyorum," diye hırlıyor. "O zaman çıkar."

Onu tekrar okşuyorum, yavaş ve işkenceli bir tempoda çalışmaya devam ediyorum. Ancak elbisemin askılarını koparmak için öne atıldığında isteksizce de olsa onu serbest bırakıyorum. İnce askıları kollarımdan aşağı itiyor ve askısız sütyenimi ortaya çıkarmak için elbisenin üst kısmını aşağı çekiyor. Meme uçlarım sütyenin içinde sertleşiyor, malzemeye defalarca sürtünerek beni tahrik ediyor.

"Sana hiç vücudunu ne kadar sevdiğimi söyledim mi?" diye soruyor, sorusu neredeyse kızgın.

"Hayır."

"Bir hata daha." Arkamdan uzanıp sütyenin bağını kavıyor, çözüyor ve ağır göğüslerimi ortaya çıkarmak için düşmesini izliyor. "Sen bir sanat eserisin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ona şüphe duymadan inanarak.

"Daha önce ellerimde hiç bu kadar muhteşem bir şey tutmamıştım," diye ekliyor, o kadar sessiz ki neredeyse kelimeleri kaçırıyorum. "Benim için özel olarak yapılmış."

Parmaklarının meme uçlarımla üzerindeki ilk fırçası beni titretiyor, başım geriye düşüyor. Böyle otururken, karnımın elbisemin altında birden fazla kıvrımı olduğunu ve kalçalarımla yatağın üzerinde düz ve dolgun durduğunu biliyorum, selülit bariz. Kıvrımlıdan daha kıvrımlıyım, hayatım boyunca birçok kez olmayı dilediğimden daha kalınım. Bu yönlerimi sevmeye başladım. Yıllar boyunca özgüvenim üzerinde çalıştım, böylece güzelliğimi vücudumdan sarkacağını bilerek aldığım bol kıyafetlerin altına saklamak zorunda hissetmedim.

Buna inanmak için bir erkeğin bana güzel olduğumu söylemesine ihtiyacım yok. Şu anda Garrison'dan duyduğum sözler -içlerindeki samimiyet o kadar açık ki- fantezilerimin dışında bir şey. Ona inanıyorum. Ve bu gözlerimi yaşartmaya yetiyor.

Gözümden kaçan tek damla yaşı silerken parmağının yumuşak ucu gözümün altındaki deriyi okşuyor.

"Sana tapmama izin ver bebeğim," diyor.

Çenemi eğip bakışlarını tutuyorum ve beni dengelemesine izin veriyorum. Yumuşakça gülümsüyor ve yatağa doğru ilerliyor. Başını eğerek meme uçlarımdan birini ağzına alıyor ve hassas tepe noktasının etrafında inliyor. Emerken dili meme ucumun etrafında dönüyor ve diğerini baş ve işaret parmağıyla çimdikliyor, yavaşça yuvarlıyor, halka yumuşak bir basınçla çekiştiriyor.

Nefesim daralıyor, bacaklarımın arasında kıvılcımlar çıkıyor. Göğsümde acele etmiyor, dilinin her hareketiyle ve meme ucumu çekiştirmesiyle beni çılgına çeviriyor. Yatağa doğru kıvranıyordum, elim kalçasında, parmaklarım kıvrılmış ve tırnaklarım sert kaslara batıyor.

Sonunda arkasına yaslandı ve beni sırtüstü yatırdı. Yatağa doğru kayıyorum ve elbisemi vücudumda gezdirmesine izin veriyorum, elbisemi başımın üzerinden çekip kenara attığında kollarımı kaldırıyorum.

"Benden ne istediğini söyle," diyor, iç uyluğumu okşuyor, amıma doğru yaklaşıyor.

Beklentiyle kıvranıyordum, uyarılmanın tınısı damarlarımda ağırlaşıyor. "İçimde bir şeye ihtiyacım var. Çok boşum."

Uzun, sıcak bir parmak bacaklarımın arasından geçip derinlere kayıyor. Onu karşılamak için geriliyorum ama hemen daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

"Daha fazla."

İkinci bir parmak daha ekliyor ve ben sırtımı kamburlaştırıyorum, göğüslerim göğşe doğru kalkıyor. Zevk içimi yakıyor. Parmaklarının her kıvrımı içimdeki yumuşak noktayı fırçalıyor ve siyah noktalar görüşümü benekliyor.

"Evet," diye inliyorum, kalçalarımı onun itişlerini karşılamak için sarsıyorum. "Daha fazla." "Daha fazla mı? Daha kalın bir şeye ihtiyacın var, ha?"

"Senin sakin, Garrison. Senin sikine ihtiyacım var." Kafamı sallayarak temizliyorum, daha önce konuştuğumuz şeye odaklanmaya çalışıyorum. "Ama henüz değil."

"Önce ne istiyorsun?" diye soruyor, neredeyse çekingen bir tavırla. Ondan görmeye alışık olduğum açık sözlülükten çok uzak.

"Benim için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökecek misin?" "Senin için her şeyi yaparım," diye itiraf ediyor.

Kendine olan güveninin geri dönüşüne gülümsüyorum. "Ben de öyle."

Yataktan yuvarlanarak yerdeki kutuya uzanıyorum ve kapağını kapatıyorum. Gözyaşı damlası şeklindeki iki popo tıkacı, bir şişe içkiyle birlikte

kayganlaştırıcı ve tanımadığım bir oyuncak. Bir ucunda bir dildo ve içine giriyormuş gibi görünen daha küçük bir parça var.

Yanaklarım alev alev yanıyor. Hem içime takacağım hem de onun üzerinde kullanacağım bir dildo. Tanrım, çok ateşliyim. Neredeyse terliyordum.

"Şimdi değil," diyerek düşünce trenimi kesiyor Garrison, bir eli çıplak sırtımı okşuyor. "Ama bir ara."

"Kıçını sikmeme izin vermeden de yalvarabilirsin," diye geveliyorum.

"Belki de ilk başta aklımdan geçen buydu ama artık değil."

"Bunu gerçekten istiyor musun?" "Hiç şüphesiz, Poppy."

Başımın döndüğünü hissediyorum, uçak düz uçarken dönüyor. Sıcaklık tepeden tırnağa içimi dolduruyor, göğsümün derinliklerinden güneş ışınları patlıyor.

"O zaman evet, Garrison. Bunu bir ara yaparız."

Ben tıkaçlardan birini ve kayganlaştırıcı şişesini alırken o da yumuşak bir sesle onaylıyor. Dizlerimi tekrar arkaya koyup başımı kaldırıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Garrison'ı elleri ve dizleri üzerinde, vücudunun keskin, kaslı hatları gevşemiş ve beklerken görünce nefes almak için savaşıyorum. Baş döndürücü, tanrıçamın tanrısı. Bir sanat eseri.

Siyah kıllarla beneklenmiş güçlü kalçalar, kıskanmamak için kör olmam gereken yuvarlak bir popo ve ince bir bele doğru uzanan dar kalçalar. Yatağa bastırıldığı elleri büyük, üst kısımlarında damarlar ve çiftlikte geçirdiği zaman boyunca kazandığı yeni nasırlar var. Çıplak bedenimin her yerini kazımalarını istiyorum ve beklemekten yoruldum.

"Bunu daha önce hiç kimseye yapmadım," diye usulca uyarıyorum, arkasında diz çökmek için hareket ediyorum.

Ellerimi sırtının alt kısmına koyup ovuşturduğumda titriyor, başparmaklarım kaslara batıyor. Öne doğru eğilip ağzımı ellerimin üzerine bastırıyorum ve onu nazik öpücüklere boğuyorum. Burada onunla birlikte olduğumu ve güvende olduğunu hatırlatıyorum.

"Ben de yapmadım," diyor uzun bir nefes vererek.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, bu hareketi ondan çok kendim için yapıyorum. Bir elimi karnının üzerinde gezdirirken bacaklarımın arasında hissettiğim hafif sızı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu beni inanılmaz derecede tahrik ediyor ve sinirlerimin bu deneyimi ikimiz için de mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Onu okşadığımda Garrison bir küfür savuruyor, başparmağımı kaygan ucuna sürüyor ve şafttan aşağıya doğru sürüyorum. Sırtına son bir öpücük kondurup kayganlaştırıcıya uzanıyorum ve vuruşlarımın hızını artırmadan önce kapağını açıyorum.

"Bu soğuk olabilir," diye uyarıyorum.

Kayganlaştırıcı kışının çatlağına ilk damladığında öne doğru sarsılıyor. Yanaklarının arasından kayışını izliyorum, manzaradan büyüleniyorum. Sonra, sinirlerime tamamen lanet olsun diyorum ve parmağımın kayganlaştırıcı çizgisini takip etmeden önce şişeyi yatağa bırakıyorum.

Parmağım kayganlaştığında, deliğin etrafında dönüyorum, test ederek, yavaş bir hızda ovuyorum. Bunu onunla daha önce de yapmıştım ama bu sefer farklı hissettiriyor. Bu daha ciddi, ikimizin de yakın zamanda unutamayacağı bir olay.

İçgüdüsel olarak gerildiğinde ona "Bu hissin içinde rahatla," diyorum.

Sikinin üzerindeki vuruşlarımla eşit bir tempo tutmaya odaklanıyorum, Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve parmağımın ucunun içeri kaymasına yetecek kadar dikkatlice ileri doğru bastırıyorum.

"Poppy," diye homurdanıyor.

Hareketlerimi durdurup bekliyorum.

Başı öne düşüyor, alçak sesle ve uzun uzun inerken saçları yüzüne dökülüyor. "İçeri it. Ben hazırım."

Hazır. Parmağım ilk boğuma kadar içeri giriyor ve ben parmağımı orada tutup birkaç saniye bekledikten sonra dikkatlice geri çekip bu sefer biraz daha içeri iterken nefes nefese kalıyor. Dizlerinin üzerinde kayıyor, ben onu parmağımın etrafında germeye devam ederken sikini kavrayışına sokuyor.

Bir nefes veriyorum ve kendimi sırtının üzerine katlıyorum, uyluklarım uyarılmamla ıslanıyor. Dudaklarım kuruyarak kışını sıkıya odaklanıyorum, son boğuma ulaşmaya o kadar yakınım ki ona zevk vermekten başka bir şey düşünemiyorum.

"Neredeyse oldu," diye mırıldanıyorum.

"Tıkac-" diye soluyor, omurgası altımda sarsılıyor. "Şimdi tak onu."

Aleti avucumun içinde zonkluyor ve içimi bir kıskançlık dalgası kaplıyor. Onu içimde istiyorum, kabzasına kadar gömüldüğünü hissetmek istiyorum, daha önce değil.

Hızla ilerleyerek parmağımı çekiyorum ve tıkacı yağlamak ve çatlağından aşağı bir damla daha damlatmak için horozunu serbest bırakıyorum. Silikon bu tür anlar için yeterince yumuşak ve ince ve ben de bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

Parmaklarımın arasındaki tıkaca bakıyorum ve yavaşça, *çok* yavaşça, dar deliğinin içine itmeden önce ihtiyacım olan yere hizalıyorum. Gözlerime iki sert çizgi çekerek, hareketlerimi sabit tutmaya ve daha derine batırmaya odaklanıyorum, inlemeleri bir kerede sokmamayı on kat daha zorlaştırıyor.

"Gelme," diye bağıyorum. "Önce sen beni becereceksin."

Gülüşü sert bir sestir. "Acele et o zaman."

Dudağımı ısıyorum ve tıkaçın geri kalanını içine gömüyorum, kaslar tıkaçın etrafında güzelce gevşiyor. Bana doğru geri itiyor ve bir elini yatağa vuruyor ve sonra hareket ediyoruz. Yüzü üstümde ve ben sırtüstüyüm, iki elim ayak bileklerimi kavıyor ve havaya kaldırıyor.

Yatağın kenarında bacaklarımın arasına yerleşip baldırlarımı omuzlarına sardığında sikişin sıcak ve ıslak ucu amıma çarpıyor.

"Prezervatif takmamı isteyip istemediğini söyle tatlım. Yoksa böyle derinlere kayacağım," diye uyarıyor, sesi düpedüz gırtlaktan geliyor.

"Prezervatif yok. Seni çıplak istiyorum-" Öne doğru itip tek bir hamlede kendini kabzasına kadar gömerken bir çığlıkla kendimi kesiyorum.

Mutlulukla dolmuş bir halde kollarımı önüme uzatıp onu kavıyorum. Tırnaklarım göğsünü kesiyor, soluk tenini izlerle süslüyor ve o da vahşi bir sırıtişla dudaklarını ayırarak bana bakıyor.

"İşte böyle. Beni işaretle. Kaçırdım. Seni özledim. Siktir, bebeğim," diye bağıyor, gözbebekleri şişmiş, sırılsıklam.

"Daha derine," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Kalçalarımın tutarak beni kendine çekiyor ve daha derin bir pozisyona geçiyor. Görüşümde yıldızlar yanıp sönüyor, siyah her itişte kenarları karartıyor. Yarı bu düzlemde yarı da sadece benim, onun, onun ve benim olduğumuz başka bir evrende süzülüyorum.

Üzerime abanıyor ve klitorisimi ovmak için bacaklarımın etrafına uzanmadan önce ayak bileğimi öpmek için başını çeviriyor. Tek bir dokunuş beni serbest bırakmaya yetiyor ama iki dokunuşla uçurumdan yuvarlanıp coşkuya dalıyorum.

Sert ve acımasızca boşalıyorum, sırtım kemerli ve zihnim erirken duvarlarım onun horozunun etrafında sıkılıyor. Ben ona doğru eğilirken kulaklarımı zonklayan bir sessizlik dolduruyor ve o da bağırarak peşimden geliyor.

"Al onu, Poppy. Al *beni*. Hepsini al."

"Evet, evet, evet," diye mırıldanıyorum, orgazmım boyunca başımı sallıyorum.

Sıcaklığı içime doluyor ve artçı bir zevk şokunu da beraberinde getiriyor. Bacaklarımı indirip beline doluyor, sonra vücuduma eğilip karnımı ve göğüslerimi öpüyor.

Mırıldanıyor ve pantolonunu tenime doğru çekiyor, ben de başının arkasını kavrayıp onu orada tutuyorum. Sessizlik bizi sarıyor ve nefes alış verişini dinleyerek gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

"Bu" diye başlıyor, bana sokularak.

Başımı sallayarak kafa derisini kaşıyorum. "İnanılmaz mıydı? Beyin eritici mi?" "Onun gibi bir şey."

"Şimdi çıkarmamı ister misin? Şu anda rahatsız mısın?" "Henüz değil. Önce seni bir süre daha böyle tutmama izin ver."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler kıpırdıyor ve tamamen huzur içinde yatağa yerleşiyorum. Bu anı içime çekiyorum, bunun sahip olduğumuz tek an olmasından korktuğum için değil, daha kaç tane olacağından heyecan duyduğum için.

Bu, sonuna kadar görmek için sonsuza kadar bekleyeceğim bir şeyin başlangıcı gibi geliyor.

Poppy'yi on beş saat boyunca kollarımda ve bedenimin altında tuttuktan sonra, iniş için kendi koltuğuna yerleşmesine izin vermek bana acı veriyor. Yapışkanım, çaresizim. Ama bunu umursamayı bıraktım. İstedğim tek şey onu mümkün olduğunca sık yanımda görmek ve bunu yapmak için bu fırsatı kaçırmak istemiyorum.

Pencereden altımızdaki deniz mavisi suya huşu içinde bakıyor, ellerini kavuşturmuş ve zıplayan dizlerinin arasına uzanmış. Manzarayı seyrederken kulaklarım patlıyor. Daha önce hiç Bora Bora'ya gitmedim ama bunun bir önemi yok. Gözlerimi ondan alamıyorum. Vardığımızda okyanusu yeterince göreceğim.

"Burası sadece havaalanı," diyorum kulaklarımdaki tıkanıklık hissine rağmen. "Buradan bir tekneye binip tatil köyüne gideceğiz."

"Düşündüğüm yerde miyiz?" diye soruyor, burnunu neredeyse cama dayamış.

"Bora Bora'ya hoş geldin, tatlım."

Bu onun dikkatini manzaradan koparır. İnançsızlıkla bana göz kırparken ağzı bir karış açık kalıyor. Başka bir şey yapamayacak kadar mutlu hissettiğim için karşılığında sadece sırıtıyorum.

"Sürünmek hakkında biraz fazla şey bildiğini düşünmeye başlıyorum," diye hafifçe suçluyor.

Bakışlarımı açık ve dürüst tutuyorum. "Belki de. Ya da sadece seni önemsiyorum ve düzgün bir şekilde özür dilemek istiyorum. Seni buraya getirecek param var, neden getirmeyeyim ki?"

"Yeterince adil, Bay Black Card."

Göz kırparak koltuğumda geriye yaslanıyorum ve inerken kolçakları sıkıca kavırıyorum. Tekerlekler piste çarptığında uçak sarsılıyor ama pilotum en iyilerden biri ve çok geçmeden sorunsuz bir şekilde süzölmeye başlıyoruz. Poppy yine pencereden dışarı bakıyor, sonu yokmuş gibi görünen manzarayı seyreliyor. Kendi penceremden dışarı bir bakış attığımda nefesim kesiliyor.

Havaalanı, turkuaz sular ve yemyeşil bir dünyanın içinde bir kara şeridi. Sudan uzun, ağaçlarla kaplı bir dağ yükseliyor ve sonra sadece ... güzel mavi.

Uçak yavaşça durduğunda Poppy koltuğundan fırlıyor, kahverengi gözleri kocaman ve güzel bir şekilde beni buluyor. Bana doğru koşuyor ve kollarını yukarı kaldırıp boynuma doluyor. Sonra dudakları benimkilerin üzerinde.

"Bu inanılmaz Garrison," diye nefes alıyor ağzımın içine.

Aklıma gelen otomatik tepkiyi yutuyorum, tam bir aşk delisi aptal gibi görünmek istemiyorum ve bunun yerine, "Henüz hiçbir şey görmedin. Çantalarımızı alayım, sonra daha iyi bir bakış için dışarı çıkarız."

Beklediğim gibi hemen geri çekilmiyor. Gözlerimin içine bakacak kadar geriye yaslanıp yanakları kızarak gülümsediğinde kalbim hızla çarpıyor.

"Teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en düşünceli şey."

Yanağını okşuyorum ve konuşmak için kendime güvenmediğimden başımı eğip tekrar ağzıma alıyorum. Ayrıca, tüm bunlardan ne anlam çıkaracağıma dair henüz hiçbir fikrim yokken hissettiklerimi nasıl kelimelere dökebilirim ki?

Burada beş günümüz var. Belki çözmek için yeterli bir süre olur. Eğer değilse, henüz bunu düşünmeye hazır değilim.

"KES ŞUNU! Benimle dalga mı geçiyorsun!" Poppy elleriyle ağzını kapatarak bağıyor.

Gülüyorum, bavullarımızla birlikte su kenarındaki bungalovumuzun dışındaki ahşap yürüyüş yolunda durup onun kalacağımız yere verdiği tepkiyi izlerken sesimin giderek yükselmesine izin veriyorum.

Avucumu beline koyarak onu girişe doğru yönlendiriyorum. Saz çatının gölgesi altında ensemdeki ter o kadar da fark edilmiyor. Bugün burası çok sıcak ve bungalovun arka tarafında beklediğini bildiğim havuza girmek için can atıyorum.

Kaldığımız yer tatil köyünün sunduğu en iyi yer. Bundan emin oldum, fiyata gözümü bile kırpmadım çünkü önemli değildi. Şu anda bunu görmeye değerdi. Onu bu kadar mutlu görmek için son dolarımı bile harcayabilirdim.

"Gelin," diye mırıldanarak bizi kapıya kadar götürdüm, deniz bacaklarımın yıpranmış olmasına şükrederek. Hiçbir zaman tekneye binmeyi sevmedim.

Anahtar kartını kilide vurduğumda bip sesi geliyor ve içeri adım atıyoruz. Ahşap döşeme tüm villayı dolaşıyor, yaşam alanında ve kare yemek masasının altında renkli halılar var. Hepsi büyük bir açık alan ve geniş pencereler ve yüksek tavanlarla devasa bir his veriyor. Okyanus esintisi, arka güverteye ve havuza açılan açık veranda kapısından içeri süzülüyor.

Poppy önden giderken onu içeride takip ediyorum. Artık randevusundaki elbiseyi giymiyordu, uçakta bir çift pamuklu şort, dökümlü bir atlet ve parmak arası terlik giymişti. Mekâna güzelce uyum sağladı ve ben de kesintisiz olarak keşfetmesine izin verdim.

Odak noktası, bungalovun diğer ucunda, tam karşıımızdaki sürgülü veranda kapılarının dışında bekleyen suya iniyor. Mutfak güzel, uzun bir adası ve güncellenmiş aletleri var ama ikimiz de buna aldırmış değiliz.

"Bu bir rüyadan çıkmış gibi," diyor açık kapıya doğru ilerlerken.

Ellerimi şortumun ceplerine sokuyorum, inmeden önce uçakta da üstümü değiştirmiştım. Bu kadar rahat giyinmeyeli yıllar olmuştu ama bundan oldukça keyif alıyorum. Polo ceketimin ince kumaşı bir elbise gömleğinden daha az kısıtlayıcı ve ayağımda deri ayakkabıların ağırlığı olmadan kendimi milyonlarca kez daha hafif hissediyorum.

"Bu çok gerçek, Poppy," diye arkasından takılıyorum.

Güverteye adım atıp uzun bir nefes alıyorum. Etrafımızdaki her yerde su var ve dünya sanki parmaklarıımın ucundaymış gibi hissettiriyor. Güvertenin bir tarafında iki beyaz şezlong suya bakarken, diğer tarafta etrafındaki koltuklarda çiçek desenli minderler bulunan bir yemek masası yer alıyor. Kare şeklindeki havuz tam ortada, suyun kenarındaki güvertayı kesiyor. Bahse girerim elimi çıkıntıya uzatsam okyanusa dokunabilirim.

Poppy güvertenin kenarına çıktı ve korkuluklara yaslandı. "Önce ne yapacağımıza nasıl karar vereceğiz?"

Arkasına geçip küpeşteyi iki yanından kavıyorum ve boynuna sokulurken onu olduğum yere hapsediyorum. "İçeride keşfedecek daha çok şey var ve eminim açsındır?"

Uçaktaki yemekler uçak yemeklerine göre iyiydi ama iyi bir yemek için açlıktan ölüyorum.

Mırıldanıyor, göğsüme yaslanıyor. "Yemek yiyebilirim."

"Gel, bebeğim."

Elini elime alıp yüzüme doğru döndürüyorum ve bizi içeri götürmeden önce alınına bir öpücük konduruyorum. Resimler buranın hakkını vermiyordu. Yakınından bile geçmiyor.

Ona önce banyoları gösteriyorum, bir düzine insanın sığabileceği büyüklükte bir küvet ve çift hasırlı bătıla sahip olanı da dahil, sonra onu yatak odamıza çekiyorum.

Kral yatak, bembeyaz nevresimler ve pelüş yastıklarla sarılmış, iki havlulu kuğu yastıkların üzerinde öpüşüyor. Yatağın üzerine serpiştirilmiş kırmızı gül yaprakları ve komodinin üzerinde duran, içinde uzun bir şişe şampanya bulunan buz kovası kaşlarımı zıplatıyor.

Üstünde esintiyle hareket eden şeffaf beyaz perdeleri olan ahşap bir gölgelik var ve Poppy gibi ben de hemen ona doğru çekiliyorum. Yatağın kenarına oturmak için dönüyor ve ben de hemen bacaklarının arasına girip ellerimi ensesindeki saçlara gömüyorum.

Kirpikleri dalgalanıyor, makyajsız, yumuşak ve kahverengi. "Şimdi beni öpecek misin?"

"Seni öpmemi mi istiyorsun?"

"Her zaman beni öpmeni istiyor gibiyim."

Sırıtişım saf erkek memnuniyetiyle dolu. "Güzel."

Dudaklarımızı birbirine bastırıp onu içime çekerken tadı vişneli dudak kremi gibi. Elleri kalçalarımı buluyor ve orada dinleniyor, parmakları ince gömleğimin üzerinde şekiller çiziyor. Öpüşmemiz yavaş ve durgun. Burada acele etmeye gerek yok.

"Yemek. Seni beslememe izin ver," diye fısıldıyorum.

Öpüşürken sırtarak, "Belki başka bir şeye açımdır" diye cevap veriyor.

Bu çok saçma bir ifade ve ben her şeyini seviyorum. Poppy çok canlı ve hayat dolu. Çok *özgür*. Saçma şakalar hiç onun ağzından çıktığı kadar kulağa hoş gelmemiştir. Kendimi daha genç hissetmemi sağlıyorlar, sanki yaşlıymışım gibi.

Yine de hissediyorum. Şu anda değil ama son birkaç yıldır kendimi olması gerekenden daha fazla altmış yaşında bir adam gibi hissetmeye başladım. Her günüm aynıydı. Hep iş, hiç oyun yok. Kahretsin, toplantı odasında ya da gece geç saatlere kadar ofisimde gerçekleşmeyen hiçbir şey yoktu.

Şirketim benim hayatım ve onu seviyorum. Ama biraz daha fazla yaşarken de sevmeye devam edebilir miydim? Karnım ağrıyor. Evde benimle birlikte yaşayacak kimsem yok.

"Hey. Az önce ne oldu?" Poppy kısa, yuvarlak tırnaklarından biriyle kulağımın kabuğunda gezinerek soruyor.

Gözlerinde yüzen endişe neredeyse beni sarmala sokmaya yetiyor. Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, sevmeye başladığım her özelliğini ezberliyorum. Çenesinin ortasındaki küçük girinti, yanaklarında güneşte ortaya çıkacağını bildiğim çillerin ipucu ve gözlerinin yumuşak şekli, içinde ne kadar tatlı olduğunu ele veriyor.

Buranın bir rüya olduğunu düşünüyor ama acaba sahip olduğum tek şeyin kendisi olduğunu biliyor mu?

"Ben sadece mutluyum. Gerçekten mutluyum," diyorum ona.

O yumuşak gözleri şaşkınlıkla sertleştiriyor. Başparmağının ucuyla kaşlarımın arasında olması gerektiğini bildiğim kırıksıklığa bastırıyor. "Kaşlarını çatıyorsun. Biri mutluyken böyle şeyler olmaz."

"Beni üzen şeyin mutlu olmak olduğunu söylesem bana inanır mısınız? Birdenbire, senden önceki hayatımın acınası olduğunu ve yıllarca yarı canlı dolaştıktan sonra beni uyandırdığın için her şeyin eskisi gibi olması gerektiğini fark ettiğimi söylesem inanır mısınız?"

Başparmağını yüzümden aşağı kaydırarak dudaklarımın şeklini çiziyor. Titriyorum, gözlerim kapanıyor.

"Evet, sana inanırım. Bizi neyin beklediğini bilmiyorum ama bunu düşünmeme izin verirsem ağlayacağımı biliyorum. Ve şu anda ağlamak istemiyorum, Garrison. O kadar mutluyum ki kendimi nasıl tutacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor, sözleri ağzımda sıcak puflar oluşturuyor.

"O zaman bunu düşünmeyeceğiz. Henüz değil."

"Henüz değil," diye ciddiyetle kabul ediyor. "Şimdilik bana güzel bir yemek ısmarlamaya ne dersin, böylece keşfe çıkabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Gözlerimi açtığımda onu eskisinden çok daha yakın buluyorum. Öne doğru eğildiğimde burunlarımız sürtünüyor. "Evet, bunu yapabilirim."

Sırıttırıyor ve ellerini göğsüme indirip beni geri itmeden önce beni son bir kez öpüyor. Geriye doğru iki adım atıyorum ve ben kışına vurmaya fırsat bulamadan banyoya girerek elimden kurtuluyor.

"Yemek, Sör Douchealot! Sonra bana şaplak atarsınız," diye alaycı bir ses tonuyla sesleniyor ve ben yine gülüyorum.

Kahkaha sesi eskiden bana çok yabancıydı, ama şimdi Poppy'nin yanaklarını yaran gülümsemesi kadar tanıdık geliyor. Bu duyguyu asla kaybetmek istemiyorum

ve Şu andan itibaren, onu elimde tutmak için ne yapmam gerektiğinin bir önemi yok.

36

POPPY

Ertesi sabah kollarımı başımın üzerine uzatırken ^{inliyorum}, parmak eklemlerim pürüzsüz ahşap yatak direğine sürtünüyor. Hava şimdiden ılık ve yumuşak esintideki tuzlu su kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Dün gece altında uyuduğumuz ince çarşafın altında ayak parmaklarımı kıvrırken bacaklarımın arasındaki ağrıdan irkiliyorum.

Garrison yatakta her zaman hevesli olmuştur, ama dün gece? Düpedüz açlıktan ölüyordu. Ne zaman uykuya daldığımızı hatırlamıyorum, sadece çarşafın altına girdikten sonra uyanık kalmak mümkün olmayana kadar kendimizi iki kez daha sevişirken bulduğumuzu hatırlıyorum.

Ağrısına rağmen onu tekrar istiyorum. Eğer o açsa, ben de vahşiyim. Bu yolculuğun sonunda amım yara bere içinde kalacak ama buna değer mi hiç?

Garrison'dan bahsetmişken, yan dönüp gözlerimi açıyorum ve onun yakışıklı halinin olması gereken yerde yatağı boş buluyorum. Kaşlarımı çatarak yüzüstü yatıyorum, yüzüm yastığına gömülüyor.

Burada olmadığı ve sabah şipşak sevişmeye hazır olmadığı için içten içe inleyip sızlandıktan bir saniye sonra banyodan gelen duş suyunun sabit damlamasına kulak kabartıyorum. Bir süre sonra yataktan kayarak çıkıyorum ve çarşafı çıplak omuzlarıma doluyorum. Banyoya girip açık bıraktığı kapıdan geçerken bir pelerin gibi üzerime örtülüyor.

Düşün buğulu camından onu izlerken arzu içimi yakıyor. Başını suyun altına daldırıp saçlarındaki köpükleri durularken kollarını kaldırmış. Sise bakıyorum, keşke içinden görebilseydim.

Çok güzel, zayıf hatları ve güçlü özgüveni var. Ne kadar inanılmaz olduğu ciğerlerimden nefesimi çalıyor ve sonra bu gerçeği saklamasının ne kadar kolay olduğu ile beni aşağıdan yukarıya doğru bağırıyor. Bu sadece kendisine değil, herkese yapılmış bir kötülük.

Kapıya yaslanıyorum ve gözlerimi onun silüetine kilitleyerek usulca kapatıyorum. Kapanırken zar zor çıkan tıkırtıyı duyuyor mu yoksa odada olduğumu hissediyor mu bilinmez, başını bana doğru çeviriyor.

Çarşafın ayaklarımın dibindeki su birikintisine düşmesine izin verirken gülümsemem nazlı. "Bir kişilik daha yer var mı?"

Kapıyı iterek açıyor, gözbebekleri sönüyor ve vücudumda gezinirken geriye sadece yeşilimsi kahverengiden ince bir şerit kalıyor. Çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor, göğüslerim ağırlaşırken meme uçlarım keskin tepeler halinde sertleşiyor. Tek bir bakışla bacaklarımın arası ıslanıyor ve bundan en ufak bir utanç duymuyorum.

Ona doğru sürükleniyorum, aramızdaki manyetik güç mesafeyi yeterince açmış durumda. Suyun sıcaklığı çok yoğun. Damlacıklar tenime çarpıyor ve duşa girerken iç çekiyorum. Garrison bana bakıyor, su sırtına ve omuzlarına sıçırıyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum.

Sırıtsı, üzerime gelmeden önce beyaz dişlerinin parlamasından başka bir şey değil. Ağzını boğazıma dayayarak beni duş duvarına yaslıyor ve sert aletini karnıma sürtüyor.

"Günaydın," diye nefes alıyor, nabzımı emiyor, dişleri hassas derimi kazıyor.

İki parmağı bacaklarımın arasına girip derine batıyor ve gözlerimi kafatasımın arkasına doğru zorluyor. Garrison onları amımın içine sokuyor, lanet olası yıldızları görmemi sağlayan noktaya daha fazla dikkat ediyor. Dizlerim titreyene ve dik durmak için kollarını tutana kadar her itişinde avuçları klitorisimin üzerinde lezzetli bir basınçla kayıyor.

"İşte bu, bebeğim. Benim için sırlısıklam oldun. Uyandığında beni özledin mi? Ben derinlere gömülmeden bu amcık boş muydu?"

Öfkeyle başımı sallayarak inliyorum.

"Kelimeler, güzelim. Bana kelimelerini söyle, ben de seni hemen doldurayım," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde nazik.

Kalçalarımı eline doğru itiyorum, parmaklarını kovalıyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. "Çok boşum Garrison. Sikine ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim" diye fısıldamadan önce ağzını çenemden kulağıma doğru sürüklüyor.

Bacağımı kaldırıp kalçasının etrafına sarmadan önce parmakları amımdan kayıyor ve beni ona açıyor. Sikişinin ucunu girişime dayıyor ve tek bir hamlede sokuyor.

"Siktir!" Ağlıyorum, ellerimi omuzlarına vuruyorum ve kendimi dengelemek için tırnaklarımı derine batırıyorum.

"Çok doğru, Poppy. Sen m ü k e m m e l s i n . Benimsin." Dişlerini sıkarak pantolonunu çıkardı ve tekrar içine soktu. "*Hepsi benim.*"

"Hepsi senin," diye mırıldanıyorum, başım duşa çarpıyor Duvar.

Garrison beni sert bir şekilde beceriyor, içimde hissettiğim bir yoğunlukla Göğüs. Daha, daha, daha, diye bağırıyor. Beni geri çekmek için deliliğe sürüklüyor. Ellerimi omuzlarından boynuna doğru kaydırıyorum, parmaklarım saçlarının derinliklerine gömülmeden önce ıslanıyor.

Başını geriye çekiyorum ve onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. Vahşi gözleri ağızma düşüyor ve bir kez daha bana doğru dalmadan önce bir nefes boyunca orada duruyor, bu sefer dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dillerimiz kayıyor ve ben inliyorum, muhtemelen saçlarını kökünden koparacak kadar sert kavriyorum.

Yine de beni durdurmuyor. Aksine, hızını artırıyor, içime daha da sert giriyor. Göğüslerim her harekette uçuşuyor, göğsüme sertçe çarpıyor, sonra onları ellerinin arasına alıp gözlerinde vahşi bir parıltıyla onları izliyor.

"Kahretsin, şu göğüslere bak. Onlara doyamıyorum," diye homurdanıyor ve her iki meme ucundaki çemberlere dokunuyor. "Meme uçlarını ağızma alıp, gözün görmeyene kadar emerek saatler geçirebilirim."

"Yap o zaman," diye meydan okuyorum ona.

"Burada olmaz. Şu anda seni becermeye odaklanmalıyım. Amcığını üzerime boşaltmaya."

Buna itiraz etmiyorum. Neredeyse oradayım, içimde her süzülüşü beni son iki gündeki milyonuncu orgazmıma bir adım daha yaklaştırıyor.

"Yapabilirsin tatlım. Bu aletten aşağı damlat, seni öyle bir dolduracağım ki bütün gün döllerimi sızdıracaksın," diye homurdanıyor ve kalçalarını yumrukluyor.

Coşku içinde yuvarlanıyorum. Ben boşalırken gözlerim onunkileri tutuyor, duvarlarımla her titreyişinde memelerimi daha sıkı kavriyor. O da benimle birlikte düşüyor, ikimiz de sisin içinde küfürler ve yakarışlar savuruyoruz. Beni nabız gibi atan döllerle doldurdukça itiş kakışları düzensizleşiyor, kekeliyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, içimden kayıp gidiyor ve ağızımı ısırtıyor.

Bir adım geri çekilip bacaklarımla arasına odaklanırken gözleri vücudumda geziniyor. Onun bana karşı hissini hemen özlüyorum ama amıma bakarken yüz ifadesindeki huşu buna değer.

Bir parmağını hassas yarığımdan geçirip sonra yavaşça içeri ittiğinde sarsılıyorum. Benimle oynarken gözleri yukarı doğru kayıyor.

"Bütün gün içinde döllerimle dolaşman fikri hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor ürpererek nefes verirken.

"Kulağa berbat geliyor."

Mırıldanıyor, parmağını çekip aramızdan kaldırıyor. Islak parmağını dudaklarıma dokundurduğunda göz temasını kesmeye cesaret edemiyorum.

"Em."

Dudaklarımı aralıyorum ve o da parmağını gidebildiği yere kadar itiyor. İstedikini yapıyorum, emerek temizliyorum. Birlikte olduğumuzun tadı dilime vuruyor ve kirpiklerimi bilerek kırıştırarak uzun parmağın etrafında döndürüyorum.

Ağzının köşesi sinsî bir sırıtışa dönüşüyor. "Aferin kızıma."

Gözlerimi devirerek, dilimi ona doğru uzatmadan önce çekip çıkarmasını bekliyorum. "Biraz mağara adamı gibisin, biliyor musun?"

"Sadece biraz mı? Beni tam bir Neandertal gibi hissettiriyorsun."

"Bir Neandertal olsan da saçımı yıkayabilir misin? Birdenbire kendim yıkayamayacak kadar yorgun düştüm," diye takılıyorum.

"Ne tesadüf," diye açık açık cevap veriyor ama sırıtışı, benimle ilgilenme fikrinden hoşlanmıyormuş gibi davranmayı planladığını ele veriyor.

Kıçıma vurup beni suyun altına ittiğinde ciyaklıyorum. Bu kadar uzun süredir aktığı halde hâlâ sıcak olması bir mucize. Su omuzlarıma vuruyor, başımı eğip gözlerimi kapattığımda kaslarımı gevşetiyor.

Ağır su sesinin altında bir şişe kapağının fiskesi duyuluyor ve ardından Garrison'ın elleri saçlarımda. Kafa derime masaj yapıyor, şampuanı gereğinden uzun süre sürdükten sonra beni göğsüne doğru çeviriyor ve durulayabilmesi için başımı tekrar suyun altına eğmemi istiyor.

Düğümlemiş saçlarıma saç kremi sürdüğü ve beni suyun altında ileri geri yönlendirdiği süre boyunca gözlerimi kapalı tutuyorum. Rahat bir sessizlik içinde kaldığımızda kalbim sabit, sakın bir atışa yavaşlıyor. O kadar huzurluyum ki, yanlış bir şey söylersem ve o an paramparça olursa diye konuşmaktan neredeyse korkuyorum.

Garrison bir bezi benim vücut yıkamamla yağlıyor ve ben sessiz bir taleple kollarımı kaldırırken kaşlarını çatıyor. Derin kıkırdaması tenimde dalgalanıyor.

Şu anda o kadar insani görünüyor ki, eve döndüğümde kim olduğunu neredeyse unutuyordum. Yaptığı işi ve Cherry Peak'te kalmasına neden olan eylemleri. Ama dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirisi umurumda değil. Uzun zamandır da umurumda değil.

O benim Garrison Beckett'ım ve onun her yönünü seviyorum. Kaba ve tatlı, acımasız ve düşünceli. Bu şaşırtıcı bir keşif değil. Haftalardır ona aşık oluyorum. Belki de onu korkutup telefonunu çamur birikintisine düşürdüğüm andan beri.

Avucumu göğüs kafesine dayayarak kirpiklerimdeki suyu kırıştırıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. Zaten beni izliyor, yüz hatları yumuşak. Bez çenemin altından omuzlarıma ve köprücük kemiklerime doğru ilerliyor, sonra sola, pazuma ve koltuk altına doğru dönüyor. Yumuşak vuruşlarla beni yıkamaya devam ediyor, su ikimizin de üzerinden akıyor.

Yumuşak bez şefkatle göğsümün üzerinde, karnımın altında ve bacaklarımın arasında kayıyor. Beni yıkarken sessiz bir söz veriyor. Derinlere işleyen bir koruma ve özen. Beni temizlemekten daha fazlasını yapıyor. Aramızdaki sınırlar her bir dokunuşla ortadan kalkıyor ve geriye sadece kelimelerden daha yüksek sesle konuşan ham bir kırılganlık kalıyor.

Elimi başının arkasına doluyorum ve ayak parmaklarımda üzerinde yükselip onu öperken onu aşağı çekiyorum. Dudaklarımızın yumuşak bir okşayışı ve her şey.

Bez duşun zeminine düşüyor, sonra bir kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor, su üzerimize yağarken çıplak bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Ağzına karşı sırtıyorum. O da benimkine gülüyor.

Mutluyduk.

·Bana en büyük hayallerinin ne olduğunu söyle," diyorum kolumu etrafımızdaki turkuaz suda sürükleyerek.

Bungalovumuz arkamızda ve sadece omuz hizasında suyun içindeyiz ama Garrison dakikalar önce buraya tırmandığımdan beri maymun gibi vücuduna sarılmama izin vermiyor. Su ilk başta soğuktu ama güzel bir soğuktu. Dudaklarınızı maviye çevirmeden güneşin acısını alan türden. Burada saatlerce kalabilirim ve devasa biftek yemeğimizden sonra midem hâlâ doluyken, bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

Garrison kışkırmadaki sahiplenici tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni vücudunun daha yukarısına doğru yeniden ayarlıyor. Onun açgözlülüğü için giydiğim tanga bikiniyi suçluyorum.

ellerimi tutardı. Çöp poşeti giyiyor olsam bile gördüğü en seksi şeymişim gibi beni mıncıklamaya devam ederdi.

"Swift Edge'i dünyanın bir numaralı plak şirketi yapmak istiyorum," diyor. "Müzik dünyasında herhangi biri olan herkesin bizimle anlaşmak istemesini istiyorum. Kim olduğumuzu bilsinler ve dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar bizi arasınlar."

"Küresel olarak genişlemek mi istiyorsunuz?"

"Başımdan beri Toronto'da sıkışıp kaldım ve ne zaman başka bir yerde olsam, bu Calgary ya da Nashville de olabilir, tamamen farklı bir deneyim oluyor. Sıfırdan bir şey inşa etmenin getirdiği duyguyu çok seviyorum. Bir şeyi yoktan var ettiğimi bilmenin verdiği haz. Bunu daha fazla yapmak istiyorum. Küresel ölçekte aktif olmak beni çok ilgilendiriyor."

"Bu duyguyu bilirim. Bağımlılık yapıyor."

"Beautifully Bold'u genişletmek istiyor musun? Başka şehirlere de götürmek?"

"İstiyorum. Asla gerçekleşmeyebilir ama bunun hayalini kurdum. Stüdyomun neler yapabileceğini biliyorum. Başkalarında nelere ilham verdiğini biliyorum. Bunu daha fazla insana ulaştırmak inanılmaz olurdu. Cherry Peak çok küçük. Daha büyük şeyler için yaratıldığımı biliyorum."

"Öylesin tatlım. Eğer onu yakalamak istediğine karar verirsen dünya parmaklarının ucunda."

Ona aptalca bir sırıtış attım. "Bu kadar ağır şeyler yeter. Şimdi korkularının ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Köpekbalıkları, yılanlar ve örümcekler," diye yanıtlıyor burnunu kıvrarak. "Hava dalışı da var."

Bir kıkırdamayı yutuyorum. "Yani *S ile* başlayan her şey mi?"

"Sincaplar umurumda değil."

"Vay canına, harika. Çok rahatladım," diye takılıyorum, parmaklarımı boynunun arkasına geçirerek. "Biliyor musun, ilk defa senden daha uzunum. Seni önümde diz çöktürdüğüm zaman hariç."

Şakacı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Sanırım bundan biraz fazla zevk almıştın." "Oh, buna hiç şüphe yok," diye göz kırparak itiraf ediyorum.

"Senin korkuların neler? Sanırım burada oyun alanını biraz eşitlememiz gerekiyor."

Düşünerek dilimi şaklatıyorum. "Kandan korkarım. Ve pamuklu çubuklardan."

"Pamuklu çubuklar mı?" Dudaklarını yuvarlıyor, yanakları gülmemeye çalışıyormuş gibi şişiyor.

"Gülme bana! Daha önce hiç pamuklu çubuğu kulağına soktun mu? Ben taktırdım ve doktorun muayenehanesinde çıkarılması inanılmaz korkunç bir deneyimdi."

Başını öne eğerek omzuma yaslıyor ve kahkahasını tenimde gizliyor. "Kaç yaşındaydın?"

"Sanırım yedi. Belki sekiz. Bilmiyorum, o şey bende travma yarattı."

"Banyomdaki tüm pamuklu çubukları temizlediğimden emin olacağım.

O zaman eve gittiğimizde," diye söz veriyor ve son bir kahkaha atıyor.

İma karşısında kaşlarım havaya kalkıyor. "Az önce seninle çiftlikte kalmamı mı ima ettin?"

Sertleşiyor ama benden uzaklaşmıyor. "Evet. Ama bunu yapmak istemediysen, bir daha bundan bahsetmeyeceğim."

"Çiftlikte kalmaya başlasaydım herkes bilirdi."

"Bence herkes bizi zaten biliyor tatlım. Sen o randevuya çıkmadan önce bilmiyorlarsa bile şimdi kesinlikle biliyorlar. Ne Johnny'nin ne de Bryce'ın bu konuda çenelerini kapalı tuttuklarından şüpheliyim."

"O zaman işleri epey karıştırdın, değil mi?"

Gözleri kararıyor, daralırken köşelerinde kırışıklıklar beliriyor. "Bunu bir sır olarak saklamak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Yumuşak kenarlı öfkesi karşısında heyecandan karnıma ağırlar giriyor. Onu dürtmek çok eğlenceli. Özellikle de onu öfkeli görmek beni azdırırken.

"Bilmem ki. Etrafta gizlice dolaşmak eğlenceli değil mi?" "Hayır. Gizlice dolaşmak çocuklar içindir. Ben bir erkeğim."

Nefesim kesildi. "Öyle misin?"

Kıçımı kavrayışı cezalandırıcı bir hal alıyor. İçimde bir sıcaklık oluşuyor. "Hatırlatmaya ihtiyacın var mı?"

"Çok kolay öfkeleniyorsun," diye mırıldanıyorum, ellerimi çözüp birini bedenlerimizin arasına bırakıyorum. Avuç içimi onun uzunluğuna sürüp sırtıttığımda mayosunun içinde sertleşiyor. "Doğru hatırlıyorsam sen yaşlı bir adamsın. Nasıl oluyor da tekrar bu kadar erken gitmeye hazır olabiliyorsun?"

Burnundan sert bir hava üflüyor. "Senden sadece dört yaş büyüğüm. Ve ne olursa olsun seninle hiç iyileşme zamanım yok gibi görünüyor."

Belli ki beni yarım saat önce havuza, ondan iki saat önce de mutfığa götürdükten sonra tekrar gitmeye hazır.

"O zaman ağrım olması çok kötü. Hayatım boyunca bu kadar kısa sürede bu kadar çok seks yaptığımı hatırlamıyorum."

Boğazının altından bir ses çıkarıyor. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor. Ancak, Cherry Peak'e döndüğümüzde yaşam düzenlemeleriniz hakkında konuşmamız henüz bitmedi."

Ayıldım. "Gerçekten seninle kalmamı istediğini mi söylüyorsun? Bunun neleri gerektireceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Oldukça iyi bir fikrim var. Seninle sadece birkaç gece geçirmek istemiyorum. Yapabildiğim sürece hepsini istiyorum."

Tamam, bayıldım.

"İlişki açısından, şu anda teknik olarak balayı aşamasındayız. Birlikte yaşamaya başlarsak bunun değişeceğinden oldukça eminim."

"Sadece üç haftalığına," diyor, sanki bu hatırlatma kalbime saplanmış bir kazık değilmiş gibi.

Gözlerimi arkasındaki suya dikerek irkiliyorum. Sakin, görünürde tek bir dalga bile yok. Evrenden gelen işaretlere her zaman inanmış bir kız olarak, bunu iyi bir işaret olarak kabul etmek istiyorum. Ama içgüdülerim bana tamamen başka bir şey söylüyor.

Bir parmak çenemi tutuyor ve beni tekrar ona bakmaya zorluyor. Surat astığımı biliyorum ama elimde değil. Eve döneceği düşüncesi göğsümü ağrıtıyor. Tüm bunların bir anıdan başka bir şey olmaması. Toronto'daki çılgın ve önemli hayatında bir kırılma noktası.

"Kes şunu, Poppy. Şu anda bunu düşünme. Konuyu böyle açtığım için özür dilerim."

Gözlerim gözyaşı vaadiyle yanmaya başlarken ondan başka tarafa bakamamaktan nefret ediyorum. Gözlerimi olabildiğince çabuk kırıştırıyorum ve fısıldıyorum, "Şu anda nasıl bu kadar rahatsız olmuyorsun? Ölebilirmişim gibi hissediyorum."

"Eğer bunu düşünmeme izin veririm, asla gitmem. Sonsuza kadar burada kalırsınız. Ama bu ikimiz için de mümkün değil."

Derin bir nefes alarak bir kez başımı salladım. "Biliyorum. Şimdi bunun için endişelenmenin bir anlamı yok."

Dudaklarını yalıyor, kaşları çatık. "Söylediğim bu değil. Her lanet gün bunun için endişeleniyorum. Acaba sana aşık olmadan çok önce çekip gitmeli miydim, böylece geleceğini bildiğim acıyı yaşamak zorunda kalmamalıydım. Ama hiçbir şeyden pişman değilim. Bu güzel yerde, kollarımda sen varken nasıl pişman olabilirim ki? Bunu asla unutmayacağım."

Seni asla unutmayacağım, demiyor.

"Gerçekten yapabileceğimiz hiçbir şey yok ..." Başlıyorum, sesim küçük, sessiz.

"Evini terk edip Toronto'ya taşınmadığın sürece olmaz. Ki bunu yapmanı asla ama asla beklemiyorum. İşin senin hayatın. Şirketin inanılmaz bir şey."

Doğrulama beklediğimden daha fazla canımı yaktı. "Bu durumu hiç kolaylaştırmıyor," diyorum.

Bir elini sırtımda gezdiriyor, bikini üstümün bağının altında yumuşak daireler çiziyor. "Hayır, kolaylaştırmıyor."

Boğazımdaki duyguyu yutuyorum. "Havayı bozduğum için özür dilerim."

"Özür dileme. Sadece tekrar canlandırmak için ne yapmam gerektiğini söyle."

Onun rahatlığı kafamdan çıkmama yardımcı oluyor, endişeler geçici olarak kutularına geri kayıyor. Parmaklarımı ensesindeki ıslak saçların arasından geçiriyorum, ona tekrar böyle dokunmak istiyorum.

"Beni böyle tutmaya devam et," diye mırıldanıyorum.

Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurarak cevap veriyor. Dudaklarımdan küçük bir gülümseme yayılıyor ve göğsüm gevşiyor. Garrison'ın bakışları, bizi suyun içinde sallayıp hızlı bir nefes almadan bir saniye önce yaramazca büyüyor. Bir sonraki göz kırışında ikimizi de suyun altına daldırıyor.

Yüzeyin üstündeki herkesin kahkahalarımızı yüzeyin üstünden duyabileceğinden şüphem yok.

HAMAM ALTIMIZDA KAYIYOR, su her çalkalanışta sırtımızı sıyrıyor. Poppy'nin yanağı göğsüme yaslanıyor, çıplak, bronz bacaklarını kalçalarımın üzerine atıyor. Her gün güneşin altında geçirdiğimiz saatler ikimize de yumuşak bir bronzluk kazandırdı ve şüphesiz eve döndükten çok sonra bile burada geçirdiğimiz zamanı hatırlatacak.

Burnumu saçlarına gömüyorum ve iç çekiyorum. Burada kaldığımız süre boyunca kendimi alışılmadık derecede mutlu hissediyordum. Yapmak istediğim son şey yarın buradan ayrılmak. Ama Kanada'ya indiğimiz anda gerçek hayat bizi bekliyor, buna hazır olsak da olmasak da.

"Sana ciddi, biraz da istilacı bir soru sorsam, bu hamağı ters çevirir misin?" diye soruyor sessizliği bozarak.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım, Poppy. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

Yanağını göğsümün üzerine koyuyor. "Jocelyn'le gerçekten ne oldu?"

"İnternette okumadın mı?"

"Okudum ama gerçeği doğrudan senden öğrenmeyi tercih ederim. Bez dergilerin böyle kabul edilmesinin bir sebebi var."

Duraksadım, söylediklerine dikkat kesildim. En son ne zaman biri internette okuduklarının tüm gerçek olduğunu varsaymadan önce benim görüşümü sordu? Keşke bu sefer kendimi savunabileceğim daha fazla tarafım olsaydı.

"Paylaştıkları şeylerde tamamen haksız değillerdi. Yapmamam gerekirken ona ekstra güvenlik sağlamayı reddettim. Bu benim açımdan korkunç bir karardı. Kibir ve inatçılıktan kaynaklanan bencilce bir karardı. Onun güvenliği benim için öncelikli olmalıydı ama öyle değildi," diye açıklıyorum.

"Tamamen hatalı olmadıklarını söyledin. Peki, neyi yanlış anladılar?"

"Bu bir reklam gösterisi değildi. Böyle bir şey olacağını umarak onu bilerek tehlikeye atmadım. Ben bir pisliğim ama kötü değilim."

Başına gelenler, ona hak ettiği korumayı vermememin korkunç bir sonucuydu. Kasıtlı değildi."

Okuduğum bazı magazin haberlerini hatırlamak bile kanımı kaynatıyor. Kötü adam olarak resmedilmek benim için bir ilk değil. Başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerini pek önemsediyimi söyleyemem. Aslında, hiç umurumda değil. Ancak saldırıya uğraması amacıyla onu tehlikeye atmaya seçtiğimi ima etmek sabrımın çok ötesine geçiyor.

Bu bir şeyi değiştirmez. Bu konuda konuşamam. Bu yüzden Cherry Peak'teydim. *Saklanıyordum*. Yaptığım yanlışlar için cezalandırıldım, evet, ama yine de saklanıyorum. Mükemmel bir dünyada, bunu açıklayan bir bildiri yayınlardım ve Jocelyn de tüm bunlar olmadan beni affederdi.

Dünya mükemmel olmaktan çok uzak.

Poppy'nin karnıma uzattığı kol, başparmağı yan tarafımda aşağı yukarı sıcak bir çizgi çizerken tutuşunu sıkılaştırıyor. "Sana inanıyorum. Sen kötü olmaktan çok uzaksın, Garrison Beckett."

Göğsümdeki endişe balonu sönmeye başladı ama patlamadı. Değil henüz.

"Korkulmak umurumda değil. Her Swift Edge Records çalışanı beni etkilemek için çok çalışmaları gerektiğini bilirler. Onların korkusu bana güç veriyor ve benim işimde güce ihtiyacım var."

"Güçlü ol o zaman. Senden korkmuyorum," diyor.

"Toronto'da kim olduğumu görmedin."

"Görseydim ne yapardım sanıyorsun? Kaçacağımı mı?"

Boğazımdaki taş büyüklüğündeki yumruyu yutuyorum. "Geçen yıl Brody'ye ne yaptığımı biliyor musun?"

Poppy başını göğsümden kaldırıyor ve yüzünde sert bir ifadeyle bana bakabilmek için koluyla kendini destekliyor.

"Evet, ne olduğunu biliyorum."

"Ve? Bana kızgın değil misin? Neredeyse sesini kaybetmesi benim hatamdı. Sorumlu olduğum kişilere merhamet gösterememem. Bana güvendi ve ben işe yaramayacağını bilmem gereken son teslim tarihlerine uymak istediğim için neredeyse her şeyine mal oluyordum." Kendime kızarak tükürdüm, eski yaralar yeniden açılmış ve kan sızıyordu.

"Sırf sen istiyorsun diye sana kızmayacağım. Bu arada bu konuşmayı Anna'yla da yaptım. Evet, bir hata yaptın. Herkes yapar; büyük, havalı CEO'lar da istisna değildir. Önemli olan sonrasında nasıl davrandığın. Tabii ki sana kızgıyım.

En iyi arkadaşım la dayanışma. Bahsettiğimiz kişi onun adamı. Ama bunun için sana kin tutmayacağım. Bir daha yaparsan başka bir konuşma yaparız. Ama şu anda benim affıma ihtiyacın yok."

"Ya yine de istersem?" Mırıldanıyorum, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. "Ya bunun için beni affettiğini söylemene ihtiyacım varsa?"

Uzanıp çenemi avuçlarının arasına alıyor ve yüzümü ona dönmem için tutuyor. Bu gereksiz. Yapmak istediğim son şey başka tarafa bakmak.

"O zaman seni affediyorum," diye fısıldıyor. "Kendine verdiği değerden çok daha inanılmazsın. Sana ne kadar harika olduğunu göstermek için yıllarımı harcamaktan çekinmem."

"Seninle yıllar geçirmek bir rüya gibi, Poppy."

Gülümsemesi çok kırılgan. "Sizi görüyorum. Hepinizi ve her şeyinizi seviyorum.

Her parçanı, pürüzsüz ve pürüzlü. Zalim ve tatlı."

Yanağımı eline bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, göğsümün sınırları içinde çarpan duyguların karmaşasıyla sersemliyorum. Daha önce hiç birine aşık olmamıştım ama bunun bir önemi yok.

Bunu başka bir şeyle karıştırmak mümkün değil.

Poppy'yi seviyorum ve bunun ileride bizim için ne anlama geleceğini bilmiyorum.

su, Poppy'nin saçlarının ucundan omurgasına ve bikini altının ince kumaşına damlıyor. Oradan da kalçalarından ve baldırlarından aşağı süzülüp beyaz kuma çarpıyor ve kumu derinlemesine ıslatıyor. Sürekli kıkına bakarken arkasında düz bir çizgide yürümek çok zor.

Bryce en kötü mayoları paketlemişti. Bu onun intikam alma yoluydu. Muhtemelen şu anda Johnny'yle bira içiyor ve aklımı kaçırdığımı söyleyip kıkırdıyordur. Ve tamamen haklılar.

Poppy'nin kıkı bambaşka bir şey. Attığı her adımda zıplayan ve sallanan kalın yuvarlak yanaklarıyla tamamen bu dünyanın dışında. Bikini altı dediği ince kumaş şeridi bu yanakların arasına sıkışmış, sadece üstte küçük bir üçgen görünüyor. Koyu kahverengi tenine karşı neon yeşili. Başımı arkaya eğip inliyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sırtıyor. "Bir sorun mu var?"

"Benim için sık tatlım," diyorum, sırtarak karşılık vererek.

Anında ters ters bakıyor ama adımlarını hızlandırırken içinde oluşan hafif ürpertiye kaçırmıyorum.

"Biraz dolgun hissediyor musun?" Ben sesleniyorum.

"Sanırım bana aldığın diğer oyuncağı unuttun. Kendini fazla beğenmiş olma."

Kıkırdatarak onu bungalovun içine kadar takip ediyorum, ıslak ayaklarım ahşap zemine basıyor. Yemek sandalyelerinden birinin arkasındaki kalın plaj havlusunu kapıyor ve saçlarını kurulamaya başlıyor.

Güneş arkamızdaki ufukta batmaya başlamıştı ve şnorkel takımlarıyla suda geçirdiğim bir öğleden sonranın ardından bitkin düşmüştüm. Güneşte geçen uzun günlerden ve yeni anılarla dolu bir zihinden bahseden iyi bir yorgunluk. Havlumu bulup kurulandığımda omuzlarımdaki hafif yanık hoş bir acı veriyor.

"Bu gece kışından sikilecek tek kişi sensin, güzelim."

Kızarmasına rağmen çilleri yanaklarında koyu renk. "Benimle dalga geçmeye devam edersen bu olmayacak."

"Bütün öğleden sonra bir hiç uğruna tıkaç takmak istemezsin, değil mi? Bu ne büyük bir kayıp olurdu," diyorum nazikçe.

"Seni yumruklayacağım."

"Tırmalamayı tercih ederim."

"Sen bir psikopatsın."

"Yine de beni seviyorsun. Bu seni psikopat mı yapıyor?" "Sanırım öyle," diye yanıtlıyor hiç v a k i t kaybetmeden. "Nasıl Romantik. Bir çift psikopat. Belki b i r gün biri bizim hakkımızda bir film çeker."

"Belki. Filme değer bir şey yapmayı planlıyor musun? Cinayet, belki?"

Gözleri öylesine kör edici bir mutlulukla parıldıyor ki kalbimin yerinden fırladığını hissediyorum. "Duruma göre değişir. Hak eden birini tanıyor musun?"

"Senin var mı?"

Bir omzunu kaldırıyor ve havlusunu önünden aşağı, göğüslerinin arasından ve karnının üzerinden geçiriyor. Tekrar inlememek için dilimi ısırıyorum.

"Annemi, ev sahibimin kafasına birkaç kez fazla vurmak için babamın alet kutusundan bir silah çalabileceğim konusunda uyardım bile."

Havlumu belime sarıyorum ve tüm dikkatimi ona vererek kıpırdamadan duruyorum. "O ne yaptı?"

"O sadece yaşlı bir piç."

"Poppy," diye azarlıyorum. "Açıkla."

Ofluyor. "Sadece inatçı bir pislik gibi davranıyor. Stüdyoda sıcak suyum yok, yani o tamir etmesi için birini çağırana kadar duşlarım boşa gidiyor. Kardeşimden yardım istemeyi denedim ama o da tesisat konusunda benim kadar işe yaramaz."

"Ne zamandır bozuk?"

"Bilmiyorum. Bir ay kadar oldu."

"Bir ay mı? Bu kabul edilemez."

Başını sallayarak onaylıyor. "Kesinlikle. Ama şimdilik durum bu. Cherry Peak'te stüdyo için kiralayabileceğim başka bir yer yok. Şu anki yerim konusunda zaten şanslıyım. Diğer seçenekler konusunda biraz sıkıntılıyım," diyor teslim olmuş bir sesle.

Bu beni kızdırıyor. "Döndüğümüzde onunla konuşacağım. Halledilmesini sağla. Bu adama stüdyo alanı için ödeme yapıyorsunuz, bu yüzden yasal olarak bozuk olanı istediği zaman düzeltmesi gerekiyor. Gerekirse avukatımı da bu işe dahil ederim."

Kıkırdaması beni şaşırttı. İki kez baktım.

"Çok tatlısın, Garrison. Eğer onunla konuşmak istiyorsan, hiç durma. Sadece beni evden attırma, yoksa önümüzdeki üç hafta boyunca kesinlikle senin yanına taşınmam."

"Bana bu işe bulaşmamamı söylemeyi denemeyecek misin? Ve sonunda benimle kalmayı kabul mü ettin?"

"Sadece beni stüdyomdan attırmamayı başarırsan seninle kalacağım. Ve hayır, kalmayacağım. Sorunlarımla benim yerime ilgilenmene ihtiyacım olmadığını senin de bildiğin gibi ben de biliyorum. Bununla kendi başıma başa çıkmaya çalıştım ve açıkçası bu beni hiçbir yere götürmedi." Tüm saçlarını bir eline topluyor ve omzuna dökmeden önce parmağının etrafında döndürüyor. "Şimdi mayomu çıkarmama yardım etmek ister misin, yoksa bu konu hakkında daha fazla konuşmak ister misin?"

Ona göz kırpıyorum, sikim mayomun içinde seğirirken düşüncelerimi toparlıyorum. Kaşlarını çatıyor ve başıyla odamıza giden koridoru işaret ediyor.

"Ee?" diye soruyor.

"Konuşma bu şekilde mi bitti?"

Kaşlarını indiriyor. "Önce eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"O zaman evet, zamanımızı göt deliği ev sahibim hakkında konuşmayı içermeyen bir şey yaparak geçirmeyi tercih ederim. Şu fişi içimden çıkarmak gibi,

Belki?"

Kıllı çenemi kaşıyıp ona yaklaşıyorum, bacaklarım aramızdaki mesafeyi yiyor. Her ilerleyişimde bir adım geri atmaya başlıyor ve beni yatak odasına götürüyor.

"O tıkaçı çıkarıyoruz ve kıcını çok daha büyük bir şeyle dolduruyorum. Buna hazır mısın?"

Dudaklarını yalayıp "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var" demeden önce boğazı düğümleniyor.

Sonra da topuklarının üzerinde dönüp koridordan aşağıya doğru kaçıyor, söz konusu kış bana arkasından yol boyunca küfür ettiriyor.

38

POPPY

Daha önce hiç kıcıma uzun süre anal tıkaç takmak zorunda kalmamıştım. Yüzerken değil, orası kesin. Ama Garrison şnorkelle yüzerken bana acı çektirme fikrine onu geri çeviremeyecek kadar düşküncü.

Yatak odasına girdiğimde nabzım atıyor ve istemeden de olsa kıcımdaki silikon tıkaçı milyonuncu kez sıkıyorum. Gerçekten çok iyi hissettiriyor, ama o kadar tahrik oldum ki yakında biraz rahatlama dan ölebilirim. Amımı dolduracak bir şey istiyorum ve ne olduğu konusunda seçici bile değilim.

"Nasıl hissediyorsun?" Garrison soruyor, sesi birkaç dakika öncesine göre daha hırçın.

Kolay bir hareketle boynumdaki bağı çekiştiriyorum ve bikini üstümün yere düşmesine izin veriyorum. Sırada iç çamaşırım var ama ayağımdaki kumaşla birleşmeden önce ipi yanaklarımın arasından çekip kurtarmam gerekiyor. Yer değiştirme, tıkaçın daha derine baskı yapmasına neden oluyor ve derin bir nefes alarak burun deliklerimi genişletiyorum.

"Sikinin üzerinde otururken kendimi çok daha iyi hissedirdim ama böyle de iyi geliyor," diyorum.

Sadece yüzeyde var olduğunu bildiğim bir sabırla beni izliyor. Bana doğru koşmak ve gerilmiş deliğimi keşfetmek için gerçekten sabırsızlanıyor. Bunu ellerinin esnemesinden ve boğazındaki kasların gerilmesinden anlayabiliyorum.

Mırıldanarak başparmaklarını şortunun bantlarına sokuyor ve kalçalarından aşağı doğru çekiştirmeye başlıyor. Sikinin serbest kalmasıyla yutkunuyorum, alt karnını tokatlıyor, ucu zaten parlıyor.

"Bu bakış konusunda zayıf bir adamım tatlım," diye mırıldanıyor, yüz hatları saf bir hayranlığa dönüşüyor.

"Aynı şekilde."

"Benim için yatağın kenarına yaslan. Kıcını havaya kaldır."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yatağa doğru sallanıyorum. Kollarımı önüme uzatıp onun için kıpırdandığımda göğsüm yapılmamış yatağa bastırıyor. O da

Beklerken kalçalarımın birbirine bastırılması, içimdeki acıyı dindirmek yerine uyarılmamın onları kayganlaştırmasına neden oluyor.

Önce arkamdaki varlığı çarpıyor yüzüme. Şehvetli, sahiplenici bir kucaklamayla bedenimi sarıyor. Sonra bir avucunu kığımın kıvrımında gezdiriyor. Kendimi ona doğru itiyorum ve alçak sesle kıkırdaması benimde geziniyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Hazır mısın?" diye inleyerek soruyor.

Kendime tutarlı bir cümle kuracak kadar güvenemediğim için sadece mırıldanıyorum. "O zaman bacaklarını aç bebeğim."

Bunu yaptığım anda iki parmağını içime gömdü. Sadece soğuk dokunuşla değil, hemen ardından gelen zevkle de sarsılıyorum. O kadar doluyum ki, bu ikili his umutsuzca daha fazlasını istediğim bir şok.

Bir eli göbeğimde çalışırken, diğerini kığıma götürüyor. Yanaklarımın arasına bastırıyor ve fişi çeviriyor. Yatağın içine doğru miyavlıyorum, daha fazlasına, *daha* fazlasına ihtiyacım var.

"Şimdi çıkarıyorum," diye nefes nefese uyarıyor, daha önce yapmamasını söylemem için bana bolca zaman veriyor-

"Lanet olsun," diye sızlanıyorum, içime bir orgazm girerken çarşafı kavriyorum ve dünyayı tersine çeviriyorum. "Becer beni Garrison" diye bağırırken görüşüm kararıyor. Şimdi!"

Fişi ikinci kez sokmaya çalışırken elindeki damlalar amımdaki parmakların etrafından fışkırıyor. Sonra, bacaklarımın arasındaki parmaklar, tıpanın yanında bir tane daha sokmadan önce kayboluyor ve beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar geri götürüyor. Ben doğruluyorum ve o devam ediyor.

"Aferin kızım. Neredeyse hazırsın, tatlım. Neredeyse. Sadece seni biraz daha germem gerekiyor."

Bilinçsizce başımı sallıyorum ve kendimi ona teslim ediyorum. Tıkacın gerginliği parmağıyla birleşince saf, su katılmamış bir zevkten başka bir şey olmuyor. Onun için hazırım, ama biliyorum ki o da bunu bilmek için bekliyor.

"Lütfen," diye inliyorum, her itişini karşılamak için kıpırdanıyorum.

"Tamam, tamam. Tamam, hemen döneceğim." Söylediği her kelimeyle sesi daha da titriyor.

Beni boşlukta bırakıp odanın içinde dolaşmaya başladığında kendimi boşlukta hissediyorum. Açılan bir şişe kapağının tıkırtısı heyecanımı artırıyor. Uzun ve sabit bir nefes alarak zihnimi odaklanabilecek kadar boşaltmaya çalışıyorum. Bu an için tamamen hazır olmak istiyorum.

Çatlağımdan aşağı damlayan soğuk kayganlaştırıcı beni ayıltıyor. Arkamdaki hareketlere odaklanıyorum ve ilk kez omzumun üzerinden bakma riskini alıyorum.

Garrison'ın yüz ifadesi kendinden geçmiş gibiydi. Bu bakış karşısında nefesim kesiliyor, görüntüsü hafızama kazınıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerindeki sıcaklıkla alev alıyorum, yanmayı seviyorum.

Şaft boyunca kayganlaştırıcı sürerken siki parlıyor ve arkama geçip kalçalarımı benimkine bastırıyor. O benim gibi titremiyor ve bunun için minnettarım. Burada kontrolün ikimizden birinde olması gerekiyor ve bu kesinlikle ben değilim.

"Hâlâ bunu istiyor musun?" diye soruyor, kendini göt deliğime hizalayarak.

Öfkeyle başımı sallıyorum, dilim kurumuş dudaklarımı ısırarak için dışarı fırlıyor. "Çok fena. Lütfen."

Gözlerini kışırma indirip ileri doğru bastırırken gözleri yanıyor, ucu içeri kayıyor. Daha ileri itip sonra geri çekilirken dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılıyor. Bu hareketi defalarca tekrarlıyor, her içe doğru bastırışında tamamen gömülene kadar içimde daha da derinleşiyor.

"Hâlâ iyi misin?" diye inliyor, nefes nefese.

Başım öne doğru düşüyor. Cevabım bulamaç gibi, zevk sarhoşu. "Yani tamam." "Kahretsin," diye tıslıyor çekilmeden önce ve tüm uzunluğunu onu ilk kez gördü. "Şu haline bak. Mükemmel, sıkı kışın her santimimi alıyor."

"Garrison," diye bağıyorum, vücudum kendi aklına sahip. Her itişine kendi itişimle karşılık veriyor, onu mümkün olduğunu düşündüğümde daha derine itiyorum.

Neredeyse çok fazla ama yeterli değil.

Vücudumu benden daha iyi okuyarak elini popoma indiriyor, ıslak itişlerin sesi odanın içinde çınlıyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor.

"Bir daha," diyorum.

Bir sonraki vuruş daha sert ve yanıkla inliyorum. Elim bacaklarımın arasından kayarak amımı bulduğunda kendine ait bir aklı var. Klitorisimi sert dairelerle ovuyorum ve etrafımızdaki her şey beyaz ışıkla patlıyor.

"Oh lanet olsun!" Garrison bağıyor, içime girerken kalçalarımı kavırıyor. "Benim için gel, bebeğim. Sikim götündeyken gel."

Onun iznine ihtiyacım yok ama bu orgazmımı yoğunlaştırıyor. Artçı şoklarla titrerken tüm duyularım ona yöneliyor, kışımdaki her itiş onları dışarı çıkarıyor.

"Sıra sende," diye fısıldıyorum, son gücümü kullanarak başımı çevirip aklını yitirirken onu izliyorum. "Onu kışımda istiyorum."

Bir fırtınayı lanetlerken başı geriye düşüyor ve kendini kabzasına kadar gömüyor. İnliyorum, yatağın içine doğru sırtıyorum. Kalçalarımı serbest bırakıyor ve ellerini sırtımdan yanlarıma doğru kaydırıyor, bu dokunuş belki de benden çok onun için. Az önce olanlardan sonra burada olduğumu hatırlatıyor. Az önce balyozla vurduğumuz aramızdaki kalan duvarlar.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor, omurgamı öpmek için üzerime atlıyor. "İnanılmazsın."

"Bu ikimizi de yapar."

"Dur seni temizleyeyim. Ağrın var mı?"

"Sadece ağrıyor. Ama iyi anlamda."

Başını sallıyor ve nemli saçlarımı ensemden çekip oraya da öpücükler konduruyor. Bu şefkat karşısında neredeyse mırıldanacaktım.

Garrison'ın bakım yapmayı sevmesini beklemiyordum ama onda sevdiğim pek çok şeyden biri de bu. Arkasına yaslandığında şikâyetlerimi yutuyorum ve aniden bastıran serin hava karşısında ürperiyorum. İçimden kayıp gidiyor ve geride bıraktığı büyüyen ağrıyla irkiliyorum. Yine de az önce yaptığımız şeyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim. Tek bir şeyi bile.

"Hemen dönerim," diye yatıştırıyor beni banyoya girmeden önce.

Banyo musluğunun gürültülü sesi beni zaten olduğumdan daha da fazla goo'ya dönüştürüyor. Onun dönmesini beklerken gözlerim kapanıyor. Belki de uyuyakalmışımdır çünkü bir sonraki bildiğim şey, yumuşak ellerin yüzümü okşadığı ve Garrison'ı yanımda bulmak için gözlerimi kırptığım.

Ayağa kalkmama yardım etmeden önce, "Banyo zamanı, aşkım," diye fısıldıyor. "Sonra uyuyabiliriz."

"Tamam."

Hareket ederken beni kolunun altına ve göğsüne sıkıştırıyor. Banyoya girdiğimizde ilk fark ettiğim şey vücut yıkamamın kokusu ve devasa küvetteki neredeyse taşmak üzere olan köpükler oluyor. Aptal gibi sırtıyorum ve sıcak suya girmeme yardım etmesine izin veriyorum.

Ben yerleştikten sonra arkamdan tırmanıyor ve beni öne doğru kaymaya teşvik ediyor. Arkama oturuyor ve kollarını ortama dolayarak sırtımı göğsüne doğru çekiyor.

Yüzünü boynuma bastırıyor ve "İyi misin?" diye soruyor. "Sanırım hiç olmadığım kadar iyiyim."

"Öyle mi? Ben de iyiyim."

Başımı boynunun kıvrımına yerleştiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Her şey için teşekkürler Garrison. Bu son birkaç gün inanılmazdı."

"Ayrılmadan önce aptalca davrandığım için beni affettiğini varsayabilir miyim?"

Ağzımda alaycı bir gülümseme beliriyor. "Evet, sanırım affedebilirsin."

"Geri döner dönmez özgeçmişime başarılı bir groveller ekleyeceğim."

"Brody'nin hizmet hareketini geçmenin senin için mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Anna'ya kabarık bir inek aldığımda, ama kesinlikle sen aldın. "Muz, değil mi?"

"Tek ve biricik. Onu gördün mü?"

"Sadece ilk günümde. İneklerle hiç vakit geçirmiyorum. Wade onun yerine atlarla bana güveniyor."

"Onları özleyiyor musun? Eminim Kip seni özleyordur."

Karnımın üzerinde yumuşak daireler çiziyor. "Evet. Kip bir arkadaş."

"Sana bayılıyor. Ona karşı çok iyisin. Hepsiyle, gerçekten." "Onlardan bu kadar hoşlanmaya başlamam beni şaşırttı. Kip ve Johnny sayesinde Cherry Peak'te düşündüğümünden çok daha fazla arkadaş edindim."

"diye itiraf ediyor.

Bu itiraf beni üzüyor. Keşke bir milyon tane daha arkadaşı olsaydı. "O ikisinden daha fazlasına sahip olabilirsin. Brody oldukça iyi bir arkadaş olur."

"Brody benim arkadaşım olmak istemiyor, tatlım. Muhtemelen böylesi daha iyi. Ben hâlâ onun patronuyum."

Kaşlarımı çattım. "Böylesi daha iyi değil. Koşullar ne olursa olsun arkadaşlar arkadaşdır. İkiniz de yetişkin adamlarsınız; eminim arkadaş olarak birlikte nasıl çalışacağınızı çözebilirsiniz."

"Göreceğiz bakalım. Şimdiye kadar Calgary'den dönmüş olur."

Avucumu dizine koymadan önce uyluğunun üzerinde gezdiriyorum. Uzunluğunu tekrar benimkine bastırıyor ve ben iç çekerek kollarında gevşiyorum.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," diyorum gözlerimin kapanmasına izin vermeden önce. "Benim için birkaç dakika daha uyanık kal," diyor ama ben çoktan dalıp gitmiştim.

Ancak banyodan çıkmama yardım edip beni kabarık bir havluya sardıktan sonra yatak odasına götürüp yatağa yatırdığında uyanıyorum. Yan yana uzanırken bana sarılmış olmasının ağırlığı, beni rüyasız bir uykuya göndermek için gereken son rahatlık.

Uçaktaki Wi-Fi en iyi ihtimalle zayıf, ama bir mucize eseri anneme uzun, açıklayıcı bir mesaj ve Nathan'a bir e-posta göndermeyi başarıyorum. Toronto'da sabahın erken saatleri, Nathan'ın henüz uyanık olması için çok erken, ama ondan hızlı bir cevaba ihtiyacım yok.

Öte yandan annemden bir an önce cevap gelmesini tercih ederim. Karşımdaki sandalyeye kıvrılmış, omuzlarına kalın, tüylü bir battaniye örtmüş Poppy'ye bakıp gülümsüyorum. Rahat, yüz hatları yumuşak, ani türbülans sırasında uyuyor.

Uçuş planındaki değişiklik onun için hâlâ bilinmez. Dün gece onu yatağına yatırdıktan ve saatlerce yanında uyanık yattıktan sonra anlık bir karardı. Bencilim, bunu kabul ediyorum. Ve onu annemle hiç tanıştırmamayı düşündüğümde, bunun bir hata olacağını içten içe biliyordum.

Hayatımda yaptığım tüm hataları düşündüğümde, bunların çoğunun bu içgüdüyü görmezden geldiğim için gerçekleştiğini görüyorum. Kendime güvenmek yerine, bir CEO'nun ne yapması gerektiğini aklımın en ön sırasına koydum. Bunu bir daha yapmayı reddediyorum. Poppy ile olmaz.

Telefonum kucağımda titriyor ve rahatlamış bir iç çekişle okuyorum.

■

Annemden: Ne? Şimdi de beni bununla mı şaşırtıyorsun? Bu kadar heyecanlı olmasaydım sana cehennemî yaşattırdım!!! Bir kız arkadaş! Oğlum benim!

Onun tepkisiyle göğsüm ısındı. Ben de böyle bir şey bekliyordum ama heyecanını doğrulamak tam da ihtiyacım olan şeydi.

Poppy'nin bu değişikliği ona önceden söylemediğim için bana kızma ihtimali çok az. Eğer onu düşündüğüm gibi tanıyorsam, her şeyden daha çok heyecanlanacaktır. Eğer değilse, o zaman o köprüyü oraya vardığımızda geçeceğim.

Annem için bir mesaj yazarken yüzümdeki aptal gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Ben: Onu korkutmamaya çalış. Onunla birkaç haftam daha var ve onları senin adına özür dilemeye çalışarak geçirmek istemiyorum.

Anne: Kafana vurmak zorunda bırakma beni. Birkaç hafta daha mı? Eve döndüğünde bu konuyu konuşacağız.

Hadi bakalım anne. Üç saat sonra görüşürüz.

Anne: Seni seviyorum.

Ben: Ben de seni seviyorum.

Babamı sormuyorum. Eğer evdeyse, Poppy onunla tanışmayı kendine görev edinecek. Bunu yapma şansına sahip olması adil olur. Eğer onu sorarsam, annem o gün için ondan kurtulmaya çalışabilir ve eğer Poppy'nin onunla tanışmak için tek şansı buysa, bunu elinden almak istemem.

Sanki öyle yapmaya programlanmışlar gibi, gözlerim yine ona kayıyor ve nefeslerim kesiliyor. Kahretsin, çok güzel. Dolgun, pembe dudakları yumuşak nefeslerle aralanıyor, uzun kirpikleri hayal kurarken dalgalanıyor. Battaniye omzundan aşağı kayıyor, bol kazağının yakasının altından bir deri şeridi ortaya çıkıyor. Güneşte geçirdiği günler yüzünden yanaklarında ve burnunda çiller belirmiş ve bunlar ona çok yakışıyor.

Telefonum yine titriyor ama bu sefer bir mesaj değil. Nathan'ın e-posta adresi, talep ettiğim şirket güncellemeleri listesinin üzerinde beliriyor. Görünüşe göre bu sabah e-postama hazırды, muhtemelen son birkaç gündür bu güncellemeleri toplamaya başlamıştı.

Bu bilgiler için asistanıma ulaşmam gerekirdi, ancak onlardan birine sahip olmayı hiç sevmedim. İşlerimle ilgilenmesi için güvendiğim tek kişiler kendim ve Nathan. Rachel şirketten maaş alıyor ama onu kahve getirmek ve toplantıları planlamak dışında pek kullanmıyorum. Bazıları bugünlerde onun işinin bu kadar kolay olmasını kıskanabilir.

Telefonumu kilitleyerek e-posta cevabını şimdilik görmezden geliyorum. Cherry Peak'e dönene kadar bekleyebilir. Şu anda, bilmemekten memnunum.

"NEDEN PEARSON INTERNATIONAL'DAYIZ?" Havaalanı pistinde durduğumuzda Poppy soruyor.

Eve dönüş uçuşunun büyük bölümünde uyumuş, sadece indiğimizde birkaç dakika önce uyanmıştı. Dağınık saçları ve uykulu gözleri çok sevimli, baş üstü kutularından bavullarımızı çıkarırken şüpheyile bana baksa bile.

"Buraya gelmeden önce sana söyleyecektim ama seni uyandırmak istemedim," diye başlıyorum bavulun saplarını yukarı çekerek. "Annemle tanışırsın diye düşünmüştüm. Muhtemelen babamla da. Bu gece burada kalırsınız ve yarın sabah erkenden Cherry Peak'e dönersiniz, böylece istersen işe gidebilirsin."

Önümdeki küçük pencerelerden birine bakıp cevabını bekliyorum. Cevap gelmeyince midem büzüşüyor, pişmanlık çöküyor içime. Ağır bir nefesle özür dilemek için dönüyorum ama kısa kesiyorum.

O sırtıyor. Birbirimize bakarken ela gözleri parlıyor, o sessizliği bozana kadar tek kelime etmiyoruz.

"Ailenle tanışmamı ister misin?" "Evet."

"Şu anda pek de iyi görünmüyorum." "Çok güzelsin."

Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gözlerini devirerek yorumumla dalga geçiyor. "Bunu söylemeye mecbursun."

"Böyle düşünmemek için kör olmak lazım. Ama istersen dışarı çıkmadan önce hazırlanmak için birkaç dakikanı ayırabilirsin."

"Çabuk olacağım," diye cevap veriyor hemen ve bavulunu kaptığı gibi yatak odasına koşuyor. Kapı arkasından kısmen kapanır ama tamamen değil.

Bir saat sonra Harvey arabasıyla annemlerin evinin kapısından girip kıvrımlı araba yoluna park ediyor. Ben emniyet kemerimi çözüp arka koltuktaki boşluğa uzanarak Poppy'nin kalçasını sıkarken o arabadan inip bavullarımızı indiriyor.

Açık renk kot pantolonu, taba rengi sandaletleri ve dökümlü bluzuyla göz kamaştırıyor. Kumral saçlarının rengi diplerinden koyulaşmaya başlamış ve doğal bir kumrala dönüşmüş. Başının üstünden omuzlarının hemen arkasına kadar süslü bir örgü halinde.

Ağzını sikerken çekiştirmek çok kolay olurdu, ama yürümeden birkaç dakika önce düşünmem gereken şey kesinlikle bu değil

Ailemin evine. "Hazır mısın?" diye sordum.

Bakışlarını evin manzarasından çekip güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Evet. *Çok* hazırım. Annene bebek Garrison hakkında sormak istediğim bir düzine soru var. Muhtemelen senin hakkında milyonlarca hikâyesi vardır."

"Eminim o da sana sormak için bir düzineden çok daha fazla soru hazırlıyordur. Daha önce hiç bir kadını tanışması için eve getirmemiştim. Eğer haddini aşarsa şimdiden özür dilerim."

"Hiç mi? Bunu nasıl bilmem?" diye soruyor, ağzı bir karış açık.

"Hiç sormadın ki."

"Tamam, bu adil, ama yine de!"

"Gerçekten de sıradan biriyle çıkacak zamanım ya da isteğim olduğunu mu düşündün?" "Şey, son zamanlarda değil. Ama hiç mi? Gençken bile mi?"

"Şirket kurulmadan önce?"

Diğer elimi yanağına götürüyorum ve koltuklarımızın arasındaki boşluğa doğru eğiliyorum. O da beni takip ediyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Hayır, Poppy. Sen ilksin. Hiç kimse seninle kıyaslanamaz. Şimdi benimle gel ve zavallı annemin acısına son ver." Sözlerimdeki gülümsemeyi duyabiliyorsunuz ve bu daha sık rastlanan bir durum haline geldikçe daha az telaşlanıyorum.

"Önce beni öp."

Dudaklarımı hafifçe bastırarak öpüyorum. Derinleştirmemek için kendimi zor tutuyorum ama bunu yaparsam asla içeri giremeyeceğiz.

Poppy geri çekilip emniyet kemerini çözmeden ve cipten atlamadan önce "Tamam, hazırım," diye ciyaklıyor.

Ben de onu takip ettim ve bagajda buluştuk. Elini elime alıp, her birimiz bir valiz alırken başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum. Garaj yoluna doğru yürümeye başladığımız anda ön kapı açılıyor ve aniden unutuluyorum.

Annem ön merdivenleri içim rahat etmeyecek kadar hızlı çıkıyor ama Poppy'ye doğru koşarken hiç duraksamıyor. Elim sıcak bir patates gibi bırakıyor, bavulunu kaldırıma bırakıyor.

Poppy annemle yarı yolda buluşuyor ve onu temkinli ama heyecanlı bir şekilde kucaklıyor. Annem Poppy'den birkaç santim daha kısa, ama kız arkadaşım onları eşit bir oyun alanına koyacak kadar çömelip saçlarına güldüğünde bunu anlamanız zor.

"Şu haline bak!" Annem ağlıyor, sabit bir eliyle Poppy'nin sırtını aşağı yukarı ovuyor. "Çok güzelsin. Çok, çok güzelsin."

Yutkunuyorum, onları birlikte izlerken göğsümdeki düzensiz çarpma hissini ovuşturma dürtüsünü görmezden geliyorum. Poppy annemi kollarının arasında tutuyor ve yakın zamanda bırakacağına dair hiçbir işaret yok. Sanki bu andan memnunmuş gibi. Ben de öyle.

"Sizinle tanışma fırsatı bulmayı umuyordum, Bayan Beckett. Oğlunuz sizden övgüyle bahsediyor," diyor.

"Cynthia. Lütfen bana Cynthia deyin. Artık ailedensin."

Dizlerimin bağı çözüldü. Ayaklarımın üzerinde kayıyor, yüzüstü düşmeden önce dengemi yeniden kazanmaya çalışıyorum.

"Seninle tanışmak harika, Cynthia. Evin ... vay canına. Büyüleyici."

"Henüz hiçbir şey görmedin. Sanırım gitmene izin vermeliyim, böylece sana doğru düzgün bir tur attırabiliriz." Annem dilini çıkarır ama Poppy'nin kucağından geri çekilmez.

"Sanırım bir dakika daha bekleyebiliriz," diyor Poppy ona.

Annem Poppy'nin omzunun üzerinden bana bakıyor. Yüz ifadesi bilmem gereken her şeyi söylüyor, ama gözlerinde parıldayan akmamış yaşlar tabutun çivisi. Beni de aralarına almaları için yalvarmadan geri çekilip onlara zaman ayırmamı daha da zorlaştırıyor.

"Buraya gelebildiğin için çok mutluyum. Dürüst olmak gerekirse biraz fazla heyecanlıyım," diye itiraf ediyor annem, ayrıldıklarında. Poppy'nin ellerini kendi ellerinin arasına alıyor ve bırakmadan önce bir saniyeliğine göğsüne götürüyor.

Poppy sırtlıyor. "Bu şansı hayatta kaçırmazdım." "Buraya gel

Garrison. Sohbeta katıl," diye sesleniyor annem.

Alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Araya girmeme hazır olduğuna emin misin?"

"Kendini dışlanmış hissetme bebeğim. İkimiz de seni seviyoruz," diye takılıyor Poppy, az önce ne söylediğinin farkında değilmiş gibi.

Bunu ne ben ne de annem fark ediyor. Şaşkınlığını benden daha iyi saklıyor çünkü o yanaklarını yırtacak kadar geniş gülümserken ben kendi tükürüğümde boğuluyorum.

Poppy eliyle omurgamı okşuyor ve "İyi misin?" diye soruyor.

Annem kolunu Poppy'nin koluna dolayıp onu benden uzaklaştırmadan önce, "Oh, o gayet iyi," diye cevap veriyor. Onu merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

ve beni geride bırakarak eve girdi.

Poppy bana bakıp göz kırptıktan sonra anlayamadığım bir şeyler söyledi ve gözden kayboldu. Dışarıda, güneşin altında bayılmadan önce boğazımı temizlemeye çalışarak sağlam bir nefes almaya çalışıyorum.

"İyi misin, Garrison?"

Bu soru beni ürkütüyor ama soran Harvey. Yanındaki iki bavul ve benim bavulumla oyalanıyor, daha fazla talimat bekliyor.

"Ben iyiyim. Bavullarımızı aldığınız için teşekkür ederim. Yarın sabahтан önce sana ihtiyacımız olursa haber veririm."

Başını sallıyor ama eğlencesini gizlemek için çok kötü bir iş çıkarıyor. Birkaç kişiden fazlası beni rahatlık alanımın bu kadar dışında izlemek isterdi, bu yüzden onu suçladığımı bile söyleyemem.

"Yarın görüşürüz o zaman."

Ona el salladım. Yarın beni görmesinin tek yolu bugünü atlatabilmem.

40

POPPY

CYNTHIA bana Beckett'lerin evini hareketli hareketlerle ve her odanın nasıl ve ne zaman dekore edildiğine dair açıklamalarla gezdiriyor. İç mekan tasarımını sevdiğini ama hiçbir zaman bu konuda kariyer yapmak istemediğini öğreniyorum. Yapabilirdi, adım attığımız her odada bu daha da netleşiyor. Gerçek şaşkınlık tepkilerimi gizleme zahmetine girmiyorum ve sanırım o da bunu seviyor.

Garrison kelimenin tam anlamıyla bir malikanede büyümüş. Son odaya ulaştığımızı düşündüğüm anda, Cynthia beni başka bir odaya çekiyor. İki oturma odasından ilkinde geri döndüğümüzde ve beni yanık turuncu, büyük boy bir sandalyeye oturttuğunda, jet lag beni vurdu.

Garrison ve ailesine ait küçük parçalar bulmak için etrafı araştırmaktan kendimi alamıyorum. Bulduklarım beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bu oda içlerinde en samimi olanı. Sol tarafımda koyu renk tuğlalı elektrikli bir şömine, yanında da biblolar ve fotoğraf çerçeveleriyle dolu, yerden tavana kadar uzanan gömme kitap rafları var. Oraya serpiştirilmiş birkaç kitap var ama rafların daha duygusal bir amaç için yapıldığı belli.

"En büyük çerçevede Garrison'ın üniversite mezuniyetinde bizim için çektiği bir fotoğraf var. Onun yanında da en son çektiğimiz fotoğraflardan biri ve benim favorim. Geçen yıl doğum günümde çekilmişti. Oğlum benim için tüm hayvanat bahçesini kiralamıştı. Sırf zürafaları kesintisiz görebilmem için hayvanat bahçesini bir günlüğüne tamamen kapattırdı," diye açıklıyor zarif, buruşuk elini kalbinin üzerine bastırarak.

Gözlerimi kırıştırıp devam etmesi için başımı sallıyorum, daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

"Zürafalara karşı biraz takıntım var. Kocam Reggie balayımızda beni Afrika'ya bir geziye götürdü ve onlara sıırıslıklam aşık oldum. Bu kadar abartılı bir doğum günü hediyesi beklemiyordum elbette, ancak durumum nedeniyle son birkaç yıldır seyahat etmek pek mümkün olmadı. Afrika'ya asla geri dönemeyeceğim ama onları tekrar şahsen görmek bile yeterliydi."

"Bu inanılmaz, Cynthia. Çok güzel hayvanlar. Sana bu deneyimi yaşatabildiğine sevindim. Her şeyin ötesine geçmek onun bir alışkanlığı gibi görünüyor," diyorum, neşeli görünmeye çalışırken gözyaşlarına boğuluyorum.

"Çok az kişinin gördüğü bir alışkanlık. Oğlum kesinlikle kendisiyle ilgili en iyi şeyleri neredeyse aşılmaz bir duvarın arkasına saklamayı seviyor."

"Bunu neden yaptığını biliyor musunuz? Herkesin onun hakkında en kötü şeylere inanmak yerine ne kadar harika biri olduğunu görmesini hak ediyor."

Şu anda nerede olduğundan emin değilim ama şimdilik bu iyi bir şey. Annesiyle yalnız kalabileceğim tek zaman bu olabilir ve öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istiyorum. Ona bir konuda yardım edebileceksem, nasıl edeceğimi bilmek istiyorum.

Cynthia ile konuşmak kolay. Etrafında huzur ve güven uyandıran bir aurası var. Açık sözlülüğünden faydalanmak istemiyorum ama bu fırsatı da kaçırmak istemiyorum.

"Sana katılıyorum ama ne zaman olduğundan tam olarak emin değilim. Bu evde karışıklık yaratacağı kesin olan bir kutu solucan açmadan olmaz. Garrison her zaman sessiz ve çekingen olmuştur ama yine de sıcaktır. Korkarım bize olanların bunu değiştirmesine izin verdi. İlişkilere bakış açısını değiştirdi," diyor, her kelimesinde pişmanlık var. Dudağını kemirerek bir dizini diğerinin üzerine koyuyor. "Bana ne olduğunu sana anlattı mı?"

"Anlattı. Davranışlarının en belirgin açıklaması bu olurdu. Ama bunun bana pek açıklık getireceğinden emin değilim."

"Bana bugün geleceğinizi söylediğinde, babasını sormasını bekliyordum. Kazadan bu yana ikisi aynı anda birkaç kezden fazla evde bulunmadılar. Reggie bugün burada ve eminim bu Garrison'ın yokluğunu açıklıyor. Bahse girerim birbirlerine çoktan rastlamışlardır ve sırf birbirlerinden kaçmak için arazinin karşı taraflarına gitmişlerdir.

"Bana olanlar bir kazaydı. Reggie'nin hatası benimkinden çok daha az. Düşen bendim ve yardım istemek yerine kendi başımın çaresine bakmaya karar verdim. Oğlum aynı şeye inanmak zorunda değil," diye açıklıyor ağır bir iç çekişle.

"Kocanızın hayatındaki yokluğu hakkında ne hissettiğini size söyledi mi? Kazadan önce?" Garrison olmadan çok fazla şey açıklamak istemediğim için temkinli bir şekilde soruyorum. "Dışarıdan biri olduğumu biliyorum, o yüzden haddimi aşıyorsam lütfen söyleyin ama Garrison'ın kırgınlığının oradan kaynaklandığını ve sadece sizin kazanızdan sonra arttığını hissediyorum."

Cynthia yorumlarımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aksine, sanırım bana daha da ısındı. Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye bürünürken, ona uygun sandalyesinin koluna vuruyor.

"Sanırım haklısın, Poppy canım. Bu konuda benimle konuşmaktan çekinmediğin için teşekkür ederim. Bugünlerde dürüstlüğü her şeyden çok takdir ediyorum. Özellikle de oğlumun aşık olduğu kadından."

Acıması bir kahkaha atarken yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. "Oh, bana böyle bir şey söylemedi."

"Henüz. Henüz değil, tatlı kızım. Söyleyecek. Hamile olduğumu öğrendiğimizden beri sonsuza dek birlikte olacağı kişiyi eve getireceği günü bekliyordum ve bugün burada benimle oturuyor olman her şeye değdi," diyor.

Bugün bu kadar sık ağladığım için kendimi hormonlu bir genç kız gibi hissediyorum. Karşı koymak mümkün değil. Duygularım karmakarışık. Zaman çok hızlı akıyor.

"Şimdi, birbirinizle sadece birkaç hafta daha birlikte olacağınıza dair duyduklarım nedir? Siz Cherry Peak'ten olmalısınız, değil mi?" diye soruyor, sorularında hiç de kızgın olmayan ama endişeli hafif bir ısırık var.

"Anne, kız arkadaşım neden gözyaşlarıyla mücadele ediyor?" Garrison'ın tanıdık törpüsü, son birkaç dakika içinde kırılmaya başlayan parçalarımın üzerine yapıştırıcı sürüyor.

"Ona o kadar komik bir fıkra anlattım ki ağlayacak kadar güldü desem bana inanır mısın?"

"Hayır. Hiç komik değilsin," diye kestirip atıyor.

Kot pantolonla sarılmış uzun, zayıf bacaklar, bacaklarımın arasında durup dizlerime dokunana kadar aramızdaki boşluğu yiyor.

"Kalk."

"Terbiyeli ol, Garrison," diyor annesi.

Bana sırtarak bakıyor. "Kalk lütfen tatlım."

O yerimi çalmadan önce isteksizce sandalyeden kalkıyorum. Kendi sandalyesini bulamadığı için onu azarlamak için ağzımı açıyorum, ama sonra kalçalarımı kavıyor ve beni kucağına çekiyor. Kızgınlığım pencereden uçup gidiyor.

"Çok daha iyi," diye belirtiyor, bir kolunu önüme doluyor ve kocaman avucuyla yan tarafımı kavıyor.

Üstünde tahta gibi kalıyorum ama kalkmaya çalışmıyorum. "Üzgünüm, Cynthia. Görünüşe göre bugün kendini biraz barbar hissediyor."

Başını eğiyor, gözleri sıcaklıkla dolu. "Sanırım onu biraz çözülmüş görmek hoşuma gidiyor."

"Pek çok kişinin seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum anne."

"Her şey dengeyle ilgili. Hep çalışıp hiç oynamadığın için saçlarında sürekli yolmamı istediğin o griler var," diye karşılık veriyor.

Ağzımdan bir kahkaha patlıyor. Dönerek ellerimi saçlarında gezdirmeye ve söz konusu grileri aramaya başlıyorum. Garrison sadece annesine kaşlarını çatıyor ve kollarıma vuruyor.

"Bak ne başlattın," diye azarlıyor onu.

"Onları kendin mi yoluyordun?" Tek bir gri tel bile bulamayınca ona soruyorum.

"Bu soruya cevap vermeyeceğim."

Cynthia onun yerine cevap veriyor. "Kesinlikle öyle."

"Bir saattir buradayız ve onu şimdiden bana karşı kıskırttın anne."

Ellerimi indiriyorum, biri dizinde diğeri göğsünü okşuyor. "Seni temin ederim ki annem de sana aynı şeyi yapacaktır."

Gözlerimiz birbirini yakalıyor, onun yeşilinde sorular kıpırdanıyor. Bunu ona söylediğim için içten içe kendimi tekmeliyorum. Ailemle tanışmak istemiyor olabilir. Beni buraya getirmiş olması tüm bunlara hazır olduğu anlamına gelmez.

"Lütfen beni o toplantıdan haberdar et. Eğer iyi davranmazsa bana mutlaka haber ver," diyor Cynthia.

"Ne iş yaptığımı unuttun mu? Her gün insanlarla konuşuyorum. Ailesinin önünde uslu duracağım."

Bu basit bir ifade. Romantik bir şey değil. Yine de benim için çok şey ifade ediyor.

Ciğerlerim sıkışmış bir halde onun kollarında sınılaşıyorum.

Yüz ifademi kolaylıkla okuyor. Bir kez başını sallıyor; benden başka kimsenin fark etmeyeceği hafif bir çene hareketinden başka bir şey değil bu.

-Aklımda beliren tüm şüphelere bir son veriyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan Cynthia'ya "Onu sevecekler, bundan eminim," diyorum.

Bana eğik bir sırtıyla bakıyor ve yalnız olsaydık beni ölesiye öpeceğinden hiç şüphem yok.

"Bana aileden bahset, Poppy. Garrison'ı daha sonra sorgulayabiliriz."

Kıkırdıyorum. Gözlerini deviriyor. Birbirimize yakın duruyoruz ve Huntsly ailesinin onlarca yıllık geçmişini Cynthia'ya anlatırken, ben de yan tarafıma yaslanıyorum.

göğsüne yaslanmış, bacaklarımı kucağına atmıştım. Parmaklarımla oynuyor, her bir tırnak yatağımın izini sürüyor, biz konuşurken bana dokunmak için her şeyi yapıyor.

Cynthia ve Garrison'ın arasına bakmak için boynumu bükmekten boynum ağrıyana kadar denemekten vazgeçiyorum. Esniyorum, bir yorgunluk dalgası karnıma bir yumruk gibi iniyor.

"Aman Tanrım. O kadar heyecan içinde jet-lag olabileceğin aklıma bile gelmedi. Muhtemelen bitkin düşmüşsündür!" Cynthia nefes nefese kaldı. "İkinizin de biraz kestirmesi gerek. Akşam yemeğinde tekrar sohbet ederiz."

Yüz ifadem beni ele veriyor olmalı ki, "Bir an bile kendini suçlu hissetme. Lütfen."

Garrison sırtıma vuruyor ve ben de doğrulup kucağından inmeden önce geriniyorum. Hemen ardından ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor.

"Teşekkürler anne."

Kolunu ovacak kadar yaklaşarak onu başından savıyor. "Git dinlen."

Oturma odasından çıkıyoruz ve Garrison'ın beni çocukluğunun geçtiği eve götürmesine izin veriyorum. Bilmediğim bir koridora girdiğimizde meraklanıyorum.

"Annen beni gezdirirken bu tarafa götürmedi."

"Büyük ihtimalle sana gösterecek kişinin ben olmamı istedi." Bizi kapalı bir kapının önünde durduruyor. "Burası benim eski odam."

Kapı gıcırdayarak açılıp da içeriye ilk baktığım anda gülüyorum. Sessiz bir kahkaha da değil. Göbek hoplatan bir kahkaha.

Genç bir Garrison'ın odasında görmeyi beklediğim son şey *Star Wars* *biblolarından* oluşan bir koleksiyondu. İlk bakışta sayılamayacak kadar çok var.

"Darren'la sandığından çok daha fazla ortak noktanız var," diyorum odaya girip etrafı incelerken.

Beklediğim tek şey, yatak odasının tüm duvarını kaplayan plaklarla dolu raflardı.

Daha önce benimle müzik hakkında hiç konuşmamıştı ama içimden bir ses bunu söylüyordu. Türler rock'tan pop ve R&B'ye kadar çeşitlilik gösteriyor.

Hatta tekno. Bazılarını hiç duymadığım, bazılarını da duyduğum sanatçılar.

Sanki eski bir plak dükkanına girmiş gibiyim, son birkaç yıldır kapanan ama gençken evden çıkmak için can attığım zamanlarda vakit öldürdüğüm türden. "En sevdiğin var mı?" Bir dizi plağın arasında parmağımı gezdirerek soruyorum, Hepsi de mükemmel durumda.

"Hayır. Hiç birini seçemedim." "Seni suçlamıyorum."

"Artık zevk için pek müzik dinlemiyorum," diye itiraf ediyor. Dönüp ona bakıyorum ve "Neden?" diye soruyorum.

"Şu anda dinlediğim müzik iş için. Zevk için değil. İstedğim için değil. Bazen bu benim için müziği mahvedebiliyor."

"Bu üzücü. Özellikle de eskiden çok seviyorsan."

"Bazen elimde olmayan şeyler oluyor. Etiket altında dinlemekten en az onları ünlü yapmak kadar keyif aldığım bir avuç sanatçı var."

"Kim? Bana bir isim ver."

İç çekerek yanıma yerleşiyor. "Brody'ye söyleyemezsin. Reddedilmeyi asla atlatamaz."

"Bu devasa kadroda country albümlerinin eksikliği dikkatimi çekiyor," diyorum. "Swift Edge'in altında sadece iki country yıldızı var. Hiçbir zaman bizim müzik türümüz. Benim ya da babamın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama Brody o kadar iyi miydi?" "Öyleydi."

Anna bunu bilseydi ciyaklardı. "Peki en sevdiğin sanatçı? Bunun peşini bırakmayacağım."

Gülümsemesini gizlerken ağzının kenarları seğiriyor. "Noah Hutton. Rock daha çok benim tipim."

"Benim zevkime göre fazla sert."

Bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrin yok."

Dönerek sırtımı plak raflarına yaslıyorum ve yanlarından tutup onu kendime çekiyorum. Önce parfümü çarpıyor yüzüme, baharatlı kokusu o kadar seksi ki aklımı başımdan alıyor.

"Ben erkeklerimi biraz daha evcil severim. Kenarları sert ama içi fıstık ezmesi yumuşaklığında. Tıpkı senin gibi," diye mırıldanıyorum, kör bir tırnakla göğsüne dokunarak.

Elimi kendi eliyle kapatıp göğüs kaslarının arasına sıkıştırıyor. "Dikkatli ol, bunu başkası duyarsa itibarımı kaybederim."

"Bunu istemeyiz."

"Hayır, istemeyiz. İtibarım jetin yakıtını dolduruyor ve seni gitmek istediğin yere götürmeye hazır tutuyor," diye nefes veriyor, başı yavaşça eğiliyor.

"Jete ihtiyacım yok."

Boğazı kalın bir yutkunmayla çalışıyor. "O zaman bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Parmak uçlarıma basıyorum ve dudaklarımı onunkilerden bir kağıt genişliğinde uzaklaştırıyorum.
Belimden tutuyor, beni sabitliyor ve sözlerimi bekliyor. "Sadece sen, Garrison. Tek ihtiyacım olan sensin."

41

GARRISON

Poppy ve ben iki saat sonra yemek masasına oturduğumuzda ^{hala} uykumdan ^{tam olarak} uyanmamıştım. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok yemek pişirdiğine göre annem biz yukarı çıktığımız andan itibaren mutfakta olmalıydı.

Derisi çıtır çıtır kızarmış bir tavuk çoktan kesilmiş, havuç ve kereviz tabağının üzerinde duruyor. Porselen bir kâse patates püresi, dükkândan gelmediğini bildiğim çöreklerle neredeyse dolup taşan bir kâsenin yanında duruyordu. Uyandığımda Poppy'nin hâlâ göğsümde uyuduğunu görünce taze ekmeğin kokusunu aldım.

Karnım gurulduyor, Poppy'nin dikkatini çekiyor ve gözlerini bana kaydırıp gülüyor.

"Bu benim suçum değil. Annem yediğim en güzel ekmeği yapar," diyorum.

"Gerçekten mi? Benimki hiç yemek pişirmez. Ekmek yapmak için sabrı yok.

"

Masanın öbür ucuna uzanarak yığından bir çörek aldım ve ikiye böldüm. Yarısını ona uzattığımda hâlâ sıcaktı. "Dene bakalım."

Hevesle kabul ediyor ve bir ısırık alıyor. Gözleri açılıyor, yumuşak bir inilti boğazından yukarı kayıyor. Yuttuktan sonra, "Bu gerçekten çok iyi." diyor.

Kendi payımı bitirirken başımla onaylıyorum ve kolumu sandalyesinin arkasına atıyorum.

"Bu bir Beckett aile tarifi. Reggie'nin annesi, biz birbirini seven iki genç yetişkinen bana öğretmişti," diyor annem, birden masanın başında belirerek. "Sana öğretebilirim, Poppy."

"Buna bayılırım!" Annemi gelecek planları yaptığı için tekrar azarlamama fırsat kalmadan Poppy ciyaklıyor.

Onun anında kabul etmesi beni heyecanlandırmalıydı ama bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor. Gerçekleşmeyecek şeyler için heyecanlanmama izin verirsem, ayrılmak beni öldürecek.

"Kestirmen nasıldı?" Annem arkasından mutfığa hızlı bir bakış atarak soruyor. Bakışlarını takip ediyorum, kimi aradığını biliyorum.

Poppy elini dizime koyuyor. "Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Harika. En son uçtuğumdan bu yana epey zaman geçti ama vücut için zor olduğunu hatırlıyorum. Garrison ya da kocam bunu nasıl bu kadar sık yapabiliyor bilmiyorum," diye cevap veriyor annem, sonra dönüp babama gülümsüyor, babam arkasında belirip onun yanında durmaya başlıyor. Ona doğru kıvrılıyor ve karnını avuçluyor. "Ben bunu onların farklı bir tür olmasına bağlıyorum. Sen de katılıyor musun Reg?"

Rahatsızlık beni taşa çeviriyor. Poppy'nin parmakları dizimi okşadıktan sonra yukarıya, kalçama uzanıyor ve bir kez sıkıyor. Babam haftalardır ilk kez bana bakıyor ve sanki burada olmamı umursuyormuş gibi gülümseme cüretini gösteriyor.

Annem Poppy'yi evi gezdirmek için götürdüğünde, tüm sağduyuma rağmen onu aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Bodrumdaki boş kayıt stüdyosuna bir kez bakmam, topuklarımın üzerinde dönüp üst kata çıkmam için yeterli oldu. Yakınında olmak bile midemi bulandırıyor.

Geldiğimizde nerede olduğunu umursamadığımı söyledim kendime ama tabii ki umursuyordum. Babam beni eve karşılamaya zahmet edemezdi, geldikten hemen sonra onunla konuşmak yapmak istediğim son şey olsa bile.

"Ne olursa olsun seyahat etmek zordur hayatım," diye cevap veriyor babam anneme, bakışlarını bana sabitlemeden önce başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Seni görmek güzel Garrison. Seni burada görmeyi beklediğimi söyleyemem ama yine de mutluyum. Beni kız arkadaşınla tanıştırma şerefine nail olur musun?"

Babamın bakışlarındaki milyonlarca soruyu görmezden geliyorum. Benim sahip olmadığım ve şu anda ona sunamayacağım cevaplar istiyor. Beni yanımda bir kadınla gördüğüne ne kadar şaşırdığını söylemediğine şaşıyorum ama eminim bu daha sonra, yalnız kaldığımızda gelecek. Tabii eğer fırsatımız olursa.

Burnumdan nefes alıyorum ve elimi Poppy'nin sandalyesinin arkasından alıp kürek kemiklerinin arasına koyuyorum.

"Poppy, babam Reggie'yle tanış. Baba, bu Poppy," diyerek onları tanıştırıyorum.

Babam ona nazikçe gülümsüyor. Poppy de ona aynı ifadeyle karşılık veriyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Beckett,"

diyor. "Lütfen bana Reggie deyin."

"Reggie o zaman," diye düzeltiyor kendini.

Annem ellerini çırpıyor. "Peki, bu iş bittiğine göre, kim aç?"

"Uyandığımızdan beri Garrison'ın midesinin guruldamayı bıraktığını sanmıyorum," diyor Poppy, hepimizin üzerine çökmekle tehdit eden sessizliği doldurarak.

Annem, "Eskiden beni ev ev yerdi," diye yanıtlıyor.

Babam Poppy'nin karşısındaki koltuğa geçmeden önce onun için benim karşımdaki koltuğu çekiyor. Masanın iki başına da kimse oturmuyor. Bu iki koltuğu sadece misafirimiz olduğunda kullanırız ki bu da pek sık olmaz. Ne babam ne de ben burada hiç iş yemeği vermedik.

Herkes yemeğe yumuluyor ve ben de içgüdüsel olarak Poppy'nin tabağını doldurmaya başlıyorum. Ne yaptığımı fark ettiğinde kalçamı okşuyor ve ben de donup kalıyorum, haddimi aştığımı söylemesini bekliyorum. Son birkaç günü birlikte geçirdikten sonra, onun tabağını kendiminkinden önce doldurmak alışkanlık haline geldi.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Rahatlıyorum ve tabağına biraz patates püresi koyuyorum, onları tavuk dilimlerinden ve taze çörekten ayrı tutmaya dikkat ediyorum, yemeklerinin birbirine değmesinden hoşlanmadığını hatırlıyorum - Bora Bora'da öğrendiğim bir başka özelliği.

"Annem de kardeşim için böyle der. Ama dürüst olmak gerekirse, çocukken tabağımdan sürekli yemek çalmasıyla uğraşıyordum, yani haksız değil." Poppy bu kez tüm masaya sesleniyor.

"Kaç kardeşin var?" Annem soruyor.

"Sadece bir tane. Darren yirmi sekiz yaşında ve kızı, yeğenim, beş yaşında."

"Darren ve kızı Garrison ile tanıştın mı?" Babam keserek soruyor.

bir bıçak ve çatalla tavuğunun içine.

"Kardeşiyle tanıştım. Abbie'yle tanışmadım."

"Darren onun velayetini annesiyle paylaşıyor, bu yüzden onu çok fazla insanla tanıştırma şansımız yok. Ama bu yemek masasında konuşulacak bir konu değil," diyor Poppy gergin bir kahkaha atarak.

İlgimi çekiyor, rahatsızlığını hissediyor ve onu hemen yatıştırmak istiyorum. Darren'ın Abbie'nin annesiyle ilişkisi hakkında çok fazla şey bilmiyorum ve bunun bir nedeni var gibi görünüyor.

"Çok yazık. Ama eminim zamanı gelecektir," diye ekliyor annem, muhtemelen söylememem gereken bir şeyi ağzımdan kaçırmama fırsat vermeden.

Babam nazikçe ve içtenlikle gülümsüyor. "Bize biraz daha Cherry Peak'ten bahset, Poppy. Ben sadece bir kez gittim ve itiraf etmeliyim ki beklediğim gibi değildi. Yine de ziyaretimden oldukça keyif aldım."

"Steele iftliği'ne gitmiştin, değil mi?" Poppy bir lokma tavuk yedikten sonra soruyor.

"Evet. Temiz hava solumak gibiydi. Daha önce hiç bir çiftlikte bulunmamıştım, özellikle de bu çapta bir iftlikte."

"Beni n verandalarına bıraktığını düşünürsek, umarım sevmişsindir," diyorum kendimi durduramadan.

Poppy kalçamı ovalamayı bırakmıyor. Bu rahatlatıcı harekete tutunuyorum ve beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Babam i geçiriyor. "Seni onların verandasına ben bırakmadım. Hem Wade hem de Brody Steele iyi insanlar oldukları için kalmanı kabul ettiler ve şu anda burada otururken ne kadar iyi göründüğüne bakılırsa, orada geçirdiğin zamanın oldukça keyifli olduğunu söyleyebilirim."

"Gittiğimden beri bir kez bile arama zahmetine katlansaydın nasıl olduğum hakkında daha iyi bir fikrin olurdu."

Masanın zerine ken sessizlikte cırcır böcekleri cıvıldayabilir. Anneme bakmaktan kaçınıyorum, bunun bırakın bir misafirin önünde, yemek masasında isteyeceği en son şey olduğunu biliyorum. Ama Poppy basit bir misafir değil ve babamla ilgili hislerim onun tarafından çok iyi biliniyor.

Bazı şeyleri düşünmek için altı haftam vardı. Babamı tekrar ilk görüşüme hazırlanmak için. Ya bu işi şimdi bitireceğiz ya da işe döndüğüm ilk gün ofiste. İki tanık ya da iki düzine.

"Aramamı istemediğini sanıyordum," diyor babam, sesi zgn, sanki buna hakkı varmış gibi.

"ğrenmeye çalışacak kadar umursamadın."

"Deneseydim, Jocelyn'in anlaşmasını kabul ettiğim için bana hâlâ çok kızgın olduğun için kafamı koparırdın. Gerçek bir konuşma yapamazdık."

"Jocelyn'in anlaşmasını kabul ettiğin için kızmaya hakkım var! Söz sahibi olma şansımı elimden aldın. Swift Edge'in eşit sahipleriyiz ama ben bu işe hiç dahil olmadım. Gafil avlandım. Kızgın olmamanın adil olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Kimse akşam yemeğinden bir lokma daha yemek için harekete geçmiyor. Gerginliği azaltmak için kaşık kullanabilirsin, ama ruh halimin düşmesinden sorumlu olduğum için özür dileyecek gücü kendimde bulamıyorum.

Bacaklarımı açıyorum, dizlerim Poppy'ninkilere çarpıyor ve n kollarımı masanın kenarına yaslarken orada dinleniyorum. "Yönetim kurulu orada olmadığım her gün beni görevden almaya çalışabilir. Sen de biliyorsun ki

Benim kadar iyi. Arkamda böyle sağlam bir destek olmasaydı, şu anda gitmiş olurum ve siz de stüdyonuzdan çıkıp şirketimizi yönetmeye çalışmak zorunda kalırdınız!"

"Garrison, bağırma lütfen," diye yalvarıyor annem, gözleri yorgun. Çok, çok yorgun.

Suçluluğun keskin çizgisini görmezden geliyorum ve babama odaklanıyorum. Buruşuk yüzü buruş buruş ama gözlerinde yüzen pişmanlığa inanamıyorum.

"Elim kolum bağlıydı. Seni seviyorum oğlum. Gerçekten seviyorum. Ama yapabileceğim çok şey vardı. Kararı ben verdim ve buna katılmak zorunda değilsin. İstersen bunun için benden nefret edebilirsin ama işe yaradı. Nathan da sana aynı şeyi söyleyecektir. Basın yoluna devam etti ve Jocelyn mutlu. O zamandan beri tek bir kaza bile olmadı. Her şey normale dönüyor," diyor.

"Yani ben gidiyorum ve her şey güneş ışığı ve gökkuşağı mı?"

Poppy bana doğru eğiliyor, bilinçli ya da bilinçsiz. Bunun bir önemi yok. Vücut ısısı etrafımda kayboluyor. Göğsüm ağrıyor. Desteğinin ağırlığını hissetmem için konuşmasına gerek yok.

Babam bana "Hayır, bir sorun çözüldü Garrison ama bu senin şirket için değerini azaltmaz" demeden önce ikimizin arasına bakıyor.

"İşe döndüğümde yine böyle bir şey olursa ne olacak?" Açıkça soruyorum. Alberta uçağına bindiğimden beri kendime sormaktan vazgeçmediğim bir soru bu. "Çünkü önümüzdeki kim bilir ne kadar süreyi başımın üzerinde düşmesine ramak kalmış bir baltayla geçirecekmişim gibi görünüyor. Sırada ne var? Issız bir adada bir yıl kalmak mı?"

Babam duraksıyor, ağzı açılıp kapanıyor ama hiçbir ses çıkmıyor. Karnım gurulduyor, birdenbire acıkmaktan çok uzaklaşıyorum.

"Bir saniye konuşabilir miyim?" diye mırıldanıyor Poppy, boğazını temizleyerek. Annem çenesini ona doğru eğiyor, zoraki bir yarım gülümseme beliriyor. "Yaptığın şeyi neden yaptığını anlayabildiğimi söylemek istiyorum Reggie ama Garrison'ın tarafını da görebiliyorum. Birbirinizin geçmişine karışmamış ve olaya dışarıdan bakan biri olarak, sadece kendi tecrübelerime dayanarak konuşabilirim. Ama iki ayımı tamamen farklı bir eyalette, tanımadığım ve ailemden haber alamadığım insanlarla, özellikle de yeni durumumda rol oynayan biriyle geçirmek zorunda kalsaydım, inanılmaz derecede incineceğimi biliyorum.

"Geçmişinizi biliyorum ve saf ya da kaba biri gibi görünmek istemem ama hiç Garrison'ın neden böyle hissettiğini dinlemek için bir dakikanızı ayırdınız mı?"

Onun yaptığı gibi mi? Bence öyle yapsaydınız, şu anda onun öfkesini biraz daha anlayışla karşılardınız."

Konuşması boyunca ses tonu adil ve eşitti. İçime hücum eden duygular yüzünden nefes almakta zorlanıyorum. Bir kez daha dizlerimin üzerine çöküp ona sözlerimle, dilimle ve aletimle teşekkür etmeden önce onu koltuğundan çekip çıkarmak ve buradan, sadece ikimizin olduğu bir yere götürmek istiyorum.

"Bu konuşmaya açık olurdum. Haklısın, Poppy. Bunu kendim halletmek için inisiyatif almadığım için utanıyorum," diyor babam.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ama koltuğumda iki büklüm oldum, artık ona bakmıyorum. Sadece Poppy'ye. Sadece ona.

Hâlâ kızgıyım. Hâlâ yanıtını istediğim sorularla dolup taşıyorum. Yıllardır içimde tuttuğum bir kızgınlık var ama onunla her şeyi konuşma fırsatını değerlendirmezsem, bu kızgınlığın beni canlı canlı yemesine izin vereceğimin de farkındayım.

Ve artık bu şekilde yaşamak istemiyorum.

Yemeğin geri kalanı çoğunlukla sessizlik içinde geçti.

Cynthia ve ben sohbet ediyor, sessizliği ailem ve Cherry Peak hakkında bilgilerle doldurmaya çalışıyoruz. Bugünden önce varlığımdan bile haberi olmadığına inanmak zor.

Garrison bu sabah ilişkimizi annesinin üzerine yıktı ama bu konuda ona kızamıyorum bile. Sürprizler beni rahatsız etmez ve bu uzun zamandır yaşadığım en iyi sürprizlerden biriydi.

Oğlu ve kocasıyla birlikte katılmamı sorun etmediği için son derece rahatladım. Eğer olsaydı, bu beni rahatsız ederdi ama dilimi ısırmaya devam etmemeye karar verdiğimde her türlü sonuca hazırlıklıydım.

Değer verdiğim kişiler için ayakta durmaktan asla korkmadım. Ve bu, ailesiyle olası bir ilişkiyi riske atmayı içerse bile, sevdiğim adamı da kapsar. Reggie'nin Jocelyn olayında yaptığı şey için kendine göre sebepleri olabilir ama Garrison'ın da var, her ne kadar pek hoş olmasa da. Garrison'ın babasından duyduğu acı, bunu görmesini imkânsız hale getirmiştir. Konuşmaları gerekiyor. Ancak o zaman yaralarının üzerinde oluşan acı verici yara dokusunu kazıyıp atabilecek ve yeni bir başlangıç yapabilecek.

Herkes yemeğini bitirdikten sonra, Cynthia'dan bundan sonra ne yapmamızı istediğine dair bir ipucu bekliyorum. İki adama gidip konuşmalarını mı söyleyeceğiz yoksa bunun yerine onlara ince bir açık kapı mı bırakacağız.

"Poppy, bir iyilik yapıp bulaşıkları yıkayabilmemiz için masayı toplamama yardım eder misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Başımı sallıyorum. "Elbette."

Elimi Garrison'ın sırtının ortasından omzuna doğru sürükleyerek yanağına bir öpücük konduruyorum ve onu güven verici bir şekilde sıkıyorum. Ardından gelen iç çekişi ağır ve ağırlaştırılmış.

"Siz ikiniz sandığınız kadar kurnaz değilsiniz," diye mırıldanıyor.

Geri çekilip gözlerinin içine bakarken dudaklarım seğiriyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çok uzağa gitme. Seni yakınımda istiyorum."

Elimde olmadan yanağını tekrar öpüyorum.

"Ben mutfakta olacağım. Bir kez bağırırsan burada olacağım. Söz veriyorum." "Tamam."

"Çok huysuz," diye şarkı söylüyorum, masadan uzaklaşırken saçlarını karıştırıyorum.

Bana ters ters bakıyor ama gözlerinin kenarındaki kırışıklık ona ihanet ediyor. Ailesi şu anda bize bakıyor olmasaydı, sandalyesinin arkasına geçip masadaki kirli yemek tabaklarını toplamaya başladığımda kıcımlı tekmeleyeceğinden hiç şüphem yok.

Reggie masanın diğer tarafındaki tabakları üst üste koyuyor ve Cynthia kalan tavuğu mutfığa taşıırken kucığındaki tabağa eklemem için beni bekliyor.

Yardımları için ona teşekkür edip Cynthia'nın peşinden gidiyorum ve gözden kaybolmadan önce Garrison'a cesaret verici bir gülümseme gönderiyorum. Yemek odasındaki gerginlikten kurtulduğumuzda nefes almak daha kolay oluyor ve tabakları çiftlik evi lavabosunun yanındaki mermer tezgâha koyuyorum.

Lavaboda bana katılan Cynthia, "Sence bu gece bir şeyler çözme ihtimalleri nedir?" diye soruyor.

"Bencilce, umutlarım yüksek. Sadece o çelik duvarını örmek yerine kendini daha fazla açmasını istiyorum ve sanırım bunu yapmaktan kaçınıyor çünkü içeri aldığı birinin uzun süre kalmayacağından korkuyor. Kocanın inanılmaz bir adam olduğuna eminim Cynthia, ama bu geceki sonuç ne olursa olsun Garrison'ın arkasında olacağım."

Omzuma nazik bir el iniyor ve Cynthia'nın parlayan gözlerle bana baktığını görmek için başımı kaldırmadan önce ona bakıyorum.

"Seninle bu alışkanlığını bırakmasının bir nedeni var. Oğlumu koruduğun için teşekkür ederim. Buna ihtiyacı olmadığını düşünüyor olabilir ama var. Sen onun için mükemmelsin, Poppy. Seninle bu günü geçirdiğim için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. İkinizi birlikte izlemek ve aranızdaki sevgiye tanık olmak. . . Bunu asla unutmayacağım."

Üzerime öyle ağır bir beyanat bırakıyor ki, buna layık bir cevap bulmakta zorlanıyorum. Ama daha bitirmemişti ve bitirdiğinde ikimiz de ağlıyorduk.

"Sekiz hafta, paylaştığınız gibi bir aşk için yeterince uzun değil. Neden ikinizin de sahip olabileceğiniz tek şeyin bu olduğunu düşündüğünüzü anlıyorum, ama lütfen, benim için, her zaman sizi götürecek birden fazla yol olduğunu unutmayın

gitmeniz gereken yere. Aklınız ve kalbiniz size her zaman iki farklı rota sunacaktır, ancak bazen dinlemeniz gereken içgüdülerinizdir."

GARRISON

Poppy ortadan kayboluyor, annem de çok geride kalmıyor ve ben onun yanımdaki varlığının kaybını kesilmiş bir uzuv gibi hissediyorum. Derimin altı kaşınıyor ve tırnaklarımı etime ne kadar batırırsam batırayım, onu asla yatıştıramayacağımı biliyorum.

Babam ve benim aramda gerçekleşmek üzere olan konuşma çok gecikti. Bunun ağırlığı üzerimden kalkmıyor. Çok ama çok kötü de gidebilir, iyi de gidebilir. Henüz iki taraf için de bahse girmezdim.

"Başlamak istediğin bir yer var mı?" Babam mutfakta lavabo akmaya başladığında soruyor. "Zemin senin."

Ona bakıyorum. *Gerçekten* bakıyorum.

Alnındaki ve ağzının etrafındaki her yeni kırışıkta yaşı belli oluyor. Yorgunluğu kambur omuzlarından yayılıyor. Evde tembellik ederken bile krem çizgili koyu mor bir polo ve haki bir pantolon giyiyor. Tarzı berbat. Eskiden bundan zevk alırdım. Ben büyürken hiçbir sınıf arkadaşımın babası benimki gibi giyinmezdi ve çoğu zaman bunun saçma olduğunu düşünsem de onun benzersizliğini severdim. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamaması onun en sevdiğim özelliklerinden biridir.

Gözleri donuk ve ağzı düz, gerçekten üzgün görünüyor. Ona inanmak istiyorum ama bunu yapamayacak kadar inatçıyım.

"Seninle uğraşmayı ne zaman bıraktığımı gerçekten bilmiyor musun?"

"Aramızda böyle bir boşluk yaratan tek bir olay olduğuna inanmıyorum."

Karanlık bir kahkaha atıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Haklısın. Yıllarca beni ya da annemi umursamadığını hissettim. Müzik kariyerin ve hobilerin sona erdiğinde biz hep ikinci planda kaldık."

"İkinizi de her zaman açıklayabileceğimden çok daha fazla önemsedim."

"Yalan söyleme."

"Değilim, Garrison. Siz ikiniz benim tüm hayatımsınız. İşim benim tutkum ama siz ikiniz benim kalbimsiniz," diye savunuyor.

"Eğer bu doğru olsaydı, annem o merdivenlerden düştüğünde sen de orada olurdun. Ya da belki de D listesindeki bir sanatçının albümüne bu kadar gömülmemiş olsaydınız, annem hiç düşmezdi." Ve sonra çıktı. Poppy dışında hiç kimseye yüksek sesle söylemediğim gerçek.

Babam sanki masanın öbür ucundan uzanıp ona tokat atmışım gibi irkildi. İyi oldu. Bunun benim canımı yaktığının yarısı kadar yakmasını istiyorum. Annemin o gün canının yandığı kadar.

Mutfaktaki su sesi kesiliyor, sessizlik hiçbir zaman şu anda olduğu kadar gürültülü olmamıştı.

"Garrison-" Babam ismimi söylerken boğuluyor. Çenemi geriyorum. "O günden daha fazla pişman olduğum bir şey yok. Onu duymadığım ya da orada olmadığım için. Onu bulamadığım için. Bunun olmasını istememiştim."

"Ne yapmaya niyetlendiğin önemli değil. Madem bu kadar pişmanlık duyuyordun, neden hala onun gönlünü almak için durmadın? Hala zamanını ailen yerine seni umursamayan sanatçılarla bir stüdyoda dolduruyorsun! Senin için her gün hep aynı." Son kelimedede sesim çatlıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar masanın kenarını kavriyorum. "Benim dışımda herkesle bu bağları kurmanı izlemenin ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Sırf senin sebep olduğun acıyı hissetmemek için içimdeki o karanlık ve soğuk yere dönüp duruyorum. Etrafımdakilere saldırıyorum ve sonra da bunun için kendimden nefret ediyorum."

Yüz ifadesi gözle görülür şekilde titriyor, gözyaşları kirpiklerini ıslatıyor.

"Benimle kurman gereken bağı, imza attığın her bir sanatçıyla değiştirdin. Senin gözünde seçilmiş olanlarla. Noah Hutton, Brody Steele. Benim için ayrılmış olması gereken yere yerleştirdiğin her bir kişi. Ne olursa olsun."

Hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tutarken göğsüm sıkışıyor. Ben ağlamam. Yıllardır ağlamadım. Ama bunu göğsümden atmanın verdiği rahatlama en acımasız şekilde tedavi edici. Çok fazla ama yeterli değil.

"Çocukluğumun her gününde işini ailene tercih ettiğinde aramıza mesafe koymaya hakkım vardı. Ama bu mesafeyi aşp benimle işleri yoluna koymak yerine başka insanlarla doldurmaya hakkın yoktu," diyorum titrek bir nefesle. "Sen *benim* babamsın. Başkasının değil."

Babamın sandalyesi, onu geriye itip masanın etrafında dönerken pahalı ahşap zemini çiziyor. Bir anlığına hiçbir şey hissetmemeyi dilesem de, endişelenmemi sağlayacak kadar hızlı hareket ediyor.

Sandalyemin yanında durup, daha önce hiç tanık olmadığım bir güçle sandalyemi çeviriyor ve beni çekip sandalyemden kaldırıyor. Nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkı bir sarılmayla sarmalanıyorum ama geri çekilmiyorum. Az önce söylediğim her şeye rağmen, sarılmaya karşılık veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımla savaşmaya devam ederken aldığım her nefes boğazımı yakıyor.

"Haklısın. Kesinlikle haklısın," diye fısıldıyor, kelimeler sulanıyor. "Sen benim oğlumsun. Kalbim ve ruhumsun. Kanımsın. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Cevap vermedim, kendime güvenmiyordum. Gözlerimi sıkarak nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Üç kere al, üç kere ver. Göğsümdeki acı neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecek kadar büyük, ama babamın dudaklarından bilinçsizce dökülen her özürle birlikte hafiflemeye başlıyor.

"İhmalim için yeterince iyi bir mazeretim yok. Bu yüzden bir tane bile vermeyeceğim. Senden tek istediğim, yaptığım her şeyi telafi etmem için bana bir şans vermen. İlişkimizi düzeltmeme izin ver. Ben senin babanım ve sen de benim oğlumsun. Bu asla ama asla değişmeyecek," diye fısıldar.

"Bunu telafi etmek için zaten yılların vardı."

"Biliyorum. Ama artık verdiğim zararın boyutunu bildiğime göre, neyi düzeltmem gerektiğini de biliyorum. Bu kadar incindiğini bilmiyordum. Belki de anlamam gerekirdi ama anlamadım. Tek bir şans, Garrison. Sadece bir taneye ihtiyacım var. Söz veriyorum. Sadece bir tane."

"Peki ya boşa harcarsan? O zaman ne olacak?"

Kollarını sıkıyor, bana acı verecek kadar sarılıyor.

"Kelimeleri yüksek sesle söylemeye hazır değilim. Başka seçeneğim kalmayana kadar olmaz."

Kabul ediyorum. İkimiz de o kelimelerin ne olduğunun tamamen farkında olduğumu biliyoruz. Ve eğer sözünü yerine getirmezse, beni önemseddiğine ikna etmesi için ona bir şans daha vermeyeceğim.

İşimiz bitecek.

43

POPPY

Direğin serin ısırığını avuçlarımda hissederek bacağımı havaya sallıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, kas hafızamın dönerken yere çakılmamı engellemesine izin veriyorum. Sakince nefes alıyorum ve zihnimin boşalmasına izin veriyorum.

Karın kaslarımı çalıştırarak direği dizimin arkasına sıkıştırıyorum ve yerle yatay hale gelene kadar kendimi bırakıyorum. Bir elimle direği üstümden, diğer elimle de altımdan kavrayarak diğer bacağımı uzatıyorum ve ayak parmaklarım karşı duvarı gösterecek şekilde düz tutuyorum.

Kaslarımdaki yanma beni yeryüzüne geri getiriyor, nefeslerimi yorgunluktan sendelemek yerine eşit tutmak için savaşıırken ciğerlerimin her şişmesi zorlanıyor. Direksiz bir hafta bana bir ömür gibi geliyor. Ayrılık buna değdi, ama şimdi geri döndüğüme göre, stüdyomda olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum.

Bora Bora'dayken her zamanki fiziksel aktivitelerimi yapmıyor olabilirim ama tembellik de etmediğimden eminim. Sanırım Garrison'la yatak odasında, direkte hiç olmadığı kadar çok ter döktüm.

Şehre döneli sadece birkaç saat oldu ama tatil modundan normal hayata dönmeye fırsat bulamadan Wade tarafından saldırıya uğradı.

Garrison'ın yokluğu beni endişelendiriyor. Sürekli onu arıyor, sürpriz öpücüklerinden ya da kıcıma şaplaqlarından birini bekliyorum. Her zamankinden daha üşüyorum, sanki adam beni eve bırakıp çiftliğe dönerken vücut ısıyı çalmış gibi.

Elbette Wade'i ve onu bekleyen herkesi sırf benimle daha uzun süre kalmak için ekmesini beklemiyordum ama bu ayrılığı daha kolay hale getirmiyor. Onu özlüyorum ve belki de bu yüzden stüdyoda kendimi bu kadar çok çalıştırıyorum.

Onu düşünmekten başka bir şey yapmam gerekiyor.

"Tak tak!" diye neşeli bir ses stüdyonun kapısının açıldığı anda şarkı söylüyor.

Sarsılıp küfrederken direği tutuşum bozuluyor. Baş aşağı sallanıyorum, dizimin arkasındaki deri, inişim sırasında direğe sürtünürken korkunç bir yırtılma sesi çıkarıyor. Sırt üstü yere düştüğümde ciğerlerimdeki hava acı verici bir şekilde patlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Bryce.

Tavana bakıyorum, henüz ayağa kalkmaya hazır değilim. "Merhaba. Ne kadar kötü?"

"Neren ağrıyor? Burası mı?" Anna yanımda diz çökmüş halde soruyor. Dizimin arkasındaki yanan deri parçasını dikkatle yokladığında onaylarcasına tıslıyorum. "Kan yok. Sadece çok ağrıyor."

"Poppy bir direğe yanlamasına asılmışken ona sürpriz yapma oyunu oynamasak nasıl olur? Kulağa hoş geliyor mu?" İnledim. Kendimi oturur pozisyona ittiğimde omzum bana bağılıyor. "Sanırım omurgamın birkaç çentiğini yuttum."

Bryce sızlanmalarımı duymazdan geliyor. Bunun yerine, tutmam için bir el uzatıyor ve beni hızlıca yukarı-aşağı taramadan önce ayağa kalkmama yardım ediyor. "Bir dahaki sefere o havalı şeyleri yapmayı planladığında boynunu kırmadan önce kapıya bir işaret koy."

"Sanırım buranın sahibi olduğunu düşünmeye çok alıştın Ice.

Bugün biraz patronluk taslıyorsun. Anna, ona bana karşı nazik olmasını söyle, lütfen." "Öyle bir şey yapmayacak."

Anna gözlerini deviriyor ve beni kucaklamadan önce Bryce'ı omuzlarıyla yolundan çekiyor. "Seni özledim, babalık. Seni göreceğimiz için heyecanlıydık ve acele etmeden önce düşünemedik."

"Her şey yolunda aşk böceğim. Sadece huysuzlanıyorum. Ben de seni özledim."

"Önce senin evine uğradık ama evde olmayınca buraya geldiğini düşündük. İyi misin?" Bryce beni çok iyi tanıdığı için şüpheyi sordu.

Ellerimi kalçalarımın altına koyup başımı sallıyorum ve nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Göğüslerimin arasından ve ensemden aşağı ter damlıyor ve birden keşke tişört giymeyi tercih etmeseydim de kendimi silebilseydim diyorum.

Omuzlarımdaki iki kalın askılı neon pembe sporcu sütyeni, geçen haftanın büyük bölümünde giydiğim bikiniden kalan bronzluk çizgilerini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, ama onların görünür olmasını seviyorum. Bu yüzden bugün giymek için çıkardığım ince pamuklu gömleği çekmeceme geri ittim ve

sadece bu sütyen ve küçük tayt şortla, üstüne de bol bir eşofmanla.

İtfaiye istasyonuna bu kadar yakın bir yerde *sadece* şortumla görünmeye cesaret edemezdim. O zavallı adamların beni süzmekten ve sonra da bunu tekrar kardeşime anlatmaktan başka çareleri kalmazdı.

Burnumdan soluyarak tekrar kızlarıma odaklanıyorum. Anna'da sadece Brody yakınımıdayken gördüğüm bir parlaklık var, yani Garrison onun Calgary'deki işinin çoktan bittiği konusunda haklı olmalı. Tekrar birlikte olduklarını bilmek bana huzur veriyor. İkisi de birbirinden bağımsız güzel insanlar olsalar da, birlikte o kadar iyiler ki, her zaman yan yana olmalarını istemekten kendinizi alamıyorsunuz.

Bryce benden cevap almak için sabırsızlanıyor. Başka türlü davranma zahmetine girmiyor. Ona beni ve son birkaç hafta içinde yaptığım her şeyi araştırması için izin verdiğim anda yazılı bir soru listesi çıkarmazsa şaşırırım. Düşündüm de, muhtemelen şu an olacak.

"Tırnaklarını beynime batırmadan önce sana sarılabilir miyim?" diye sordum. Onu.

Bryce huffs a gülmek ama römorkörler Ben Kapat a
dövmek Daha sonra. Onun yumuşak
Onu içime çekip sırtıttığımda nar kokusu beni hemen rahatlatıyor.

Geri çekilip burnunu kırıştırmadan önce "Ter gibi kokuyorsun" diye işaret ediyor.

Gülüyorum, daha da geniş sırtıyorum. "Güzel. Umarım süslü kıyafetlerine bulaşmıştır."

"O kadar da süslü değiller. Buna iş için spor kıyafetleri dışında bir kıyafet kuralına sahip olmak deniyor. Ve bu yeni bir şey. Buna uymamak gibi bir seçeneğim yok."

"Büyükanne gibi görünüyorsun," diyorum.

"Poppy haksız değil," diye ekliyor Anna, kıyafetine bakarken başını Bryce'a doğru eğiyor. "Eteğin biraz modası geçmiş."

"Fazla nazik davranıyor. Lanet bir büyükanne gibi görünüyorsun," diyorum ona.

Küçük belediye ofisinde çalışmanın, ayak bileğini bile göstermeyen çizik çizik kumaştan yapılmış kalem etek giymeye degecek tek bir avantajı bile yok. Ama babasının Cherry Peak'in şu anki belediye başkanı olduğu ve kasabanın başka açık pozisyonlarla dolup taşmadığı düşünülürse, Bryce için kolay bir işti.

Kıyafet yönetmeliği ben yokken yürürlüğe girmiş olmalı çünkü onu daha önce hiç bu kadar iğrenç bir şey giyerken görmemiştim. Elbise pantolon ve sevimli bir bluz, evet, ama bu değil.

"Gömleğin yakası en sevdiğim dövmemi gizliyor," diye homurdanıyor ve gömleği kenara çekerek sağ köprücük kemiğinden boğazının çukuruna doğru ilerleyen çiçek açmış söğüt ağacını gösteriyor.

"Bu kadar şık ve düzgün görünmenin ne anlamı var? Ofise günde üç kişi mi gidiyor?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Eğer öyleyse."

"Ofiste herhangi bir açık olup olmadığını soracaktım ama şimdi buna degeceğinden pek emin değilim," diyor Anna.

Ona odaklandığımda kaşlarım çatılıyor. "Kuaför salonuna bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey olmadı. Sadece şehirde herhangi bir yerde açık bir yer var mı diye sorup duruyorum. Geçen gün şehre yeni taşınan ve işe ihtiyacı olan yeni bir müşterim vardı. Onu kuaförde işe alırdım ama henüz başka biri için hazır değilim" diye açıklıyor.

"Buraya yeni mi taşındı?" Bryce bileğini kaşımak için beyaz düğmeli bluzunun kollarını yukarı çekmeye çalışırken kaşlarını çatarak soruyor.

Anna da bunu fark ediyor ve bir kahkaha atıyor. "Sanırım geçen hafta. Üçüncü Cadde'nin köşesindeki, ben burada olduğumdan beri kiralık olan eve."

"Orası tam bir ölüm tuzağı. Görünüşe bakılırsa perili de. Biz doğmadan önce bile orada kimse yaşamamış. Dağılıyor," diyorum, isimsiz bir kadın için duyduğum endişe içimde kök salıyor. "Sende numarası falan var mı? Belki de hepimiz kendimizi tanıtmalıyız. Ona hoş karşılandığını hissettirmeliyiz, anlıyor musun?"

"Bana yaptığın gibi," diyor Anna usulca.

Göğsüm ısınıyor. Elini uzatıp sıkıyorum. "Tıpkı sana yaptığımız gibi. Ve şu halimize bak. Bir elmanın üç yarısı."

"İki bezelye," diye düzeltiyor Bryce beni ama fikri geri çevirmiyor.

Onu başından savıyorum. "Bir elmanın içine iki bezelyeden çok daha fazlasını sığdırabilirsin. Bu çok saçma bir söz."

"Başka ne saçma biliyor musun?" diye soruyor ve bizi hemen temkinli olduğum bir yöne doğru yönlendiriyor.

"Ne?" Gözlerini kaçırarak naz yapıyorum.

"Otur Poppy. Kutunda sakladığın her bir fasulyeyi dökmenin zamanı geldi."

Anna benden bir dakika önce kahkahayı patlatıyor. Nefes nefese kalıyorum, stüdyoda ulurken gözlerim yaşlarla doluyor. Anna'nın mırıldanarak söylediği sözler araya girdiğinde mide kaslarım ağrıyordu.

"Bir daha asla bunu söyleme. Asla."

Bryce ikimize de ters ters bakarken yanakları pembeleşiyor. Odanın köşesinde, Beautifully Bold neon stüdyo tabelasının altında duran pembe kanepeye doğru sendeleyerek yürüyor. Kendini üç minderden birine atıyor ve buz gibi soğuk mavi bakışlarıyla bizi sabitliyor.

"Otur," diye

emrediyor.

"Peki."

Kanepeye Bryce'ın yanına oturmadan önce Anna bana sempatik bir gülümseme sunuyor. Küçük şeytan bilerek orta koltuğu seçmişti, böylece Anna'nın arkasına saklanmak yerine onun sorularına cevap vermek zorunda kalacaktım.

"Garrison bavulumu benim için senin hazırladığını söyledi, belli ki ondan düşündüğüm kadar nefret etmiyorsun," diyorum bir anlık rahatsız edici sessizlikten sonra, her birimiz önce bir başkasının konuşmasını bekliyoruz.

"Ya o olacaktı ya da çıplak gitmene izin verecekti ve ona hâlâ kızgınken bunu takdir edeceğini düşünmemiştim," diye mırıldandı. "Ayrıca, ondan hiç nefret etmedim. Sadece ona karşı temkinliyim. İyi bir nedenim olduğunu da eklemeliyim."

"Sanırım *hepimizin* ona karşı temkinli olduğunu söylemek yanlış

olmaz," diyor Anna. Zihnim tek bir kelimeye odaklanıyor. "Öyle

miydi?" "Sanırım her şeyden çok merak ediyorum," diyor Anna.

Başımı sallıyorum. "Pekâlâ, o zaman ne sormanız gerekiyorsa sorun.

İkiniz de." Kimseyi şaşırtmayacak şekilde ilk Bryce konuşuyor. "Onu

seviyor musun?"

Nefesimi tutup yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum. "Yumruk atmıyorsun, değil mi?"

"Konu sen ve duyguların olduğunda lafımı esirgemem, baba.

Bunu zaten biliyorsun."

"Çok doğru," diye onaylıyor Anna.

Gözlerimi ikisi arasında gezdiriyorum, ifadelerindeki dürüstlüğü okuyorum. Şanslıyım, bundan hiç kuşku yok. O gittikten sonra beni yerden kaldıracak ve tekrar bir araya getirecek olan iki kişi bunlar.

"Evet, onu seviyorum. Hem de çok seviyorum. Beni ayarladığın o felaket randevudan kurtarmadan önce bile, Bryce. Ve sakın

Sanırım bunun için de kışına tekmeı basmayacağım." Parmağımı ona doğru uzattım ve o da dişlerinin arasından havayı emdi.

"Tamam, o adamla ilgili tüm sorumluluğu üstleniyorum. Yeterince iyi birine benziyordu ama dürüst olmak gerekirse, Garrison'ı senin için test etmeye çalışıyordum. O adam, adı her neyse, sadece adamının burnunun önüne astığım küçük bir peynir parçasıydı," diye açıklıyor Bryce kendini savunarak.

Kolumu kanepenin arkasına dayayıp yanağımı yaslıyorum. "Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım."

"Bir erkeğin kafasını kışından çıkaracak bir şey varsa, o da başka birinin onun kadınına göz diktiğini bilmektir. Brody'nin kıskançlığı en sevdiğim tuhaflıklardan biri ve belli ki Garrison'ınki daha da şiddetli," diyor Anna sırtarak.

Bryce bir kahkaha atıyor. "Bu yetersiz bir ifade."

"Şimdi bizim için tüm boşlukları doldurmak zorundasın. Bora Bora'da neler olduğu ve neden eve beklediğimizden daha geç döndüğün gibi," diyor Anna dizlerini altına çekerek.

"Açıkkası Bora Bora'da o kadar çok şey yapmadık bile. Tüm zamanımızı yüzerek, güneşlenerek ve bilirsiniz, bir ton seks yaparak geçirdik. Çoğu zaman üçünü de aynı anda yaptık. Milyonlarca şey yapmak gerekli hissettirmiyordu. Sadece birlikte olmak yeterliydi. Hayatımın sonuna kadar orada kalabilirdim," diyorum onlara, sesimin ne kadar rüya gibi çıktığından utanmadan.

Ardından gelen anılarla dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve beni Garrison'ın kollarında, omuzlarımda sıcak güneş ve göğsümde şu anda burada otururken yeniden yaratılması imkansız bir hafiflikle sarıldığım günlere götürüyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor Anna, yumuşak bir bakışla beni izlerken. "Onu gerçekten seviyorsun."

Boğazım düğümleniyor ama bu hissi görmezden geliyorum. "Seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Bryce'ın ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyor. Ama biliyorum ki eğer onaylamasaydı bunu bana söylerdi. Onun onayı benim için önemli. Arkadaş grubumuz bu kadar yakinken, nasıl olmasın ki? Yine de aynı zamanda, onun onaylamamasının aklımdaki hiçbir şeyi etkilemesine izin vermeyecektim.

"Dün eve gelmek yerine nereye gittin?" soruyor.

"Beni Toronto'ya götürdü. Ailesiyle tanıştım ve inanılmazdı. Onun Annem çok sevimli ve tatlı, ikiniz de onu çok seversiniz. Cesareti de var. Ve bana yemek yapmayı öğretmeyi teklif etti. Ben! Ben! Birbirimizi çok az tanıyorduk.

Ama sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim," diye saçmalıyorum, ellerim önümde bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

"Eliza'ya benziyor," diyor Anna, onayladığı hem fiziksel görünüşünden hem de ses tonundan belli.

"Bu ikisi çok iyi anlaşırdı. Nazik olmasını bekliyordum ama ona aşık olmaya da hazır değildim."

Bryce'ın yüz hatları yumuşadı, gözlerindeki mavi artık buzul değil, Bora Bora'daki su gibi sıcak. "İyi vakit geçirmişsin gibi görünüyor baba."

"En iyisi, Ice."

"Reggie orada mıydı?" Anna sordu.

Yutkunuyorum, aniden mutfakta Garrison'ın gözyaşlarıyla mücadele ettiğini duyduğum o anlara geri dönüyorum. Onunla babası arasındaki o anı asla unutmayacağım, sadece bir duvarın diğer tarafından tanıklık etmiş olsam bile.

Aralarında söylenen her şey ilişkilerinin bir parçasını kırdı, ancak onu çok daha iyi bir şeye dönüştürmek için tekrar bir araya getirdi. Daha önlerinde uzun bir yol var ama temellerini attılar. Bundan sonra her şey daha iyiye gidebilir.

"Öyleydi. Yine de onunla fazla zaman geçirmedim," demeyi seçiyorum, başka bir şey söylemiyorum.

Kızlarımı seviyorum ama ayrıntılar onları ilgilendirmez. "O da seni seviyor mu?" Bryce soruyor.

"Bilmiyorum. Henüz söylemedi." Söylediğim her kelime irkilmememi daha da zorlaştırıyor.

"Sevecek. Söyleyecek," diyor Anna.

Bryce bakışlarını tutuyor. "Eğer durum buysa, o zaman onu doğru dürüst tanımamız gerek."

"Beni bir daha o mekanik boğaya bindirmeyeceğine söz verirsen." "O zaman kafasını kışından çıkarsa iyi olur," diyor omuz silkerek. "Yarın akşam Peakside'a ne dersin?" Anna öneriyor.

Bryce başını sallar. "Erkek arkadaşın olarak gelmeli, Poppy. Sayılmasının tek yolu bu."

"Önümüzdeki iki hafta boyunca erkek arkadaşım," diye düzeltiyorum.

Boğazının arkasından inanmayan bir ses çıkarıyor. "Bu tamamen farklı bir sorun, ama şimdilik bunu bırakacağım. Seni yeterince kızarttık ve leş gibi kokuyorsun."

Gölüyorum, kendime acımakla gerçek mizahın karışımı bir ses. "Çok çekicisin, Bryce. Bekâr olman bir mucize."

"Bekâr çünkü Cherry Peak'teki herkes için fazla seksi," diye söze giriyor Anna, koltuktan kalkıp sırtını gererek.

Bryce ona göz kırpmıyor, birkaç dakika öncesine göre çok daha az gergin. "Dikkatli ol, kız arkadaşını çalarsam Brody'nin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Flört etmeyi bırak. Beni kışkandırırıyorsun," diye mırıldanıyorum.

Üçümüzden de kahkahalar yükseliyor ve ben bu sesi içime çekerek yakın gelecekte her şeyden çok ihtiyaç duyacağım an için ruhumun derinliklerinde saklıyorum.

Ahıra girdiğimde KIP kışniyor ve ben de karşılığında sırtıyorum, içimi hafif bir his kaplıyor. Arkamdaki açık kapıdan içeri süzülen güneş ışığı siyah yelesini parlatıyor, ipek gibi görünüyor. Onu hâlâ içeride görmeyi beklemiyordum, bu yüzden Wade'in bunu bilerek yaptığını biliyorum. Kahretsin, bunu bilmek beni bu kadar mutlu etmemeliydi.

Döndüğümde yaşlı adam bana selam bile vermedi. Bana şöyle bir baktı ve sonra üstümü değiştirmemi ve bir mil uzunluğunda bir görev listesiyle işe geri dönmemi emretti. Ama Kip'i ben gelene kadar ahırda bıraktığını görmek bana yapmadığı her şeyi anlatıyor. İstese de istemese de bana karşı buzları çözüldü ve kendi çabalarımın rağmen ben de ona karşı aynı şeyi yaptım.

"İyi görünüyorsun, Kip," diyorum kapısına yaklaşıp boynunu kaşımak için uzanarak. "Ben yokken sana iyi bakıyorlar mıydı?"

Burnundan şiddetli bir sıcak hava üflüyor ve daha fazla evcil hayvan isteyerek avucumun içine gömülüyor. Onu isteksiz bırakmamak için kıkırdıyorum.

"Sence bugün Wade kışıma tekme basmadan sırtına atlayıp seni biraz kullanabilme ihtimalim nedir?"

Ahırın zemininde ayak sesleri duyuluyor ve başımı çevirdiğimde Johnny'nin dudaklarını ayıran kocaman bir sırıtışla bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Bize doğru hızla ilerliyor ve kafasında her zamanki kovboy şapkası olmadan neredeyse aynı boydayız. Beyzbol şapkası eski ve arkaya doğru çevrilmiş, bu yüzden dağınık saçları cırt cırtlı kayıştan dışarı çıkıyor. Bugünkü yaşına rağmen, şu anda nefret etmediğim vahşi ve özgür bir havası var.

"Adamım!" diye bağıyor. Geri çekilmeme fırsat vermeden güçlü bir sarılmanın içine çekiliyorum. Sırtımı sıvazlayarak ekliyor: "O milyon dolarlık yüzünde çatık kaşlar olmadan seni zor tanıdım."

Sarılmaktan vazgeçiyorum ve tişörtümü düzeltiyorum. "Sadece milyon dolar mı?" "Görüyorum ki şimdiden iltifat arıyorsun. Poppy'ye söylemem gerekecek.

oyununu hızlandır." Dedi.

"Gayet iyi gidiyor."

"Öyle mi?" Sıra dışı olmayan bir yaramazlık kokuyor.

"Buraya sadece bana zor anlar yaşatmak için mi geldin? Wade'den başlamam gereken bir ev işleri listem var," diyorum.

"Bu yüzden mi seni atınla dedikodu yaparken buldum? Hayır, öyle değilmiş gibi davranmaya çalışma. Bunu hepimiz yapıyoruz."

"Kip tanıştığım çoğu insandan daha iyi bir dinleyici." Johnny bir kahkaha attı. "Evet, bana söylüyorsun."

"Son birkaç gündür nasıldı? Etrafta bir eğitmen görmedim." "Wade'e onu sorabilirdim, biliyor musun?"

"Evet, ama sormadım. Sana soruyorum."

Dönüp Kip'in kalemiyle Sky'ın boş kalemi arasındaki direğe yaslanıyor ve ayaklarını bileklerinden çaprazlamadan önce tekmeliyor. "Kip her zaman iyidir Garry. Yine de seni kesinlikle özlediğini söyleyebilirim. Wade'e karşı her zamankinden biraz daha sesliydi."

"Ne kadar sesli?" Birden endişelenerek sordum. "Bir sorunu mu var? Wade onu kontrol ettirmek için bir veteriner çağırdı mı?"

"Yavaş ol, Kovboy." Ellerini önünde kavuşturmuş, vahşi bir hayvanı yatıştırır gibi beni yatıştırmaya çalıştığını hissediyorum. "O iyi. Sadece Wade'e seni geri getirmesini söylemeye çalışıyorum."

Endişem yavaş yavaş azalırken bile midem bulanıyor. "Altı gün sonra mı?"

"Üçüncü günden sonra diyebilirim," diye cevap veriyor dürüstçe, ciddiyetle. "Lanet olsun."

Üç gün sonra üzgünse, ben temelli gittikten sonra nasıl olacak? Yüzümdeki duyguları okuyan Johnny, "O iyi olacak Garry."

Şimdiden endişelenmeye başlama. Kip çivi gibi sağlamdır."

"Öyle," diye katılıyorum, ama kelimeler boş.

"Eve döndüğünde beni arayabilirsin ve onunla görüntülü konuşmana izin verebilirim."

"Bu gitmekten daha adaletsiz görünüyor." "Belki de."

Ya da belki ikinizin de ihtiyacı olan şey budur."

Konuşmaya geçecek bir cevap bulamıyorum. Cherry Peak'ten ayrılışım bana her şeyden daha ağır geliyor. Kip, bu yerin geride bırakmak için beni öldürecek bir başka parçası ve bu farkındalıkla ne yapacağımı henüz bilmiyorum.

Kip'in kulakları ahırın kapısına bakmak için döndüğünde titriyor. Gökyüzü görünmeden önce toynak sesleri duyuluyor, altın yelesi havada uçuşuyor.

Brody onu ahıra götürürken esinti.

Onu görmeyeli haftalar oldu ve bir kez bile Sky'ın sırtına tünediğine, bacaklarının Poppy'ninkilerle aynı rahatlıkla eyerin etrafında kıvrıldığına tanık olmadım. Doğuştan yetenekli, belli ki o pozisyonda evinde gibi. Koyu kahverengi kovboy şapkası aşağı eğik, yüzüne gölge düşürüyor, sonra şapkasını yukarı kaldırıp bize iki parmağını sallıyor.

Kirli kot pantolonu ve çok daha iyi günler görmüş kovboy çizmeleriyle Sky'dan sallanıyor ve zarif bir şekilde ayaklarının üzerine iniyor. Atının boynunu okşadıktan sonra dikkatini Johnny ve bana veriyor.

"Dönmüşsünüz," diyor.

Tahta gibi başımı sallıyorum. "Döndüm."

"Buraya gelirken büyükbabama rastladım. Bana burada olacağını söyledi. Sana verdiği listeye rağmen büyük ihtimalle bütün gün burada olacağını söyledi."

"Aslında hâlâ burada olması benim hatam olabilir. Onu oyaladım," diye itiraf ediyor Johnny başını bana doğru çevirmeden önce. "Ben sözünü kesmeden önce Kip'i dışarı çıkarmak üzereydi."

Sertleştim. "Bunu düşünüyordum. Bunu yapmaya iznim olup olmadığından bile emin değilim. Kip Wade'in."

Kendimi savunmak ve Brody'ye açıklamak için acele ediyorum. Başka her ortamda benim çalışmam olabilir ama şu anda güç onun elinde ve Poppy en iyi arkadaşının erkek arkadaşını kızdırırsam çok üzülür.

Brody bana hiçbir şey ifade etmeyecek kadar uzun bir süre baktıktan sonra, "Onu dışarı çıkar. İçeride çok kalırsa huzursuz olur, eminim sen de öğrenmişindir."

Şaşkınlığımla boğuşuyorum. "Wade onu istemeyecek mi?" "Onu burada bırakmasının bir nedeni var."

Boğazım daralıyor. Johnny araya girmeden önce başımı eğiyorum ve Brody de aynısını yapıyor.

"Garry'ye Kip'in büyük şehre döndüğünde iyi olacağını söylüyordum. Üzücü, evet, ama FaceTime'ın olmasının bir sebebi var."

Brody Johnny'nin sözleri karşısında şaşırmış görünüyor ve ben de bir iniltiye karşı koyuyorum. Tam da çocuğun başıma büyük bir bela olmayacağını düşündüğüm anda, gidip bana ne kadar saf olduğumu gösteren bir şey yapıyor.

"Görünüşe göre Cherry Peak'te geride bırakmayı planladığın çok şey var," diye kabaca cevap veriyor Brody.

Göğsümdeki ani acıyla mücadele ediyorum ve zayıf bir gülümseme deniyorum. "Niyet ettiğimden çok daha fazlası."

"Bunu yapmaktan kaçınmanın bir yolu var mı?" "Makul bir yol yok."

Boğazını temizliyor ve Sky'ın yanına yaslanıyor. "Asla kolay değildir. Daha da kolaylaşmaz. Sana aksini söyleyen yalan söylüyordur. Cherry Peak unutup gidebileceğin bir yer değil. Birçok kez denedim ve başarısız oldum. Er ya da geç bunu kendine itiraf edersen senin için daha kolay olur."

"Sanırım herkes er ya da geç buraya geri dönüyor. Burası pek bir şeye benzemiyor ama kendini buranın çekimine bırakırsan, burada sonsuza dek bir yuva bulacaksın," diye ekliyor Johnny, birden bilge bir ihtiyar oluveriyor.

İfadeleri çok derine iniyor. Tenim ısınırken nabzım çılgınca atıyor, panik yükseliyor. Söylediklerinin doğruluğunu burada geçirdiğim her anda, yüksek sesle söylenmesine gerek kalmadan zaten hissediyordum. Poppy ile geçirdiğim her gün ikisinin de ne kadar haklı olduğunu kanıtlıyor ve bu beni dehşete düşürüyor. Tüm bunların benim ve hayatım için ne anlama gelebileceğine hazır değilim.

İŞTEN SONRA, verandanın kapısı kapanıyor ve ardından ayakkabıların sürtünme sesi girişi dolduruyor. "Tatlım, ben geldim!"

Poppy ile buluşmaya gitmeden önce kendimi sakinleştirmek için ensemi ovuyorum. Cherry Peak'te geçireceğim zamanın geri kalanında burada benimle birlikte yaşayacağı için çok heyecanlıyım ama daha önce hiç bir kadınla birlikte yaşamamıştım. Bora Bora'da geçirdiğimiz birkaç gün sadece bir başlangıç dersi idi ve birdenbire, keşke balıklama dalmadan önce bu konuda birinden tavsiye alsaydım diye düşünmeye başladım.

Onsuz geçen bütün bir günün ardından Poppy'yi görmek, sonsuz bir gecede geçen yılların ardından güneşi görmek gibi. Ayakkabılarını ve bavulunu bırakıp koşarak bana doğru geldiği anda sıcaklığı tüm evi dolduruyor.

Beni öpmek için eğildiğinde dudaklarına karşı "Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Selam." Ağzıma karşı sırtlıyor.

Ayrılıyor ama henüz çok uzaklaşmasına izin vermeyerek onu yanıma yatırıyorum. "Eşyalarını toplamana yardım edebilirdim."

"Ve eve döndüğümde oturma odamdaki tüm hediyeleri gördüğümde geçirdiğim mutlak erimeye tanık olmana izin mi verecektim? Sanki."

"O zaman beğendin mi?" Hevesle sordum.

İnanmayarak başını sallıyor. "Beğenmek mi? Bu çok hafif bir ifade. Önümüzdeki on yıl boyunca hiçbir şey satın almam gerekeceğini sanmıyorum. Bana o kadar şeyi almana gerçekten gerek yoktu."

Gözlerimi bileğine indiriyorum ve bileğinden sarkan altın bir bilezik görüyorum. *P* tılsımı *pırlantalarla* parıldıyor ve onun bunu şimdiden takacak kadar beğendiğini bilmek kendimi çok beğenmiş hissettiriyor. Bugün onu bekleyen birkaç hediyenin en küçüğü ama benim favorim.

"Bu hediyeleri seni düşünerek ne kadar çok zaman harcadığımın bir kanıtı olarak kabul et. Senin için alışveriş yapmak beni meşgul etti. Belki de aramızdaki her şeyi tamamen berbat etmediğimi hissetmeme yardımcı oldu," diyorum.

Yumuşuyor, gözleri sıcak çikolata kahverengisi. "Bu kabul edilebilir bir şey o zaman." "Ayrıca, daha önce paramı harcayabileceğim kimse olmamıştı.

Ben oldukça

seni şımartmaktan zevk alıyorum." Başka bir suçlu yetersizliği.

Yüzüme doğru dönerek bir elini göğsüme koyuyor ve bakışlarımla buluşmak için başını geriye doğru eğiyor. "Bu da başka bir adil sebep."

Sırıtiyorum, bir elimi kaldırıp saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Benimle yaşamaya hazır olduğuna emin misin? Vazgeçmek için hâlâ vaktin var."

"Sanırım bunu sana soran ben olmalıyım."

"Nedenmiş o?"

"Öncelikle, çamaşır yıkama ya da temizlik konusunda seninle aynı OKB'yi paylaşıyorum."

"Benim OKB'm yok. Sadece çamaşırların birikmesinden ya da kaldırılmamasından hoşlanmıyorum," diye savunuyorum.

Buna inanmıyor. "Her ikisini de günlük olarak yapıyorum. Ama senin için yeni çamaşır makinesi ve kurutucuyu test ettim ve tatil sonrası tüm çamaşırlarımı buraya gelmeden önce bitirdim."

Mırıldanıyorum, onu bir kez öpmeden önce çenesini biraz daha geriye yatırıyorum. "Aferin kızıma."

"Böyle konuşmaya devam edersen yeni evimde doğru düzgün becerilene kadar bana ait hiçbir şeyin paketini açmayacağız."

"Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor?"

"İlla sorman gerekiyorsa, pek de iyi bir tehdit değil," diye nefes alıyor, kelimelerin ardında yumuşak bir kahkaha süzülüyor.

Kolumu sırtına doluyorum ve çekiştirerek onu göğsüme doğru itiyorum. Burnunu burnumla çarparak, "Önce seni paketinden çıkaralım. Eğer seni şimdi elime alırsam, yarına kadar eşyalarına dokunamayız."

"Sanırım bu adil."

Göğsümdeki eli aşağıya, kot pantolonumun beline ve daha da aşağıya inmeye başladığında tüylerim diken diken oluyor. Sıkıca avuçladığında avucu sikime karşı sıcaktı.

"O zaman harekete geçsen iyi olur, *tatlım*."

Alaycı sözler dudaklarından döküldükten sonra, arkasından çekerken bavulunun tekerlekleri evin içinde yuvarlanıyor. Kendimi toparlamam bir anımı alıyor, sonra onun peşine takılıyorum, inanamayarak kıkırdıyorum.

Bir kadınla nasıl yaşanacağı konusunda kimseden tavsiye isteyerek zamanımı boşa harcamamış olmam iyi bir şey olabilirdi. Çünkü Poppy sıradan bir kadın değil ve sanırım ilerledikçe bunu daha iyi anlayacağım.

45

POPPY

Birkaç adım ötede durduğumuzda Peakside'in kapısının üzerinde asılı olan ^{parlak kırmızı} tabela Garrison'ın gözlerine yansıyor; pembe rujum ağzına, fondötenim burnuna bulaşmış. Gözbebekleri şişmiş bakışları, hayatımın geri kalanında başka bir iltifat duymama gerek kalmayacak kadar güvenimi artırıyor.

Bacaklarımın arası ağrıyor, buraya gelirken arabada yaşadığım orgazm beni tamamen yatıştırmaya yetmiyor. Çizmeli ve kovboy şapkalı erkeklere olan sevgime rağmen kendimi hiçbir zaman tokalı bir tavşan olarak görmedim ama Garrison için bu ismi alnıma dövme yaptırıp gururla taşıyabilirim.

Kovboy kıyafetleri içinde ona bir kez baktığımda evden çıkmadan önce yatağa uzanmak için yalvardım ama o geç kalmamak konusunda kararlıydı. Neyse ki yolda elini pantolonumdan aşağı kaydırarak kadar cömertti ama barın dışında duran hiçbir şeyin etrafında kenetlenmediğimde, bunun aslında uyarılmamı daha da kötüleştirmiş olabileceğini düşünüyorum.

"Seni bir daha ara sokağa götürmeyeceğim, Poppy. Bana öyle bakmayı kes," diye inliyor, alnı benimkinin üzerinde yuvarlanırken gözlerini kapatıyor.

"Lütfen demedin."

Başparmağımı ağzındaki rujun üzerine sürüyorum ve daha önce keskin bir şekilde ısırduğım için şişmiş olan küçük deri parçasını hissediyorum. Belki de arabadan iner inmez onu barın dışında hırpalamamalıydım ama elimde değildi. Ben bunu yaparken ellerinin kıcımda umutsuzca gezinmesinden, onun da en az benim kadar zevk aldığı anlaşılıyordu.

Güzeldi. Umarım biz içerideyken siki taş gibi olacak kadar sertleşmiştir. O zaman ödeşmiş oluruz.

"Lütfen," diye

fısıldıyor. "Hayır."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, nedense bir saniye öncesine göre daha karanlık. "Tamam."

Sesindeki sertlik tüylerimi diken diken ediyor. Bir adım geri çekilip elini tutuyorum ve göz kırpıp kapıyı açıyorum.

İlk defa, bir Cuma gecesi buluşmasına en son gelen ben değilim. Bryce çoktan masamıza oturmuŗ, Brody, Anna ve kasabanın yeni kızı Aurora olması gereken sarışın bir kadının karŗısında oturuyor. Kardeŗim ve Johnny görünürde yoklar.

"Merhaba  ocuklar," diyorum, masaya doğru ilerlerken Garrison'ın elini sıkıca tutuyorum.

ŗu anda biraz rahatsız olduğunu söyleyebilirim ama burada olması ve gelmesini istedi imde en ufak bir karŗı koymaya  alıŗmaması benim için çok Şey ifade ediyor. Bu grup cehennem kadar korkutucu olabilir ve bir araya gelmeden önce bir ak  ez bize katılmıŗ olsa da, bu gece tamamen farklı.

Bu gece burada benimle. Erkek arkadaŗım olarak. Sadece bir Steele Ranch  alıŗanı ya da Johnny'nin arkadaŗı olarak değil.

Masadaki herkes bize bakıyor ve ben Garrison'ı Bryce'ın yanına götürüyorum. Onun yanına kayıyoruz ve ben Bryce'a doğru sıkıŗıyorum, kabin    m z n de rahat edemeyeceği kadar dar. Yine de kimse kıpırdamıyor, sanki bunun bir önemi yokmuŗ gibi.

Ben elimi Garrison'ın kalçasına koyarken herkes merhaba diyor. Parmaklarımızı tekrar birleŗtirmeden önce ters çeviriyor. Baŗparma ı parmak eklemlerimde geziniyor ve ben bu Őefkatli dokunuŗ karŗısında gevŗiyorum.

Bryce bana "Bu gece tam vaktinde geldin," diyor.

Geçen gün st dyodakinin aksine bu gece çok daha kendisi gibi görünüyor.  irkin ete i ve dar bluzu gitmiŗ. Bu gece giydi i kırpılmıŗ tiŗ rt ve yüksek belli sıkıntılı kot etek onun tarzı. Açıkta kalan dövmeleri ve arkadan ba lamak yerine omuzlarına dökülen g r siyah saçlarıyla tam bir afet.

"Bunun için hepiniz Garrison'a teŗekk r edebilirsiniz," diye cevap veriyorum.

Brody buraya yalnız gelmedi imi hatırlatırcasına Garrison'ı sert bir bakıŗla süzüyor ve bir kolunu her zamanki gibi Anna'nın omzuna atarak koltu unun arkasına yaslanıyor.

Anna ona bakıyor, gözlerinde aralarındaki aŗkı anlatan bir ifade var. Cherry Peak'e geldiğinde nasıl bir kadın olduğunu hatırlamak zor. Temelde kim olduğunu de iŗtirmede; bunun yerine, sadece tam olarak kendisi oldu. Kim olmak istediğini   renmiŗ ve bunu kabullenmiŗ.

Bakışlarını erkeğinden çekerek benimle erkeğimin arasına baktı. "Teşekkür ederim, Garrison."

"İşini kolaylaştırmıyor," diye cevap veriyor.

Dişlerimin arasından havayı emiyorum. "Bu çok kaba."

Başparmağı başımın arkasında gezinmeye devam ediyor. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Belki de öyle. Ama bana odaklanmayalım." Masamıza gelen yeni yüze odaklanıyorum. "Ben Poppy. Sen Aurora'sın, değil mi?"

"Rory," diyor başını sallayarak.

"Rory, bu Garrison, erkek arkadaşım. Biraz ilkel ve uygun görünüyorsa özür dilerim. Hâlâ Cherry Peak'e uyum sağlamaya çalışıyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Garrison, daha sonra bunun bedelini ödeyeceğimi bilmemi sağlayacak şekilde alayımı görmezden gelerek.

Bunu bu gece cezalandırılacağım şeyler listesine ekleyeceğim. Belki de bunu bir oyun haline getiririm.

Rory başını sallar. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Dolgun dudaklarını gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle aralıyor. Donuk ve köşeleri sıkışık. Onun hakkında bir şeyler öğrendiğimden beri ikinci kez içimi bir endişe kaplıyor ama bunun bana düşmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Mavinin gördüğüm en güzel tonu olduğu düşünülürse, gözlerinin bu kadar üzgün olması haksızlık. Düşünüyorum da, bu kasabaya tesadüfen gelmiş en güzel kadınlardan biri olabilir. Güçlü kemik yapısı beni gerçek bir hayranlığa sürüklüyor ve ona tam bir sürüngen gibi bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Saçları bir dizi farklı röfleye sahip kirli bir sarı ve mükemmel bir şekilde kıvrılmış. Aramızda masa varken söylemek zor ama sanırım benzer vücut tiplerimiz var. Bu kadar üzgün olmamasını dilediğim gözleri, sert bir fırtınada okyanusun rengine benzeyen çelik gibi bir mavi.

"Sen gelmeden önce Rory'ye onu gelecek hafta yapılacak derslerden birine sıkıştırabileceğini söylüyordum. Eğer ilgilenirse tabii," diyor Anna.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Programa bir göz atıp sana haber veririm. Yine de kendini baskı altında hissetme. Pole herkes için değil ve bu tamamen normal."

"Bir pole stüdyosu kurmak istemenize ne sebep oldu?" Rory açık bir tonla soruyor.

Sorusu karşısında şaşkınlığımı belli etmemek için kendimi zorluyorum, yüz ifademi nötr ve nazik tutuyorum. "Büyük bir kız olarak büyüdüm ve hiçbir zaman kendimi

Egzersiz yapmak için güvenli bir alanım vardı. Özellikle de burada ya da her gün arabayla gidebileceğim kadar yakın şehirlerde. Birkaç yıl önce Bryce ile Calgary'deydik ve orada bir direk stüdyosuna rastladık. Hayatımda ilk kez egzersiz yaparken kendimi güçlü hissettim. Sanki ruhuma hitap eden bir şey yapıyordum. Eve döndükten sonra bankadan kredi çektim ve Beautifully Bold'u yarattım."

Bu hikayenin çok sulandırılmış bir versiyonu ama fikrime onay almak için kaç bankadan geçtiğimi ya da postanedeki işimi bırakıp her gün her saatimi şirketimi kurmaya ayırdıktan sonra ne kadar parasız kaldığımı duymak istediğinden şüpheliyim.

"Başka bir deyişle, o istediği her şeyin peşinden giden müthiş bir iş kadını. Garrison şanslı bir orospu çocuğu," diye ekliyor Bryce.

Rory'nin gülümsemesi hafifçe büyür. "Öyle görünüyor."

"Mükemmel bir dünyada, daha fazla kadına katılma şansı vermek için Beautifully Bold'dan daha fazlasını açabilirdim ama burada bu mümkün değil," diye itiraf ediyorum.

"Burada ikinci bir yer açma fırsatı olabilir mi?" Garrison soruyor.

Brody benim yerime cevap veriyor. "Kasaba çok küçük. Belki on beş yıl sonra, ama bu bile uzak bir ihtimal."

"Bu haksızlık," diye mırıldanıyor Anna.

Garrison'ın başparmağı süpürme hareketini durduruyor ve soru sormak için ona bakıyorum. Masada kaşlarını çatmış, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Peki ya yakın şehirlerde?"

"Calgary dışında hiçbir genişleme maliyetine değmez ve orası da üç saat uzaklıkta. Her iki lokasyonu da istediğim şekilde yönetemem," diyorum.

Barda çalan müziğin sesi giderek yükseliyor ve bu gece dışarıda olan bir avuç insanın koltuklarından kayarak dans pistine doğru ilerleyişini izliyorum. Ya da bizim dans pisti olarak gördüğümüz yere. Barın arka tarafında masaların olmadığı büyük bir kareden fazlası değil. O bölümdeki ahşap zemin diğer yerlere kıyasla çok yıpranmış, bu da orayı resmi dans alanı olarak işaretliyor.

"İyi dans eder misin, Rory?" Konuyu çok daha az iç karartıcı bir şeye çevirerek soruyorum.

"Bunu düşünme baba. En son hepimizi dansa kaldırdığında kardeşin bileğini kırmıştı," diyor Bryce.

Brody gülüyor. "O daha çok dansa gitmeden önce içtiği romla ilgiliydi."

"Ayrıca, henüz burada bile değil," diye ekliyorum.

Garrison parmaklarını benimkilerin arasından kurtarıyor, onun yerine dizimi tutmayı tercih ediyor. Bu ince değişim gözlerimi yukarı kaldırıp onunkileri yakalamamı sağlıyor.

"Dans etmeyi bilmiyorum."

"Sana öğretebilir miyim?"

O cevabını bulana kadar uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Onu çok erken zorlamak istemiyorum. Eğer gerçekten rahatsızsa, bana dokunmaya devam ettiği sürece bütün gece bu noktadan kıpırdamayacağım.

Sesini bulmadan önce dili dışarı fırlıyor, dolgun dudaklarında kısa bir parıltı, içimi ürperten boğuk bir fısıltı.

"Evet tatlım, bana dans etmeyi öğretebilirsin. Sadece herkesin önünde kendimi aptal durumuna düşürmeme izin verme. Sonunu asla duyamam."

İki kere düşünmeme fırsat kalmadan yanağını kavrayıp başını çeviriyorum, böylece ağzına kocaman bir öpücük kondurabiliyorum. Aşk, dalgalarının altında ne kadar kolay sürüklendiğimi umursamadan kabarıyor ve bana çarpıyor, yukarıdan, ondan başka gidecek hiçbir yer olmadan suyun altında yuvarlanmaya bırakılıyor.

Bu adama çok aşığım. Bundan sonra olacakları hiç umursamadan ona kesinlikle aşık oldum. Şu anda değil, tam burada.

Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz onu ayağa kaldırıp kabinden çıkarıyorum ve tekrar elini tutup dans pistine götürüyorum. Anna'nın Brody ve Bryce'a, müziğin sesi onları duyamayacak kadar yükselmeden önce bizi takip etmelerini söylediğini duyuyorum.

Dans pistinden birkaç adım ötede, Darren'ın girişten içeri süzüldüğünü görüyorum. Gözleri beni ve Garrison'ı bulmadan önce barı tarıyor. Dönüyor ve bize doğru yöneliyor.

"Bu gece diğer bileğini de kırmaya hazır mısın Darren?" Brody müziğin üzerinden bağırarak kardeşimin dikkatini çekti.

Darren ona doğru ilerlerken çılgınca sırıtıyor. "Ben sadece denetlemek için buradayım," diyor ama ben buna inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Onun dikkatinin dağılmasından faydalaniyorum ve diğer dansçıların yanına doğru ilerlerken müziğin tenimde gezinmesine izin veriyorum. Çalan country şarkısı Garrison'a temel bilgileri gösterecek kadar hızlıydı ama etrafımızdaki birkaç kişi iki adımın karmaşık bir versiyonunu göstermeye başlayınca kaskatı kesildi.

"Hayatımı kurtarmak için iki adım atamam. Gecenin geri kalanında benimle birlikte sallanmana izin vermeden önce temel bir çizgi dansıyla başlayabileceğimizi düşündüm," diye takılıyorum.

Rahatlıyor, omuzlarındaki gerginlik kayboluyor. Yine de gözlerindeki pırıltı hâlâ yerinde duruyor. Bütün hafta boyunca hiç gitmedi.

"Devam et o zaman. Bana ne yapacağımı göster."

Adımlar kolay. Birkaç ayak parmağı ve topuk vuruşu ve birkaç dönüş. Hevesle takip ediyor, deneyimsizliği hareketleri ne kadar kolay öğrendiği konusunda en ufak bir fark yaratmıyor. Çabuk öğrenen biri olması şaşırtıcı değil. Adam istediği her şeyi terlemeden yapabiliyor. Kısmen bu yüzden bu kadar kibirli. Çoğu zaman böyle olmaya hakkı var.

Dansın birkaç dakikasındayız ki Johnny kim bilir nereden fırlayıp yanımıza geliyor. Brody ve Anna sol tarafımızdalar, Brody Anna'ya nasıl iki adım atılacağını öğretmiş bile, herkese hava atıyorlar. Kardeşimin Bryce'ın dönüşünü tamamlamasına yardım etmeye çalıştığını ama bunun yerine kaşlarını çatıldığını gördüğümde sert bir kahkaha atıyorum.

Johnny Rory'nin yanına gidip ona elini uzattığında Garrison kıkırdıyor. Aramızda masadan kalkmayan tek kişi o, ama henüz hepimize katılacak kadar rahat hissetmediği için onu suçladığımı söyleyemem. Olmamaya çalışsak bile göz korkutucuyuz.

"Reddedilecek," diyorum.

Erkek arkadaşım omzuma uzanıyor ve benim alanıma giriyor. "Yüzde bin."

"Gidip onu bu utançtan kurtaralım mı?" Ellerimi kollarının sert kaslarında gezdirerek, tişörtünün ince kumaşından teninin sıcaklığını hissederek boynunun arkasında dinlenmelerini öneriyorum.

İkimiz de masaya doğru bakıyoruz ve Garrison bir kahkaha atıyor. Dudaklarım havaya kalkıyor.

Johnny ellerini tutup onu oturduğu yerden çekiştirirken Rory'nin gözleri kocaman. Rory ona, keşke duyabilsem dediğim bir şeyler mırıldanıyor, sonra Johnny başını sallayıp onu kollarına alıyor ve masalar arasındaki dar, boş alanda onunla birlikte sallanıyor.

"Sence onu tokatlayacak mı?" Garrison soruyor.

Bekliyorum ama gelmiyor. Belli ki isteksiz olsa da, ona karşı koymayı bırakıyor ve bir elini onun omzuna atıyor, diğeri hâlâ onun elinde.

"Kahretsin. Bunun peşini asla bırakmayacak," diyorum.

"Çekilmez biri olacak."

"O zaman bunu atlatmak için birbirimize sahip olmamız iyi bir şey."

Garrison kalçalarını avuçluyor ve başını eğiyor, nefesi ağızıma fısıldıyor.

"Tanrı'ya şükürler olsun."

Ve sonra öpüşüyoruz, dans dersleri tamamen unutuluyor.

46

POPPY

EĞER ATLAR AŞIK OLABİLSEYDİ, Honey ve Kip'in Garrison ve benim ayak izlerimi takip ettiğine inanırdım.

Kip, Honey'nin ağzına kendi ağzıyla sokulurken, ağaçlar arkamızı kollarken büyük bedenleri önümüzde bir duvar oluşturuyor ve son iki ayda birbirlerine bağlandıkları çok açık. Korkutucu canavarın ona gösterdiği şefkat karşısında sertçe yutkunuyorum ve ne kadar duygusal olduğum için içten içe kendimi azarlıyorum.

Elimde değil. Son iki haftadır her gün, yarın olacaklardan en ufak bir şekilde bahsedildiğinde gözlerim dolacak kadar hassas ve narin olmaya devam ediyorum. Göğsümde bir yığın tuğla varmış gibi hissediyorum ve gelip geçen her gün beni Garrison'a veda etmeye daha da yaklaştıırken, bir yenisi daha eklendi. Bugün tek bir nefes alabilmem bile mucize.

Bunu kendime ben yaptım. Belki de en kötüsü bu. Bu şekilde biteceğini biliyordum ama yine de çekip gitmedim. Şimdi göğsümde asla iyileşmeyeceğinden korktuğum bir yarayla baş başa kaldım. Öfke göğsümde saatli bir bomba gibi. Kendime ve Garrison'a öfke.

Eğer beni kendisine aşık etmeseydi, şu anda yok oluyormuşum gibi hissetmezdim. Sanki sabah kendimden koca bir parçayı kaybetmeye hazırlanıyormuşum gibi.

Honey, içimdeki duygu karmaşasını hissederek Kip'ten uzaklaşıyor ve çimlerin üzerindeki pozisyonumdan bana bakıyor. Ona acınası bir gülümseme sunuyorum ve Garrison'ın arkamdan hissedebileceğini bildiğim titrek bir nefes veriyorum.

Bacaklarının arasına ve göğsüne sıkışmış durumdayım. Sırtını bir ağaç gövdesine yaslamış ve dizlerini bükmüş, beni destekliyor, kollarını onların üzerinden geçiriyor ve sağ elimin parmaklarıyla oynuyor. Yanağını yanağıma bastırıyor, çenesi artık bıraktığı saçlarla kaplı değil. Yokluğu midemi bulandırıyor.

Her gün bu noktaya geliyor, birlikte olabildiğince çok zaman geçiriyorduk.

"Konuş benimle," diye ısrar ediyor, sesi alçak, nazik. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Düşündüğüm her şeyi duymak istemezsin."

Ağzım pamukla dolmuş gibi hissediyorum. Korku kalbimi demir prangalarla sarıyor. "İstiyorum," diye itiraz ediyor.

Başımı sallarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, parmaklarım onunkileri sıkıyor. "Hayır, gerçekten bilmiyorsun. Kalbimi sana açıp da onu erkenden kırmanı istemiyorum."

Birlikte geçirdiğimiz zaman hayatımın en önemli anlarıydı. Son iki hafta boyunca her sabah onun yanında kuş sesleriyle ve ufuktaki güneşin sadece bir parçasıyla uyanmak bir hediye idi. Yanaklarımı yırtacağını düşündüğüm her kahkaha, her ağlama ve her gülümseme beni buraya, bu ana getirdi. Ve ne kadar küçük olursa olsun ona kendimden son bir parça verme ve onun bunu bir kenara atmasını izleme düşüncesi beni mahvedecekti. Sonrasında kendimi toparlamak için kullanabileceğim hiçbir şey kalmayacaktı.

Garrison başını eğiyor ve dudaklarını boynumla omzum arasındaki açıkta kalan tenin üzerinde gezdiriyor. Beni öpmeye devam ederken elbisemin spagetti askısını yana doğru çekmesi çok kolay oluyor ve tenimin hiçbir santimini onun dokunuşu olmadan soğuk bırakmıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, dokunuşunun yumuşaklığı, tutuşum yıpranmaya başlayana kadar kısıtlamamı tel tel çekiştiriyor.

"Kendini bana kapatma," diye yalvarıyor. "Ben buradayım."

"Sadece yarına kadar."

"Biliyorum." Sesi benim hissettiğim kadar yenilmiş geliyor. Savunmasız.

Bu onun pek çok kişinin gördüğünden şüphelendiğim bir yönü. Şu anda bunu bana gösterebilmesi, bildiğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Bana bunun tek taraflı olmadığını söylüyor. Bana güveniyor. Ama yine de yeterli değil.

"Sana işe dönmek için heyecanlı olup olmadığını sormadım," diyorum, sessizliği içimi parçalayan kelimelerden başka bir şeyle doldurmak için çaresizce.

"Bırak ofiste olmayı, yarın Toronto'da olacağım bile henüz aklıma gelmedi. Hemen gitsem bile."

"Neden gitmeyesin ki?"

Dudaklarını yanağıma dayıyor ve "Yarın çalışabilecek durumda olduğumu söyleyemem" derken dudaklarını orada tutuyor.

"Yarınki direği çoktan iptal ettim," diye itiraf ediyorum.

"İyi olacaksın, Poppy. Bana ihtiyacın yok." Gülüşümün içi boş ve zoraki. "Yanıyorsun."

"Yanılmıyorum." Parmağını çenemin altından geçirip başımı çevirmeye çalışıyor, ama ben ona bakmayı reddederek kendimi ona doğru çekiyorum. "Poppy. Bana bak."

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, Honey ve Kip'in yanından geçip uzaktaki konuk evine bakıyorum. Sabit duvarları yüzünden değil ama içinde yaşayan adam yüzünden *evim* olarak gördüğüm bir yer.

Garrison yer değiştiriyor ve bana doğru eğilip iki eliyle yüzümü kavradığında bu sefer ona karşı koyamıyorum. Başımı çevirirken hâlâ nazik davranıyor ve belki de bu yüzden mücadele etmeyi bırakıyorum.

Hissettiği acı, benimkileri cesurca tutan gözlerine yansıyor. Bana en az benim kadar zorlandığını göstermekten çekinmiyor ve gözyaşlarımdan ilki kaçtığı anda hemen silip atıyor.

"Konuş benimle. Lütfen," diye yalvarıyor, sesi kırılıyor. "Yapamam. Senden kalmanı istemedim olmaz."

Kollarında dönüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzünün tüm genişliğine bakıyorum, her santimini ezberliyorum. Alnını benimkine yaslıyor. Dudaklarından kaçan nefes, asla yüksek sesle söylemeyeceği milyonlarca sessiz kelimeyi dile getiriyor.

"Kalmamı istemiyorsun. Pek istemiyorum. Bu işe yaramaz. Burayı severek büyüdüm ama burada asla hayatta kalamam."

Bir göz kırpışında yanaklarım durmak bilmeyen gözyaşlarıyla doluyor. "Neden deneyemiyorsun? Gitmene izin veremem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum, lanet olsun, nefes bile alamıyorum." Her kelime boğazımdaki bıçağın bir başka dilimi.

Yüzünü buruşturuyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Evet alabilirsin, Poppy. Nefes alabilirsin. Benimle, tamam mı?" Elimi avucunun içine alıp parmaklarımı açıyor ve göğsünün üzerine, kalbinin altında durduğu yere koyuyor. "Sen iyisin. Ben senin acına değmem. Sen benim için fazla iyisin. Bu kasaba beni boğar. Hava almak için savaşımanın tek sebebi sen olurdun."

"Hayır, değmem. Sen her şeye değersin," diyorum başımı öfkeyle sallayarak. "O zaman ben de seninle gelirdim. Yarın gider ve Toronto'da seninle yeni bir hayata başlardım, eğer bu birlikte kalabileceğimiz anlamına geliyorsa."

Sözlerimin doğruluğunun zihnimde yer etme şansı yok. Buna fırsat vermiyorum çünkü verirsem daha çok ağlayacağım.

"Bunu kastetmiyorsun. Senin evin burası. Ailen, arkadaşların ve kariyerinle birlikte. Benim için bunlardan vazgeçme. Vazgeçmene izin vermeyeceğim."

Ciddiyim. *Gerçekten* ciddiym. Ama bırakıyorum. "O zaman uzun mesafe yaparız."

Burnunu çekiyor, gözlerini benimkilerden ayırıyor. Gözlerimdeki yaş duvarının ardında yüzü bulanıklaşıyor.

"Sen uzun mesafeye razı olacak bir kadın değilsin. Bu sana haksızlık olur." Reddediği göğüs boşluğumu kanatıyor. Sırtımı avuçluyor, bedenlerimiz arasında boşluk kalmayana kadar beni yaklaştırıyor. "Toronto'da hak ettiğin şeyi sana veremezdim."

"Neyi hak ettiğime neden sen karar veriyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum, Poppy. Ve hak ettiğin ilgiyi görmediğini bilerek kendimle yaşayamam. Bunun sorumlusu olmak beni öldürür," diyor çenesi gergin bir şekilde. "*Sen her şeyi hak ediyorsun.* Peakside'da dans ederek geçirdiğin Cuma gecelerini, sabahın erken saatlerinde ata binmeyi ve ailenle yaptığın Çarşamba kahvaltılarını. Burası senin kalacağın ve ben artık burada olmadığında her gece rüyalarımda göreceğim yer. Mutlu olduğunu ve seninle ilgilenildiğini bilmemin tek yolu bu."

Kollarımı ona dolamadan ve yüzümü boynuna gömmeden önce içimden bir hıçkırık kopuyor. Bu çok fazla. Her parçası çok fazla. İkiye bölünüyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hangi yaraya baskı uygulayacağımı bilemeden kan kaybediyorum.

"Yine de mutlu değilim Garrison. Her şey mükemmeldi. Neden *şimdi* beni sevdiğini söylemek zorundaydın ki?"

Başımın arkasını kavriyor, parmaklarını mümkün olduğunca çok tutmak için açıyor. Daha fazla hıçkırığa karşı koyarak dilimi ısıyorum.

"Çünkü gitmeden önce nasıl hissettiğimi bilmeyi hak ediyordun. Senin aşık olduğum ilk kadın olduğun ve hayatımı değiştirdiğin dışında bir şey düşünmeni istemiyorum. Babam beni buraya gönderdiğinde, hiçbir şeyin benden nefret eden insanlarla bu işe yaramaz kasabada iki ay geçirmekten daha kötü olamayacağını düşünmüştüm. Ama sen, Poppy?" Kulağımın üzerinde dolaşan bir nefes üflüyor. "Bunu hayatımın en inanılmaz iki ayı yaptın. Bunu hak etmedim, hâlâ da hak etmiyorum ama umurumda değil."

"Ben de seni seviyorum Garrison Beckett," diye fısıldıyorum tenine, bu sözler şimdiye kadar söylediklerimin hepsinden daha gerçek. "Bana yaşadığımı hissettirdiğin için teşekkür ederim."

Yüzümü boğazından geçirirken yüzümün ne kadar dağınık görüldüğünü düşünmek istemiyorum. Gözlerimiz birbirini yakalayıp tutuyor, ikimiz de huzur buluyoruz.

bakışlarımızda. Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu yumuşak ve sinayıcı. İkincisi bir nefes sonra geliyor, ben çekilmeyince.

Tadı tuz gibi. İkimizin de öyle.

Ağzlarımız çılgınca, göğüslerimizdeki delikleri bir dikkat dağınıklığıyla doldurmak için çaresiz. Açıklamak için gözyaşlarına ve kelimelere ihtiyaç duymadığımız bir bağ.

Bedenlerimizin arasına uzanıp pantolonunu çıkarırken beynimin bana bunun acıyı dindirmeyeceğini söyleyen kısmını kapatıyorum. Hiçbir şey acıyı dindiremez. Ama bu... bu acıyı zevk olarak gizlemeye yardımcı olabilir.

Kot pantolonunu dizlerine kadar çektikten sonra kucağına oturuyorum ve ellerimi kaldıraç olarak omuzlarına yerleştiriyorum. Bir elimle külotumu kenara çekip diğer elimle sikini kavriyorum ve şimdiden sertleşmiş olduğunu görüyorum. Aramıza bakarak, ucunu dudaklarımın arasından geçirip ıslattıktan sonra giriş yerime yerleştiriyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Başını sarsakça sallıyor, hareketsiz kalarak bu anı kontrol etmeme izin verirken ifadesi sıkışıyor. İçime ilk girdiğinde inliyorum ve sonra tam boyunu aldığımında kığım uyluklarına değerek inliyorum.

"Garrison," diye nefes alıyorum, ileri doğru sürünerek.

Başını geriye doğru eğiyor, nefes alırken boğazının güçlü hatları geriliyor. Ellerimi omuzlarından çenesine doğru götürüyorum, tenine dokunmak istiyorum.

Kalçalarımın uzun, durgun hareketleriyle ona binerken, doruk noktamın düşündüğümünden daha hızlı geliştiğini hissediyorum. İçime bir anda bir duygu seli hücum ediyor ve ben her şeyi akışına bırakarak onlara teslim oluyorum.

"İçeri mi dışarı mı?" diye soruyor, gergin bir şekilde. Açıklamaya ihtiyacım yok. "İçeri."

Etrafımızdaki dünyayı düşünmeden hızla ilerliyoruz. Herhangi biri gelip bizi yakalayabilirdi. Belki bu bizi teşvik eder.

"Siktir, Poppy. Seni her şeyimle seviyorum," diyor ve ikimiz de hareketsiz, kaskatı kesilirken bana bakıyor.

Gülümseyecek gücü bulup şiş dudaklarını öperken, orgazmım içimi parçalayarak onun üzerinde sarsılıyorum.

"Seni her şeyimle seviyorum." Ama yine de yeterli değil.

Toronto'ya döndükten üç gün sonra ilk kez babamla birlikte işe gidiyorum.

Döndüğümünden beri ailemle kalıyorum çünkü iki ay yokluğumun ardından boş çatı katıma çıkma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Poppy ile tanışmadan çok önce de boştu ve o hiç adım atmamış olsa da, bu sefer çok daha boş hissedeceğimi şimdiden biliyorum.

Cherry Peak'te geride bıraktığım kadından bahsetmek bile, babama arabayı kenara çekmesini söylemeyi düşünmemeye yetiyor, böylece şehir merkezindeki kalabalık kaldırımda kusabiliyorum. Kip, Poppy, hatta Wade ve Eliza. Kip'le vedalaşmam çok kısa sürdü, yüzüm onun yanına yaslanmıştı ve içimdeki her içgüdü bana gitmememi söylüyordu.

Eve döndüğümünden beri çektiğim mide bulantısı beni tam gaz vuruyor. Sadece uyurken beni rahatlatıyor. Tabii gecede birkaç saatten fazla uyumayı başarabilirsem.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda babam "Kahvaltıyı atlamışsın," dedi.

"Aç değildim."

"Peki ya şimdi? İçeri girmeden önce durup bir kahve ve simit alabilir miyiz? Ya da ofise bir şeyler getirtebilirim," diye teklif ediyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

Dirseğimi kapıya dayayıp çenemi tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, araba sürerken camdan dışarı bakarsam yemekten bahsedilmesinin beni uçuruma sürükleyeceğini biliyorum.

Radyo açık ama çalan şarkıyı tanımıyorum. Normalde bu ilgimi çekerdi. Kim olduğunu ve onları mevcut plak şirketlerinden kaçırma fikrini düşünecek kadar sevip sevmediğimi anlamak isterdim. Şimdi, bunu yapma fikri sıkıcı. Tatmin edici değil.

"Emin misiniz? Gelişiniz nedeniyle sizi bekleyen bir sofraya olabilir. Personelin hazırladığı bir çeşit hoş geldin partisi. Biraz daha yiyecek bir şeyler eklemenin sakıncası olmayacağını biliyorum."

"Ben aç değilim. Personel de benden nefret ediyor. Gnderildiğim gün bir parti verdiklerine eminim. Bir hoş geldin partisi beni ilgilendirmiyor," diye homurdanıyorum.

Gerginim. Geveze ve kabayım. Olmamam gerektiğini bildiğim her şey.

Babam konuşmamızdan bu yana ilişkimiz için inanılmaz bir çaba sarf etti. Cherry Peak'teki son iki haftam boyunca beni her gün aradı, beni havaalanından almak için ısrar etti ve onunla ve annemle birlikte kaldığım süre boyunca beni çok fazla kez kontrol etti. Yatak odama getirip de dokunmadığım yemek tepsilerinin sayısını unuttum.

Ona minnettar olduğumu söylemek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. şu anda denemeyecek kadar dağılmış durumdayım.

"Senden nefret etmiyorlar. Sen gittiğinde işler kızışmıştı. İnsanlar endişeliydi. Sadece ... sadece herkesin nereden geldiğini anlamaya alış," diye cesaretlendiriyor, sesi bana açıkça yalvarır gibi çıkıyor.

"Onları bunu yapacak kadar önemsemiyorum. Ama bu işin peşini bırakacağım. Ben sadece işime dönmek istiyorum."

"Nathan sen yokken olan biten her şey hakkında seni bilgilendirdi mi?"

"Denedi." Son üç gün boyunca tek bir telefonuna bile cevap vermedim. "Geçen haftadan önce bana gönderdiği e-postaları okudum. Yeterince biliyorum."

Cevap vermeyince ona doğru baktım. Düşünceli bir şekilde ağzını büküp direksiyona vuruyor.

"Peki ya asistanın? Bugünkü programın hakkında seninle konuştu mu?"

Onu da görmezden geldim. "Eminim oraya vardığımda bir yolunu bulurum."

"Garrison," diye başlıyor Swift Edge Records'a ev sahipliği yapan yüksek cam bina tepemizde gökyüzüne tırmanırken. Oraya varmadan önce arabadan atlamayı düşünüyorum. "Arabayı geri evirmemi istersen söyle, evireyim. İş başka bir gün bekleyebilir."

Kolumu kuağıma bırakıp altın kol dğmelerimden biriyle oynuyorum. Kariyerim boyunca hiçbir takım elbise tenimi kaşındırmamıştı ama bu sabah bu durum değişti.

"Hayır, olamaz. İnsanların çalışmaktan daha iyi bir iş bulduğumu düşünmelerini istemem. Yönetim kuruluna kim olduğumun ve burada kalmaya devam edeceğimin hatırlatılması gerekiyor," diyorum, kelimeler prova edilmiş gibi geliyor. Onlar da bunu hissediyor.

"Yönetim kurulu size ve kararlarınıza güveniyor."

Gülmek için enerjim yok. "Hayır, yok. Eğer ben senin oğlun olmasaydım ve sen de şirketin yarısına sahip olmasaydın, yıllar önce şirketi altımdan çekip almaya çalışırlardı. Onlar sadece ve sadece sana sadıklar."

"Onlardan bu yönde bir şey duymadım, evlat." "Bu seni şaşırttı mı?"

Başındaki zebra çizgili fötr şapkayı kaldırıp parmaklarını şapkanın altından geçirerek başının yan tarafını kaşıyor. "Şey, sanırım değil."

"Sorun değil. Onların hoşnutsuzluğu beni motive ediyor."

"Bu konuyu onlarla görüşmek için bir toplantı ayarlayacağım. Kendi başının çaresine bakabileceğinin farkındayım ama sen benim oğlumsun. Sadece bu bile saygı duymalarını gerektirir."

Günlerdir hissettiğim ilk sıcaklık, ruhumun kırık parçalarından süzülüp geliyor. "Teşekkür ederim."

Yeraltı otoparkında kendisine ayrılan yere park ettikten sonra babam bana güven verici bir gülümseme sunuyor. Ben de karşılık vermeye çalışıyorum ama yüzünü buruşturup kolumu tuttuğunda başarısız olduğumu anlıyorum.

"Sana çok kötü bir baba olduğumu biliyorum ama ilişkimizi düzeltmeye çok kararlı olduğumu bilmeni istiyorum. Bana güvenmiyorsun ve bunu anlıyorum. Bundan nefret ediyorum ama geçmişte bana güvenmen için sana hiçbir neden vermedim. Tüm güvenini geri kazanacağım. Ve senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Garrison. Ve şu anda, bana bunu göremediğini söylemene ihtiyacım yok. Elimden gelen her şekilde yardım etmek için buradayım, bu sadece burada oturup dinlemek anlamına gelse bile."

Boğazım başka bir duygu dalgasıyla tıkanıyor. İçime çektiğim her titrek nefes yakıyor. Etrafımdaki hava çok ince, boş. Acı içindeyim. İçim ve dışım.

Boğazımı temizlemeden önce "Bu konuda konuşamam," diye mırıldanıyorum. "Henüz değil."

Başını sallarken yüz ifadesini anlayış dolduruyor. "Hazır olduğunda seni bekliyor olacağım. Hem ben hem de annen."

"Bana kızgın, değil mi?" diye soruyorum.

Kaşları içe doğru çekiliyor. "Annen mi?"

"Evet."

"Sana hiç kızgın değil, Garrison. Neden böyle düşünüyorsun ki?"

Alaycılığım zalimce. "Çünkü Poppy'yi kariyerime tercih edecek kadar bencildim. Onu seviyordu. Çok açıktı. Eğer onu sevseydim tüm bunlardan kaçınabilirdim."

Bu lanet işi bırakmayı kabullenmişim. Ve doğrusu, buna degeceğini de sanmıyorum. İçeri girme düşüncesi bile herkesi eve gönderme ve tüm binayı havaya uçurma isteği uyandırmaya yetiyor."

Babam başını sadece bir kez sallar. "Kes şunu. Annen böyle bir şey yüzünden sana asla ama asla kızmaz. Onun duyguları, senin istediğin her şeye sahip olmanı istemesinden kaynaklanıyor. Sana böylesine adaletsiz bir kart sunduğu için kızgın olduğu şey evren."

"Ya yanlış seçim yaptıysam?" Ona soruyorum, Poppy ile çiftlikte geçirdiğimiz o son geceden beri aklımı kurcalayan soruyu nihayet dile getiriyorum, gözyaşları parmaklarımı yakıyordu.

Benim için kendini parçalamıştı ve ben hâlâ çılgılık atan, ağlayan ve bana sunduğu her seçeneğe evet demem için yalvaran içgüdülerime teslim olmamışım.

Bunu yapabileceğimi umdum. Sonunda kendimi onunla geçirdiğim zamanın sonsuza dek hafızamda kalacağına ama daha fazlası olmayacağına ikna edebileceğimi. Tam bir aptaldım.

"Neden bunun yanlış bir seçim olduğunu düşünüyorsun? Onu özlediğin için mi yoksa onsuz olma düşüncesi eninde sonunda hayatını tüketeceği için mi? İyileşeceğini mi düşünüyorsun, yoksa iyileşemeyeceğinden emin misin?" diye soruyor usulca.

"İyileşeceğini nereden bileceğim?"

"Sadece biliyorsun. Ama bunu bana sorduğuna göre, bence zaten bir fikrin olmalı."

Evet, var. Ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Sorunun duyulmasını zorlaştıracak kadar sessiz konuşuyorum.

"Calgary ofisini en son ne zaman ziyaret ettin?" Babam hafif bir duraksamadan sonra soruyor.

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Brody ile aranızda bir şeyler mi var?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Brody harika biri. Daha sonra göreceğinden eminim." Endişemi hemen bastırdı. "Bence gerçekten Nathan'la konuşmalısın. Diğer ofisler hakkında benden daha fazla bilgiye sahip ama orada işlerin inanılmaz derecede iyi gittiğini duydum. Onunla konuştuktan sonra belki biraz daha netleşirsiniz."

"Bunun benimle ve Poppy ile ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim. Calgary ofisi benim için önemli değil baba. Artık içeri girebilir miyiz?"

Kafamı boşaltmam gerek. Burası çok klostrofobik geliyor. Kendimi normal hayatımın akışına geri dönmeye zorlamak, kaburgalarımın arkasındaki ağrıyı unutmamı sağlayacak kadar dikkatimi dağıtmama yardımcı olabilir. Üç gündür onu özleyorum. Ondan başka bir şey düşünmek mümkünse, bu rahatlamayı ofisimde bulacağım.

Babam çenesini eğdi ve arabayı durdurmadan önce kolumu son bir kez sıktı. "Evet, oğlum. Hadi gidelim."

Mesajlarım arasında gezinirken BİLGİSAYAR EKRANIM gözlerimde parlıyor. Ofis karanlık, tüm koyu renkli ahşap ve siyah mobilyalar gölgelerin arasına karışıyor. Geç oldu ve herkes gitti. Saatlerdir yoklar.

Bilgisayarımın yanında boş bir bardak ve bu sabah açılmamış ama şimdi yarısından fazlası kalmamış bir şişe viski duruyor.

Ekranın ışığından gözlerim yanıyor ama umurumda değil. Gözlerimi Poppy ile yaptığım son konuşmadan ayırmak yapmak istediğim son şey.

■

Poppy: İndiğinde bana mesaj at ki güvende olduğunu bileyim.

■

Poppy: Eğer bu sabah ben uyanmadan evden kaçmasaydın, mesajlaşmanın yasak olup olmadığı hakkında konuşabilirdik.

■

Özür dilerim. Şu anda izin verilip verilmemesi umurumda değil. Süslü jetinin düşüp seni çakıllı bir yolda bırakmadığını bilmem gerekiyor.

Uçak yolculuğunda telefonumu Wi-Fi'ye bağlama zahmetine girmemiştım. Tüm uçuş boyunca ona mesaj atmam için beni ikna edecekti ve temiz bir molaya ihtiyacım vardı. Sınırlar.

Cevabım havaalanında babamın arabasına bindiğimde geldi.

■

Ben: İndim.

İki kelime. Tek gönderdiğim buydu.

Birlikte iki ay geçirdik ve o uyanmadan önce ayrıldım ve ona kesinlikle hiçbir şey vermeyen bir mesaj gönderdim.

Her yudumda beni daha da uyuşturduğu için minnettar bir şekilde içkimi yudumlamadan önce kendime bir içki daha doldurdum.

Bana hiç geri mesaj atmadı. Neden atsın ki?

Masamın üzerindeki dosya yığınının okunması gerekiyor. Gelen kutum hem doğrudan bana gönderilen hem de asistanımdan yönlendirilen e-postalarla dolup taşıyor. Nathan bu sabahki hoş geldin toplantısından sonra bir düzine kez uğradı. Kapımı kilitli tuttum. Babamın eve bırakma teklifini bile reddettim.

Kısa mesajlardan sıyrıldıktan sonra ilk açtığım e-postalar onunkiler oluyor. Aklımın bir köşesinde babamın sesini duyunca ilk olarak *Swift Edge - Calgary Güncellemeleri* başlıklı e-postaya tıklıyorum.

Madde madde sıralanmış sıkıcı güncellemeleri okurken yorgunluk ve içkinin etkisiyle görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi odaklamak için zorlamadan ve bölümü okumadan önce neredeyse kalın yazılmış metnin üzerinden atlıyordum.

İşe alımın ikinci aşamasına geçmek mümkün mü?

Şimdiden mi? Acilen ek personele ihtiyaçları var. Sadece geçtiğimiz hafta içinde talep edilen yetenek toplantılarının sayısının üç katına çıktığı söylendi. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir seyahat planlayabilerseniz, durumun nasıl olduğuna bir göz atmak iyi bir fikir olabilir.

Batı Kanada'ya odaklanmanın zamanı gelmiş olabilir.

Bu iyi haber. Yeni ofis açılalı henüz iki yıldan az oldu. Bu kadar hızlı hareket eden diğer tek yer Los Angeles'tı ama oraya Calgary'ye kıyasla çok daha hazırlıklıydık. Orada altı ay geçirdim. Calgary'de işleri denetlemek için henüz bir haftadan fazla zaman geçirmedi.

Başım o kadar hızlı dönüyor ki bilgisayarımı kapatıyorum ve koltuğuma yaslanıp kollarımı kavriyorum. Brody Steele olana kadar Calgary benim için bir odak noktası değildi ve geçen yıl mümkün olduğunca çok Swift Edge işi için burayı kullanmasını talep etti. Annalise için yaptığı bir seçim. İlişkileri için.

O zaman bunu anlamamıştım. Aslında, kaybetmeden önce bu konuda onunla mümkün olduğunca mücadele ettim. Bir kadına daha yakın olmak için Nashville'de kayıt yapma şansını feda etmesini izlemek saçmaydı.

Şimdi onu çok iyi anladığımı düşünüyorum.

KOKUYORUM.

Altımdaki yatak artık rahat değil. Kalıcı koku Garrison'ın parfümünün kokusu, çarşafların altında ne kadar uzun süre yattığımı gösteriyor. Yine de yataktan çıkıp gerçek dünyaya dönmek için kendimi toparlayamıyorum. Beş gündür yapmadım.

Aynaya baksam, yansımam bir korku filminden fırlamış gibi olurdu. Ağlamayı çoktan bıraktım ama artık üzgün olmadığım için değil. Sanırım vücudumdaki sıvı tükendi.

Hiç bu kadar *üzgün* hissetmemiştim. Benim için her zaman önemli olan şeyler artık hiçbir şey ifade etmiyor.

Tavana bakarak, ayak parmaklarımı ipek çarşafıya kıvrıyor ve iç çekiyorum. Burada olacağımı, bir erkek yüzünden kalbim çok kırıldığı için bir daha evden çıkmamayı tartışacağımı hiç düşünmemiştim.

Komodinin üzerindeki yenmemiş tereyağlı tost parçası, bu sabah kendimi zorla mutfığa soktuğumdan beri orada duruyor. Aç değilim. Yemek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Telefonumun şarjı bitti, battaniyenin içinde kayboldu. Garrison'ın gittiği gün bana verdiği iki kelimelik cevaptan sonra, onu ölüme terk ettim ve o zamandan beri dokunmadım. Kahretsin, bu çok çocukça. Başka bir durumda kendimden utanırdım. Eminim bu bunalımdan çıktığımda da utanacağım.

Ön kapının çarparak kapandığını duyduğumda gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Garrison'ın benim için geri gelmesini istemiyormuş gibi davranıyorum. Yorganı yüzüme çekiyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Koridordan iki çift ayak sesi geliyor, en iyi arkadaşlarımdan her biri için bir tane.

Kendimi bir kenara attığım için beni azarlamaya gelmeleri düşündüğümde daha uzun sürdü. Belki de onlar müdahale etmeden önce kendimi düzeltebileceğimi umuyorlardı. Keşke yapabilseydim.

Burnumu çekerken burun deliklerim alevleniyor, yatakta geçirdiğim zamana rağmen bitkinim. Yatağın içine gömülmek ve beni yutmasını istiyorum.

Yatağın sol tarafındaki basınç, bir bedenın benimkine katılmasıyla yatağın batmasını sağlıyor, ardından aynısı sağ tarafında gerçekleşiyor. Bryce diğer tarafıma geçerken Anna yorgani sıyırıp yanıma kıvrılıyor. İkişinin arasında sıkışıp kaldığımda göğsümdeki acıya teslim oluyorum. Nefesim kesiliyor, bana sundukları rahatlığı içime çekerek titrerken felaket seviyesinde bir hıçkırık odayı dolduruyor.

Anna beni susturuyor, sıkıca sarılıyor. Bryce yatak başlığına oturuyor ve başımı kucağına çekiyor, ben top gibi kıvrılıp ağlarken taytının kumaşı yanağıma yumuşak bir şekilde değiyor. Elleri sırtımı ovuyor ve parmakları düğümlenmiş saçlarımda geziniyor, dokunuşları o kadar nazik ki sadece daha çok ağlamama neden oluyor. Bu beş gün boyunca kendi başıma uğraştığım her duygu, sanki daha önce sadece bir kısmını yaşıyormuşum gibi, tüm gücüyle bana çarpıyor.

"İyisin, Poppy. İyisin. İcini dök ve sonra ilerle. Hisset, kabullen ve sonra bırak gitsin," diye mırıldanıyor Bryce, hışırtilı sesi her zaman olduğundan daha tatlı geliyor.

"Onu özölüyorum," diye fısıldıyorum.

Anna bana bir mendil uzatıyor ve ben de onu burnumdan önce yanaklarımı silmek için kullanıyorum. "Biliyoruz. Onu özlemeye hakkın var."

"Bu çok acımasızca."

"Öyle," diye katılıyor Bryce. "Gerçekten de öyle."

"Ama bunu atlatacaksın. Dış dünyadan yeterince uzun süre saklandın. Burada daha fazla kalırsan kendini kaybetmeye başlayacaksın. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz." Anna kullanılmış mendili yenisiyle değıştiriyor. "İlerlemenin zamanı geldi."

"Ben istemiyorum."

"Bunu bir kenara bırakıp hayatına devam etmeyi kendine borçlusun. Stüdyonun sana ihtiyacı var. Derslerinize katılan tüm kadınlar geri dönmenizi bekliyor. Şimdiden iyileşmiş olmana gerek yok.

-Gerekirse bunu yapmak için aylarını harcayabilirsin ama kendini sonsuza kadar bu evde, bu odada kilitli tutamazsın," diyor Bryce kararlı bir şekilde.

"Eğer bana koktuğumu söylemek istiyorsan, söyle gitsin," diye homurdanıyorum.

Anna hafifçe gülüyor. "Kokuyorsun, babalık. Ama burada olmamızın nedeni bu değil."

Bryce parmaklarıyla saçımı taramayı bırakıyor. "Beş gün bir adam için ağlamak için yeterince uzun bir süre. Ona ihtiyacın yok. Onu seviyor ve istiyorsun, evet, ama ona ihtiyacın var mı? Hiç şansın yok. Tek kişi sen

ihtiyacın olan kendinsin. Ve şu anda kendini toparlayıp duşa girmen gerekiyor."

O haklı. Bunu biliyorum. Ama yine de kucağından inmek için bir hamle yapmıyorum. "Burada rahatım."

Kulağıma hafifçe vurarak alay ediyor. "Kaldır kıcını yataktan, Poppy. Kahve almaya gidiyoruz."

"En son ne zaman yemek yedin?" Anna soruyor. "Dün."

"Peki ne yedin?" "Tost."

"Komodinin üstündeki tost gibi mi? Sanırım üzerinde biraz küf görüyorum," diye homurdanır Bryce.

"Hayır, görmüyorsun. Daha bu sabah yaptım."

Anna nefesini üflüyor. "Önemli değil. Hadi seni ıslatalım ve sabunlayalım. Kokun burnumu yakıyor."

Kendimi oturur pozisyona iterek ona kaşlarımı çatıyorum. "Senin iyi biri olman gerekiyordu, Anna."

"Sert aşk, bebeğim," diye şarkı söylüyor.

Bryce sırtımı sıvazladıktan sonra yataktan kalkıyor ve bana elini uzatıyor. İsteksizce elini tutuyorum ve beni yukarı çekmesine izin veriyorum.

"Normale döndüğünde sana tekrar iyi davranabilir," diyor.

Anna yatağın üzerinde sürünüyor ve dizlerinin üzerine çökerek bana arkadan sarılıyor. Onun kucağında eriyorum, küçük bir gülümseme ağzımı çekiyor.

"Seni seviyoruz, babalık."

"Ne olursa olsun," diye ekliyor Bryce.

Gülümsemenin ve başımı sallamanın ne kadar tuhaf hissettirdiğini görmezden geliyorum. Duygularım tekrar ağlamamak için kendimi zor tutmama neden oluyor. Şu anda tüm bunlar için fazla kırılganım ama yine de seviyorum.

"Ben duş alacağım," diyorum dokunuşlarının rahatlığından uzaklaşmadan önce. "Sonra kahve alırsınız. Telefonum çarşafaların arasında bir yerde, eğer biriniz benim için fişe takabilirse."

Bryce'ın gözleri kısılır. "Evet, telefonunu bulacağız. Ama yemin ederim, bu haldeyken bir daha böyle ölmesine izin vermezsen iyi edersin. Evin yerine buraya kapanmamış olsaydın, senden haber alamadığım ilk günden sonra içeri dalar giderdim. Eliza birden fazla kez senin burada ve hayatta olduğunu bize garanti etti."

Suçluluk duygusu içimi yakıyor. "Yeterince adil. Bu yüzden mi uğradı?"

İçeri girmeye çalışmadı, sadece kapıyı çalıp iyi olup olmadığını sordu ve o anda bunun tuhaf olduğunu düşünmedim. Sadece yalnız kalmak istemiştım. Eğer içeri girmek isteseydi, hayır dediğim için kendimi bok gibi hissederdım, burada kalmaya hiç hakkım olmadığı halde kaldığımı düşünürsek.

"O ve senin için endişeleniyordu," diyor Anna.

"Kendi iyiliği için fazla tatlı." Kafa derimi kaşıyorum, kirli saçlarım kaşıntı yapıyor. "Pekâlâ, şimdi duş alıyorum."

"İyi eğlenceler," diyor Bryce, sırtımı iterek.

Ben banyoda kaybolmadan önce gördüğüm son şey, Anna'nın yataktaki çarşaf dağınıklığını karıştırıp telefonumu aramaya başlaması oluyor. Çarşafı yıkama düşüncesi kalbimi sızlatıyor ama onları kirli bırakmaya devam etmek bana Garrison'ın gittiğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacak.

Ve geri gelmeyecek.

Bir elimde ICED MATCHA çaylı latte, diğer elimde Beautifully Bold'un anahtarları, yanımda kızlarımla Ana Cadde'de ilerliyorum.

Kesinlikle bir duş ihtiyacım vardı ve sıcak akıntının altında yarım saat durup saçımı ve vücudumu üç kez yıkadıktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Hâlâ acımasızca çiğ ama o kadar da kırık değil.

Kafede yediğim kruvasan geri çıkmaya çalışmadı ve bunu da bir başka kazanç olarak görüyorum. Bunun iyiye işaret olduğu konusunda umutluyum. Yakında eve gitmem gerekiyor ama bu henüz atmaya hazır olmadığım bir adım.

"Brody ne kadarlığına döndü?" Anna'ya soruyorum.

Kahvesini fincanının kenarından yudumluyor. "Yarın Calgary'de bir toplantısı var, ama ondan sonra, turnesinin başlayacağı Ağustos ayına kadar burada olacak."

Kaldırımdaki çatlaklara takılmamaya çalışarak başımı çevirip ona bakarken gözlerim doluyor. "Turne mi? Ne turnesi?"

"Düne kadar hiçbir şey kesinleşmemiştir," diyor yanakları pembeleşmiş bir halde. "Geleceğini biliyorduk. İlki o kadar iyi geçti ki bu sefer şehir sayısını artırdılar. Üç aylığına gideceğiz ve Noel'den önce döneceğiz."

"Üç ay mı? Sensiz üç ay geçirmemi mi bekliyorsun?" diye sordum. Anna'nın Brody ile gitmeye karar vermesi hiç de şaşırtıcı değil. Eğer o benim erkeğim olsaydı ben de aynı şeyi yapardım.

Bir irkilmeyi savuşturuyorum.

"Ben de öyle dedim," diyor Bryce.

Anna bizi başından savıyor. "Buraya taşınmadan önce bensiz onlarca yıl geçirmiştin, unuttuysan söyleyeyim."

BB'nin üzerindeki sallanan tabela her adımda daha da netleşiyor ve bütün hafta boyunca ilk kez içimde heyecan kabarıyor. Bugün herhangi bir direk zamanı için giyinmedim. Onun yerine, direk üzerinde tek bir hareket yapmaya kalkışırsam yırtılacağına şüphe olmayan bir kot şortla evden çıktım.

Haziran sıcaklığı bir anda bastırdı ve attığım her adımda kalçalarım sızlamaya başladı. Bu ve botlarımın içindeki terli ayaklarım arasında, bugün kendi başıma giyinmek için bana güvenilirip güvenilmemesi gerektiğini tartışıyorum.

Lattenden bir yudum alıyorum ve endişelerimi boşluğa savuruyorum. "Her neyse.

Sen yokken kuaför ne olacak?"

"Aslında Rory'den yardım istemeyi düşünüyordum. İş ararken pek şanslı olmadığından bahsetmişti ve dürüst olmak gerekirse, sadece göz kulak olacak birine ihtiyacım var. Kimsenin bir gece düzleştiriciyi açık bırakıp burayı yakmadığından emin olmak istiyorum."

"Bunu senin için yapabilirim," diye gönüllü oluyor Bryce.

Anna ona minnettar bir gülümseme gönderir. "Biliyorum. Ama zaten iş arıyor. Bu onun için iyi olabilir."

Stüdyonun girişine ulaşıyoruz ve anahtarımı kilide sokmak için önlerine geçiyorum. "Gerçi daha iki ay var. Eminim o zamana kadar başka bir iş bulacaktır."

Anahtar içeri kayıyor, ama çevirmeye çalıştığımda direnç göstermiyor. Anahtarı çekip çıkarırken omzumun üzerinden Anna ve Bryce'a bakıyorum.

"Çoktan açılmış. Biriniz evi kontrol edip kilitlemeyi mi unuttu?"

Başlarını sallıyorlar ve Bryce'ın yüz ifadesi gerginleşiyor, korumacı yanı parlıyor. Kolu tutup kapıyı iterek açarken midemde sinirlerim geriliyor.

Stüdyoya girdiğimde görmeyi beklediğim son şey, ev sahibimin tanıdık kaşlarını çatması ve bir çift lacivert tulum giymiş ve

Elinde alet kutusu, yanında duruyordu. Kapının hemen girişinde donup kalıyorum, manzarayı seyreliyorum.

"Merhaba, Poppy," diyor Ralph, ses tonu şu anda burada olmaktan ne kadar etkilenmediğini açıkça ortaya koyuyor. Bu benim kafamı daha da karıştırıyor.

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?"

Bir tür tamirci olduğunu tahmin ettiğim adam ev sahibimin yanından uzaklaşıp sıcak su tankının bulunduğu arka odaya giriyor. şaşkınlığım artıyor.

"Sıcak suyunuzu tamir ettiriyorum," diyor sertçe.

Bryce arkandan, "Bununla ilgilenmediğini sanıyordum," diye küstahça çıkışıyor.

Ben.

Ralph onu görmezden gelerek bana bakıyor. "Evet, görünüşe göre Bayan Huntsly

endişelerini başkalarıyla paylaşıyordu. Bu endişeler sorun yaratmadan önce halletmenin benim yararına olacağı sonucuna vardım."

Anna, "Bu bir sıcak su deposu, lanet olası bir stüdyo tadilatı değil," diye mırıldanıyor ama ben onun alaycılığına tepki vermiyorum.

Birdenbire, herkes tekrar yıkıldığımı görmeden önce dönüp kaçmak istiyorum. Bunu yapmıyorum, bir şekilde soğukkanlılığımı başka bir soru soracak kadar uzun süre koruyabiliyorum.

"Ne zaman tamir ettirmeye karar verdin?"

Cevap vermesi için gečen her saniye kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Titremelerini engellemek için ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum.

Garrison gideli beş gün oldu ve bana bir kez bile ulaşmadı. Benim de ulaşmamı istemediğini sadece iki kelimeyle bana bildirdikten sonra. Eminim *sadece* Ralph ile konuşmamıştır.

Yaşlı piç ilgisizliğini gizleme zahmetine girmeden cevap veriyor: "Dün. Hiç beklemediğim bir telefon görüşmesinden sonra. Ben de pek hoşuma gitmedi, Poppy. Kahvaltı sırasında dinlemek istediğim şey yasal tehditler değildi."

Sanki kurduğum bağlantıyı ve bunun beni ne kadar derinden etkilediğini sezmiş gibi kızlarımın bir adım daha yaklaştığını hissediyorum. Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. Odadaki herkesi şaşırtan gerçek bir kahkaha.

Ralph'a sırtımı dönerek gözlerimi kapatıyorum ve önce Bryce'ın sonra da Anna'nın elini tutuyorum. İçimdeki duygu seline rağmen, kalp kırıklığımı kabullenmeye çalışıyorum çünkü Garrison gitmiş olsa da, beni sevme konusunda dürüst olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Bugün bir kez daha kanıtlıyor ki

Tekrar. Birlikte geçirdiğimiz iki ay çok güzeldi. Farklı bir şekilde bitmesini dilemek yerine değerini bilmem gereken bir hediye.

Belki şu anda yaptığı da budur.

49

GARRISON

Asistanıma kapının dışında bekleyen kadının ofisime girmesine izin vermesi için başımı sallarken kafam net. Masamın arkasından çıkıyorum ve bir elimi pantolonumun içine sokup bekliyorum.

Klima, yönetim kurulu toplantıları sırasında talep ettiğim düşük sıcaklıkta odaya pompalanıyor. Şu anda ısınmış tenimde serin havaya ihtiyacım var, belki de bugüne kadar yaptığım tüm toplantılarda olduğundan daha fazla.

"Merhaba Jocelyn," diyorum ses tonumu güçlü ve dengeli tutarak. "Görüşmemi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Şarkıcı, bugün bulmayı beklediğim yargılamadan yoksun meraklı bir bakışla bana bakıyor. Yirmi beş yaşında bir pop yıldızına göre, diğer sanatçılarımızdan alışık olduğumdan çok daha az acımasız. Onun nezaketini asla hak etmedim.

Usulca gülümsüyor, güneş arkamdaki uzun pencerelerden içeri giriyor ve alt dudağındaki metal halkayı parlatıyor. Şaşırtıcı gri gözlerinde bana karşı süregelen bir öfke yok ve omuzlarımı hafifçe gevşetiyorum.

"Görüşmeyi reddedebilir miydim?" diye soruyor.

Sorusuyla eğlenmeme rağmen yüzümü boş tutuyorum. "İsteseydin reddedebilirdin."

"Bildiğim iyi oldu."

Elimi solumdaki iki siyah deri sandalyeye doğru kaydırarak, "Oturun lütfen. İçecek bir şey ister misiniz?"

Sandalyelerden birine oturuyor ve bacak bacak üstüne atıp koltuk altı uzunluğundaki platin sarısı saç örgüsünü önünden aşağı sarkıtıyor.

"Böyle iyiyim."

Başımı sallıyorum. "Pekâlâ."

Onun yanındaki koltuğa oturup ağzıma biraz nem çekiyorum ve boğazımı temizliyorum. Bir sonraki sözlerimi, sanki bu benim ilk konuşmamış gibi ezberleyene kadar tekrar tekrar prova ettim.

"Ayrıldığımdan beri konuşmadığımı biliyorum ama düzgün bir özür dilemeye kalkışmadan önce seninle oturup teşekkür etmek istedim," diye başlıyorum ellerimi kucağımda kavuşturarak. "Swift Edge'den ayrılmak için her türlü hakka sahiptin ve ayrılmamayı seçtiğin için sana minnettarım. Bu şirket benim için tarif edilemeyecek kadar çok şey ifade ediyor, ama aynı zamanda pek çok insan için de önemli. Ben bu şirketin başarısının küçük bir parçasıyım ve eğer ayrılmış olsaydın, bunun yaratacağı hasar düşünülemezdi."

"Teşekkür etmenize gerek yok Bay Beckett. Kararımı bunun için vermedim," diyor yanakları utançtan kızarak.

"Biliyorum." Başımı sallıyorum, dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğiliyorum, başımı çeviriyorum, böylece hâlâ doğrudan ona konuşabiliyorum. "Ama yine de söylemek istedim. Bunu söylemek ve hareketsizliğimin neden olduğu şey için en içten özürlerimi sunmak istedim. Kendimden utanıyorum ve bir özrün olanları değiştirmeyeceğini biliyorum. Ancak yine de bunu duymanız sizin için önemli."

Saldırıdan sonra kollarını ve yanağını kapladığını bildiğim çiziklerden hiçbir iz yok, ama yine de onları arıyorum. Belki cezalandırılmak için çaresizim, belki de sadece ne yaptığımı görmek istiyorum, böylece asla unutmayacağım. Sanki unutulmuş gibi, görünür olup olmadıklarına bakmaksızın.

"Özrünü kabul ediyorum. Sonrasında anlaşmaya sadık kaldınız ve işler yoluna girene kadar burasız kalmanın sizin için kolay olduğunu varsayamam. Dürüst olmak gerekirse, olanlardan senin sorumlu tutulmanı talep etmemin ne kadar aptalca olduğunu söylemeni bekliyordum. Muhtemelen beni şirketten atabilirdin," diyor.

İçimden kaçan küçük bir kahkahaya engel olamıyorum. "Pek mümkün değil. Hem bu şirkette hem de halk tarafından çok seviliyorsunuz. Bunun yarattığı infial, kazanın yanında bir leke gibi kalırdı. Sanatçılarımdan birinin iki aylığına ortadan kaybolmamı istemesinin beni biraz şaşırttığını itiraf etmeliyim ama bu şirket için her şeyi yaparım."

Kaşları çatılıyor ve tedirginlikten kaskatı kesiliyorum.

"Senden iki aylığına gönderilmeni talep etmedim. Sadece daha önce birkaç kez gördüğüm gibi suçun başka bir yere atılması yerine bundan sorumlu tutulan kişinin sen olduğunu söyledim. Ayrılmanız Reggie'nin önerisiydi. Ek tekliften son derece memnunduk," diye açıklıyor neredeyse çekingen bir şekilde, tıpkı müdürün önünde arkadaşını anlatmaktan çekinen bir çocuk gibi.

"Babam işgüzarın teki," diyorum neredeyse kendi kendime.

Bu açıklama bugün, aylar önce olduğu kadar üzücü değil. Bana yalan söylediği ve gitmekten başka bir şey istemediğim halde beni gönderdiği için ona çok kızmam gerekirdi. Ama şimdi bu konuda ona kızmam imkânsız.

İşgüzarlığı işe yaradı.

Beni zorladığı o iki ay içinde sadece Poppy ile değil, daha iyi bir insan olmama yardımcı olduğunu düşündüğüm pek çok insanla tanıştım. İyi bir adam olmaktan çok uzağım, ama bu tanımı hiçbir zaman istemedim. Büyümek ve ruhumun bu kadar kırılmış olduğunu bilmediğim kısımlarını iyileştirmek için buradan uzakta zamana ihtiyacım vardı. Hayatta ne istediğimi ve buna fazlasıyla sahip olabileceğimi öğrendim. Aşık olduğum ve altı gündür görmediğim kadınla başlayarak.

Poppy geçen hafta yaptığım her sert harekete değdi. Onun yanına dönmeye o kadar yakınlığım ki, burada geçirdiğim her gün imkansız uzunluklara uzanıyor gibi görünüyor. Gecenin saatleri çoğalıyor ve o yanımda uyumadan bu saatleri atlatmak neredeyse imkânsız hale geliyor.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim Jocelyn," diye ekliyorum, ona içten bir gülümseme sunarak.

Başını şaşkınlıkla geriye atıyor ve ben gülerek ayağa kalkıyorum. O da beni takip ediyor ve her türlü hayattan yoksun ofisimde karşımda duruyor. Bu yavanlık son zamanlarda canımı sıkmaya başladı ama artık burada daha fazla kalmayacağım. Hiçbir şeyi değiştirmenin anlamı yok.

"Rica ederim," diyor, kelimeler bir açıklama ve soru karışımı.

"Gitmeden önce, bir daha asla böyle bir şeyle karşılaşmayacağınıza dair size söz vermek istiyorum. Bay Beaumont, Nathan, ben Calgary'de öngörülebilir gelecekteki genişlemeyi denetlerken tam olarak bunu sağlayacak."

"Ne? Bay Beaumont mu?" diye ciyaklar, gözleri panikle parlar.

Panikle verdiği tepkiyi soracak vakit bulamadan, tam zamanında açık ofisimin kapısı çalınıyor ve Nathan kafasını aralıktan uzatıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, ben de tam Jocelyn'e senin gözetimin altında ona çok iyi bakılacağını söylüyordum," diye açıklıyorum. Nathan'ın rengi soldu ve gözlerimi ona diktim. "Değil mi, Bay Beaumont?"

Boğazını temizliyor ve onun kısa bakışlarına karşılık vermeye çalışıyor ama başaramıyor. "Doğru. Çok yetenekli ellerde olacaksınız."

Jocelyn öksürüyor, gözlerini başka yöne çevirip Nathan dışında her yere bakarken yüzü kıpkırmızı kesiliyor. Zihnimde alarmlar çalıyor ama Toronto'da kalma kararımı değiştirmek için artık çok geç. Aralarında her ne olduysa, az önce sürünerek çıktığımız çukura geri kaymadan önce hemen sona ermeli.

Sırtımı dikleştiriyorum ve kapıya doğru işaret ediyorum. "Asistanım çıkarken sana biraz su getirecek, Jocelyn. Şimdilik bu haberin aramızda kalmasını rica ediyorum. Yarın tüm binaya bir duyuru yapacağım."

Birkaç kez göz kırptı ve şimdi daha odaklanmış bir şekilde bana baktı. "Sana söz veriyorum."

Başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim."

Hızlı adımlarla ofisimi terk ediyor. Kapıya uzanıyorum ve Nathan'a dönmeden önce arkasından tıklatarak kapatıyorum. Ellerini başının arkasında kavuşturmuş, tavana bakıyor.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

Sert bir nefes üflüyor. "Bunun için oturmak isteyeceksin."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" O gece daha sonra babama sordum. Annem onun yanında, ikisi de konuşmanın ciddiyetine rağmen sakın ifadelerle bana bakıyorlar.

"Olumlu düşünüyoruz. *Ben olumluyum*," diye cevaplıyor babam.

Annem yanağını onun omzuna yaslayıp başıyla onaylıyor. "Her zaman evin bir yer değil, sevdiklerinle birlikte olduğuna inandım Garrison. Bunu öğrenmene tanıklık ettiğim için çok mutluyum."

Masanın öbür ucuna uzanıyorum ve arkama yaslanmadan önce birkaç dakikalığına onun elini kendi elimle kapatıyorum. "Seni seviyorum anne. Ama Toronto'dan ayrılmak ikiniz için de pek çok değişiklik getirecek. Bu, artık en sevdiğin sanatçılarla istediğin kadar sık çalışamayacağın anlamına geliyor baba. Emekliliğe adım atmak birkaç yıldır senin planın değildi," diyorum, kalbim göğsümde ağırlaşarak.

"Emeklilik uzun zaman önce atmam gereken bir adımdı. Ama seninle daha fazla vakit geçirebileceğim anlamına geliyorsa şimdi atmaya hazırım.

hem sen hem de annen."

"Bizi buna zorladığına inanmak istediğini biliyorum tatlım, ama zorlamıyorsun. Bu çok kolay verdiğimiz bir karar. Senden uzakta yaşamak istediğim bir hayat yok. Hayat sevdiklerinden uzakta geçirmek için çok kısa," diyor annem, sesi yatıştırıcı ama kendinden emin.

"Elimden geldiğince kolay bir geçiş yapmaya çalışacağım," diye söz veriyorum.

Babam, "Hayır, bu benim işim olacak. Senin tek endişen kendine ve Poppy'ye bakmak."

"Ona *iyi baksan iyi olur* Garrison. O kadın senin ruh eşin. Öndeki arabadan indiği andan itibaren bunu fark ettim. Bir gün benim gelinim olacak." Bana göz kırpmıyor ve ben de onun üstü kapalı tehdidiyle çelişen bu ifadeye gülüyorum.

"Olacağım anne."

Tehdidi yüzünden değil, onu bir daha terk etmek zorunda kalmamak için her şeyi yaparım.

Annemle babamın arasına bakıyorum ve uzun, ağır bir nefes veriyorum. Aşk içimde sabit bir hızla atıyor, göğsümde ikinci bir kalp atışına dönüşüyor.

Annemle babamın benimle Calgary'ye geleceğini tahmin etmemiştim. Ev ofis değişikliğimin mümkün olduğunca sorunsuz geçmesini sağlayacak planlar yaparken, onları geride bırakmanın ne kadar zor olacağı konusunda endişelendim. Cherry Peak'teyken annemden uzak kalmak yeterince zordu.

Yine de sanırım en büyük sürpriz babam oldu. Hayatım boyunca çok ama çok kızdığım adam karşımda oturuyor ve bana emekli olmak istediğini söylüyor. Otuz yıl sonra ilk kez bizi seçecek.

-kariyeri *boyunca*. Bu, verebileceği en büyük ve en anlamlı söz.

Geçtiğimiz birkaç gün çok bunaltıcı ama aynı zamanda rahatlatıcı oldu. Bundan sonra olacaklar için heyecanlıyım. Bir aile olarak hepimiz için.

Poppy ile olan ilişkim için.

Kahretsin, o kadını seviyorum. Her bir huysuz, muhteşem, bal gibi tatlı santimini. O artık benim bir parçam ve onun benim yanımda, benim insanım olmadığı bir geleceğe inanmakla aptallık etmişim.

Sürekli telefonuma uzanıyorum, açmayı düşündüğüm tek şey onun bağlantısı. Ama her seferinde onu aramamak ya da mesaj atmamak için kendimi zorluyorum. Tüm cevapları bir kerede duymayı hak ediyor ve ben henüz hepsine sahip değilim.

Bunu yaptığımda, onun önünde duracağım ve eğer beni kabul ederse, onu bir daha asla böyle bırakmayacağıma yemin edeceğim.

50

POPPY

HER ZAMAN HAYALLERİM VARDI. Bu dünyadan olmayan, neredeyse gülünecek kadar büyük hayaller. Bir hayalperest olmamı severdim, ailem de öyle. Ellerine geçen her fırsatta hayallerin peşinden koşmam için beni cesaretlendirdiler. Altı yaşındayken oyun parkındaki çocuklara elli sente satmaya çalıştığım çamurlu keklerden, sekiz yaşındayken haftalarca menü hazırladığım limonata standlarından, yirmi üç yaşıma girdikten kısa bir süre sonra dar görüşlü bir kasabada bedenimi de kapsayan bir direk stüdyosu açma fikrinin fidesine kadar. Bu, bir gün sahip olmak istediğim pek çok fikirden yalnızca biriydi, ancak çok güçlü bir şekilde hissettiğim bir şey üzerine inşa edilmiş kendi franchise'ımı yaratmayı hayal etmekten asla vazgeçmedim.

Çok çalışmak beni hiçbir zaman korkutmadı. Tam tersi bir etkisi var. Beni baştan çıkarıyor, parmağının bir kıvrımıyla beni yanına çağırıyor.

Yine de son birkaç yıldır hayallerim değişti. Değişmedikleri gibi büyüdüler ve daha fazlasını arzulamaya dönüştüler. Hâlâ daha fazla başarı istiyorum, evet, ama aynı zamanda daha fazla aşk. Anna ve Brody'nin bulup besledikleri gibi bir ilişki ve annemle babamın yirmi yıldır sürdürdükleri gibi bir evlilik.

Garrison'la kendime yalan söylüyordum. Bu asla sadece seks olmayacaktı. Tanıştığımız andan itibaren beni sınırları zorlamayı seven yanıma hitap eden bir şekilde test etti. Onun sevgisi için çalışmak istedim ve sonunda buna hiç gerek kalmadı. Her şey her zaman olması gerektiği gibi yerli yerine oturdu.

Düşüncelerim o kadar karışık ki hangisini önce çözeceğimi bulamıyorum. İşte bu yüzden buradayım, evimden çiftliğe koştuktan sonra Kip'in yelesini ve paltosunu fırçalıyorum. Güneş daha yeni doğmaya başlamıştı ama bu beni durdurmadı. Koşmaya ihtiyacım vardı. Zihnim boşalırken ciğerlerimin yandığını ve kaslarımın gerildiğini hissetmeliydim. Koşu ayakkabılarımı giymeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bunu özlemişim.

Koşarken hissettiğim heyecan, bir direğin üzerinde hissettiklerimle aynı. Sadece ben, ciğerlerime çektiğim hava ve devam etme isteğim. Bunu kaybetmek için yapmıyorum.

Ağırlık. Bunu yapıyorum çünkü seviyorum. Büyük beden kadınlar ve egzersiz hakkında çok fazla klişe var. Bunların her birinden nefret ediyorum. Spor salonuna her gittiğimizde ya da bir egzersiz sınıfına kaydolduğumuzda, tartıda ulaşmaya çalıştığımız bir sayı olmak zorunda değil. Dışarıda herhangi bir nedenle egzersiz yapabilmeli ve yargılanmamalısınız. Ben ve Beautifully Bold sınıfına katılan her kadın bunun en iyi örneğiyiz.

Kendimi seviyorum, güzel vücudum da buna dahil. Sahip olduğum tek şey o ve her gün onunla gurur duyuyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum, yumuşak fırçayı Kip'in yan tarafına vurmaya devam ediyorum. Çiftlikteki en güçlü at o, kalın kasları ve benden uzun boyuyla. Onun varlığı beni bildiğim şekilde rahatlatıyor. O ve Garrison'ın neden birbirlerine bu şekilde bağlandıklarını anlamak zor değil.

İkisi de sadece seçkin birkaç kişiye gösterdikleri yumuşak kalplere sahip büyük canavarlar.

"Sen de onu benim kadar özlüyor musun?" Onu fırçalarken boynunu okşayarak soruyorum.

Bugün onun ağılındayım, böylece her yerini fırçalayabiliyorum ve ahırın temizliği ona ne kadar iyi bakıldığını gösteriyor. Steele Çiftliği'ndeki *tüm* atlara ne kadar iyi bakıldığını. Burada gördükleri sevgi ve bakım başka hiçbir şeye benzemiyor.

Ben fırçayla vücudunda ilerlerken Kip bana daha da yaklaşıyor. Buraya geldiğimde kirli olmaktan çok uzaktı ama bugün onunla bağlantı kurmak istedim. Buna ihtiyacım vardı. Honey gibi o da kirli olup olmadığına bakmaksızın iyi bir fırçalamayı seviyor.

Avucumu ipeksi siyah yelesinde gezdirirken ona, "Birdenbire konuşmayı öğrenirsen minnettar olurum," diyorum.

Gerçi bana cevap vermek için konuşmasına gerek yok. Garrison'ı ne kadar özlediğini duymuştum. O, Honey ve Sky arasında hiçbir zaman şımarık biri olmamıştı. Ama Garrison gittikten sonraki üçüncü gün, tavır yapan o oldu. Wade geçen gün onu ağılında bırakmak zorunda kaldı çünkü kışnemeyi ve Wade'in emirlerine rağmen onları çit çizgisine getirmeye çalışmayı bırakmadı.

Garrison'ı aramaya çalıştığını biliyordum.

Arkamdaki yalağa baktığımda, dün gecedan beri doldurulmamış olmasına rağmen hala çoğunlukla dolu olduğunu görüyorum. Kalbim sızlıyor.

"Yemek yemelisin. Kendini aç bırakmak onu geri getirmeyecek." Kip homurdanıyor ve ben gülümsemek için savaşıyorum ama kaybediyorum.

"Biliyorum. Ama benim yemem gerekiyorsa, senin de yemen gerekiyor."

İnatçı şey sesimin tonunu çok iyi okuyabiliyor ve başını çevirip karşı kabindeki Honey'ye bakarak bana sessiz bir muamele yapıyor.

"Bana karşı küstahlaşma. Honey bunu çekici bulmayabilir ve sonra sen de benim gibi yalnız kalırsın. İstedğin bu mu?"

Kulakları seğiriyor ve sonra tekrar bana bakmak için dönüyor. Etrafımda bir daire çiziyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum, çünkü şimdi diğer tarafıma yerleşmiş, ahır kapısına doğru bakıyor. Güneş doğduğunda aralıktan sızabilecek kadar açık bırakmıştım ama belki de bırakmamalıydım. Küçük bir hayvan istese kesinlikle içeri sızabilirdi.

Tahta fırçayı yere bırakıp avuç içimi kotuma sildikten sonra Kip'in bedeninin etrafından dolanarak ağılın kapısına doğru ilerliyorum. Sessizlik içinde geçen bir sabahın ardından tiz kişnemesinin sesi beni alarma geçiriyor. Ellerimi boynuna koyuyorum ve tekrar yapıyor, bu sefer daha da yüksek sesle.

Kaşlarım çatılıyor, beni geçip ağıldan çıkmaya çalışmadan önce kulaklarının öne doğru kaymasını izlerken göğsümdeki endişe keskinleşiyor. Başımı sallayarak onu itiyorum.

"Ne oldu, Kip? Eğer bir sincap ya da rakun gördüğünde bu kadar heyecanlanıyorsan, bu heyecanı yaşamana asla izin vermeyeceğim," diye uyarıyorum onu, çömeli başının altından kayarak kafesten çıkarken.

Tam kapıyı kapatmak üzereyken bir ses daha çıkarıyor ve ahırın kapısı bir cesedin görünmesine yetecek kadar açılıyor.

Garrison'ı gördüğüm anda tepkisi anlam kazanıyor.

Nefes almayı bırakıyorum. Onu ilk gördüğüm andakine fazlasıyla benzeyen ütülü siyah bir pantolon ve kol ağızları açık, kollarını kıvırdığı düğmeli beyaz bir elbise gömleği giyiyor. O günkü benzerlikler burada sona eriyor. Bugün gömleğinin en üst düğmesi açık ve bir çift güneş gözlüğü yakasının altından koluyla sıkıştırılmış. Çenesi dağınık, başındaki siyah şapkanın gölgeleri altında karanlık. Kovboy şapkası.

Tepeden tırnağa kızarıyorum, bacaklarım huzursuz, ona doğru hareket etmek istiyorum. O kadar yakışıklı ki, kollarına koşmak bir yana, dizlerimin üzerine çökmemiş olmam bile bir mucize.

"Gerçekten beni sincap mı sandı?" diye soruyor bana ilk. Nefesim kesiliyor. "Hayır. Sen olduğunu biliyordun."

"O zaman sendin?"

Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha. Kip'in sıcak nefesi omzuma çarptığında aramızdaki mesafe hızla daralıyor. Hareket etmekten korkuyorum, kendimi aptal durumuna düşürmekten kaçınabileceğime güvenemiyorum.

"Sincap olmak için biraz büyüksün, şimdi düşündüm de," diyorum.

Loş ahırda sırtışı göz kamaştırıyor. Boğazım yapış yapış oluyor, nefes almakta zorlanıyorum.

"Öyle diyebilirim, evet."

"Neden buradasın?" Ağzımdan kaçırıyorum.

Soruya tepki vermiyor, gülümsemesi hiç değişmiyor. "Sen olmasan neden burada olayım ki?"

"En başta bensiz gitmiştin, yani." "Mm, biliyorum. Hayatımda yaptığım en büyük hata." Midem göğsümden yukarı doğru uçmaya çalışıyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, birden tam karşımda duruyor. Parmaklarının yüzüme ilk dokunuşu, çakmak taşının taşa çarpması gibi derime kıvılcımlar gönderiyor. Sanki tek bir hareketim onu ürkütüp tekrar kaçmasına neden olacakmış gibi nefesimi içime çekip kıpırdamadan duruyorum.

"Evet, tatlım. Öyle," diyor, sesi derin ve hırıltılı. "O zaman benim için geri dönmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Nabzım hızla atıyor, kulaklarımda bir davul sesi gibi gümbürdüyor. Sorumun doğru ya da yanlış bir cevabı yok ama şu anda aklıma gelen her şeyi sormayacak kadar meraklıyım. Geri gelmesini beklemiyordum. Ne şimdi, ne ayrıldıktan iki hafta sonra, ne de hiçbir zaman.

Başını eğiyor ve burnunu saçlarıma yaklaştırıp nefes alıyor. Titriyorum, tüylerim diken diken oluyor ve tenimin her santimini kaplıyor.

"Benim gibi kokuyorsun, Poppy."

"Hayır, kokladığının diğer erkek arkadaşım olduğuna eminim."

Sertleşiyor ve ben de ona hemen şaka yaptığımı söylememek için dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Hmm? Neydi o?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Önce sana bir soru sordum."

Arkasına yaslanırken kahkahası omurgamdan aşağı süzülüyor. Gözleri benimkileri boğuyor, sonsuzluk vaadi gözlerinde parlıyor. Ayak parmaklarım botlarımda içinde kıvrılıyor.

"Bu kadar uzun sürdü çünkü senin için geri dönmeden önce tüm dünyamı alt üst etmeye karar verdim. Her şeye cevap bulmak istedim ve

Ne yaptığımı öğrendikten sonra aklınıza gelecek her soruyu cevaplayacağım. Şimdi bana başka kimse olmadığını söyle."

"Başka kimse yok," diye fısıldıyorum, elimi yavaşça göğsüne götürüyorum. Avucumun altındaki yumuşak kumaşın hissi, sıcaklığının içime işlemesi ve kalbimin çılgınca atması, şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha iyi. "Olabileceğinden bile şüpheliyim."

"Güzel. Sen benim kadınımsın. Ve paylaşmayı ne kadar az önemsemişimi biliyorsun."

"Ben senin kadının mıyım?"

Bir kahkaha atıyor ve çenemi çimdikleyerek başımı geriye yatırıyor. "Evet, tatlım. Sen benim kadınımsın. Umarım hayatında bir gün daha yalnız kalmayacağın için mutlusundur çünkü az önce yaşadığımız o küçük mola? Bu yaşayacağın son şeydi. Seni hayatımın sonuna kadar yanımda tutacağım."

"Hiçbir şeye bu kadar razı olmamıştım Garrison. Seninle bir hayat istiyorum. Ama önce cevaplara ihtiyacım var."

Başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Bana ne bilmek istediğini söyle."

"Neden veda etmeden gittin? Ve bana mesaj attığında neden bu kadar soğuk davrandın? Bu çok acımasızcaydı. Senden ne istediğimi bilmiyorum ama bu olmadığını biliyorum." Sesim kesiliyor ve kendimi toparlamak için bir an gözlerimi kapatıyorum.

"Veda etmek için kalsaydım, gitmezdim. Sanırım bunu sen de benim kadar biliyorsun. Uçakla eve dönerken sana mesaj atamazdım çünkü pilota eve dönmesini söyledim. Çok ama çok üzgünüm bebeğim," diye mırıldanıyor alnını benimkine dayayarak. "Bunu telafi etmeme izin ver. Beni kabul ettiğin sürece burada kalacağım."

"Cherry Peak'te mi?" Hemen burnumu kıvrarak soruyorum, olması gerekenin bu olmadığını biliyorum. Burada boğulacağını söylediğinde haklıydı. Bu kadar küçük bir şehir için fazla büyük. Belki de ikimizin de öyle olduğunu fark ettim.

"Cherry Peak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Swift Edge'in Calgary şubasını denetlemek için yer değiştiriyorum. Öngörülebilir gelecekte merkez ofisim orası olacak. Artık Toronto yok, tatlım. En azından ziyarete geldiğimde sen de benimle geleceksin."

"Ne?" Çenemi sıkıca kavrayıp gülünce başımı sallayarak çığlık atıyorum. "Bu kararı iki hafta içinde mi verdin? Garrison Beckett! Sen aşk hastası bir aptalsın!"

Başını sallıyor, ifadesi kesin. "Aslında bu kararı iki haftadan daha *kısa* bir sürede verdim ve o zamandan beri pişman değilim. Bir kez bile. Pişman olduğum tek şey, bunu en başta gitmeden önce düşünmemiş olmam. Bu kararımın, verdiğim diğer kararlardan çok daha memnunum."

"Yaşayacak bir yerin var mı? Peki ya ailen? Annen? Onu bırakamazsın. Onun sana, senin de ona ihtiyacın var!" Saçmalıyorum, birçok duygu aynı anda ateşleniyor.

"Nefes al, Poppy. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Annem de benimle geliyor. O ve babam. Şu anda ev bakıyorlar. Birlikte gideceğiz. Bir aile olarak yeni bir sayfa açıyoruz" diye açıklıyor, parmaklarını yanaklarımda gezdirerek.

"Baban mı?" Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları bolca geri kırıyorum. "Oh, Garrison. Bu inanılmaz."

"Bu konuda ciddiylim. Senin hakkında. Aramızdaki üç saatlik mesafe hâlâ çok fazla ama eninde sonunda daha da yakınlaşabileceğime eminim. Ortalarda bir yere, belki?"

"Seninle Calgary'ye taşınmamı iste Garrison," diyorum ona, sesim güçlü bir şekilde.

Durup ne söylediğimi düşünmeme gerek yok. Verdiği kararlardan onun kadar ben de eminim. Bu adam benim için o. Hayatımın geri kalanında birlikte olacağım kişi. Her iki tarafın da fedakârlık yapması gerekiyor ve bu bir yön değişikliği kadar fedakârlık gibi gelmese de, yapmak istediğimin bu olduğundan hâlâ eminim.

Gerçi Garrison kararına o kadar olumlu bakmıyor. Şaşkın ifadesi beni kıkırdatıyor. "Ne? Bunu benim için yapmanı asla istemem."

"Sadece bana sor."

"Poppy," diyor açık açık.

"Garrison," diye karşılık veriyorum.

"Senden bunu istemiyorum."

"O zaman istemene gerek yok." Elimi göğsünde gezdirdikten sonra ensesinde dolaştırıyorum. "Seninle Calgary'ye geliyorum. Sen de bunu benim kadar istediğin sürece. Her şeye birlikte başlayacağız."

"Elbette benimle taşınmanı istiyorum. Ama ailen burada. Arkadaşların ve kariyerin."

"Ve *senin* ailen Toronto'daydı. Arkadaşların ve kariyerin. Bu kararları veren tek kişi sen olamazsın. Bundan sonra her şeyi birlikte yapacağız. Bir çift olarak."

Burnuma ve sonra da ağzıma bir öpücük kondururken nefesi titriyor. "Seni seviyorum. Her şeyimle."

Dudaklarını kovalayıp onu üç kez öpüyorum. "Ben de seni her şeyimle seviyorum."

"Konuşmamız gereken daha çok şey var," diyor.

"Sadece bir dakika seni öpmeme izin ver. Sonra atına selam söyle çünkü o seni benden daha çok özlemiş olabilir."

Dudakları kısık bir kahkahayla ayrılıyor ve ben bu sesi tekrar duyduğum için çok mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Hayatımın geri kalanında duyacağım tek şey bu olsaydı, bir saniye bile umursamazdım.

EPİLOG

GARRISON

Steele Çiftliği'nde bir gece daha geçirebileceğimi düşünmemiştim. Bana asla evim gibi hissettirmeyeceğini düşündüğüm ama şimdi bu anlamı her zaman taşıyacağını bildiğim evde. Sanki hiç ayrılmamışım gibi geliyor, rastgele mobilya koleksiyonu pahalı çatı katımın içinde toz toplayan şeylerden çok uzakta ve bunun için daha iyi. Poppy'nin parfümü her yere sinmiş durumda ve bu isteyebileceğim en güzel geri dönüş karşılaşması.

Eşyaları hala her yere saçılmış durumda. Ayakkabıları girişe ve tel rafın üzerine dağılmış, kanepedeki yerinden bir yastık ve kanepenin arkasına asılı bir kot ceket. Dağınık değil ama sanki kendini evindeymiş gibi hissettiriyor. Ev yaşanmış görünüyor.

"Burada kaldın, değil mi?" Ona yumuşak bir bakış atarak soruyorum.

Dişlerini dudağının arasına sıkıştırıp tek bir kez başını sallıyor, sanki son iki haftadır nasıl yaşadığını bilmemden rahatsız olmuş gibi.

"Güzel. Burada olman fikri hoşuma gitti. Senin evinden daha güvenli," diyorum.

"Evimle dalga mı geçiyorsunuz Bay Black Card?" "Oh, yine Bay Black Card, değil mi? Pekâlâ."

Gözleri o çok sevdiğim yaramaz parıltıyla canlanıyor. "Hazır başlamışken Sör Douchealot'u da geri getireyim mi?"

Bir elimi kemerime atıyorum ve gömleğimi pantolonumun içine soktuğum yerden çekiyorum. Hareketlerimi izliyor, dudakları aralanıyor. Onun bana böyle bakması bana daha önce hiçbir kadının yapmadığı şeyler yapıyor. Önünde diz çökmeyi düşünmemi sağlamak gibi. Sadece onun için defalarca yaptığım bir şey.

"Beni zorluyorsun, Poppy. Senden uzakta iki hafta geçirdiğimi unuttun mu? Ukalaca bir yorumun beni vahşi bir bölgeye sürüklemesine ramak kaldı," diye uyarıyorum.

Bana dişlerini gösteriyor. "Şanslıyım ki seni biraz vahşi seviyorum."

"Yatak odasına gir. Hemen."

Kalçasını kaldırıp başını bana doğru eğiyor ve sırtıyor. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa," diyorum gömleğimin düğmelerini açmaya başlayarak, "birlikte geçireceğimiz ilk gece için planladığım şeyi yine kaçıracaksın. Onun yerine geceyi yüzün yastıkta ve alev alev yanan kırmızı kışın havada geçireceksin."

Arzu gözbebeklerini şişiriyor, gözlerini siyahla dolduruyor. "Duş almam lazım. Bu sabah koşuya çıktım."

"O zaman duşa gir tatlım. Ama yalnız gitmiyorsun."

Gıcırdayarak dönüyor ve koridordan aşağı iniyor. Onu takip ederken öyle yüksek sesle gülüyorum ki evi dolduruyor, gömleğimi çıkarıp attığı atletin yanında yere bırakıyorum. Pantolonum onun taytlarına katılıyor ve çoraplarım onunkilerin yanına düşüyor.

Banyoya ulaştığımda duş çoktan açılmış, buhar odayı doldurmaya başlamıştı. Cam kapıyı açıp arkasından içeri girdiğimde acı verici bir şekilde sertleşmiştim.

Suyun altında çırılçıplak, elinde köpüklü bir lif, saçları koyu renk ve sırtından aşağıya doğru ıslak. Onun için yanıp tutuşuyorum ve lif kabağını elinden alıp büyük göğüslerinin arasına bastırdığımda bir iniltiyi zor zapt ediyorum.

Çenesini geriye atmış, gözlerini bana dikmiş, açgözlü nefesler alıyor ve ellerini iki yanında tutuyor. Yaz güneşinde daha da koyulaşan çillerinin üzerinde, göğsünü en güzel kızarıklık kaplıyor. Meme uçları sert ve sivri, aralarında dilimle oynatmayı özlediğim o lanet gümüş çubuklar var.

"Gittiğim her gece rüyamda seni gördüm," diye itiraf ediyorum, lif kabağını karnında ve her iki göğsünün altında gezdirirken.

"Rüyanda ne gördün?" diye soruyor nefes nefese.

"Bunu." Meme uçlarından tekrar kaçınıyorum, lif kabağını omuzlarına kadar getiriyorum, kollarının altına getirmeden önce her birine sabunla masaj yapıyorum. "Sana tekrar sarılmak. Birlikte ata binmek. Seni en sevdiğim yerlere götürmek ve oralara aşık oluşunu izlemek."

"Bunlar kulağa hoş rüyalar gibi geliyor."

"Öyleydi. Ama gerçek olanla kıyaslanamazlar. Yakınından bile geçemez."

Göğsünü kabartıyor ve ben şu anda onu reddedemeyecek kadar güçsüzüm. Lif kabağını göğüs uçlarında kullanmaktan kaçınarak, avucumu üzerinde gezdiriyorum.

biraz sabun ve göğsünün üzerine getirerek ağırlığını sıkıyor ve masaj yapıyor. Sikim zonklarken ağzım sulanıyor, rahatlamak için yalvarıyor. Bunu görmezden geliyorum, kendimle uğraşmak yerine ona tekrar dokunmaktan çok hoşlanıyorum.

"Garrison," diye sızlanıyor, bir elini duş duvarına koymak için geri uzanıyor. "Sana içimde ihtiyacım var. Daha sonra yeniden tanışabiliriz."

Başımı sallıyorum. "Seni boşaltacağım, tatlı kız. Söz veriyorum. Sadece sana dokunmama izin ver."

Lif kabağını leğen kemiğinin üzerinden aşağı doğru sürükleyerek sabunu kalçalarına sürüyorum ve sonra dizlerimin üzerine çökmeden önce sırtına doğru ilerliyorum. Altımdaki fayans sert ama ağzım Poppy'nin amının tam önündeyken buna odaklanmak zor.

"Duvara yaslan tatlım. Seni tatmak için yanıp tutuşuyorum," diye emrediyorum, lif kabağını bırakıp dizinin iç kısmını avuçluyorum.

Dediğimi yapıyor, belli ki sikilmeye sandığı kadar kararlı değil. Bu geceki planlarım beni rahatlık alanımın o kadar dışına itecek ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve önce buna ihtiyacım var. Onun amını dilime almalıyım.

Etrafımızdaki su gürültülü, ama nefeslerimiz daha yüksek, ikimiz de birbirimize duyduğumuz heyecan ve hayranlığın karışımıyla nefes nefese kalıyoruz. Bu sarhoş edici.

Dizini elime alıp omzumun üzerinden çekiyorum ve kalçalarının arasında benim için boşluk yaratıyorum. Sert bir dokunuşla parmağımı yarığının üzerinde gezdirip şimdiden benim için ne kadar ıslak olduğunu test ediyorum. İnliyorum, dilimi çizdiğim çizginin üzerinde gezdirmek için öne doğru eğiliyorum.

"Sikeyim evet," diye törpülüyorum, dudaklarını aralamak için uzanmadan önce hareketi bir kez daha tekrarlıyorum. "Çok güzel bir amın var Poppy. Benim için çok pembe ve şişmiş. Damlayan ıslak."

İç çekiyor, diğer elini saçıma atıyor ve ıslak parçaları kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Klitorisi gururla duruyor, bekliyor. Dilimle onu kamçılıyorum ve sonra geri çekilmeden önce bir saniyeliğine ağzıma alıp tekrar boylu boyunca yalıyorum.

Bir parmağımı onun kaygan açıklığına kaydırduğımda gözlerim neredeyse kesişiyor. İnliyorum ve bir saniye eklemekten ve onları içeri ve dışarı kaydırmadan önce onu tek rakamın etrafında geriyorum.

"Daha hızlı," diye homurdanıyor, amını yüzüme sürüyor.

Duvarlarının beni sıkıştırma şekline rağmen üçüncü bir parmak ekliyorum, derine kaymadan önce biraz direnç gösteriyorum. Dolgunluktan çılglık atıyor ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken sırtıyıyorum.

Her itişten sonra parmaklarımı kıvrarak, içindeki yumuşak noktayı fırçalıyorum ve klitorisine emme uyguluyorum, dişlerim birkaç saniyede bir üzerinde fırçalıyor. Hareketlerimi onun sevdiği şekilde değiştiriyorum, ta ki o çırpınana, tırnakları kafa derimi acı verecek kadar çizene kadar. Bu beni kapatmıyor. Beni daha hızlı, daha sert olmaya itiyor. Ona lanet olası yıldızları göstermek için.

Amına karşı inliyorum ve o sarsılıyor, boşalırken parmaklarım çok sıkı sıkılıyor. Onu orgazmı boyunca yalayarak, itişlerimi yavaşlatıyorum ama dölüyle kayganlaşana kadar onları çekmiyorum.

Ancak suyun altında gevşediğinde parmaklarımı çekip kurtarıyorum ve hemen ağzıma alıyorum. Artçı şoklar, ben ayağa kalkıp ağzını acımasız, iddialı bir öpücükle alırken inilteler çıkarmasına neden oluyor. Aletim karnına bastırıyor ve acımasız arzumun etkisiyle yumuşaklığa sürtünmekten kaçınamayacak kadar güçsüzüm.

Anında karşılık veriyor, dili dudaklarımı aralıyor ve ağzımın derinliklerine dalıp benimkiyle oynuyor. Bir elimi arkasında ki fayansa vuruyorum ve suyun yüzümden aşağı damlayıp göğüslerimizin arasında birikmesine izin veriyorum.

"Becer beni," diye yalvarıyor dudaklarıma karşı. "Sertçe sik beni."

"Onun yerine beni becer, Poppy. *Beni becermen* istiyorum," diye inliyorum, sonra dudaklarını ısırp birini ağzıma çekiyorum ve kan tadı alana kadar emiyorum.

Emin olup olmadığını sormuyor. Emin olmasaydım hiçbir şey söylemezdim. Onun yerine suyu kapatmak için arkasına uzandı ve beni dışarı itti. Banyodan tökezleyerek çıkıyoruz, yere su damlıyor ve sonra göğsümü itip beni geriye doğru yatağa düşürdüğünde yapılmış yatağın üzerine.

Yatağa uzanmış, dizlerim kenardan sarkmış, ayaklarım yere düz basarken lanet olası bir tanrıça bana bakıyor. Suyla parıldayan Poppy dizlerime doğru yaklaşıyor ve kalçalarımı kavrayarak kucağıma eğiliyor.

"Seni becereceğim Garrison, ama önce sen beni becereceksin. Bu horoz -" Onu sıcak, sıkı bir yumrukla kavırıyor ve ağzına götürüyor, ıslak ucunu diliyle daire içine alıyor. "Ben senin içine bir tane sokmadan önce o benim içimde olacak. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, ağzına sokmamak için dişlerimi sıkıyorum. "Evet, bebeğim. Çok net. Şimdi bu siki o güzel amcığının içine al. Lütfen."

Kucağıma tırmanıyor, dizleri her iki yanımdaki yatağa gömülüyor. Aminin sıcaklığı sikimin üzerine yayılıyor ve ellerini başımın iki yanına koyup göğsünü yüzüme doğru indirdiğinde bir küfür savuruyorum.

"Em," diyor, bir göğsünü avuçlayıp dudaklarıma götürerek. "Şimdi."

Zihnim karardı. Bildiğim tek şey cennette olduğum. Dudaklarımı açıyorum ve ağzımın içine ittiği meme ucunu hevesle kucaklıyorum. Derinlemesine emiyorum, metal halkaya dikkat ediyorum ve o karşı göğsünü ağzıma itmeden önce dilimle fiske atıyorum. Gözlerim geri dönüyor, zevkle attığı pantolon beni kendimi kontrol altında tutmak için yorganı kavramaya zorluyor.

Bir ritim sonra sikimi saran sıkı sıcaklığa hazırlıksızdım. Beni dibine kadar alıyor, yavaşça sikiyor, her ileri kayış beni memesine karşı inletiyor, daha fazlasını talep ediyor. Beni zevki için kullanmasına izin verdiğimde taşaklarım ıslak, onun uyarılmasıyla ıslanmış. İkimiz için de.

"Sikini seviyorum bebeğim. Çok büyük. Çok benim," diye mırıldanıyor, kelimeler titriyor, perdeye tırmanıyor.

"Seninim. Ben seninim," diyorum ağzımdaki ıslak tene karşı.

Gıcırdatmayı bırakıp doğruldu, ağzım aniden boşaldı. Gözlerimi odaklamak için kırıştıyorum ve sonra sikimi çekiyor, ani bir soğukluk protesto için inlememe neden oluyor.

"Fikrini değiştirdiysen söyle bana. Çünkü eğer değiştirmezsen, seninle sevişeceğim Garrison," diyor, şimdi şifonyerin yanında duruyor, ona aldığım oyuncak avucunun içinde.

Aletim sarsılıyor, mideme precum sızıyor. Bu başlı başına bir cevap ama sözlü onay istediğini biliyorum. Göğsüm kabarıyor, o kadar ısınıyor ki alev alacağımdan endişeleniyorum.

"Fikrimi değiştirmedim. Sana güveniyorum. Bunu seninle istiyorum," diyorum ona, dirseklerimi kullanarak kendimi yatakta yukarı itiyorum ki gözlerimiz düzgünce buluşabilsin.

Gülümsemesi yumuşak ve tatlı. Kendimi yataktan yukarı, başlığa doğru itmeden önce ona son kez bakıyorum. En son kıcıma dokunduğunda ona arkamı dönmüştüm. Bu sefer, beni alırken gözlerinin içine bakmak istiyorum.

"Seninle ilgileneceğim," diye söz veriyor, elinde oyuncak ve bir şişe kayganlaştırıcıyla yatağa geri dönüyor. "Ne zaman istersen durmamı söyle."

"Söyleyeceğim bebeğim."

Başını sallıyor, sanırım bu hareketi benden çok kendisi için yapıyor ve sonra oyuncağın ilk parçasını içine sokmaya çalışıyor. Yanında titreşimleri açan bir kumanda var ve onu bana doğru uzatıyor.

Oyuncağın sokulabilir kısmı G noktasına vurmak için kavisli ve amının içine itmeden önce üzerine herhangi bir kayganlaştırıcı sürmediğinde, karnıma daha fazla sızıyorum. Oyuncağı mükemmel amcığının içine sokup yutkunurken gözümü ondan ayıramıyorum, yüzündeki zevk ifadesi tekrar tekrar görmek için banka hesabımdaki her kuruşu harcayacağım b i r ifadeye dönüşüyor.

Sessiz kalıyorum ve yatağa sürünmesini bekliyorum, bacaklarının arasındaki dildo sallanıyor. Beni bu şekilde almasından korkmuyorum. Bunu aylar önce yapmayı asla düşünmezdim, onunla tanışana kadar değil ve bunun kendi başına bir anlamı olduğunu biliyorum.

Kayganlaştırıcının kapağı patlıyor ve sonra parmaklarının üzerine kalın bir damla sürüp kıcıma damlatıyor. İrkiliyorum ama acıdan değil. Soğuk ve heyecanlıyım. Çok heyecanlıyım.

"İçine bir şey girmeyeli haftalar oldu. Önce seni yeterince germeye çalışacağım," diyor.

Sarsılarak başımı sallıyorum ve sonra ben diğeriyle aynısını yaparken o da yavaşça dizimi göğsüme doğru itiyor. Götüme tıkaç sokarken ya da beni parmaklarıyla sikerken bile bu kadar açıkta olmamıştım. Bu yeni bir maruz kalma türü, sanki aramızda kalan tüm engelleri yıkmışım gibi.

Kayganlaştırıcıyı deliğin üzerine sürmeden önce gözleri kıcıma odaklanıyor. Vücudumun kendiliğinden gerilmesini bekliyorum ama olmuyor. Çok az dirençle bir parmağını içimde kaydırıldığında, kendimi hislere teslim ederek inliyorum.

İkinci parmağını da soktuğunda inleme sırası ona geliyor, gözleri şehvetten o kadar kararmış ki yardım edemiyorum ama sikimi elime alıyorum. Kendimi okşuyorum, shaftımı precum ile ıslak buluyorum. Yumruğumun her kayışı, kıcımdaki parmaklarının itişiyile birlikte, beni daha da aklımdan çıkarıyor. Hiç bilmediğim bir zevk. Gözlerimin kapanmasına izin verip bu zevke odaklandığımda zihnim kaymaya başlıyor.

"Üçüncü bir parmak daha ekleyeceğim. O koca sikini benim için okşamaya devam et ama henüz boşalma," diye emrediyor, düşünceleri benimkiler gibi kaybolmamış.

En azından henüz değil.

İnliyorum, daha da gevşiyorum, böylece mücadele etmeden kıcımın içine bir parmak daha sokabiliyor. Parmaklarımdaki kumanda hafif ve üç parmağını içime gömüp bir noktaya bastığında tıklıyorum-

"Kahretsin," diye homurdanıyor, başı öne eğiliyor. "Poppy!" Tükürdüm, neredeyse boşalmak üzereydim.

"Bu iyi mi?" O noktaya tekrar bastırıyor ve ben ayaklarımı dışarı atma arzusuyla savaşıyor nefes alıyorum.

"Evet. Evet, çok iyi. Daha fazlasına ihtiyacım var, tatlım. Hepsine ihtiyacım var," diye sızlanıyorum.

Orgazm çoktan üzerimde sallanmaya başladı, sikime yaptığım her hızlı vuruş yumruğumu ısılatıyor.

İçime girmeden önce aldığım tek uyarı, yapay penisin girişime yumuşak, ıslak bir şekilde bastırması. Orada bekliyor, deliğim o kadar boş ki yalvarmaya hazırım.

"Yap şunu, Poppy. Becer beni," diye homurdanıyorum, sabrım tükendi.

Sırtışı iğrençti. İleri doğru ittiğinde kendi dilimde boğuluyorum ve kaygan yapay penis içeri kayıyor, geriliyor, geriliyor ve geriliyor. Acının keskin ısırığı, gitmeden önce bir kalp atışı için oradaydı, yerini tüm hayatım boyunca hissettiğim herhangi bir şeye rakip olan bir zevkle değiştirdi, sadece Poppy'nin sıkı amının horozumu boğma hissine yaklaşıyor.

Her seferinde kısa bir hamleyle silikon dildonun her santimini kıcıma sokarken gözlerim kocaman, onun yatıştırıcı bakışlarını tutuyorum. Neredeyse sonuna kadar soktuğunda, yarı baygın bir halde, sadece Poppy'nin gerçekliğe bağladığı bir zevk diyarında sürükleniyorum.

İnliyor ve oyuncağın klitorisine değen kısmına sürtünüyor ve titriyor, hareketleri düzensizleşiyor, sarsılıyor. Bir elimi koluna atıp başımı sallıyorum. Orgazmın eşiğindeyim ve onun da benimle gelmesini istiyorum.

"Birlikte," diye fısıldıyorum.

Başını salladığında kirpikleri ıslanıyor, sonra başını geriye atıp benim için haykırıyor. Çenemin açılmasına izin veriyorum ve boşalırken kendimi sertçe kavırıyorum, kalın damlalar midemi süslüyor. Geri çekilip oyuncağı içinden çıkardıktan sonra yatağa fırlattığında dildonun yokluğunu hemen fark ediyorum. Bacaklarımı uzatıyorum ve o da bunu yaparken aramıza bulaşan dölleri görmezden gelerek vücudumda hızlıca yukarı doğru hareket ediyor.

Yüzünü tutuyorum ve saçlarını yolumdan çekiyorum, böylece onu uzun ve yavaş bir şekilde öpebiliyorum. Nefesimizi tutmaya çalışarak acele etmediğimiz için önceki anların tutkusu devam ediyor. Poppy hayalet gibi bir dokunuşla çenemde iz bırakıyor ve dudaklarıma doğru iç çekiyor, sesi saf mutluluktan geliyor.

"Bir duş daha ihtiyacımız var," diye fısıldıyor.

"Bir dakika içinde. Sadece sana sarılmakla yetiniyorum."

"Mm, bunu sevdim. Bana sarılmanı özlemişim."

Sırtını avuçluyorum ve parmaklarımı kışının üst kısmına daldırıyorum.

"Bundan sonra her gece sana sarılmayı planlıyorum."

"Her gece büyük bir taahhüt. Ya kavga edersek ve seni kanepeye atarsam?"

"Sen uyuduktan sonra içeri girerim."

"Peki ya iş için bir yere gitmek zorunda kalırsan? Oldukça başarılısın, yoksa unuttun mu?" diye dalga geçerek omzuma bir çivi çakıyor.

"Ya benimle olacaksın ya da aynı gece eve döneceğim." Burnumu onunkine sürtüyorum. "Ben ciddiylim. Artık ayrı geceler yok."

Dudaklarını ıslatıyor ve göğsümden yan tarafına düşüyor, kendini sabit tutmak için bir dirseğini yatağa saplıyor. Bakışları inançsızlıkla dolu ama dudaklarındaki gülümseme dingin.

"Bana inanmıyor musun?" Ona sordum.

"İnanıyorum. İnanıyorum ve sanırım bu da bana bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündürüyor. Az önce bana hayatını toparladığını ve benim için hareket ettirdiğini söyledin. Kaç kadın erkeğinin kendisi için bunu yaptığını söyleyebilir?"

"Bunun bir önemi yok. Benim için önemli olan tek kişi sensin. Ve bu konuda ciddiydim. Kalmak için buradayım."

"Yaşayacak bir yer buldun mu?"

"İşler yoluna girene kadar önümüzdeki birkaç ay için kiraladığım bir yer var ama daha kalıcı bir yer bulmama yardım edeceğini umuyordum," diye itiraf ediyorum, yanaklarım sıcacık.

Şaşkınlığı her halinden belli. "Gerçekten mi? Sadece senin için mi, yoksa?"

Yuvarlanıp üzerine çıkıyorum ve onu bedenimin altına hapsediyorum.

"İkimiz için de. Sana bir aile olarak yeniden başlamak istediğimi söylemiştim."

"Resmen taşınmamı mı istiyorsun? Birlikte seçtiğimiz bir eve mi?"

"Evet, tatlım. Ben de tam olarak bunu istiyorum."

Gözleri parlıyor, ama başımı sallıyorum ve gözyaşları düşmeye fırsat bulamadan onu öpmek için eğiliyorum.

"Eğer senin de istediğin buysa. Hafta sonlarını burada geçirebileceğimizi düşünüyordum. Eliza ve Wade ile konuşmamız gerekecek ama-"

"Evet. Evet! Buna bayılırım. Hepsini," diye sözümü kesiyor, şişmiş, pembe dudaklarını ayırırken gördüğüm en büyük sırıtış. "Evet diyecekler. Bunu biliyorum."

Gülüyorum, kalbim yükseliyor, etrafındaki buzlar çoktan çözülmüş.

Cherry Peak'e gelmek başıma gelebilecek en iyi şeydi ve buraya sadece sevdiğim için değil, Poppy'yle tanıştığım yer olduğu için de elimden geldiğince sık geleceğim.

Sonsuza dek kadınım.

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

POPPY

Calgary Stampede toprak arenasının etrafını saran metal parmaklıklara yaslandığımızda Temmuz güneşi sıcak, hava bunaltıcı. G mleğim bol olabilir ama jean  ortumun bandı terden kayganlaŗmıŗ karnıma çok rahatsız edici bir şekilde yapıŗıyor. Eğer  apkam olmasaydı, sol tarafımızdaki g neŗin parıltısı yüzünden yarı k r olacaktım.

Etrafımızdaki tribünler tıklım tıklım dolu, şu anki boğa binicisi sekiz saniye iŗaretine ulaŗmadan önce toprağa u mamaya  alıŗırken tek bir koltuk bile boŗ değil. Boğa biniciliği hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Wade, Steele  iftliği'ndeki herkesi aptal yerine koymamak için bugün burada onunla birlikte olan çoğumuza biraz  zet geçti. Çiftlik bu yıl Stampede'in ana sponsorlarından biri ve genelde rodeo kızı olmasam da, yakından ve kiŗisel bir deneyim yaŗama fırsatını ka ıramazdım. Brody Steele'in Stampede'deki ilk performansını kaçırmak da cabası.

Garrison buradaki ortamın tamamen dıŗında, ama çok iyi bir sporcuydu. Hatta bu sabah evden çıkmadan önce ona bir  ift Wrangler kot pantolon ve kollarına beni kesinlikle g  s zleŗtiren şeyler yapan beyaz bir tiŗ rt giydirmeyi baŗardım. Çiftlikte  alıŗtıktan sonra kot pantolona pek aldırıyor ama bu büyüklükte bir etkinlikte insan içine çıkmak onun için büyük bir deđiŗiklik. Kıyafetine eklediği koyu kahverengi botlar ve şapka düpedüz g nahk rca ve ben de bütün gün kadınları ondan uzak tutarken çok eğlendim.

Tüm grubumuz Steele Ranch markalı tiŗ rtler ve Wrangler'larla oldukça benzer şekilde giyinmiŗti. Garrison ve ben iki hafta önce resmen Calgary'ye taŗındığımızdan beri grup olarak birlikte geçirdiğimiz bu tür zamanları özlüyordum.

Stresli bir taŗınmaydı. Çok az zamanda yapılacak çok şey vardı ama baŗka türlüsünü de istemezdim. Onun yanına taŗınmadan önce bir dakika bile daha fazla beklemek istemedim. Cherry Peak'e döndüğü gün bunu yapabilirdim.

Aramaya başladıktan bir hafta sonra evimizi bulduk. Calgary'nin güney tarafında, çıkmaz sokakta yeni inşa edilmiş şirin bir bungalov. Yeni gelişim bölgesi, Cherry Peak'e Calgary'nin sunduğu kadar yakın ve araba süresini birkaç dakika kısaltıyor. Nakit olarak ev satın almanın süreci oldukça hızlandırdığı ortaya çıktı. Küçük mucizeler sanırım.

O zamandan beri her hafta sonu Cherry Peak'e geri döndük. Steeles'ler şaşırtıcı olmayan bir şekilde şehirde bulunduğumuz her hafta sonu misafirhanede kalmamıza izin verdiler ve orada geçirdiğimiz anlar en sevdiklerimizden bazıları. Anna ve Brody'nin yanı sıra aileme de bu kadar yakın olmak asla hafife alamayacağım bir şey.

Kip ve Honey her zamanki gibi birbirlerine bağlılar ve biz yokken bizi özleseler de, biz evdeyken ahırlarda ve tarlalarda birlikte saatler geçiriyoruz.

Aileme öğle yemekleri artık Pazar günlerine taşındı ve Abbie'nin sonbaharda anaokuluna başlamasıyla birlikte bu durum mükemmel bir şekilde işledi. Sanırım yeğenim erkek arkadaşımı benden daha çok seviyor bile olabilir.

"Wade'i bir boğanın üzerinde hayal edebiliyorum," diyor Garrison kulağıma, vücudu yanımda sıcak, sabit bir ağırlık gibi.

Çitlere yaslanıp etrafımızdaki havada uçan kir ve gübre kokusuna burnumu kırıştırmamaya çalışırken avuçlarım önümdeki kalın metal direkte terliyor. Garrison elini bel kemerimin üstündeki açıkta kalan deri parçasına koyuyor ve ben sırtıyorum.

"Şimdi mi? Yoksa gençken mi?"

"İkisi de. Yaşlı adam hiçbir şeyden korkmaz."

Anna karşı tarafıma doğru eğiliyor, yanakları sıcaktan kızarmış. "Gördüğüm en fit yaşlı adam."

"Tam bir GILF statüsü," diye cevap veriyorum, sırtışım sesimde ağırlaşarak. Garrison sırtımı çimdikliyor. "Ona GILF deme."

Kovboy şapkamın siperliğinin altından ona bakıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Sakin kompleks yapma. Sen de öyle olacaksın, bundan eminim."

"Benimle sadece yakışıklılığım için birlikte olduğunu biliyordum," diye homurdanıyor. "Bir de *kocaman* sikin için."

Anna kahkahayı patlatır. "Ve senin kalın cüzdanın."

"Siz ikiniz çok kötüsünüz," diye mırıldanıyor Brody arkasından, uzun bedeni koruyucu ve güven verici bir şekilde Anna'nın sırtına sarılmış.

Çitin üst demirini tutmuş, kız arkadaşına bakıyor. Ya da duyduğuma göre yakında nişanlanacak olan nişanlısına.

"Onlara nasıl katlanıyoruz bilmiyorum," diye cevap veriyor Garrison.

Brody, Anna'nın şapkasını başından kaldırıyor ve yerine koymadan önce şakağına bir öpücük konduruyor. "Bunu uzun zamandır merak ediyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Kıskandığınızı söyleyin ve yolunuza devam edin çocuklar. Sizi Wade için terk edecek değiliz ya."

Lafı açılmışken, adamın kendisi yanında Johnny'yle bize doğru geliyor, Johnny tam bir kovboy gibi görünüyor. Eksik olan tek şey ağzından sarkan bir parça saman.

"Bu hafta sonu bir boğaya binmeyi düşünüyor musun?" Brody ona soruyor. Garrison sert bir sesle, "Boğaya falan binmeyeceksin Johnny," diyor.

Johnny rahat bir sırtıyla iki adamın arasına bakıyor. "Hayır. Henüz malları kırma riskini göze alamam. Önce benimle çıkmaya ikna etmem gereken bir kadın var. Kendimi tamamen sarhoş edersem bunu tam olarak başaramam."

Zaten boğaya binmeyi pek sevmez. Bazen uğraştığı bir hobi ama o kadar. Şükürler olsun. Tanrı'ya şükür. Onun incineceğini düşünmek bile beni gözyaşlarına boğuyor. Bir boğanın kum torbası olmak için fazla sevimli.

Wade, "Aurora seninle ilgilenmiyor, evlat," diye homurdanıyor.

En yaşlı Steele bir elini Garrison'ın omzuna vuruyor, ikisi de onlara özgü olduğunu öğrendiğim sessiz bir dil konuşuyorlar. Wade ve Brody'nin konuştuğuyla aynı değil ama yakın bir şey.

Johnny, Wade'in yorumuna omuz silkti. "Olacak."

"Onu bir Lammles'in arkasını yağmalayarak mı kazanmayı planlıyordun?" Brody alay eder.

Anna Johnny'ye tatlı bir gülümseme sunar. "Boş ver onu. Sadece kıskanıyor çünkü bu sabah en sevdiği kemer tokasını bulamadı ve şimdi bu gece onsuz sahneye çıkmak zorunda."

"Rory zaten burada değil. Keşke burada olsaydı, ona burada iyi vakit geçirtmeyi çok isterdim," diyor Johnny.

Anna sempatik bir gülümsemeye parlıyor. "Bu tür şeylerin onun tarzı olduğunu pek sanmıyorum. Hepinizi tanımadan önce böyle bir yerden uzak dururdum."

Garrison'a yaklaşıyorum ve onunla çit arasındaki boşluğa giriyorum. Neredeyse içgüdüsel olarak kolunu bana doluyor ve beni orada tutuyor,

Eliyle kalçamı dağlıyordu.

"Garrison bugün geldiği için çok heyecanlıydı. Sen de öyle değil miydin?"
Bekleyen bakışlarıyla buluşmak için başımı eğerek soruyorum.

"Heyecandan çok ilgimi çekti."

"Saçmalık. Bütün hafta bana mesaj atıp bir sürü soru sordun.
Heyecanlıydın," diye sesleniyor Brody adamıma.

Garrison ona ters ters bakıyor. "Sen bir ispiyoncusun, Brody
Steele." "Suçluyum."

"Bir avuç çocuk," diye azarlıyor Wade, ama arkasında hiçbir ağırlık yok.
"En azından o tişörtlerin içinde iyi görünüyorsun."

Kalabalığın içinden biri Johnny'nin dikkatini çeker ve o da ona doğru
yönelir. Sosyal kelebek her yerde birilerini tanır.

"Çok tatlısın, Wade," diye şarkı söyleyerek ona bir öpücük konduruyorum.

"Eliza nerede?"

Sarılmak istiyordum."

Karısından bahsedince Wade'in gözleri parlıyor. Göğsüm oradaki sevgiyle
ısınıyor.

"İçimden bir ses Bryce'ın onu şu pop-up'lardan birinde dövme yaptırmaya
ikna ettiğini söylüyor."

Ben homurdanırken Garrison bir kahkaha
atıyor. "Evet, o izler," diye geçiriyorum
içimden.

"En azından bir dövme, siz üçünüzün onu lanet olası direk derslerinizden
birini denemeye ikna etmenizden iyidir." Başını bana doğru sallıyor. "Çok
heyecanlı ve hepinizden ona göz kulak olmanızı bekliyorum."

Elimi kalbime götürüyorum. "Sana söz veriyorum, Baba Steele. Kadının
bizimle güvende."

"Direkten bahsetmişken," diyor Anna, başını Brody'nin omzuna yaslayarak.
Elindeki yumuşak kahverengi şapkayı görüyorum ve gülümsüyorum.
"İlgilendiğin stüdyodan haber aldın mı?"

Beautifully Bold'un genişlemesi için ilk stüdyo alanı. Heyecandan karnıma
ağrılar girdi.

"Evet. Çarşamba günü bankayla kredi için görüşeceğim," diye başım
dönerek cevap veriyorum.

"İptal etmek için hâlâ zaman var. Yardım etme konusunda ciddiydim," diye
mırıldanıyor Garrison, sadece benim duyabileceğim kadar sessiz.

Sesimi aynı seviyede tutarak, "Bu tartışmayı yine de kazanamayacaksın
bebeğim," diyorum.

Bulduğum stüdyo alanını ilk gündeme getirdiğimde maddi yardım konusunda kararlıydı ama ben bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Tıpkı ilk seferinde yaptığım gibi. İleride yardıma ihtiyacım olursa, beni yakalamak için orada olacağını biliyorum, ama şu anda bunu tek başıma yapmak istiyorum. Bu bir gurur meselesi değil, daha çok bir güven meselesi.

Bunu yapabileceğimi biliyorum. Kendime inancım tam ve yardım etmeyi teklif etse de onun da bana aynı inancı duyduğunu biliyorum.

Anna'nın sırtışı bulaşıcı ve ben de kendimi ona karşılık verirken buluyorum. En iyi arkadaşlarım geçtiğimiz ay boyunca benim için çok şey yaptı, onlara asla geri ödeyemeyeceğim birçok şey.

Beautifully Bold ben yokken ilk hafta kapalıydı ve benim yokluğumda boş kalan eğitimlik pozisyonunu devralacak birini arıyordu. Ancak bir haftadan çok daha uzun bir süre kapalı tutmaya hazırlanırken, sınıftaki kadınlardan biri bana ulaştı ve o noktayı potansiyel olarak doldurmakla ilgilendiğini öğrendim.

Önümüzdeki hafta eğitim için Calgary'ye geliyor - umarım yeni stüdyomda - ve ben inanılmaz umutlu hissediyorum. Her şey yerli yerine oturuyor ve bu sanki bir rüyadan çıkmış gibi.

Anna, "Patron kaltak olayını gerçekten çok iyi beceriyorsun, Pops," diyor. "İkiniz de öylesiniz," diye ekliyor Brody.

Ona göz kırpyorum ve Garrison'ın kucağında rahatlıyorum. "Teşekkürler, Brody. Siz de hiç fena değilsiniz."

Brody patronuna ve şimdi de arkadaşına başıyla selam veriyor. "Tur yakında başlıyor. İşlerin iyi gittiğini duydum. Reggie geçen hafta beni aradı ve set listesi hakkında konuşmak için benimle oturmasını istediğini söyledi."

"Evet. Çıldırarak üzere," diyor Garrison.

"Cynthia onu yeterince meşgul ediyor ama her gün bütün gün çalışmaya çok alıştı," diye ekliyorum. "Bir şeylere ihtiyacı var."

O ve Garrison son zamanlarda birlikte, Garrison büyürken geçirdiğimizden daha fazla zaman geçirdiler ve bunu izlemek çok güzel bir şeydi. Cynthia'yı da Beckett ailesinin tüm tariflerini pişirmeyi öğretmesini isteyerek ya da Eliza ile Steele Çiftliği'ndeki tüylü inek Banana ile tanışmaya götürerek elimden geldiğince meşgul ettim.

Hayat gerçekten çok güzeldi.

Brody başını sallıyor. "Pekâlâ. Ona şirket için hazır olduğumu söyleyeceğim. Dahil edilmesini istediğin belirli bir şarkı var mı?"

"Bana şarkı listeni mi soruyorsun?" Garrison şaşırılmış bir halde sorar.

Brody ona "saçmalama" der gibi bir ifade verir. "Bu konuda eşeklik etme." "Bunu düşüneceğim."

"Bu akşamki konserin şarkı listesini öğrenebilecek miyiz?" Brody'ye soruyorum. "Hayır."

Islık çalarak nefes alıyorum. "Zorlu bir kalabalık."

"Sürprizin tadını çıkar, Poppy," diye mırıldanıyor Garrison, kulağımın arkasını okşayacak şekilde eğilerek.

Son zamanlarda sürprizler konusunda çok şanslı olduğumu düşünürsek, muhtemelen öyle yapmalıyım.

"Hepiniz şu anda şova dikkatinizi veriyor musunuz, yoksa bugün yanımda bir grup dedikoducu mu getirdim?" Wade alaycı sorusuyla bizi azarlayarak soruyor.

Kaşlarını kaldırıyor ve sonra çenesini önümüzde uzanan toprağa doğru sallıyor. Şimdi ağıla yeni bir binici yerleşiyor ve ben daha iyi görebilmek için Garrison'ın vücuduna doğru dönüyorum. Skor saati çalışıyor, sekiz saniyeye ayarlanmış bir zamanlayıcı kilitli ve dolu.

"Üzgünüm Wade," diyor Anna, biz birbirimize bakarken gülümsemesini gizleyerek.

Aramızda milyonlarca kelimenin konuşulduğu bir bakış geçiyor. Bakışlarını arkamdaki Garrison'a çeviriyor, ben de aynısını Brody'ye yapıyorum. Göğsümün derinliklerinde bir rahatlık hissi var. Memnuniyet.

Aradığım aşkı bulmuştum ve Garrison başını eğip dudaklarını yanağıma değdirdiğinde, şapkalarımız çarpıştığında, bu duyguyu hayatımın sonuna kadar taşıyacağımı biliyorum.

SON.

BONUS BÖLÜM
GARRISON

UZATILMIŞ EPILOGDAN ALTI AY SONRA

"Hazır mısın, tatlım?" Sol kolumdaki kol düğmesini ayarlayarak evin içinde bağıyorum.

Poppy'ye göre saat yedide planımız vardı ve saat çeyreği geçmişti bile. Modaya uygun bir şekilde geç kalması yeni bir gelişme değil, ama mümkün olduğunca sık kaçınmaya çalıştığım bir şey. Benim küçük veledim beni zorlamaktan hoşlanıyor ve ben de onu bu yüzden daha çok seviyorum.

"Buraya gel!" diye bağıyor.

Dolaptan çıkıp yatak odasına giriyorum ve orayı boş buluyorum. Kaşlarım çatık, evin içinde oda oda dolaşıp onu arıyorum, sonra tekrar seslenmeye çalışıyorum.

"Bana nerede olduğunu söyle, Poppy. Senin planlarına geç kalacağız."

"Ofisimdeyim, seni oyunbozan!"

Diğer kaşım alnımın yarısındaki ilk kaşım ile birleşiyor. Onun ofisi tipik bir ofis değil. İnsanların ofislerine direk yerleştirmeye başlaması norm haline gelmedikçe değil. Evi satın alır almaz yerleştirildi ve kolay erişilebilir bir mesafede olmasından oldukça hoşlanmaya başladım. Özellikle de onun en yeni stüdyo rutinlerini gören ilk göz ben olduğumda.

"Çalışmaman gerekiyordu toni-oh *siktir*."

Odada çalan müziğin düşük ritmini nasıl fark etmediğimi anlayamıyorum. Kapı çerçevesinin içinde donup kaldım, ona bakarken tenim demir gibi ısınıyor ve sikim çeliğe dönüşüyordu.

Gümüş direğin arkasında dantel ve kurdeleden başka bir şey giymeden dururken bana nazlı bir gülümseme hediye ediyor ve kırmızı boyalı dudaklarını yalıyor.

"Çalışmıyorum ve hiçbir şeye geç kalmadım. İkimiz de tam zamanında geldik."

Yutkunuyorum, beş dakika önce bağlamayı bitirdiğim boynumdaki kravatı çekip çıkarmak için uzanıyorum. Kravat gevşiyor ve ben de ona dokunmak için çaresizce parmaklarımı iki yana açıyorum.

Hay sikeyim. Onu benimle anlaşmaya nasıl ikna ettiğimi hatırlamıyorum bile. Bir kez daha, ondan en fazla on adım uzakta duruyorum,

Nutkum tutuldu. Aynı anda hem ona doğru koşmak hem de dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Yalvarmak ve emretmek.

Saçları yüzünden çekilmiş, artık kıızıla boyalı değil, doğal kumral renginde ve kollarımdayken seçmeye bayıldığım altın rengi vurgulara sahip. Burnunun ince köprüsü yanaklarıyla birlikte kırmızıya boyanmış.

Şeffaf, mor dantel sütyen iri göğüslerini kavıyor, meme uçları sivrilmiş ve kumaşa baskı yapıyor. Ortasındaki fiyonk, kalçalarının iki yanındaki fiyonklarla eşleşiyor, bir hediye gibi görünüyor ama Noel geldi ve geçti. Küçük eteği, kalçalarının üzerinden akarken ve kalçalarını saran jartiyerlere klipslenirken külot giymediği gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Pantolonum çok dar, sikim zonkluyor ve içine sızıyor. Şu anda üzerimdeki her şey çok dar. Tanrı aşkına, hava bile arzusun ve aramızda bir davul gibi çalmaya devam eden tutkunun kokusuyla ağır ve yoğun. Her seferinde bir nefes, ciğerlerimi yeterince hızlı doldurmuyor.

"Bana dişlerini geçirip bir ısırık almak ister gibi bakıyorsun," diye fısıldıyor.

"Bir ısırıktan çok, çok daha fazlasını istiyorum tatlım." Kelimelerim karmakarışık, şehvet ses tonumu değiştiriyor.

Ağzının köşesi yukarı doğru çekiliyor. "Beklemek zorunda kalacak olman çok kötü. Otursana."

Odaya çektiği yemek sandalyesinin direğinin karşısındaki duvara dayandığını ancak şimdi fark ediyorum. Benim için dans edişini izlemenin heyecanı, farkına varmadan beni harekete geçiriyor.

"Daha önce hiç kimse için böyle dans etmemiştim," diye itiraf ediyor sandalyeye oturduğumda, kasıklarındaki baskının bir kısmını hafifletmeye yardımcı olmak için bacaklarımı açıyorum.

"İlk dansın olduğum için mutluyum."

Gözleri yumuşuyor. "Bunu daha önce yaptığın ilkler listesine ekleyeceğiz."

Bana

." "Umarım sadece ilkler iyidir."

"En iyileri."

Ellerimi kalçalarımın altına kaydırdım ve başımı salladım. yüzünün hatlarını. Her bir çukur ve kıvrım, çil ve güzellik izi. Onu hafızamdan çizibilirdim ama asla hakkını veremezdin.

"Şimdi konuşmayı kes ve sadece ... tadını çıkar," diyor şarkı değişmeden ve bas ağırlıklı bir şarkı gelmeden önce yumuşakça, ritim uyarılmamı artırıyor.

Ağzımı kapatıyorum, iyi bir önlem için dilimi ısırıyorum. Bu beni tam anlamıyla delirtecek ama sabırsızlanıyorum.

Poppy direğinin üzerindeyken dünyayı kapatır. Birlikte yaşadığımız süre boyunca onu birkaç kez hareketlerin içine girerken izlemiştim, ama tam burası? Bu farklı bir şey. Direği iki eliyle kavrayıp etrafında dönerken yaptığı her hareketin ve benim tamamen farkında, her adım kendinden emin, emin bir şekilde atılıyor.

Boğazım kuruyor, ama dilimi ısırmaya devam ediyorum, nemi geri getiremiyorum. Kavrayışı yayılıyor, bir eli yukarı kayarken diğeri dönmeden önce aşağı kayıyor ve sırtını direğe bastırıyor. Sırtı kıvrılıyor, ciğerleri genişlerken göğüsleri sütyeninin içinde şişiyor. Hareket bacaklarını açtırıyor ve gözlerimi indirip doğrudan aralarındaki boşluğa dikiyorum. Çıplak amının görüntüsü burnumdan bir nefes vermeme neden oluyor. Burun deliklerim alevleniyor ve bunu saklamaya zahmet etmiyorum.

Koyu kırmızı dudakları köşelerinden seğirdiğinde çok sikilebilir görünüyor. Tepkimi fark etti ve ben de buna çok sevindim.

Direğin etrafında sallandıktan sonra, vücudunu kaldırmak için kollarını kullanıyor ve diğelerini yavaş bir dönüşle yerden kaldırmadan önce uyluğunu etrafına sarıyor. Dönüşten sonra her iki kalçasını da direğin etrafına sarıp elleri yere değene kadar vücudunun üst kısmının geriye doğru kıvrılmasına izin verdiğinde neredeyse beni komaya sokacaktı. Kalçalarını yavaşça gevşeterek direktten aşağı iniyor ve sırtını yere dayıyor, başı geriye eğik bir şekilde yol boyunca bana bakıyor.

Uyluklarını direktten çözüp indirdiğinde, yatay bir çizgi oluşturan kadar birbirinden ayırdığında yüksek sesle ve sert bir şekilde inliyorum. Kendini tamamen ortaya çıkarıyor, o dar, ıslak amı alçak ışıktaki parlıyor.

"Becer beni, Poppy," diye tükürdüm. "Hayır."

Ellerimi yumruk yaparak kalçalarımın üzerinde tutuyorum ve yanağımın içini kemiriyorum. Başımı sallayarak onu devam etmesi için cesaretlendiriyorum.

Karnının üzerine dönerek kollarını önünde uzatıyor ve dizlerinin üzerine geri iterek yuvarlak poposunu havaya kaldırıyor. Bir kolunu kaldırmadan önce göğüsleri haliyle bastırıyor, sonra diğelerini, şimdi elleri ve dizleri üzerinde.

Bana doğru sürünüyor.

Sürünüyor amına koyayım.

Ellerimi daha sıkı sıkarken tırnaklarım avuçlarıma batıyor, sabrım her saniye azalıyor. Kolumu uzatıp onu saçlarından kavramak istiyorum. Onu kucağıma sürüklemek ve o ateşli amcığı üzerine batırmadan önce sikimi çekmesini istiyorum.

Merhamet edin.

Şarkı değişiyor, bir sonrakine geçiyor. Bir öncekine benziyor, ama sözler daha iğrenç, bu gece olacaklarla alay ediyor.

Çok yavaş, gittikçe yaklaşıyor. Saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düşüyor, onu benden saklıyor. Yine de ellerimi kendime saklıyorum. Ağzımı kapalı tutuyorum.

Poppy önümde duraksıyor, fareyle oynayan bir kedi gibi beni süzüyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini, bırakın bu durumu, hiçbir durumda masum olamayacak kadar yüksek olan kalçalarımın üzerine bırakıyor. Bakışları kasıklarına, iç uyluğum boyunca kendini sıkıştırmış olan sikimin sert uzunluğuna düşüyor.

Onu görmezden geliyor. Onun yerine öne doğru eğiliyor ve pis parmaklarını kemerime götürüyor. Kemerimi çözdükten sonra düğmeli bluzumun paçasını pantolonumun içinden çekip çıkarıyor ve hızlı bir hareketle düğmeleri odanın her tarafına yayılacak şekilde açıyor.

Nefesim kesiliyor, arzu kanımı damarlarımda pekmeze çeviriyor.

"Çok yakışıklı," diye fısıldıyor ve dikkatini her iki kolumdaki kol düğmelerine kaydırıyor.

Beni onlardan kurtardıktan sonra onları yere atıyor ve gömleğimi omuzlarımdan aşağı itmeden önce ellerini çıplak göğsümde gezdiriyor. Bir saniye sonra yere düşüyor ve üzerimde takım elbise pantolonum, külotum ve çoraplarımdan başka bir şey kalmıyor.

Tek bir akıcı hareketle dizlerini kaldırıp üzerime eğiliyor, bir eli kolçakların her birinde. Göğüsleri yüzüme doğru sarkıyor, o kadar yakın ki meyveli losyonunun kokusunu alabiliyorum. Meme uçlarındaki metal çubuklar ağzımın onları kayganlaştırması için yalvarıyor ama yine de bekliyorum.

"Sütyenimi çıkarabilirsin Garrison. İşin bitti diyene kadar meme uçlarımı em."

"Çok otoriter," diye mırıldanıyorum etrafına uzanıp kopçayı açarken.

Bir parmağımı sol omzunun üstündeki askının altına sokup aşağı indiriyorum. Dantel gittiği ve göğüsleri artık örtülmediği anda, aralarına dalıyorum. Aralarındaki deriyi emiyor ve ısıyorum, inliyorum, tenimin altındaki ihtiyacın çılgınlığına kapılıyorum. Dilimi üzerinde gezdirip dudaklarımın arasında emerken meme ucu sıcak ve sert. Yapacağını bildiğim şekilde hemen karşılık veriyor.

"Aynen böyle," diye inliyor, göğsünü yüzüme doğru daha da itecek şekilde eğiliyor.

Burası cennet.

Bir elimi sırtına koyuyorum, kışına atıp onu kucağıma çekmeye hazırlanırken kendini geri itiyor ve meme ucunu geri çalıyor.

"Dokunmak yok," diye azarlıyor.

Kaskatı kesiliyorum, gözlerimin kenarları kısılıyor. "Yeterince uzun süre izledim, Poppy."

"Hayır. İzlemedin. Planlarımı bozma."

İçime çektiğim nefes acı veriyor, sikim betonu kesecek kadar sertleşiyor. Dönüyor, kolçakları kavrarken bana sırtını veriyor ve kışını uyluklarıma yerleştiriyor. Kalçalarını yavaş, işkenceli daireler çizerek döndürüyor, omzunun üzerinden beni izliyor, gözleri yarı açık.

"Aletini çıkar," diye emrediyor ve pantolonumu dizlerime kadar indirebileceğim kadar üzerimden kalkıyor.

Bir elimi aletimin etrafına sarıyorum ve rahatlayarak inliyorum. Uzun sürmedi. Arkasını dönüp bir kalçasını solumdaki kolçağın üzerine örttüğünde, yumuşak teni elimi kavıyor. Parmaklarını karnından aşağıya, çıplak amına doğru indiriyor ve bir tanesini içine daldırmadan önce klitorisinin etrafında üç kez dönüyor.

"Bunların hepsi senin için," diye inliyor, parmağını dudaklarıma götürüp ağzıma sokarken ıslanıyor. "Daha fazlasını istiyor musun?"

"Hepsini istiyorum."

Sırıttıyor, bacağına indiriyor ve iki adım geri atıyor. Kendini halıya bırakıp dizlerini bükerek birbirinden ayırmasını izliyorum, gözlerim sadece ona odaklanmış.

"O zaman gel al," diye meydan okuyor.

Sandalyeden fırladım, pantolonumu çıkardım ve onun üzerine çıkmadan önce odanın diğer ucuna fırlattım. Halı üzerinde kayarken dizlerim yanıyor, ağzım

Ben daha nefes bile alamadan amına yapışıyor. Ben ona ziyafet çekerken, okşarken, yalarken ve ısırırken ellerini saçlarıma gömüyor. Almak.

Yine de yeterli değil. İkimiz için de.

Kendimi geriye iterek bacaklarını göğsüne doğru itiyorum ve her iki mükemmel deliğini de bana açıyorum. Tek bir hareketle sikimi içine gömüyorum ve onun zevk çığlıklarının kulaklarımdaki nabzımın çılgın gümbürtüsünü bastırmasına izin veriyorum. "Sen ve en seksi kadın Ben de hiç lanet olsun gördüm." I Homurdan, göğüsleri her itişte uçuşurken ona vuruyor.

Yanakları kıpkırmızı, gözleri sırılsıklam ve zevkten kararmış. Sırıtişım vahşice, sikimin amındaki ıslak kayışı müziği bastıracak kadar gürültülü.

"Sadece senin için," diye inliyor Poppy, göğüslerini sıkmakla meme uçlarını yuvarlamak arasında gidip geliyor. "Sadece senin için."

"Sadece. Sadece *ben*."

Doruk noktam yükseliyor ve onun beni sıkıca kavradığını hissettiğim anda kendimi tutamıyorum. Şaftımın etrafında çırpınıyor ve ben kendimi kaybediyorum, o çığlık atarken ve çığlık atarken ve çığlık atarken onu spermle dolduruyorum.

Üstüne yığılıyorum ama çekilmek için hiçbir hareket yapmıyorum. İçimde kalarak, dudaklarımı göğsünden boynuna ve nihayet dudaklarına doğru sürüklüyorum. Her öpücük durgun ve yumuşak, ikimiz de patlayıcı bir orgazmdan iniyoruz. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Akşam yemeği hazırlamamı ister miydin?"

Rezervasyon yerine?"

Burnumu saçlarına bastırarak kıkırdıyorum. "Seni seviyorum tatlım. Bunu her gün akşam yemeğine tercih ederim."

Onunla her şeyi yapsam bile. Her şeyi ve her şeyi. Geçtiğimiz altı ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. Kadınımla hiçbir zaman sıkıcı bir an yaşamadım ve uzun süre eğlencesiz yaşadıktan sonra yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Ve hayatımın geri kalanını bu duyguyla geçireceğim için çok heyecanlıyım.

Catching Sparks'ı okuduğunuz için teşekkürler! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın.

Cherry Peak serisinin üçüncü kitabı Ağustos 2024'te geliyor. Johnny ve Aurora'nın işi henüz bitmemiştir...

Strung Along'da Brody ve Anna'nın hikayesiyle en baştan başlayın! Onları buradan okuyun: <https://books2read.com/Strung-Along>

Bu karakterlerden daha fazlasını beklerken, arka listemi okumaya başlayın! Noah Hutton hakkında biraz daha bilgi edinmek ve Garrison ile yolculuğunun başında tanışmak ister misiniz? En Büyük Aşk serim ile başlayın.

En Büyük Hatası - Braxton ve Maddox (Sahte flört hokeyi romantizmi)
Onun En Büyük Macerası - Adalyn ve Cooper (Kardeşler bff, yaş farkı romantizmi)

En Büyük İlham Perisi - Noah ve Tinsley (Rockstar romantizmi)

Tüm yayınlarımdan haberdar olmak için web siteme göz atın!

www.hannahcowanauthor.com

Çılgın kurgusal dünyamdaki tüm orijinal aşk hikayelerini okumadıysanız, şimdi bunu yapmanın tam zamanı!

Lucky Hit - Oakley ve Ava (Hokey romantizmi) Dönemler Arasında (Novella ve BH prequel)

Blissful Hook - Tyler ve Gracie (Hokey romantizmi) Craving

The Player - Braden ve Sierra #1 (Boks romantizmi) Taming The

Player - Braden ve Sierra #2 (Boks romantizmi)

Fazla Mesai - Matt ve Morgan

Vital Blindside - Adam ve Scarlett (Bekar baba, hokey-esc romantizmi)

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyeyi sizlerle buluşturabildiğim için çok mutluyum. Poppy ve Garrison, hikâyelerini yazarken tüm hayatımı ele geçirdiler ve onlara gerçekten aşığım. Her nasılsa, yazdığım her kitabı bir öncekinden daha çok seviyorum. Ama bu öyle bir hikâye ki, üstüne çıkılabileceğini sanmıyorum.

Kendimi Poppy'nin içinde buldum ve onun kafasının içinde olduğum her dakikadan keyif aldım. Garrison'ı hemen sevdim ve keşke kötü ve acımasız olduğu zamanlarda ondan nefret ettiğimi söyleyebilseydim, ama etmedim. Ondan nefret edebileceğimi hiç sanmıyorum.

Benim inanılmaz alfa okuyucu grubum, kim olduğunuzu biliyorsunuz ama yine de isim vereceğim. Hayley, Becci, Nicole, Sierra, Phoebe, Cathleen, Jordan, Rose, Nikki, Leah ve Morgan, her sonun arkasındaki sebep sizsiniz. Grup sohbetini saçmalıklarla doldurduğumda bile her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Booksnmoods, benim olağanüstü kapak guruları, sizi seviyorum ve bir kez daha bu işi başardınız. Ve Sandra, sana ne kadar taptığımı biliyorsun. Her zirveyi gözle, yargıyı yargıyla düzelttiğin için teşekkür ederim ;)

ARC ekibime ve tanıtım konusunda yardımcı olan herkese milyonlarca kez teşekkür ederim. Sana minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

YAZAR HAKKINDA

Hannah, Kanada'da yaşayan yirmi ksur yaşında bir bağımsız yazar. Bayılııcı romantizme takıntılı olduğundan, bir adım atmaya ve yüzünüzü yelpazelemenize ve mümkün olan en utanç verici şekilde kıkırdamanıza neden olacak hikayeler yaratmaya karar verdi. Umarım, hikyeleri tam olarak bunu yapmıştır!

Okurlarından haber almayı çok seven Hannah'ya sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz.

Instagram : Hannahcowanauthor Twitter,

Facebook : Hannahdcowan Facebook

Grubu : Hannah's Hotties

Web sitesi : www.hannahcowanauthor.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

